

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA
KLEYPAS

PRINCE
OF DREAMS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**LISA
KLEYPAS**

Düşler Prensi

Kocam Greg'e

*Hayatımı harika kıldığınız için teşekkürler!
Seni sonsuza dek seviyorum.*

LK

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

Birinci

Bölüm:

Birini mi arıyorsunuz?" Bir adamın sesi kesildi...

İkinci bölüm:

İlk hareket eden Tasia oldu. Dikkatlice kaldırdı...

Üçüncü Bölüm:

Kalabalık bir kavşağın ortasında, aşırı yüklü bir araba...

Dördüncü Bölüm:

Emma ertesi sabah kendi yatağında uyandı... Bölüm

II

Beşinci Bölüm:

Nikolas'ın dikkatini işinden alıkoyan...

Altıncı bölüm:

Oğlu, oğlu.. Nikolas hiç kıpırdamadı.... Bölüm III

Yedinci bölüm:

Birisi Rusça konuşuyordu. "Ekselansları..."

Sekizinci Bölüm:

Sidarov'un zamanında gelmesi sayesinde Nikolas...

Dokuzuncu bölüm:

Bir ay geçti, kış günleri... Bölüm IV

Onuncu bölüm:

Nikki? Nikki, gözlerini aç..."

Onbirinci Bölüm:

Nikolas nefes alamıyor ya da düşünemiyordu, vücudu...

On ikinci bölüm:

Sabah Stanislaus Emma'ya gelirken... Epilog

[Yazar Hakkında](#)

[Lisa Kleypas Yazarına Ait Diğer](#)

[Kitaplar Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

BÖLÜM I

Tuhaf, tanışma şeklimiz. Boş konuşmalarla dolu bir

salon çemberinde,

Neredeyse sinsice, birbirimizi tanımadan,

Akrabalığımızı tahmin ettik.

Ve ruhlarımızın benzerliğini fark ettik

Dudaklarımızdan rastgele dökülen tutkulu sözlerle değil, Aklın

akla yanıt vermesiyle,

Ve gizli düşüncelerin parıltısı.

-KAROLINA PAVLOVA

Bir

1877 Londra

"BİRİNİ Mİ BEKLIYORSUN?" Bahçenin hışırtılı sessizliğini bir adamın sesi böldü. Rus aksanı yumuşak ve gırtlaktan geliyordu, Emma'nın kulaklarına hoş geliyordu. Emma alaycı bir gülümsemeyle dönerek Prens Nikolas Angelovsky'nin gölgelerin arasından çıkışını izledi.

Altın sarısı teni, güneşten kavrulmuş saçları ve öngörülemez acımasızlığıyla Nikolas bir insandan çok bir kaplana benziyordu. Emma başka hiçbir erkekte güzellik ve tehdidin böylesine mükemmel bir karışımını görmemişti. Kişisel deneyimlerinden, ondan korkmak için iyi bir neden olduğunu biliyordu. Ama tehlikeli yaratıklarla başa çıkma konusunda uzmandı. İncinmenin tek kesin yolu korktuğunu göstermekti.

Emma omurgasını gevşetti ve resmi mülk bahçesinin en تنها bölümünde bulunan taş banka daha rahat bir şekilde yerleşti. "Kesinlikle seni beklemiyorum," diye cevap verdi hızlıca. "Neden buradasın?"

Bunun üzerine gülümsedi, beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. "Canım yürüyüş yapmak istedi."

"Başka bir yere yürüdüğünüz için teşekkür ederim. Özel olarak biriyle buluşmaya çalışıyorum."

"Kim o?" Ellerin ceplerine sokarak onun etrafında dolaştı.

"Git buradan, Nikolas."

"Söyle bana."

"Git başımdan!"

"Kendi arazimde bana emir veremezsin, çocuğum." Nikolas ondan birkaç adım ötede durdu. Uzun boylu bir adamdı, Londra'da Emma'nın boyunu aşmayan birkaç kişiden biriydi. İri elleri ve ayakları, zayıf ve güçlü bir yapısı vardı. Yüzüne düşen bir gölge, gözlerinin delici sarı ışıltısı dışında her şeyi gizliyordu.

"Ben çocuk değilim. Ben yetişkin bir kadınıam."

"Demek öylesin," dedi Nikolas usulca. Bakışları Emma'nın üzerinde gezindi, sade beyaz bir elbiseye sarınmış ince bedenine dikkat etti. Emma'nın yüzü her zamanki gibi pudrasız ve boyasızdı. Saçları sıkı bir bukleye tutturulmuştu ama coşkulu bukleler yüzünün ve boynunun etrafına yayılıyordu. Saçları kızılın muhteşem bir tonuydu, bronz ve tarçın rengi ışıklarla yanıyordu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi.

Emma güldü. "Beni pohpohlama. Yapabileceğimin en iyisi 'çekici' olmak ve bunu biliyorum. Kafama saç tokası taktırmaya ve kaburgalarımı nefes alamaz hale gelene kadar sıkı bağcıklarla ezmeye değmez. Erkekler gibi çizme ve pantolon giyip rahat etmeyi tercih ederim. Eğer biri güzel olamıyorsa, hiç uğraşmamalı."

Nikolas bu konuda kendi fikri olmasına rağmen tartışmadı. Emma'nın eşsiz çekiciliği onu her zaman büyülemişti. Uzun direkli bir geminin zarafetine sahip, güçlü ve dirençli bir kadındı. Yüzü, narin açılı elmacık kemiklerinin, gür bir ağzın, burun köprüsü boyunca dağılmış altın çillerin bir bileşimiydi. Uzun bacaklı ve ince yapılıydı, düz terlikleriyle bile boyu neredeyse bir metreye ulaşyordu. Nikolas ondan on santim kadar uzaktaydı. Sık sık onun vücudunun kendisinininkine tam olarak uyduğunu, bacaklarının ve kollarının onu sardığını hayal ederdi.

Birbirleri için doğruydular. Başka hiç kimsenin bunu görememesi garipti ama Nikolas için yıllardır, onunla ilk tanıştığından beri bu açıktı. O zamanlar şeytan gibi bir çocuktı, patlamaya hazır uzuvları ve vahşi kızıl saçları vardı. Şimdi ise yirmi yaşında genç bir kadındı ve acımasız dürüstlüğü Nikolas'ın ketum doğasına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ona Rusya'da tanıdığı kadınları hatırlatıyordu, ruhlarında ateş olan kadınları... Son yedi yıldır tanıdığı ılık Avrupalı yaratıklardan çok farklıydı.

Onun incelemesinin farkında olan Emma yüzünü ona çevirdi. "Sade olmak umurumda değil," dedi. "Anladığım kadarıyla güzellik korkunç bir rahatsızlık. Artık gerçekten gitmelisin Nikolas. Sen etrafta dolanırken, hiçbir erkek yanıma yaklaşmaya cesaret edemez."

"Her kimi bekliyorsanız, o diğerlerinden daha uzun süre dayanamayacak."

Emma ani bir meydan okumayla kaşlarını çattı. "Bu olacak."

"Asla kalmıyorlar," diye boş boş devam etti. "Hepsini gönderiyorsun, tam da sana geldikleri sırada. Neden böyle?"

Emma'nın canlı kızarması saçlarıyla çarpıştı. Dudaklarını birbirine kenetledi. Oku hedefini bulmuştu. Bu, takdim edildikten sonraki üçüncü sezonuydu. Yakında evlenmezse, evlilik piyasasında başarısız sayılacak ve kız kurusu olmaya doğru hızla yol alacaktı.

"Neden bir kocaya ihtiyacım olduğunu anlamıyorum," dedi. "Biri tarafından sahiplenilme fikrinden hoşlanmıyorum. Muhtemelen bunun beni kadınsı yapmadığını düşünüyorsun."

"Seni bir kadın olarak görüyorum."

Kumral kaşları yukarı doğru eğildi. "Bu bir iltifat mı yoksa alay mı? Seninleyken bunu söylemek zor."

"Seninle asla alay etmem, Emma. Diğer insanlarla, evet."

Ama sen, hayır." İnanmayan bir homurtu çıkardı.

Nikolas öne çıktı ve bir bahçe fenerinden usulca yayılan ışığa doğru adım attı. "Şimdi bana içeri kadar eşlik edeceksin. Ev sahibiniz ve uzaktan kuzeniniz olarak burada refakatsiz kalmanıza izin veremem."

"Aramızda herhangi bir akrabalık olduğunu iddia etmeye kalkma. Sen üvey annemin akrabasısın ve benimle hiçbir bağı yok."

"Biz evlilik yoluyla kuzeniz," diye ısrar etti.

Emma buna gülümsedi, kuzen olarak birbirlerine ilk isimleriyle hitap ederek ve bir refakatçiye ihtiyaç duymadan özel olarak konuşarak çok daha gayri resmi bir ilişki kurabileceklerini biliyordu. "Siz nasıl isterseniz, Majesteleri."

Nikolas, "Belki de sanat koleksiyonumu gezmek istersiniz," diye önerdi. "İlginizi çekebilecek bir ikona duvarım var. Birçoğu on üçüncü yüzyıl Novgorod'undan kalma eserler."

"Sanatla ilgilenmiyorum ve kesinlikle kasvetli eski ikonlara bakmak istemiyorum." Emma ona şüpheli bir bakış attı. "Onları neden saklıyorsun? Dini tablolar toplamasını bekleyeceğim son kişi sensin."

"İkonlar bir Rus'un ruhuna açılan pencerelerdir."

Emma'nın geniş ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Senin bir ruhun olduğuna dair hiçbir kanıt görmedim."

"Belki de yeterince yakından bakmadınız." Önce bir adım, sonra bir adım daha attı, ta ki ayakları neredeyse kadının beyaz elbisesinin uçuşan eteklerine değene kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ayağa

kalk."

Emma bir an için kıpırdamadı. Nikolas onunla hiç böyle konuşmamıştı. Rahat görünüyordu, eldivensiz elleri yanlarında gevşekti ama Emma daha önce de saldırmak üzere olan bir kedide böyle hesaplı bir hareketsizlik görmüştü. Emma itaat etti.

Tedirgin bir şekilde, neredeyse burun buruna durana kadar mümkün olduğunca dikleşti.

"Ne istiyorsun Nikolas?"

"Şu arkadaşın hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Seni kollarına alıyor mu? Sana aşk sözcükleri fısıldıyor mu? Seni öpüyor mu?" Parmakları kızın kollarına dolandı, avuçlarının sıcaklığı narin ipek kolların arasından süzüldü.

Emma sıçradı ve boğazında küçük bir ses çıkardı. Kalbi acı verici bir şekilde sert atmaya başladı. Nikolas Angelovsky'nin ellerini üzerinde hissetmek, göğüslerinin onun göğsüne değecek kadar yakınında durmak hayal bile edilemezdi, hayal bile edilemezdi. Uzaklaşmaya çalıştı ama adamın tutuşu daha da sıkılaştı.

"Kendini eğlendirmeyi bitirdiysen Nikolas, o zaman lütfen kraliyet pençelerini çıkar. Espri anlayışını takdir etmiyorum."

"Şaka yapmıyorum, *ruyshka*." Kolları onun etrafında kayarak onu vücuduna kilitledi. Kızın şaşkınlıktan nefesi kesilince, "Bu 'küçük kıızıl saçlı' anlamına geliyor," diye açıkladı.

"Ben küçük değilim," dedi, kurtulmak için zorlanarak. Adam onun çırpınışlarını çaba harcamadan kontrol altına aldı. Neredeyse aynı boyda olmalarına rağmen, onun iki katı ağırlığındaydı, vücudu kaslı ve iri kemikliydi, omuzları kilise kapısı kadar genişti.

Kızın soluk soluğa itirazlarına aldırmadan alçak sesle konuşmaya devam etti. "Kızıl saçların ve açık teninle kolayca bir Slav olabilirsin. Gözlerin Baltık Denizi renginde, şimdiye kadar gördüğüm en koyu mavi."

Emma yardım çağırmayı düşündü. Bunu neden yapıyordu? Ondan ne istiyordu? Nikolas hakkında duyduğu tüm söylentileri hatırladı. Geçmiş ihanet, cinayet ve hainlikle doluydu. İmparatorluk hükümetine karşı işlediği suçlar nedeniyle Rusya'dan kalıcı olarak sürgün edilmişti. Birçok kadın onun tehlike aurasını heyecan verici buluyordu ama o onlardan biri değildi.

"Bırak beni," dedi nefes nefese. "Oyunlarından hoşlanmıyorum."

"Olabilir."

Onu o kadar kolay tutuyordu ki, sanki bir oyuncak bebek ya da kedi yavrusuymuş gibi. Adamın onun üzerindeki gücünden zevk aldığını, kendi gücünün ne kadar büyük olduğunu bilmesini istediğini hissetti. Başını geriye düşürdü, gözleri kapandı. Her an onun ağzını üzerinde hissedebilirdi. Nefesini tuttu, bekledi, bekledi...

Adamın kollarından biri gevşedi ve eli kadının boğazına giderek hafifçe okşadı. Başparmağı çenesinin altındaki nabzı okşadı. Adamın dokunuşundaki beklenmedik hafiflik Emma'nın ürpermesine neden oldu. Emma titreyen kirpiklerini kaldırdı ve ona baktı. Adamın yüzü onunkine çok yakındı. "Bir gün seni öpeceğim," dedi adam. "Ama bu gece değil."

Emma kırgın bir telaşla irkildi. Birkaç metre geri çekilerek uzun kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden misafirlerinin yanına dönüp ev sahibi rolü oynamıyorsun?" diye tersledi. "Eminim içeride sana yakın olmak için can atan bir sürü kadın vardır."

Nikolas lambanın ışığında kaldı, saçları parıltıyor, ağzı gülümsemeyle seğiriyordu. Emma, kızgınlığına rağmen onun ne kadar uygunsuz derecede güzel olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Pekala kuzen. Arkadaşının kollarında keyfine bak."

"Yapacağım." Emma onun gittiğinden emin olana kadar kıpırdamadı. Bankın arkasına doğru ilerledi ve uzun bacaklarını açarak oturdu. Nikolas onu sarsılmış ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış bir halde bırakmıştı.

Bir gün seni öpeceğim... Elbette sadece onunla alay ediyordu. O, erkeklerin aklını kaçıracağı türden biri değildi. Emma, sivilceli yüzlü oğlanların, odadaki herkesten daha uzun olduğu için kendisiyle dalga geçtikleri çocuk partilerini hatırlıyordu; ve bekârlığa veda partisinde, tüm bekârların yakındaki güzel, minyon kızları tercih ederek onu görmezden geldiklerini. Arkasında büyük bir aile servetinin çekiciliği olmasına rağmen on yedi yaşında bir duvar çiçeği idi.

Ama şimdi nihayet kendine ait bir talibi vardı. Lord Adam Milbank'e aşıktı. Aylardır ona gizlice kur yapıyordu.

Mevsimin başlangıcı. Onu düşündükçe kalbi sabırsızlıkla çarpıyordu. Adam şimdiye kadar burada olmalıydı. Neden bu kadar gecikmişti?

Angelovsky bahçesi, her biri çitlerle, çiçek tarhlarıyla ya da ağaçlarla sınırlanmış bir dizi "oda" şeklinde düzenlenmişti. Nikolas, Emma'nın oturduğu açıklığın etrafını dolaştı ve kendini bir sıra yüksek İrlanda porsuğunun arkasında gizledi. İyi bir görüş noktası bulunca durdu ve Emma'nın gizemli talibinin ortaya çıkmasını bekledi.

Emma yalnız olduğunu düşünerek bankta kıpırdandı, kırmızı buklelerini düzleştirmeye çalıştı ve bacaklarını daha kısa göstermek için birkaç kez düzeltti. Belli ki çabalarının işe yaramadığına karar vererek boyun eğdi. Nikolas onun maskaralıklarına gülümsedi. Emma ayağa kalktı, eteklerini fırçaladı ve sırtını gererek Nikolas'ın karşısında profilden durdu. Nikolas onun vücudunun zarif uzunluğuna, göğüslerinin yuvarlaklığına hayran kaldı. Bankın etrafında volta attı ve çitten bir hanımeli dalı kopardı.

Bahçenin dingin hışırtısını bir erkek sesi böldü. "Sevgilim!"

Emma hanımelerini bırakarak döndü. Yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi. "Geç kaldın," diye suçladı ve ziyaretçiye doğru koştu. Kendini onun kollarına atarak yüzünü öpücük yağmuruna tuttu.

"Şüphe çekmeden gizlice kaçmak zorundaydım." Genç adam kendini savunmaya çalışırken güldü. "Hiçbir şeyin beni sana gelmekten alıkoyamayacağını biliyorsun."

"Seni odanın öbür ucunda her gördüğümde, kollarına koşmak istiyorum."

"Yakında birlikte olacağız."

"Ne kadar çabuk?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Çok güzel. Şimdi kıpırdamadan dur ki seni öpebileyim." Emma'nın kıvrık başını elleriyle kavradı ve ağzını onunkine bastırdı.

Nikolas aşıkları izledi, gözleri kısık ve niyetliydi. Adamın sırtı ona dönüktü. Nikolas sabırla etraflarında dolaştı. İyi görebilmek için alçak bir dalı kenara itti.

Adam hafifçe geri çekildi, ışık yüzüne vuruyordu. Lord Adam Milbank'ti.

Nikolas aniden rahatladı. Nefesinin altında "Mükemmel," dedi ve bunda ciddi idi.

Şimdi Emma'nın gizlilik ihtiyacını anlıyordu. Milbank fakir bir vikonttu. Bir servet avcısı. Emma'nın babası tek kızının Milbank gibi beş parasız bir manipölatörle evlenmesine asla izin vermezdi. Stokehurst'ün birbirlerini görmelerini yasakladığına şüphe yoktu. Nikolas döndü ve balo salonuna doğru yürüdü, neredeyse memnuniyetle mırıldanıyordu. Milbank'ten kurtulmak kolay olacaktı. Emma'ya sahip olmasının önünde hiçbir engel kalmayacaktı.

Emma kollarını Adam Milbank'in boynuna doladı. Adamın kokusunu içine çekti, ellerini ceketinin içinde sıktı, onun yakınlığının tadını çıkardı. Adam uzun boylu, yakışıklı, yirmi dört yaşında, çekici bir çocuksuluğa sahip bir adamdı. "Sana her gün daha çok aşık oluyorum," dedi onun kadifemsi kahverengi gözlerine bakarak. "Her zaman seni düşünüyorum."

Adam şefkatle onun yüzünün yan tarafını okşadı. "Beni büyüledin, Emma Stokehurst." Onu uzun bir süre öptü, ağzı sıcacıktı, kolları dar sırtına dolanmıştı. Başını kaldırdığında ikisi de hafifçe nefes nefese kalmışlardı. "Yakında partiye dönmemiz gerekecek," dedi. "Ayrı ayrı tabii ki. Kimsenin bizden şüphelenmesine izin vermeyeceğiz. Ve kaşlarını öyle çatma. Bunun gerekli olduğunu biliyorsun."

"Sanki bunu sonsuza dek yapacaktınız gibi geliyor, Adam. Burada ve orada on dakika... yeterli değil. Artık ikimiz de ne hissettiğimizden emin olduğumuza göre, babamızla birlikte yüzleşmeliyiz. Ve eğer evliliğimize onay vermezse, kaçırız."

"Sus, sevgilim," diye yatıştırdı Adam, yüzü ani bir temkinlilikle gölgelenmişti. "Dudaklarından bir daha asla 'kaçmak' kelimesini duymak istemiyorum. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Babanla aranızın açılmasına neden olmayacağım."

"Ama babam asla onaylamayabilir."

"Zamanla kendine gelecektir." Adam şefkatle onun çatık alnını öptü. "Çok sabırlı olabilirim, Em."

"Yapamam." Emma sinirli bir kahkaha attı. "Sabır senin erdemlerinden biri olabilir ama benim değil."

"Üvey annenle konuşmayı dene," diye önerdi Adam. "Eğer onu bizim tarafımıza çekebilirsen, babanın kalbini bana karşı yumuşatabilir."

"Belki," dedi Emma düşünceli bir ifadeyle. Üvey annesi Tasia her zaman nazik bir abla gibi davranmış, Emma'nın sorunlarına karşı her zaman anlayışlı olmuştu. "Sanırım babamın fikrini değiştirebilecek biri varsa o da Tasia'dır. Ama bu işe yaramazsa-"

"İşe yaramak *zorunda*. Em, babanın onayını almanın ne kadar önemli olduğunu anlamalısın. O olmadan asla evlenemeyiz."

Şaşkınlıkla geri çekildi. "*Asla* mı? Neden

olmasın?" "Yaşamak için hiç paramız

olmayacak."

"Ama para birlikte olmak kadar önemli değil."

"Bu çok güzel bir duygu tatlım, ama sen hayattaki en güzel şeylerle büyüdün. Onsuz yapmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ve unutma, çeyiz olmadan hayvanat bahçenden vazgeçmek ve hayvanlarını hayvanat bahçelerine ve özel alıcılara satmak zorunda kalacaksın."

Emma bu düşünce karşısında dehşete kapılarak, "Hayır," dedi. "Hayvanlarım çok kötü muamele görür. Bunun olmasına izin veremem." Yıllarca ailesinin arazisinde bir hayvanat bahçesi kurmuş, başıboş ve yaralı her türden yarattığı kabul etmişti. Atları, ayıları, kurtları ve köpekleri, maymunları ve

Hatta bir Asya kaplanı. "Bana bağımlılar... Çok azı özel bakım olmadan hayatta kalabilir."

"O halde ailenizin onayını almamızın gerekli olduğunu anlıyorsunuz?"

Emma isteksizce, "Evet," dedi. Adam'ı babasıyla yüzleşmesi için kışkırtmayı arzuluyordu. Keşke Adam ona karşı çıksa ve kendisiyle evlenmek için ondan izin istese. Yine de bu asla olmayacaktı. Zavallı Adam tartışmalardan nefret ederdi ve o da herkes gibi Emma'nın babasına hayranlık duyardı.

Bu anlaşılabilir bir şeydi. Babası Lord Stokehurst insanların gözünü kolayca korkuturdu. Onun gözünde hiç kimse onun için yeterince iyi değildi. Birkaç ay önce Adam'ın Emma'ya kur yapmasını kesin bir dille yasaklamıştı. Adam itiraz edemeyecek kadar korkmuştu. Bunun yerine yenilgiye uğramış bir halde sıvışıp gitmişti ve şimdi bütün bu durum imkânsızdı.

Emma çenesini düzeltti. "Üvey annemle konuşacağım," dedi. "Bir şekilde senin ve benim birbirimize ait olduğumuzu anlamasını sağlayacağım. O zaman babamı bu evliliğe izin vermesi için ikna eder."

"İşte benim güzel kızım." Adam gülümsedi ve onu öptü. "Önce sen baloya dön, Em. Ben birkaç dakika burada bekleyeceğim."

Tereddüt etti, ona özlemle baktı. "Beni seviyor musun, Adam?"

Onu zayıf bedenine doğru çekti, neredeyse nefesini kesecekti. "Sana tapıyorum. Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin. Korkma, hiçbir şey bizi ayıramaz."

Emma üvey annesini altın varaklı, oymalı ve aynalı görkemli bir mağara olan dairesel balo salonunda buldu. Bir kadeh şarabını yudumlayan ve arkadaşlarının rahat sohbetine gülümseyen Tasia, yirmi beş yaşında bir başhemşireden ziyade onlu yaşlarında bir kıza benziyordu. Kuzeni Nikolas Angelovsky'yi bu kadar büyüleyici kılan aynı gizemli havaya sahipti. İkisi de öz be öz Rus'tu ve koşullar onları İngiltere'de yaşamaya zorlamıştı.

Emma üvey annesinin yanına gitti ve onu bir kenara çekti. "*Belle-mère*," dedi aceleyle, "sizinle önemli bir şey konuşmam gerekiyor."

Tasia ona hiç şaşırmadan baktı. Tasia'nın gözünden kaçan çok az şey vardı. -Bazen zihin okuma gücüne sahipmiş gibi görünüyordu. "Lord Milbank ile ilgili, değil mi?"

"Sana kim söyledi?"

"Hiç kimse. Bu aylardır belli, Emma. Sen ne zaman bir baloda ya da *suarede* ortadan kaybolsan, Lord Milbank de kayboluyor. Birbirinizle gizlice buluşuyormuşsunuz." Tasia ona alaycı bir bakış attı. "Babanın arkasından iş çevirmeni onaylamadığımı biliyorsun."

"Buna zorlandım," dedi Emma suçlulukla. "Çünkü babam Adam'ın benimle flört etmesine izin verme konusunda adil davranmıyor."

"Baban kimsenin senden faydalanmasını istemez, hele de bir servet avcısının."

"Adam bir servet avcısı *değil*!"

"Herkeste böyle bir izlenim bıraktığı kesin. Geçen yıl Leydi Clarissa Enderly ile ilgili o korkunç olay vardı-"

"Bunu bana açıklamıştı," dedi Emma, ona kur yapmaya başlamadan önce Adam'ın saf ve genç bir mirasçıyla kaçmaya çalışırken yakalandığını hatırlatınca irkildi. Öfkeden çılgına dönen Enderly ailesi Adam'ı ölümle tehdit etmiş ve kızlarını kısa sürede zengin ve yaşlı bir baronla evlendirmişti. "Bu bir hataydı. Bir yanlış anlaşılma."

"Emma, baban ve ben seni sana değer veren, sana layık olan bir kocayla görmek istiyoruz-"

"Kim yeterince zengin," diye araya girdi Emma. "Bütün mesele de bu zaten."

Sen ve babam Adam'ın arkasında büyük bir aile serveti olmamasından hoşlanmıyorsunuz."

"Peki ya beş parasız olsaydınız?" Tasia usulca sordu. "Adam yine de seninle evlenmek ister miydi? Elbette seni istemesinin tek nedeni para değil, ama bunun da bir etken olduğunu inkâr edemezsin."

Emma kaşlarını çatı. "Bir erkeğin beni gerçekten sevebileceğine inanmak neden herkes için bu kadar imkânsız? Benim servetim onun umurunda değil, sizin düşündüğünüz gibi değil. Tek istediği benim mutlu olmam!"

Tasia'nın gözleri sempati ile yumuşamıştı. "Onu sevdiğini biliyorum Emma ve onun da aynı şekilde hissettiğine inanıyorsun. Ama baban Adam'a gelip, 'Lord Stokehurst, Emma'ya kur yapmamı yasaklayan kararınızı tekrar gözden geçirmenizi istiyorum, çünkü ona ne kadar saygı duyduğumu ve sevdiğimi kanıtlamak için bir şans istiyorum' diyecek cesareti olsaydı, Adam hakkında çok daha fazla düşünürdü... ama hayır, Adam seni bu çok şüpheli delik ve köşe düzenlemesine ikna etti-"

"Babamdan korktuğu için Adam'ı suçlayabilir misin?" Emma sert bir ses tonuyla sordu. "Kesinlikle suçlamıyorum! Babamın bir dev olduğunu düşünen pek çok insan var!"

Tasia güldü, soluk mavi-gri gözleri kalabalığın içinde kocasının geniş omuzlu hatlarını buldu. "Bir zamanlar ben de öyle yapardım. Ama artık daha iyi biliyorum."

Lucas Stokehurst, Tasia'nın bakışlarını hissetmiş gibi dönüp ona baktı. Yakışıklı olmaktan ziyade dikkat çekiciydi, güçlü erkeksi hatları ve canlı mavi gözleri vardı. Bazı insanlar sol elinin yerinde duran gümüş kancayı görünce şaşırıyordu. Uzun zaman önce Emma ve annesini ölümcül bir ev yangınından kurtarmaya çalışırken bir kazada elini kaybetmişti. Emma felaketi atlatmıştı ama annesi atlatamamıştı. Emma bazen bir anneyle büyüseydi nasıl biri olacağını merak ederdi. Onun yerine sadece babası vardı; sevgi dolu, otoriter ve aşırı korumacı.

Karısını ve kızını gören Luke, sıradan bir sohbeti bırakıp onlara doğru ilerlemeye başladı.

Tasia, Luke'un yaklaşmasını izlerken, "Sen baban gibi bir adamı hak ediyorsun," diye mırıldandı. "O sevdiği insanlar için her şeyi yapar, hatta onlar için hayatını bile feda eder."

"Böyle başka erkek yok," dedi Emma hayıflanarak. "Tanrım, eğer her talibimi bu standartlara göre değerlendirmek zorunda kalırsam, *asla* evlenecek birini bulamam."

"Sana layık birini bulacaksın. Sadece biraz zaman alacak." "Sonsuza dek sürecektir. Eğer fark etmediysen, orada tam olarak kalabalıklar yok çılgın bekarlar peşimden koşuyor."

"Eğer ailenizin gördüğü yönünüzü onlara gösterseydiniz, peşinizde bir sürü bekar *olurdu*. Çok fazla doğal sıcaklığa ve çekiciliğe sahipsiniz, ancak erkeklerin yanındayken bir heykel gibi kaskatı kesiliyorsunuz."

"Böyle olmama engel olamıyorum." Emma uzun bir iç geçirdi. "Ama Adam'ın yanında farklıyım, *Belle-mère*. O beni özel hissettiriyor... hatta güzel. Lütfen anlamaya çalış. Benim için babamla konuşmalı ve Adam'ı eve davet etmesini sağlamalısın."

Tedirgin olan Tasia, Emma'nın kolunu okşadı ve başını salladı. "Ne yapabileceğime bakacağım. Ama çok fazla şey beklemeyin. Luke bu fikirden hiç hoşlanmayacaktır."

Emma'nın babası onlara ulaştı ve gülümsemesi her ikisini de kuşatsa da bakışları Tasia'da kaldı. Bir an için özel bir dünyada kaybolmuş gibiydiler. Bir karı kocanın birbirlerine böylesine tutkuyla aşık olduğunu görmek ender rastlanan bir durumdu. İlk karısı öldükten sonra Luke bir daha evlenmeyi hiç düşünmemişti ama Tasia hayatına girdiği andan itibaren onu büyülemişti. Evlendiklerinden beri ona William ve Zachary adında iki siyah saçlı oğul vermişti. Emma'nın, kendisini de dahil etme çabalarına rağmen, yakın çevrelerinden ayrı hissettiği zamanlar olmuştu.

"Eğleniyor musun?" Luke, Tasia'nın dumanlı kedi gözlerine bakarak sordu.

"Evet," dedi usulca, siyah gece ceketinin geniş yakasını düzelterek. "Ama henüz kızınızı dansa kaldırmadınız."

Emma hemen araya girdi. "Babamın bu akşamki tek vals partnerim olmasındansa, bir duvar çiçeği olmayı tercih ederim," dedi. "Ve hayır, bana bir eş bulmanı istemiyorum baba. Kimse görev danslarından hoşlanmaz."

"Tanıştırmak için genç Lord Lyndon'ı getireceğim," dedi Luke. "Kıvrak zekâsı olan zeki bir adam-" "Onunla zaten tanıştım," dedi Emma kuru bir sesle. "Köpeklerden hiç hoşlanmaz."

"Bu bir adamı mahkum etmek için yeterli bir sebep değil."

"Her zaman bir tür hayvan tüyüyle kaplı ve köpek ya da at kokuyor gibi görüldüğümünden, iyi anlaşılabileceğimizi sanmıyorum. Çöpçatanlık yapma baba, beni korkutmaya başlıyorsun."

Luke gülümsedi ve kızın parlak kırmızı buklelerinden birini hafifçe çekti. "Pekâlâ." Tasia'ya döndü. "Beni onurlandırır mısınız hanımefendi?" Çift dans pistine gitti ve Luke ince karısını kollarına aldı. Valsin ritmiyle rahatlayarak, baş başa birkaç kelime konuşabildiler.

"Emma neden kimseyle sosyalleşmiyor?" Luke sordu. "Bu gece içine kapanık görünüyor."

"Sadece bir erkekle ilgileniyor."

Luke'un yüzünde bir çatıklık belirdi. "Hâlâ Adam Milbank mi?" diye sordu acımasızca. "O sorunu hallettiğimi sanıyordum."

Tasia gülümsedi. "Sevgilim, birbirlerini görmelerini yasaklamış olman duygularının sona erdiği anlamına gelmez."

"Onu o omurgasız servet avcısından başka biriyle evlendirmeyi tercih ederim.
Kim olsa daha iyi olurdu."

"Böyle şeyleri yüksek sesle söyleme," diye uyardı Tasia, ince kaşları birbirine yaklaştırmaya çalışırken. "Her zaman kaderi kışkırtmayı seviyorsun."

Luke aniden sırtıttı. "Sen ve senin batıl inançlı Rus tabiatın. Söylediğimde ciddiye aldım. Kim Milbank'ten daha kötü bir damat olabilir ki?"

Kendi haline bırakılan Emma duvara doğru yürüdü ve sırtını duvara yasladı. Balodan ayrılabilmeyi ya da en azından Angelovsky malikânesinde tek başına dolaşabilmeyi dileyerek üzüntüyle içini çekti. Eski Rus hazineleri, muhteşem sanat eserleri, girift oymalı mobilyalar, mücevherlerle kaplı paha biçilmez panellerle doluydu. Nikolas İngiltere'ye gelirken tüm bunları - ailesinin hizmetkârlarından oluşan bir orduyla birlikte- yanında getirmişti.

Nikolas'ın evi bir müze gibiydi; nefes kesici zenginlikte, göz korkutucu ve kasvetliydi. Orta salon on beş yüksek altın sütunla kaplıydı; çift sayıların uğursuzluk getirdiğine dair Rus batıl inancına uygun olarak fazladan bir sütun daha eklenmişti. Mavi ve altın renkli millere sahip büyük bir merdiven, ikinci ve üçüncü katlara doğru zarif bir şekilde yükseliyordu. Güvercin renkli duvarlar, siyah ve gri mermer zeminlerden yükselen zengin vitraylarla vurgulanmıştır.

Malikâne, Londra'nın hemen batısında, Thames Nehri'nin her iki yakasını da kapsayan elli bin dönümlük ekili arazinin ortasında yer alıyordu. Nikolas malikâneyi üç yıl önce satın almış ve kendi zevkine göre dekore etmişti. Bir prence yakışır görkemli bir yerdi ama Nikolas'ın Rusya'da sahip olduğu saraylarla kıyaslandığında küçük kalıyordu. Sürgündeyken servetinin onda birini yanında götürmesine izin verilmişti ve sadece bu kısmın otuz milyon pound olduğu tahmin ediliyordu. Nikolas Avrupa'nın en zengin adamlarından biriydi ve açık ara en seçkiniydi. Bu kadar serveti olan bir adamın çok mutlu olması gerekirdi ama Nikolas, Emma'nın tanıdığı en az mutlu insanlardan biri gibi görünüyordu. Acaba istediği ama sahip olamadığı bir şey mi vardı, yoksa hiç gerçekleşmemiş özel bir arzusu mu?

İnce ve kırılgan bir ses düşüncelerini böldü. "Bak Regina, arkadaşımız Emma her zamanki gibi duvarın önünde duruyor. Senin özel yerini işaretlemek için oraya bir plaket koymamalarına şaşırdım..." İşte Leydi Emma

Stokehurst bir dans daveti umuduyla binlerce saat bekledi."

Konuşmacı, arkadaşı Leydi Regina Bradford'un eşlik ettiği Leydi Phoebe Cotterly idi. Phoebe, pırıl pırıl sarışın güzelliği, saygı duyulan bir soyadı ve cömert bir çeyizin güvencesinin sihirli birleşimine sahip olarak sezonun başarisıydı. Tek sorunu, bir sürü talibi arasından hangisiyle evleneceğine karar vermektir.

Emma rahatsız bir şekilde gülümsedi, ikisinin üzerinde beceriksizce yükselirken kendini dev gibi hissediyordu. Omuzlarını çökertti ve sırtı duvara yapışana kadar geri çekildi. "Merhaba, Phoebe."

Phoebe Regina'ya, "Neden bu kadar yersiz göründüğünü biliyorum," dedi. "Bizim Emma bir balo salonundan çok bir çiftlikte kendini evinde hissediyor. Öyle değil mi, Emma?"

Emma boğazının düğümlendiğini hissetti. Odanın diğer ucunda arkadaşlarıyla sohbet etmekte olan Adam'a baktı. Adam'ın mesafeli duruşundan cesaret alan Emma kendi kendine Adam'ın onu sevdiğini ve bu yüzden bu kızın küçümseyici yorumlarının zerre kadar önemi olmaması gerektiğini söyledi. Ama yine de canını yakıyordu.

"Ne kadar sağlıklı, etkilenmemiş bir kızsın sen," diye mırıldandı Phoebe, pençelerini daha da derine batırarak. "Çok *eşsizsin*. Etrafında akın eden erkekler olmalı. Senin kırsal cazibeni neden takdir etmediklerini *anlamıyorum*."

Emma cevap veremedi. Nikolas Angelovsky'nin aniden yanında belirğini fark ederek irkildi. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak onun esrarengiz yüzüne baktı.

"Sanırım bana söz verdiğin dansın vakti geldi kuzen," dedi yumuşak bir sesle.

Diğer kızların olduğu gibi Emma'nın da geçici olarak nutku tutulmuştu. Burada, balo salonunun ışıltılı ihtişamında, siyah-beyaz ağır gece kıyafetleri içinde Nikolas gerçek olamayacak kadar sıradışıydı. Işık onun sade yüz hatlarında parıldıyor, her bir altın kıvrımı ve açığı vurguluyordu,

Gözleri yanardöner sarı havuzlara dönüşmüştü. Altın uçlu kirpikleri o kadar uzundu ki, dış köşelerinden birbirine dolanmıştı.

Phoebe Cotterly'nin dudakları Nikolas'ın onun küçük sataşmalarını duyduğunu anlayınca dehşetle aralandı. "Prens Nikolas," dedi nefes nefese, "bu ne muhteşem bir akşam ve siz de ne olağanüstü bir ev sahibisiniz! Bu gece çok eğleniyorum. Her şey mükemmel, müzik, çiçekler-"

Nikolas soğuk bir tavırla, "Onaylamanıza memnun olduk," diye araya girdi.

Emma bir kahkahayı bastırmakta zorlandı. Nikolas'ın "biz" kelimesini kullandığını daha önce hiç duymamıştı ama oldukça etkiliydi.

"Emma'ya 'kuzenim' mi dedin?" Phoebe sordu. "Akraba olduğunuzu bilmiyordum."

Emma, Nikolas'ın ağzında beliren belli belirsiz gülümsemeyi görmezden gelerek, "Uzaktan kuzenler, evlilik yoluyla," diye açıkladı.

"Dansımız mı?" diye sordu kolunu uzatarak.

"Ama Majesteleri," diye itiraz etti Phoebe, "benimle daha önce sadece bir kez dans ettiniz, Brimforth Balosu'nda. Tekrarlanmaya değer bir deneyimdi, sizce de öyle değil mi?"

Nikolas'ın spekülatif bakışları Phoebe'nin zarif ayaklarına indi ve tekrar yukarı çıktı. "Sanırım bir kez yeterli oldu, Leydi Cotterly." Emma'ya uzandı ve onu dans pistine götürdü. Phoebe'nin nutku tutulmuştu, Regina ise şaşkın görünüyordu.

Emma, Nikolas'ın selamına karşılık olarak reverans yaptı ve elini onun elinin içine koydu. Suçlu bir sevinçle gülümseyerek ona baktı. "Teşekkür ederim. Daha önce hiç kimsenin Phoebe'ye haddini bildirdiğini görmemiştim. Bunun için sana borçluyum."

"O zaman seni bana borçlu sayacağız." Kolunu Emma'nın beline doladı ve onu geniş bir valsine içine çekti. Emma onun adımlarını kolaylıkla takip etti, uzun bacakları mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Bir an için sersemlemişti.

Sessizlik. Daha önce hiç kimseyle bu kadar iyi dans etmemişti. Uçuyor gibiydi, beyaz elbisesinin etekleri etraflarında dönüyor ve akıyor, ayakları kendi başına bir hayat sürüyordu. İnsanların onlara baktığını fark etti. Hatta bazı çiftler izlemek için kenara çekilmişti. Emma ilgi odağı olmaktan nefret ederdi. Yüzüne sıcak bir kızarıklık yayıldı.

Nikolas, "Rahatla," diye mırıldandı ve kadın onun elini tuttuğunun farkına vardı.

"Özür dilerim." Emma anında parmaklarını gevşetti.

"Nikolas... neden bu geceden önce beni hiç dansa davet etmedin?"

"Davetimi kabul eder miydin?"

"Muhtemelen hayır."

"Bu yüzden sormadım."

Emma merakla kendisini tutan adama baktı. Adamın eğlenip eğlenmediğini anlamak imkânsızdı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Uzun boylu bir adama göre çok hafif hareket ediyordu. Vücudu bir kedininki gibi kas ve yaylardan oluşmuş gibiydi. Hoş bir kokusu vardı, sıcak erkek teni ve huş ağacı sabunu karışımı ve nefesinde şekerli çay izi.

Altın sarısı teninin yakasının bembeyaz kenarıyla buluştuğu yerde Emma bir yara izinin ucunu gördü. Bakışlarını adamın omzuna indirdi ve birden adamın yedi yıl önce, neredeyse ölüm döşeğindeyken İngiltere'ye geldiği zamanı hatırladı. Üvey annesini hasta yatağına kadar takip etmiş ve dikkatle ona bakmıştı. Nikolas'ın nasıl görüldüğünü asla unutamayacaktı, o kadar zayıf ve solgundu ki, başını zar zor kaldırabiliyordu. Ve yara izleri... göğsüne ve bileklerine yayılan çirkin bir yara izi haritası. Daha önce hiç böyle yara izi görmemişti. Nikolas nasıl olduysa onun saçından bir tutamı ince parmaklarının arasına almayı başarmıştı. "İşte," demişti usulca. "Ölmek üzere olan bir prensi kurtaran bir kız hakkında bir Rus halk masalı biliyorum... ona ateş kuşunun kuyruğundan sihirli bir tüy getirerek. Kuşun tüyleri kırmızı ile altın arasında bir renkteymiş... tıpkı senin saçların gibi..."

Emma küçümseyerek geri çekilmişti ama adamın tuhaf sözleri merakını uyandırmıştı. Daha sonra Tasia'ya ona ne olduğunu ve neden böyle yaralandığını sormuştu. "*Nikolas işkence gördü,*" demişti Tasia sessizce, "*ve vatana ihanetten sürgün edildi.*"

"*Yaraları yüzünden ölecek mi?*"

"*Fiziksel yaralarından değil, hayır. Ama korkarım iç yaraları çok daha kötü.*"

Emma bir süre onun için üzölmeye çalışmıştı ama bu imkânsızdı. Nikolas, günahları yüzünden ne kadar acı çekmiş olursa olsun, merhamet uyandıramayacak kadar kibirliydi.

Odanın kenarında duran Adam Milbank'in yanından geçerken düşünceleri tekrar günümüze döndü. Adam şaşkınlıkla onu izliyordu. Ne düşünüyor olmalıydı? Emma'nın omurgası sertleşti ve Nikolas onu zeminde yönlendirirken hareketleri kasıldı. Keşke hemen Adam'ın yanına gidip durumu açıklayabilseydi!

Nikolas, "Arkadaşın bizi izliyor olmalı," dedi.

Emma onun bu anlayışlı tavrı karşısında şaşırmıştı. "Ne yazık ki, evet." "Kıskançlığın tadı bir aşk ilişkisine asla zarar vermez."

"Sanırım biliyorsunuzdur. Birkaç yatağa girmenin yolunu buldun, değil mi?"

Nikolas eğlenmiş görünüyordu. "Hiç dilini korur musun, *ruyshenka*?" "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır."

"Bazen kibar ve ölçölü olmaya çalışıyorum. Bu yarım saat kadar sürüyor, sonra yine eski halime dönüyorum." Emma sabırsızca dönerek çiçeklerle kaplı oyuklarındaki müzisyenlere baktı. Onun bu hareketi

Nikolas'ın bir adım bile atmaması. "Bu vals bitmek üzere değil mi? Sonsuza dek sürecek gibi görünüyor."

"Eğlenmiyor musun?" Nikolas kaybettiği adımını telafi ederek ve ritmini yeniden kurarak sordu.

"Bütün bu insanlar bizi izlerken olmaz. Sen buna alışkın olabilirsin ama bu beni geriyor."

"İşkencene son vereceğim o zaman." Nikolas onu odanın kenarına çekerek belini serbest bıraktı. Kızın elini göstermelik bir hareketle ağzına götürdü. "Dans için teşekkürler kuzen. Çok çekici bir eşsin. Arkadaşınla sana bol şans dilerim."

"Şansa ihtiyacım yok," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde.

"Kim bilir." Nikolas başını eğdi ve uzaklaştı, kendi kendine dünyadaki tüm şansın Emma'nın davasına yardım etmeyeceğini düşünüyordu. O asla başka bir adama ait olmayacaktı. Onun kendisi için, sadece kendisi için yaratıldığını her zaman biliyordu... ve yakında ona sahip olacaktı.

Milbank'lar Nikolas'ın en nefret ettiği Avrupalı aristokrat tipiydi; çocuklarını varlıklı ailelerle evlendirmek dışında, ya çok tembel ya da çok gururlu oldukları için sürekli azalan kaynaklarla yaşıyorlardı. Bir bankada, hukuk bürosunda ya da sigorta şirketinde göstermelik bir pozisyon dışında asla çalışmazlardı. Ve azalan para birikimlerine karlı bir yatırım yapamayacak kadar sıkı sıkıya sarıldılar.

Milbanks'lerin Londra'daki evinin ön kapısında duran Nikolas, uşağın hafifçe irkilmiş ifadesine düzgün bir bakışla karşılık verdi.

"Lord Milbank'i görmeye geldim," diyerek kartvizitini uzattı.

Kâhya kartı aldı ve hemen kendini toparladı. "Elbette, Majesteleri. Lord Milbank'in evde olduğunu sanıyorum ama yanılıyor da olabilirim. Eğer giriş salonunda beklerseniz...?"

Nikolas başını sallayarak cevap verdi ve eve girdi. İfadesiz bakışları koridorda gezindi, merdivenlerdeki halının yıpranmış kenarlarında ve cilalı ama aşınmış ahşap işçiliğinde oyalandı. Kûf ve çürüme kokusu havada asılı duruyordu. Beklediği gibi, burası fena halde onarıma ve yenilenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Yaklaşık iki dakika sonra uşak döndü. Konuşurken Nikolas'ın gözleriyle karşılaşmadı. "Ne yazık ki yanılmışım, Majesteleri. Görünüşe göre Lord Milbank evde değil."

"Anlıyorum." Nikolas uzun bir sessizliğin geçmesine izin verdi, sert bakışları uşağın boş yüzünü delip geçti. Uşak gerildi, alnı terden nemli bir hal aldı. "İkimiz de onun burada olduğunu biliyoruz," dedi Nikolas sessizce. "Lord Milbank'e geri dön ve onunla bir iş meselesini görüşmem gerektiğini söyle. Uzun sürmez."

"Emredersiniz, Majesteleri." Uşak öyle aceleyle gözden kayboldu ki, cilalı ayakkabılarından biri mermer zeminde sürtünme izi bıraktı.

Çok geçmeden Adam Milbank giriş salonunda belirdi. "Prens Nikolas," dedi temkinli bir gülümsemeyle. "Sizi buraya neyin getirdiğini anlayamıyorum. İş meselesi, değil mi?"

"Kişisel iş."

Birbirlerine değerlendirci bakışlar fırlattılar. Milbank istemsiz bir adım geri çekildi, belki de Nikolas'ın mesafeli ifadesinin ardındaki hoşnutsuzluğu sezmişti. Nikolas'ın hatırladığından daha genç görünüyordu, pürüzsüz yüz hatları ve kahverengi, köpek yavrusu gözleri vardı.

"Salonda bir şeyler içelim mi?" Milbank tereddütle teklif etti. "Biraz çay ve tost?"

Çay ve tost. Tipik bir İngiliz ikramı, hatta cömertçe. Bu ülkede misafirlere rutin olarak ikramda bulunulmazdı. Rusya'da gelenek, ister dost ister düşman olsun, herhangi bir tanıdığın özel yiyecek ve içeceklerle karşılanmasıydı. Rusların geleneksel "küçük lokmalar" sofrasını özlemle düşündüm - turşu, havyar, salata ve tereyağlı ekmek tabakları, hepsi yıkanmış

soğuk votka kadehleriyle birlikte - Nikolas bir iç çekişi bastırdı. İngiltere'de kendine bir yuva kurmuştu ama kendi kültüründen bu kadar farklı bir kültürde asla tamamen rahat hissedemeyecekti.

"İçecek yok, teşekkürler," diye mırıldandı. "Uzun sürmeyecek. Sizinle Stokehurst'ler hakkında konuşmaya geldim. Özellikle de bir Stokehurst hakkında." Milbank'ın yüzünün gerginleşmesini izleyerek kasıtlı olarak durakladı. "Emma'yla olan ilişkinin sona ermesini istiyorum."

Yumuşak kahverengi gözler şaşkınlıkla genişledi. "Anlamıyorum. Dük senden beni kızından uzak tutmanı mı istedi?"

"Aptal olma," dedi Nikolas. "Stokehurst bunu benim yardımım olmadan da yapabilir."

Milbank şaşkınlıkla başını salladı. "O zaman kendin için mi soruyorsun? Sebebiniz nedir?" "Bilmenize

gerek yok."

Milbank keskin bir nefes aldı. "Dün gece seni Emma ile dans ederken gördüm. Tanrım, neler oluyor? Ona kişisel bir ilgi duyuyor olamazsın."

"Neden olmasın?"

"Emma gibi bir kızdan isteyebileceğin hiçbir şey yok. Onun çeyizine kesinlikle ihtiyacın yok."

Nikolas al al bir kaşını kaldırdı. "Emma'nın sunabileceği tek şeyin para olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi Adam hemen.

Nikolas yüzünü boş tuttu ama sesine bir küçümseme yayıldı. "Sezon yakında sona erecek. Her zamanki gibi, bir koca bulmak için yeterince çekici olmayan bazı mirasçılar kalacak. Küçük tombul ellerini seve seve seninle evlendirmek isteyeceklerdir. İstedığınız para olduğuna göre, onlardan birini alın. Emma Stokehurst'ten uzak dur."

"Cehenneme kadar yolun var!" Adam'ın çenesi öfke, korku ya da bu ikisinin karışımı gibi görünen bir duyguyla titredi. "Şansımı Emma'yla denemek niyetindeyim. Onu seviyorum. Şimdi mülkümden defol ve bir daha asla geri dönme."

Nikolas'ın ağzı ürpertici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Milbank rolünü ne kadar inandırıcı bir şekilde oynarsa oynasın, Nikolas rol yapmanın, yalan söylemenin, manipülasyon yapmanın ne demek olduğunu anlıyordu. "Anladığımı sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan-"

"Emma konusunda sana bir seçenek sunmuyorum. Ne ziyaret, ne yazışma, ne de gizli toplantılar olacak. Eğer onu görmeye çalışırsan, sadece kendine gereksiz yere acı çektirmiş olursun."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Eğlence havası kayboldu ve Nikolas ölümcül bir ciddiyetle cevap verdi. "Hayatını öyle bir cehenneme çevireceğime söz veriyorum ki, seni doğurduğu için annene lanet edeceksin." Hava hayal kırıklığıyla yoğunlaşırken o sakince bekledi. Milbank'ın sıkıntısını, açgözlülük ve korku arasındaki iç mücadelesini görmekten zevk alıyordu. Milbank korkak bir çakaldı, Emma'yı ve onun parasını istiyordu ama kendi güvenliğini riske atacak kadar değil.

Milbank kıpkırmızı oldu. "Yok ettiğiniz tüm hayatları duydum. Vahşetini duydum... zalimliğini. Eğer Emma'yı incitmeye cüret edersen, seni öldürürüm!"

"İsteklerimi yerine getirdiğiniz sürece kimse zarar görmeyecek."

"Bunu neden yapıyorsun?" Milbank boğuk bir sesle sordu. "Emma için ne gibi planlarınız var? Bilmeye hakkım var!"

"Emma Stokehurst söz konusu olduğunda, artık hiçbir hakkınız yok." Adam Milbank şaşkın bir öfkeyle titrerken, Nikolas ayrılmadan önce zarif bir zarafetle eğildi.

Emma, Stokehurst'lerin Londra'da Thames Nehri kıyısındaki villasına girerken neşeyle ılık çaldı. Haziran sabahları hâlâ Hyde Park'ta dinç bir gezintiye izin verecek kadar serindi. Güzel ama sinirli iki yaşındaki atını bugün idare etmek zor olmuştu. Kırmızı yanaklı ve efordan terlemiş olan Emma, giriş salonuna girer girmez binicilik kıyafetinin kısa ceketinin düğmelerini çözdü.

"Bayan Emma." Uşak, üzerinde mühürlü bir mektup bulunan küçük gümüş bir tepsi uzattı. "Bu size kısa bir süre önce geldi."

"Teşekkür ederim, Seymour. Acaba kim..." Emma'nın sesi, küçük, mükemmel biçimli el yazısını fark ettiğinde soldu. Mektup Adam'dan geliyordu. Emma'nın kalbi heyecanla bir kez daha çarptı ve hızla uşağa baktı. "Babamın ya da Tasia'nın bundan haberi var mı?"

"İkisi de görmedi," diye itiraf etti.

Ona en çekici gülümsemesini verdi. "Onlara söylemeye gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Bayan Emma, eğer benden onları kandırmamı istiyorsanız-"

"Tanrı aşkına Seymour, senden kimseye yalan söylemeni istemiyorum... sadece sorulmadıkça hiçbir şey söyleme. Tamam mı?"

Kısa, neredeyse fark edilmeyen bir iç çekti. "Evet, hanımefendi."

"Seni sevimli, harika adam!" Emma kollarını şok olmuş uşağa doladı, ona şiddetle sarıldı, sonra da mektubu özel olarak okumak için üst kata kaçtı.

Odasının kapısını kilitledikten sonra, eteklerinden ve çizmelerinden işlemeli çarşafın üzerine düşen kir kırıntılarını görmezden gelerek kendini yatağa attı. Kahverengi balmumu mührü kırdı ve mektubu açtı. Parmak uçları şefkatle ilk birkaç kelimenin üzerinde gezindi.

Sevgili Emma'm,

Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyecek kelimeleri bulabilseydim.

Emma bir an durdu ve mektubu ağzına bastırdı. "Adam," diye fısıldadı, mutluluk gözyaşları gözlerinde toplanıyordu. Ama kâğıdı indirip okumaya devam ettiğinde gülümseme dudaklarından soldu ve yüzündeki kan çekildi.

Geçtiğimiz aylarda seni tanımak ve ara sıra seni kollarıma almanın mutluluğunu yaşamak hayatımı daha iyi bir hale getirdi. En derin üzüntüyle... hayır, ıstırapla... aramızda herhangi bir ilişkinin imkansız olduğunu fark ettim. Baban bizi asla onaylamayacak. Seni zorluklar ve fedakârlıklarla dolu bir hayata mahkûm etmektense, mutluluk hayalimden vazgeçmeliyim. Bencil olmamak çok zor, tatlı aşkım, ama onurum seni bırakmamı gerektiriyor. Bir süreliğine ülkeden ayrılıyorum, ne zaman döneceğime dair bir fikrim yok. Beni beklemeyin. Bir gün babanın beklediği şekilde sana bakabilecek biriyle mutluluğu bulman en büyük dileğim. Son olarak, au revoir değil, adieu diyeceğim.

*Hiç senin
Adam*

Emma'nın zihni bir süre boş kaldı ama hiçliğin ardında gizlenen ve onu batırmayı bekleyen korkunç bir acının farkındaydı. "Hayır, buna dayanamam. Oh, Tanrım..." Yan yattı ve mektubu karnına bastırarak nefes almaya çalıştı. Yüzü kupkuruydu. Ağlamak çok acı verecekti. "Adam... beni terk etmek zorunda değildin... bekleyeceğini söylemiştin. Sen dedin ki..." Boğazı daraldı. Ciğerlerine hava dolana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi, sonra bir tane daha. "Adam," diye soludu, sonra sustu, bir daha bir şey hissedip hissedemeyeceğini umutsuzca merak ediyordu.

Tasia göğsüne yaslanırken Luke da ocaklığın üzerine uzanmış şömineye bakıyordu. Bir konyağı paylaştılar, aynı kaptan yudumladılar.

ara sıra da tadı paylaşmak için öpüşüyorlardı. Özel süitlerine bitişik olan oturma odası altın rengi ateş ışııyla doluydu.

"Çocuklar nerede?" Luke sordu.

Tasia kadehteki konyağı döndürdü ve ona bir yudum daha ikram ederek kristal ağı hafifçe ağına doğru eğdi. "Çocuklar çocuk odasında oynuyorlar. Neredeyse banyo zamanları geldi... Sanırım şimdi yanlarına gitmeliyim."

"Henüz değil." Adamın iri eli kızın kolunun üzerine kapandı. "Akşamın en sevdiğim kısmı bu, seninle baş başa kaldığım zamanlar."

Tasia güldü ve onun kıllı çenesinin altındaki yumuşak noktaya sokuldu. "Gerçekten gidip Hemşire'ye yardım etmeliyim, yoksa çocuklar her yere su sıçratacak. Emma'yı da kontrol etmek istiyorum. Bütün gün odasına kapandı. Cook'a onun için akşam yemeğı hazırlattım ama yemeğı dokunup dokunmadığını bilmiyorum."

Luke hafifçe kaşlarını çatı. "Muhtemelen Milbank için

yanıp tutuşuyordur." "Muhtemelen."

"Emma'nın şimdiye kadar onu unutmuş olacağından emindim. Bunu hızlandırmak için bir şey yapamaz mıyız?"

Tasia kuru bir sesle, "Belli ki karşılıksız aşkın acısını hiç çekmemişsin," dedi.

"Seninle yaptım."

"Pek sayılmaz! Beni sevdiğine karar verdin ve iki gün sonra yatağıma geldin."

"Hayatımın en uzun iki günüydü."

Tasia onun içten ses tonuna güldü. Konyağı bir kenara bıraktı ve kollarını onun beline doladı. Elleri adamın kaslı sırtına hafifçe yerleşti. "Ve o zamandan beri neredeyse her gece birlikteyiz."

"Nikolas Angelovsky'nin müdahalesi dışında," dedi Luke karanlık bir sesle.

"Şşşt." Tasia dudaklarını onunkilere bastırdı. "Tüm bunları affetmek ve unutmak konusunda anlaşıştık. Yedi yıl oldu."

"Unutmadım."

"Ve sen de affetmiş gibi görünmüyorsun." Tasia onun dar safır gözlerine baktı ve başını yavaşça salladı. "Sen, sevgilim, tanıdığım en inatçı ikinci insansın."

"Sadece ikincisi mi?"

"Bence Emma az bir farkla seni geçebilir."

Luke onun üzerine eğildi ve sırttı. "Stokehurst kanı," diye bilgilendirdi onu. "İkimiz de inatçı olmaktan kendimizi alamıyoruz."

Tasia kıkırdadı ve onun öpücüklerinden kaçınmak için yüzünü çevirdi. "Stokehurst kanı senin her şey için bahanen!"

Ağırlığını onu zapt etmek için kullandı ve altında kıvranan kızın boğazını şehvetle ısırdı. "İnatçı ve çok tutkulu... Sana göstereyim."

"Ben zaten yeterince gösteri yaptım," dedi kahkahalarla soluyarak. Bir anda

oyunları kapıya vurulan sert bir sesle kesildi.

Tasia o yöne baktı ve Emma'nın uzun boyunu baş aşağı gördü. Kocasından ayrılarak oturur pozisyona gelmeye çabaladı. "Emma, canım..." Kızın yüzünü görünce durakladı ve gözlerini kırptırdı, sanki korkunç bir şok geçirmiş gibi bembeyaz ve kırılgandı. Luke da aynı anda görmüş olmalıydı ki ayağa kalktı ve sorgulayıcı bir ses tonuyla kızının adını söyledi.

Emma soğuk bir tavırla, "Böldüğüm için özür dilerim," dedi.

"Sorun nedir?" Tasia endişeyle sordu. "Bir şey mi oldu? Üzgün görünüyorsun-"

"Ben iyiyim." Emma yumruğunu açarak Luke'un ayaklarının dibine buruşturulmuş bir kâğıt attı. Ateşin ışığı kırmızı ve altın rengi titreşimlerle kâğıdın üzerinde oynaşıyordu. "Umarım bu seni memnun eder, baba."

Luke sessizce mektubu aldı ve gözleri kızının çizilmiş yüzünde kaldı.

"Oku şunu," dedi Emma sertçe. "Adam'dan. Benimle evlenme umudundan vazgeçmiş. Bir süreliğine ülkeyi terk ediyor. Senin sayende asla kimsem olmayacak." Yanaklarındaki küçük kaslar şiddetle seğirdi. "Sevilmek için tek şansımı elimden aldığın için seni asla affetmeyeceğim."

Luke'un yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Adam Milbank seni sevmedi," dedi sessizce.

Emma'nın ağzı acı bir kıvrımla büküldü. "Sen kimsin ki buna karar veriyorsun?"

Ya öyleyse? Ya bu gerçek aşksa? Hata yapmadığından bu kadar emin olabilir misin? Babam, o kadar asil, o kadar bilge... o kadar mükemmel ki, bir adamın kalbinin içini görebiliyor ve onu bir bakışta yargılayabiliyorsun! Kesinlikle yanılmaz olmak güzel olmalı!"

Luke cevap vermedi.

"Evlenmemi istemiyorsun," diye devam etti Emma artan bir hiddetle, "tabii diğer herkes gibi kontrol edebileceğin omurgasız bir kuklayla evlenmeyeceksen..."

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Tasia.

Emma'nın kederli bakışları ona döndü. "Babamı *incittiğimi* düşünmüyorsun, değil mi? Birinin sözlerinden incinmek için onu sevmen gerekir.

-Ve ben Papa'nın önemseydiği insanların çok kısa listesinde olma ayrıcalığına sahip değilim."

"Bu doğru değil," dedi Luke, sesi paslanmıştı. "Seni seviyorum, Emma."

"Gerçekten mi? Birini sevmenin onun mutlu olmasını istemek anlamına

geldiğini sanıyordum.

Sözde aşkın sende kalabilir, baba. Bu kadar yeter.

ömür boyu."

"Emma-"

"Senden *nefret* ediyorum." Gözle görülür bir duygu titremesi vücudundan geçti. Üzerine çöken sessizlik örtüsü içinde arkasını döndü ve uzaklaştı.

İki

İlk hareket eden ASYA oldu. Mektubu Luke'un elinden dikkatle aldı ve sessizce okudu. Luke başını eğmiş, tüm düşüncelerini gizleyerek oturmaya devam etti.

Tasia mektubu bitirdikten sonra tiksinti dolu bir sesle bir kenara bıraktı. "Ne melodramatik bir saçmalık," dedi düz bir sesle. "Onları birbirlerine aşık bir çift olarak resmetmiş, tabii ki sen de kötü adam rolündesin. Adam 'onuru uğruna' onu terk ediyor - ve onları ayırdığın için seni suçluyor."

Luke yüzünü kaldırdı. Solgundu ve ağzı gergindi. "Benden başka kimin suçu var?"

"En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

Karısının hızlı savunması gözlerine sıcak bir parıltı getirdi ama sonra Luke başını yorgunca salladı. "Emma haklıydı. Milbank'in onu sevmiş olma ihtimaline izin vermeliydim ama-" Sözüünü kesti ve kaşlarını çattı. "İkimiz de onun bir parazitten başka bir şey olmadığını biliyoruz."

"Korkarım Emma dışında herkes için her şey açık."

"Ona zarar vereceğini bildiğim halde onunla flört etmesine izin vermeli miydim? Tanrım, inatçı kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Tek bildiğim Milbank için fazla iyi olduğu. Öylece durup ondan faydalanmasına izin veremezdim."

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Tasia nazikçe. "Onu bunun için çok seviyorsun. Ve Mary çocuğu için onun gibi bir adamı asla istemezdi."

İlk karısından bahsetmek Luke'un sonunu getirecek gibi görünüyordu. İnleyerek arkasını döndü ve gözlerini ateşe dikti. "Mary öldükten sonra Emma için o kadar yalnız yıllar geçti ki... Kızımın iyiliği için hemen biriyle evlenmeliydim. Bir kadının etkisine ihtiyacı vardı. Sadece kendimi düşünmek yerine, annesiz büyümenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmeliydim."

"Suçlanacak kişi sen değilsin," diye ısrar etti Tasia. "Ve Emma senden nefret etmiyor." Luke espri yapmadan güldü. "Çok iyi bir taklit yaptı."

"Adam onu terk ettiği için kızgın ve incinmiş durumda. uygun hedef. Öfkesi yatıştığında onunla konuşacağım. O iyi olacak." Tasia onun çenesini küçük ellerinin arasına aldı ve kendisine bakmasını istedi. Mavi-gri gözleri sevgiyle doluydu. "Emma'nın küçükken bir anneye ihtiyacı olduğu konusunda haklı olabilirsin," diye fısıldadı. "Ama başka biriyle evlenmediğin için mutluyum. Beni beklediğin için bencilce çok mutluyum."

Luke yüzünü onun yuvarlak omzuna doğru eğdi ve yakınlığından huzur duydu. "Ben de öyle," dedi sesi boğuklaşarak. Tasia gülümsedi ve Luke'un siyah saçlarını okşadı, şakaklarındaki gümüş iplikler üzerinde durdu. Dünyanın geri kalanı için Luke güçlü, kendine güvenen ve duygularını nadiren belli eden bir adamdı. Sadece onun yanındayken şüphelerini ve duygularını açığa vurur, kalbinin tüm sırlarını ona emanet ederdi.

"Seni seviyorum," dedi kulağına doğru, dilinin ucuyla lobuna dokunarak.

Luke kızın ağzını aradı ve onu açıklıkla öptü, kolları kıza sıkıca sarıldı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi ve onu halının üzerine çekti.

Londra sezonu resmen sona erdiğine göre, Stokehurst ailesi -aile, hizmetçiler ve hayvanlar- geniş bir alana yayılmış olan

kır malikanesi. Aşağıdaki düzenli köye bakan geniş bir tepe üzerinde yer alan Southgate Hall, bir Norman kalesi olan orijinal kalenin kalıntıları üzerine inşa edilmiş romantik bir evdi. Yüksek kuleleri, tuğla ve camdan oluşan karmaşık cephesiyle bir peri masalı için mükemmel bir ortam olabilirdi. Aile önümüzdeki birkaç ay boyunca Londra'nın nemli ve kokuşmuş atmosferinden uzakta dinlenecekti. Arada bir ev partileri, arkadaş ve akrabaların birkaç ziyareti ve yaz hasadının hareketliliği olacaktı.

Emma zamanının çoğunu tek başına yeşil kırlarda at sürerek ya da Southgate Hall'a çeyrek mil uzaklıkta bulunan hayvanat bahçesinde çalışarak geçiriyordu. Hayvanlarla ilgilenmek gibi sonu gelmeyen işler aklını Adam'dan uzaklaştırmasına yardımcı oluyordu. Gündüzleri kasları ağrıyana kadar çalışıyor, geceleri ise yorgunluktan uyuyordu. Ama kaybettiği şeyin bilgisi hep oradaydı. Bir daha asla Adam'la birlikte olamayacağını kabul etmekte zorlanıyordu.

Günün en kötü kısmı akşam yemeği vaktiydi. Emma yemeğini mideye indirdi ve ailesinin varlığına dayanamayarak bir an önce sofradan kalktı. Babasına hiç bu kadar kızmamıştı. Her yalnızlık anı onun suçuydu. Tek başına uyuduğu her gece onun yüzündendi. Babası ondan özür dilemek için birkaç girişimde bulunmuştu ama o soğuk ve affetmez tavrını sürdürmüştü. Emma'ya göre, bir zamanlar sahip oldukları yakın ilişkiyi yeniden kurmaları mümkün değildi. Asla onarılamayacak bir şey kırılmıştı.

Babasının, Adam'ın onun çeyizini istediği iddiasında doğruluk payı olması önemli değildi. Elbette para onu cezbetmişti -Adam bunu gizlememişti. Ama aynı zamanda ona değer veriyordu. Birlikte iyi bir hayatları olabilirdi. Artık bunlar yoktu ve Emma asla kimsenin karısı olamayacağını biliyordu. Sırf evlenmiş olmak için şişman, yaşlı bir dula ya da yarım akıllı bir sıkıcıya razı olmak niyetinde değildi.

Şimdiye kadar evlilik piyasasındaki tüm değerini yitirmişti. Her sezon daha genç, daha güzel kızlar çıkıyor ve mevcut tek düzgün bekârları onlar yakalıyordu. Babası ve Tasia, herkesin onda gördüğü kusurlara karşı kördü. Adam'ın onun tek umudu olduğunun farkında değil gibiydiler.

"Emma, hayvanlar hiç evlenir mi?" diye sordu altı yaşındaki kardeşi William, bir gün şempanze kafesini temizlerken onu izlerken. Kafesin yaşlı sakini Cleo, kösele gibi parmaklarıyla William'ın siyah saçlarını tarayarak sonuçsuz bir böcek arayışına girmişti. Binanın kapısı açık bırakılmış, içeriye girebilecek her türlü esintiye davetiye çıkarılmıştı.

Emma işini bıraktı ve tırmığın sapına yaslanarak ona gülümsedi. "Hayır William, insanların yaptığı gibi değil. Ama bazı hayvan türleri ömür boyu çiftleşir. Örneğin kurtlar. Ya da kuğular."

"Eş nedir?"

"Tıpkı anneniz ve babanız gibi, hayatları boyunca birbirlerine sadık kalan iki yaratık."

"Maymunlar ömür boyu çiftleşir mi?" William Cleo'nun meraklı ellerini itti ve onun duygulu kahverengi gözlerine baktı. Şempanze dudaklarını büzdü ve birkaç sorgulayıcı homurtu çıkararak bir kez daha saçlarına uzandı.

"Hayır," dedi Emma kuru bir sesle, "o kadar da ayrımcı değiller." "Kaplanlar mı?"

"Kaplanlar da değil."

"Ama insanlar ömür boyu çiftleşir."

"Çoğu insan," diye kabul etti. "Mümkün olduğunda."

"Ve yapmadıklarında da, evlenmemiş oluyorlar. Sen ve Cleo gibi."

Emma giysilerindeki yapış yapış samanları çekiştirirken güldü. "Onun gibi bir şey."

Bir anda konuşmaya yeni bir ses girdi. "Kız kardeşin evde kalmış bir kız olmak için çok genç ve güzel."

Emma ve William döndüklerinde Nikolas Angelovsky'nin kör edici bir güneş ışığı altında eşikte dikildiğini gördüler. Eleştirel bir bakışla

"Korkarım aynı şeyi Cleo için söyleyemeyeceğim." diye ekledi.

William hevesle yeni gelenin yanına koşarken Cleo ciyakladı ve yuhaladı. Emma alaycı bir tavırla, Nikolas'ın cazibesi ve gizeminin güçlü karışımına kimsenin bağışıklığı yok gibi görünüyor, diye düşündü. "Prens Nikolas!" dedi çocuk soluk soluğa. "*Zdráhstvuyti!*"

"*Zdráhstvuyti*, William," dedi Nikolas, çocuğun boyuna doğru çömelerek. William kelimeyi mükemmel bir şekilde tekrarlayınca gülümsedi. "Ne güzel bir aksan. Annen seni iyi yetiştirmiş. Sadece senin gibi Rus kanı taşıyan bir çocuk bu kadar net söyleyebilir."

"Benim de Stokehurst kanım var," dedi William gururla.

Nikolas çocuğun kara kafasının üzerinden Emma'ya baktı. "Güçlü bir kombinasyon, değil mi?"

Emma ona sert sert baktı. Nikolas'ın Southgate Hall'a seyrek ziyaretler yapmak, Çin kervanı çayı içmek ve Tasia ile hızlı Rusça konuşmak gibi alışkanlıkları olmasına rağmen, hayvanat bahçesine hiç uğramamıştı. Burası onun özel dünyasıydı ve özel olarak davet edilmedikçe kimsenin buraya girmesine izin verilmezdi. "Ne istiyorsun Nikolas?"

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Hayvan koleksiyonunuzu daha önce hiç görmemiştim. Bir göz atmak isterim."

"Çalışıyorum," dedi Emma sert bir sesle. "Eminim beni hayvanları beslerken ve gübre tırmıklarken izlemekten daha iyi bir eğlence bulabilirsin."

"Şart değil."

Ağzı buruştu. "İstersen kal o zaman." Şempanzenin ağılındaki kirli saman yığınının tırmıklamayı bitirdi ve yerine yeni bir yığın serpti. Sonra Cleo'ya içeri girmesini işaret etti. "İçeri gir, yaşlı kız. Gir içeri." Şempanze dişlerini göstererek başını şiddetle salladı. "Evet, biliyorum," dedi Emma, kalemi işaret ederek. "Sonra oynarız, Cleo. Daha sonra."

Şempanze küçük bir oyuncak yığınınan bez bir bebek alırken kızgınlıkla mırıldandı. Bir anda Cleo'nun küçük, sırm gibi vücudu tel kafesin yan tarafına tutturulmuş bir merdivene tırmandı. En tepeye ulaştığında tahta bir tüneğe oturdu ve kaşlarını çatarak onlara baktı. Emma kafesin kapısını kapattı ve küçük kardeşine döndü. "William, eve dönme vaktin geldi."

"Cleo'yla kalamaz mıyım?" diye yalvardı çocuk, şempanzeye özlemle bakarak.

"Kuralı biliyorsun, ben yanında olmadıkça hayvanları ziyaret etmek yok. Bu öğleden sonra onu görmeye geleceğiz."

"Evet, Emma."

Çocuk giderken Emma dikkatini Nikolas'a çevirdi. Koyu renk binici pantolonu ve alaca rengini vurgulayan beyaz bir gömlek giymişti. Saçları bugün sarıdan çok kahverengi görünüyordu. Hafif bir ter pırıltısı cildine pürüzsüz bir ışıltı vermişti, sanki değerli metalden dökülmüş bir heykel gibiydi. Sarı gözlerini çevreleyen kalın kirpikler ışık iplikçikleri gibi parlıyordu.

Adam'ın onu terk etmesinden bu yana Emma ilk kez içinde öfkeden başka bir şeyin kıpırdadığını hissetti; sinir, kafa karışıklığı ve farkındalık karışımı bir şeydi bu. Baktığını fark ederek döndü ve metal bir kova aldı. Köşedeki büyük demir lavaboya gitti ve sürekli bir su akışı olana kadar pompayı çalıştırdı.

Nikolas öne çıktı, pompanın koluna uzandı. "Dur sana yardım edeyim."

"Hayır," dedi hızla, onu kenara iterek. "Ben yapabilirim."

Nikolas omuz silkti ve kadın lavabonun üzerinde uğraşırken geride durdu. Onu dikkatle izledi. Emma'nın omuzlarındaki gergin kaslar terden lekelenmiş gömleğinin altında gerilmişti. Dar gri pantolonu kalçalarının ve bacaklarının ince hatlarını ortaya çıkarıyordu. Kısaca Londra'daki balodaki görüntüsünü, soğuk beyaz elbisesini, sıkıca tutturulmuş saçlarını hatırladı. O

onu bu şekilde tercih etti, güçlü, yetenekli, efordan kızarmış. Sıra dışıydı. Bir köylü gibi çalışan aristokrat bir kadın hiç tanımamıştı. Hizmetçilerine emretmek varken neden hayvanlara bakıyordu?

"Pantolon giyen bir kadın görme şansına pek sık sahip olamıyorum," dedi. "Aslında, bu belki de ilk kez oluyor."

Emma bir çırpıda doğruldu. Ona temkinli bir bakış attı. "Şok mu oldun?"

"Beni şok etmek için bundan daha fazlası gerekir." Hayran bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Bana Tyutchev'in bir sözünü hatırlatıyorsun... 'baharın havasıyla kızarmış güzelliğin yüzü'."

Onun kendisiyle alay ettiğine karar veren Emma ters ters ona baktı ve lavaboya döndü. "Ben şiir sevmem."

"Ne okuyorsun o zaman?"

"Veteriner kılavuzları ve gazeteler." Ağır kovayı lavabodan kaldırırken zorlukla nefes alıyordu.

Otomatik olarak onu almaya çalıştı. "İzin ver-"

"Buna alışkınım," dedi sertçe. "Bırak beni."

Nikolas ellerini alaycı bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Elbette."

Emma'nın kalın kumral kaşları çatıldı. Yakındaki başka bir kovayı işaret etti. "Yardım etmek istiyorsan bunu taşı."

Nikolas kollarını birkaç ustalıkla hareketle sıvayarak itaat etti. Kova yaklaşık on iki kilo taze et kırıntısıyla doluydu. Burnuna kan kokusu doldu ve eline almadan önce tereddüt etti.

"Huysuz mu?" Emma alay etti. "Bu tür işler sana göre değil, değil mi?"

Nikolas cevap vermedi, kadın haklı olmasına rağmen. Bu tür bir iş yapmasına hiçbir zaman gerek olmamıştı. Çevresindeki diğer erkekler gibi o da egzersizlerini ata binerek, avlanarak, eskrim yaparak ve boks yaparak yapıyordu.

Kovanın sapını kavrayıp kaldırdıkça kan kokusu daha da güçlendi. Zengin, tuzlu-tatlı... Parmakları kilitlendi ve bir anı aklına geldiğinde hareketsiz kaldı... karanlık ve mide bulandırıcı görüntüler... Onları uzaklaştırmak için mücadele etti ama kızıl bir dalga halinde üzerine aktılar.

Göğsünden kan sızıyor ve damlıyordu. Sirtında kırbaç izleri vardı, bileklerindeki kaba ip ise deride ve kaslarda derin bir kanal açmıştı. İmparatorluk sorgucusu Peotr Petrovich Ruvim, nazik parmak uçlarıyla yüzüne dokunarak tuzlu bir ter damlasının gözlerine düşmesini engelledi. İşkence sanatında son derece usta olmasına rağmen, Ruvim bundan zevk alıyor gibi görünmüyordu. "Yeterli değil mi?" diye sordu sessizce. "Şimdi itiraf etmeyecek misiniz, Majesteleri?"

Nikolas, "Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandı.

Bu bir yalandı ve hepsi bunu biliyordu. O bir katildi. Çar'ın gözde danışmanı Samvel Shurikovsky'yi öldürmüştü ama hiçbir şey kanıtlanamadığı için onu vatana ihanetle suçlamışlardı. Gericilerin ve reformistlerin bu çalkantılı günlerinde Çar için her yerde tehlike vardı. Bir adamı süresiz olarak hapsetmek için kanıt gerekmiyordu; gerekli olan tek şey şüpheydi.

Nikolas bir hafta boyunca Ruvim ve diğer hükümet yetkilileriyle her gün kendisini öldürecek sınırın hemen altında acı çektirdikleri seanslara tabi tutuldu. O artık insan değildi. O sadece acı çeken bir canavardı ve bu acının sona ereceği ve sırlarını mezara götürebileceği zamanın gelmesini bekliyordu.

Ruvim içini çekti ve diğerleriyle konuştu. "Knout'u tekrar getirin."

"Hayır," dedi Nikolas, çıplak bedenini bir ürperti sararken. Artık kırbaça dayanamıyordu, kemiğe ulaşana kadar etini parçalayan kırbacın yakıcı çatırtısına... ve her zaman kulaklarında uğuldayan sorulara-"Yap

Nihilistlere sempati duyuyor musunuz? Çar'ın politikalarına katılıyor musunuz?" İşin ironik yanı, siyasetle hiç ilgilenmemiş olmasıydı. Tek önemseydiği toprağı ve ailesiydi.

Ruvim kömür çukurundan sıcak bir demir çubuk çıkardı ve Nikolas'ın yüzüne yaklaştırdı. "Bunu mu tercih edersiniz, Majesteleri?"

Duyduğu ses Nikolas'ın şiddetle titremesine neden oldu. Başını salladı ve başını öne eğdi, çenesinden ter ve gözyaşı damlıyordu-

"Ne oldu?" Emma sordu. Adamın çıplak kollarına baktı ve yüz ifadesi karardı. Gözleri tekrar adamın yüzüne döndü. "Ah," dedi usulca.

Nikolas kaskatı kesildi. Gömleğinin kollarını her zaman bileklerinin üzerinde iliklerdi. Emma'nın yanında onları saklamayı unutmaması garipti. Ama onun için sürpriz değildi. Onları daha önce de görmüştü, çocukken.

Yavaş bir nefes verdi ve kendini rahatlamaya zorladı. "Bugün sinirli görünüyorsun," dedi kasıtlı bir rahatlıkla. "Seni kırdım mı kuzen?"

Onun işaretini alan Emma binadan uzaklaşmaya başladı. Onu rahatlatmak için yara izlerinden bahsetmedi. "Son zamanlarda tüm cinsiyetiniz beni rahatsız ediyor," diye cevap verdi küstahça.

"Lord Milbank sizi terk ettiği için mi?"

"Beni terk etmedi, uzaklaştırıldı ve-" Aniden döndü, kovaşının kenarından su şıpırdıyordu. "Nereden biliyorsun? Tanrım, Londra'da konuşuluyor mu? Dedikoducuların kulağına gitti mi?"

"Söylentiler var."

"Lanet olsun." Emma kızardı. "Kimin ne dediği umurumda değil. Bırak en kötüsünü yapsınlar." Omuzları savunmacı bir şekilde kamburlaştı. "Bu Adam'ın suçu değildi, biliyorsun. Babam modern bir Cengiz Han gibi davrandı. Adam'ın beni bırakıp hayatına devam etmekten başka seçeneğı yoktu."

"Milbank senin için çok zayıftı."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Eğer seni istiyorsa, senin için savaşmalıydı." "Adam

bundan daha medeni," dedi savunmacı bir tavırla.

"Medeni mi?" Nikolas onun bakışlarını tutarak tekrarladı. "Böyle bir adam mı istiyorsun?"

Birden Emma'nın gözlerinde isteksiz bir eğlence pırıltısı belirdi. Kirden lekelenmiş gömleğine ve pantolonuna baktı. "Şey, evet. O kadar medeniyetsizim ki beni dengeleyecek birine ihtiyacım var. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Sana istediğin kadar medeniyetsiz olmana izin verecek biri lazım."

Emma başını sallarken gülümsemesini korudu. "Ne güzel bir manzara olurdu." Onu bir sonraki binaya götürdü; burada pas rengi bir tilki büyük bir ağılın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Hayvan zarif ve sağlıklıydı ama düzensiz sıçrayışlarla hareket ediyordu. Nikolas tilkinin ön sol pençesinin olmadığını görünce kaşlarını çatı.

"Ona Presto adını verdim," dedi Emma, "çünkü çok hızlı ve çevik." "Belli ki tüm ayaklarını tutacak kadar çevik değil."

Tilki çevik bir hareketle Emma'nın ağzına kadar doldurduğu su kabına doğru zıpladı. Birkaç tur attıktan sonra tilki tüm dikkatini Emma'ya verdi ve parlak, kara gözleriyle Emma'nın cebinin derinliklerinden bir yumurta çıkarmasını izledi.

"Senin için bir sürprizim var Presto," dedi Emma kışkırtıcı bir sesle. Haşlanmış yumurtayı soydu ve kafesin parmaklıkları arasından geçirdi. Hevesle titreyen tilki yaklaştı.

"Bir tuzağa yakalandı." Emma pratik bir beceriyle, tilki yumurtayı kaptığı gibi bıraktı. Presto lezzeti tükürükle sıırıslıkla olmuş iki ısırıkta yalayıp yuttu. "Maruz kalmaktan ve kan kaybından yarı ölüydü. O

kaçmak için bacağını kemiriyordu. Eğer Presto'yu bulmasaydım, muhtemelen güzel bir hanımefendinin mantosunu ya da manşetini süslüyor olacaktı-"

"Lütfen," dedi Nikolas kibarca, "konuşmalarını ait olduğun şu kulübe sakla-hayvan dostları ya da adı her neyse."

"Hayvanlara İnsani Muamele için Kraliyet Derneği." "Evet, o."

Emma sırtarak omzunun üzerinden bakarak onu şaşırttı. Dünyada başka hiçbir kadında böyle bir gülümseme yoktu, sinsi ve karşı konulmaz bir güneş patlaması. "Hayvanat bahçemi ziyaret etmek istiyorsan Nikki, konuşmalarımı dinlemek zorundasın."

Nikolas adının Rusça küçültülmüş halini duyunca hafifçe irkildi. Çocukluğundan beri sadece birkaç arkadaşı ona böyle hitap etmişti. Emma'nın dudaklarından dökülen ve onun keskin İngiliz aksanıyla telaffuz edilen bu isim kulağa tuhaf geliyordu.

Birdenbire onun sanatsız gülümsemesinden, gözlerinin çocuksu berraklığından kaçma ihtiyacı hissetti. Ama kalmaya devam etti, başladığı şeyi bitirmek, onu kurduğu tuzağa dikkatlice çekmek için harekete geçti.

"Sofralarınız için et de dahil olmak üzere tedarik ettikleri ürünlerin yerine yenilerini bulana kadar konuşma yapmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum," dediğini duydu.

"Ben bir vejetaryenim." Bu kelimenin ona yabancı geldiğini gören Emma açıkladı. "Et yemeyen birinin İngilizcesi." Onun yüz ifadesine güldü. "Şaşırmış görünüyorsun. Rusya'da vejetaryenler yok mu?"

"Rusların beslenmeleri için üç şartı vardır: Kemikleri güçlendirmek ve kanı kırmızı yapmak için et, mideyi doldurmak için kara ekmek ve yaşama sevinci vermek için votka. Bir Rus'a bir tabak yeşil ot verin, onu ineğe yedirir."

Emma etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Yabani otları her gün alırım."

"Bence fikirlerini çok abartıyorsun, *Dušenka*." Nikolas giderek artan bir eğlenceyle ona baktı. "Ne zaman yemek yemeyi bırakmaya karar verdin?"

et?"

"Sanırım on üç yaşındaydım, belki biraz daha büyük. Bir gece yemeğin ortasındaaydım, herkes etrafımda konuşurken dinliyordum ve önümdeki kızarmış av tavuğuna bakarken sanki küçük bir cesedi parçalıyormuşum gibi hissettim... tüm küçük kaburga kemiklerini, kasları, yağları ve deriyi görüyordum...." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Kendimi affettirdim, odama çıktım ve saatlerce hasta yattım."

Gülümsedi. "Sen tuhaf bir çocuksun."

"İnsanlar öyle diyor." Emma ona kendisiyle gelmesini işaret etti ve bağlantılı bir binaya açılan küçük bir kapıya gittiler. Yürürlerken Emma ona yan gözle baktı. "Bana söylediğin o Rusça kelime neydi?"

"*Dushenka*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Belki bir gün sana anlatırım."

Onun yanıtı üzerine kaşları birbirine çatıldı. "Bu gece üvey anneme soracağım."

"Bu akıllıca olmaz."

"Neden? Kötü bir kelime mi? Bir hakaret mi?"

Nikolas cevap veremeden bir sonraki binaya girmişlerdi. Izgaralar ve parmaklıklı pencerelerden giren bol hava ve ışığa rağmen keskin bir kedi kokusu Nikolas'ın burun deliklerine doldu. Emma'ya doğru ilerleyen ve bir sıra demir parmaklıkla ona ulaşması engellenen devasa çizgili hayvanı görür görmez kokuyu unuttu. Muhteşem kaplanın koyu kırmızımsı turuncu kürkünün üzerinde kalın siyah çizgiler vardı. Boynunu ve sırtını belirgin uzun tüyler süslüyordu. Nikolas daha önce hiç bu kadar büyük bir kaplan görmemişti -kesinlikle kırk taşın üzerindeydi- ve kesinlikle bu kadar yakın mesafeden görmemişti.

"Onu bana yavru bir kedi olarak getirmiştin, hatırladın mı?"

"Elbette," dedi Nikolas sessizce. Bu, Emma on iki yaşındayken ona verdiği tek hediye idi. Hasta kaplan yavrusunu egzotik hayvanlarla dolu köhne bir dükkânda bulmuş ve ona satın almıştı. O zamandan beri hayvanı görmemişti.

Emma parmaklıkların yanına çömelmiş, miyavlıyor ve bebek sesleri çıkarıyordu. "Manchu, bu Prens Nikolas." Büyük kedi gözleri yarı kapalı, uykulu bir keyif ifadesiyle yakınlarına yerleşti. Duvar da bir açıklık açılmıştı ve Mançu'nun güneşlenebileceği bir dış muhafazaya erişimi sağlanmıştı. Sığ bir su tankında uzandığı için bacakları ve karnı sırlı sıklamandı. "Ne kadar güzel, değil mi?" Emma annelik gururuyla sordu. "Şu pençelerin büyüklüğüne bak. Kaplanlar diğer kedilerden daha fazla insan öldürmüştür, biliyorsun. Ne yapacakları hiç belli olmaz."

Nikolas kuru bir sesle, "Harika," diye onayladı. Emma kafesin parmaklıkları arasından uzanıp kaplanın boynunu kaşırken nefesi kesildi.

"Mançu'nun geldiği Asya'da kaplan reenkarnasyonun sembolüdür." Emma Mançu'dan Nikolas'a baktı. "Aslında birbirinize benziyorsunuz. Belki de başka bir hayatta kaplandınız, Majesteleri."

"Oraya uzanma." Nikolas'ın sesi yumuşaktı ama hem Emma'nın hem de kaplanın ona sorgulayan gözlerle bakmasına neden olan bir nota içeriyordu.

Emma kolunu kafesin içine doğru kaydırды ve kedinin boynunu daha sert ovdu. "Hatırlarsanız pençeleri yok," dedi. "İlk sahibi tarafından çıkarıldılar. Şimdi Manchu asla kendi geçimini sağlayamayacak. Asla özgür olamayacak, zavallı küçük kedi yavrusu." Mançu'ya sevgi dolu bir merhametle baktı. Kaplanın göğsünde sevgi dolu bir gurultu başladı ve bir yavrunun annesine duyduğu sevgiyle ona baktı. Emma kolunu geri çekene kadar Nikolas gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Endişelenmene gerek yok," dedi. "Mançu beni bir arkadaş olarak görüyor."

"Ya da öğleden sonra atıştırmalığı." Nikolas et artıklarıyla dolu kovayı kaldırdı. "Sanırım bu onun için?" Kaplan başını kaldırdı ve ani bir uyanıklıkla kovaya baktı.

Emma ayağa kalktı ve Nikolas'tan kovayı aldı. Sırılsıklam olmuş pisliği ustalıkla kafesin içine silkeledi. "*Afiyet* olsun, Mançu." Kaplan takdirle homurdandı ve mutlu bir şekilde yemeğini yemeye koyuldu. "Korkunç." Emma yüzünü buruşturdu ve güldü. "Etrafım etoburlarla çevrili." Ellerini pantolonuna sildi ve Nikolas'a sırttı. "Ellerinizin kirli olması nasıl bir duygu Majesteleri? Sanırım sizin için yeni bir deneyim."

Ona yavaşça yaklaştı. "Sanırım beni yemlemeye çalışıyorsun, Emma." Kızın ince bileğine uzanarak elini kaldırdı ve avucunun içine baktı, sonra yavaşça çevirdi.

Emma utanç içinde irkilirken gülümsemesi kayboldu. Eli kızarmış ve nasırlaşmıştı. Parmakları uzun ve inceydi ama tırnakları acımasızca kısa hilaller şeklinde törpülenmişti. Çoğu çizik ya da diş izi olan küçük beyaz yara izleri parmak uçlarından bileğine kadar dağılmıştı. Nikolas'ın alışık olduğu bakımlı kadınlardan sonra bu kadın bir dehşet olmalıydı. "Bir hanımefendinin eli değil, değil mi?" dedi.

Başparmağını kadının tenindeki mavi damarların ince izleri üzerinde gezdirdi. "Bu bir kadın eli."

Emma gergin bir şekilde geri çekilmeye çalıştı. "Benden ne istiyorsun? Neden buradasın?"

Kavrayışı sıkılaştı. "Arkadaşlığınızdandır

hoşlanıyorum." "Mümkün değil."

"Neden olmasın? Zekisin, eğlencelisin... ve çok güzelsin."

"Seni küstah piç," dedi, öfkesi patlayarak. "Benimle alay etmeye cüret etme!"

"Kendini gerçekten bu kadar küçük mü görüyorsun? Bu alay etmek değil." Kızın öfke patlamasını görmezden gelerek diğer bileğini tuttu. "Benim kızıl saçlı kızım," diye mırıldandı. "Eski Rusçada 'kızıl' ve 'güzel' için aynı kelimeyi kullanırdık."

Emma hapsedilmiş ellerini çekiştirdi. "Ne yapıyorsun?" "Bir gün seni öpeceğimi söyledim. Sözlerimi her zaman tutarım."

Kurtulmaya çalışırken kasları adamın sert tutuşuna karşı gerildi. "Eğer ellerini üzerimden çekmezsen, iki gözünü de karartacağım. Eğer fark etmediysen, ben de senin kadar uzunum!"

Nikolas onu kolayca yakındaki bir duvara doğru itti. Omuzları yumuşak bir gümbürtüyle ahşap tahtalara çarptı. "Pek sayılmaz." Onun üzerine eğildi, kollarını iki yanına sıkıştırdı. "Ve sen sadece benim yarı ağırlığımdasın."

"Babama söyleyeceğim!" Geçmişte bu sözleri birkaç kez kullandığında büyülu bir etki yaratmıştı. Herkes babasından korkuyordu.

"Yapacak mısın?" Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu ilginç olacak."

Emma hata yaptığını bilerek yüzünü başka tarafa çevirdi. Küçümseyerek tepki vermeli, gülmeli ve onun saçmaladığını söylemeliydi. Bunun yerine, onun ilgisini çekmenin tek kesin yolu olan öfkesine yenik düşmüştü.

Kadının ellerini bıraktı ve vücudunu kullanarak onu duvara yaslamak için daha yakına eğildi. Kasıtlı olarak kadının örgüsünü elinin etrafına doladı ve başını geriye çekecek kadar güç uyguladı. Ağzı onunkinin hemen üzerinde geziniyordu. Adamın nefesinin sıcaklığının yumuşak, eşit bir ritimle dudaklarında gezindiğini hissedebiliyordu ve titremeye başladı. Kendi sesi gibi görünmeyen kalın bir sesle konuştu. "Her ne yapacaksan bir an önce yap. Yapmam gereken işler var."

Bir anda adamın ağzını kendi ağzında hissetti, başladığı gibi biten sert bir saldırıydı bu. Adam başını kaldırdı ve altın kirpikli gözleriyle ona baktı. Emma'nın ağzı morartıcı öpücük yüzünden karıncalandı. Belli belirsiz dudaklarını yaladı ve hafif bir şeker ve çay tatlılığı keşfetti. "Şimdi beni yalnız bırak," dedi kararsızca.

Geniş elmacık kemiklerinin kenarları her zamankinden daha keskin görünüyordu. Yüzü egzotik, sade sakinliğıyle neredeyse Doğulu görünüyordu. "Daha bitirmedim."

Emma aniden hareket ederek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Nikolas'ın kolları onu sardı ve Emma Nikolas'ın bedeninin gücü altında ezilene kadar mücadele etti. Nikolas tekrar başını eğdi ve onu diğerk tüm erkeklerin anılarını silip süpüren bir güçle öptü. Bir daha asla bir köy çocuğıyla ilk öpüşmesinin beceriksiz tatlılığını, hatta Adam Milbank ile paylaştığı şefkatli kucaklaşmaları hatırlayamayacaktı. Nikolas hepsini alıp götürmüş, başka hiçbir şeye yer bırakmayan acımasız bir tutkuyla onu damgalamıştı. Emma'nın her şeyin değışme hızından başı dönüyordu. Artık o, hayatının en uzak köşelerinde gezinen karanlık ve göz alıcı figür değildi. Birdenbire gerçek olmuş, onu daha önce hiç cesaret edemediğı bir şekilde tanımasını sağlamıştı.

İri elleri sırtında gezindi, kalçalarının kabarıklığına gelene kadar omurgasının uzunluğunu izledi. Gömleğinin ve pantolonunun altında sadece bir kombinezon ve ince keten bir iç çamaşırı vardı... korse, askı, bağcık yoktu; vücudunun şeklini gizleyecek hiçbir koruyucu katman yoktu. Adamın göğüslerinin yumuşaklığını, belinin doğal kıvrımlarını hissedebileceğini biliyordu. Utanç ve hisler içinde çarpışarak onun karşısında baş döndürücü bir şekilde sallanmasına neden oldu. Kollarını ona dolamamak, onu daha sert, daha yakın çekmemek, parmaklarını onun güzel saçlarına dolamamak için kendini zor tutuyordu. Teni onunkine değdiği her yerde ağrıyordu... göğüsleri, bacakları, karnı... ellerini vücuduna götürmek istiyordu... Tanrım, istiyordu...

Adamın dudakları kadınınkilerden ayrıldı ve kadın küçük bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı. Elleri adamın gömleğinin kıvrımlarını amaçsızca kavradı. Adam Rusça bir şeyler mırıldandı, nefesi saçlarının arasından kafa derisine kadar iniyordu.

Yavaş yavaş elleri onun omuzlarında gevşedi. Emma gözlerini açarak Nikolas'ın omzunun üzerinden baktı ve Mançu'nun gözlerini kırpmadan sarı gözlerle onları izlediğini, kuyruğunun boş bir şekilde sallandığını gördü. Ellerini Nikolas'tan çekti ve tişörtünü ve kemerini endişeyle çekti.

Nikolas geri çekildi ve duygusuzca ona baktı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa," dedi sessizce, "bana gelebilirsin. Senin arkadaşın olmak istiyorum, Emma."

"Sanırım yeterince arkadaşın var."

Başparmağıyla kaşının kıızıl ipeğini düzeltti. "Senin gibi değil."

"Arkadaşlar böyle öpüşmez."

İşaret parmağını hafifçe yanağına dokundurdu. "Çocuklaşma, Emma."

Bu söz canını acıttı ve yönetebildiği en sert tonda cevap verdi. "İkimiz de dostluktan ne kazanabiliriz ki?"

Adam parmaklarını çenesinin altından geçirdiğinde kadın kaskatı kesildi. "Belki öğreniriz, *ruyshka*." diye cevap verirken dudakları neredeyse onunkilere değiyordu.

Sonra onu serbest bıraktı. Adam uzaklaşırken kadın gözleri yarı kapalı, duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu.

Haftanın geri kalanı geçerken Emma, Nikolas'ın ziyareti ve davranışının olası nedenleri dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Onun ne istediğini anlamıyordu. Londra'daki onca güzel kadın onu yataklarına almak için can atarken, Nikolas'ın bir İngiliz dükünün eksantrik kızıyla bir ilişki yaşamak istemediğine emindi. Nikolas'ın onun arkadaşlığını gerçekten istediğine inanacak kadar da aptal değildi. Sayısız aristokrat, entelektüel, sanatçı, politikacı, parmağını şıklattığı anda koşup gelmeye hazırdı. Hiçbir zaman arkadaş sıkıntısı çekmezdi.

Tam da bu olayın Nikolas için geçici bir eğlence olduğuna karar verdiğinde, Nikolas tekrar ziyarete geldi. Emma odasında bir roman okuyor ve minderli pencere koltuğunun üzerinden süzülen sabah ışığının tadını çıkarıyordu. Köpeği Samson, yüksek dozda kurt köpeği içeren bir melez, ayak seslerini duyunca beklentiyle başını kaldırdı.

Tasia kapı aralığında belirdi ve parmak eklemiyle çerçeveye vurdu. "Emma," dedi garip bir sesle, "Nikolas burada."

Kitap Emma'nın elinde dalgalandı. Tasia'ya açık bir şaşkınlıkla baktı.

Tasia yumuşak bir sesle devam etti. "Onunla ata binmeye gitmek isteyip istemediğini sordu."

Emma'nın içinde, yerinden fırlayıp odanın içinde volta atmak istemesine neden olan bir şaşkınlık fırtınası koptu. Bunun yerine pencereye doğru döndü ve bakışlarını uzaktaki bir noktaya sabitledi. "Bilmiyorum," dedi, Nikolas'la yalnız kalma düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Ne söyleyecekti? Ne isteyecekti? Onu tekrar öpmeye çalışır mıydı?

"Luke'un bunu onaylayacağını sanmıyorum," dedi Tasia tereddütle.

Emma kaşlarını çatı. "Eminim yapmaz! Babam yalnız kalmamı ve kimseyle görüşmememi istiyor. Londra'daki toplantısından döndüğünde başına gelecekler umurumda değil, istediğimi yapacağım. Nikolas'a beş dakika içinde aşağıda olacağımı söyle."

"Babana karşı adil davranmıyorsun."

"Bana adil davrandı mı?" Emma ayağa kalktı ve gardırobuna giderek en üst çekmeceyi açtı ve binici eldivenlerini aradı.

"Bir refakatçiye ihtiyacın var."

"Neden?" Emma küçümseyerek sordu. "Nikolas kuzenim, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Belki evlilik yoluyla son derece uzak bir akraba olduğu söylenebilir."

"Onunla ata binersem skandal çıkma ihtimali olduğunu sanmıyorum. Akı başında hiç kimse Nikolas Angelovsky'nin aniden havuç tepeli kadınlara ilgi duymaya başladığına inanmaz."

"Kız kurusu değilsin."

"Ben de Londra'nın gözdesi değilim." Sırtını Tasia'ya dönerek gardırobunu karıştırmaya devam etti.

Tasia'nın yumuşak iç çekişinin sesi duyuldu. "Emma, ailene bu kadar kızgın olmayı ne zaman bırakacaksın?"

"Belki hayatımın her alanına karışmayı bıraktığımda. Kendimi hayvanat bahçemdeki o zavallı hayvanlar kadar kafeste hissediyorum." Emma kararlı bir şekilde, geri çekilen ayak seslerini duyana kadar Tasia'ya sırtını dönmeye devam etti. Kürklü yüzü şaşkın bir dehşetle kaplanmış, dili ağzının kenarından sarkmış olan Samson'a meydan okurcasına baktı. "Bana öyle bakma," diye mırıldandı Emma. "Her zamanki gibi babamın tarafını tutuyor." Köpek ona bakmaya devam etti, kulakları merakla seğiriyordu. Birden sırt üstü döndü ve patilerini uzatarak karnını kaşımaya davet etti.

Emma'nın isyankâr öfkesi azaldı ve boğuk bir kahkaha atarak ona doğru gitti. "Aptal yaşlı köpek. Aptal çocuk." Yanına çömelip kısa tırnaklarını kaba tüylerinde gezdirirken o da mutlu bir şekilde mızızlanıp kıpırdandı. Emma derin bir iç çekti. "Ah, Samson... sana kaç bin sır söyledim? Sen benim en iyi arkadaşımsın." Hüzünle konuşmaya devam ederken onun uzun kulaklarını okşadı. "Neden her konuda Tasia gibi sakın olamadığımı merak ediyorum. O duygularını her zaman çok iyi yönetiyor. Benimkiler her zaman kontrolden çıkıyor. Phoebe Cotterly haklıydı, ben bir balo salonundan çok bir çiftlikte evimde gibiyim. Tanrı'ya şükür hayvanlarımın yanında zeki, sofistike ya da terbiyeli olmak zorunda değilim. Tek yapmam gereken sizi sevmek, siz de beni seviyorsunuz. Öyle değil mi Samson?" Köpek nemli burnuyla elini dürttüğünde kasvetli bir şekilde gülümsedi. "Belki Adam'ın bana olan sevgisi zamanla azalırdı. Kimse için iyi bir eş olabileceğimi sanmıyorum. Aşk yeterli değil. Bir kadının itaatkâr, sadık, güzel ve kocasına yardımcı olması gerekir... bunun yerine ben sade, vahşi ve..."

Kendine baktı ve her zamanki pantolon, çizme ve beyaz gömlek kombinasyonuna burnunu kırıstırdı. Erkek kıyafetleriyle ata binmeyi tercih ediyordu. Bu çok daha rahattı, atı kontrol etmenin daha kolay olmasından bahsetmiyorum bile. Ama nedense bugün Nikolas Angelovsky'nin karşısına tuhaf pantolonuyla çıkmak istemiyordu.

Gardırobuna döndü ve pırıl pırıl panelli kapıyı açarak mavi binici elbisesini bulana kadar kat kat giysileri geriye itti. Giysi

Şık bir şekilde dikilmiş ceket ve çuha eteği, gözleriyle uyumlu bir çivit mavisi tonuna boyanmıştı. Dolabın derinliklerini karıştıran Emma, yüksek taçlı siyah ipek şapkasıyla birlikte takmak için soluk mavi bir duvak buldu.

Döndü ve dikkatli köpeğine sırttı. "Prens Nikolas bekliyor. Ne düşünüyorsun, Samson? Bir hanımefendi gibi giyinerek onu şaşırtmalı mıyım?"

Nikolas onun görünüşüne şaşırdıysa ya da memnun olduysa bile hiçbir işaret vermedi. Büyük salonda, sekizgen taş masanın kenarında yarı oturur vaziyette, rahat bir zarafetle bekliyordu. Bir elinde tuttuğu binicilik kırbacını, açık kahverengi pantolonuna ve cilalı çizmelerine hafifçe vuruyordu. Salonun tepesindeki güneş pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı saçlarını altın sarısı bir ışıltıya dönüştürüyordu. Emma'nın büyük merdivenden inişini izlerken, gözlerinde sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi küstah bir parıltı vardı. Ve paylaşıyorlardı, diye hatırlattı Emma kendine ani bir rahatsızlıkla. Nikolas her nasılsa Emma'nın kendisini öptüğünü kimseye söylemeyeceğini biliyordu.

Elbette bunu düşünmüştü. Ama bunun bir anlamı yok gibiydi. Babasının tepkisini, Nikolas'a vermeye çalışacağı azarı düşünmek -hayır, bunların hepsi çok aşağılayıcı olurdu.

Kız ona yaklaşırken gülümsedi. "Beni görmeyi kabul ettiğine sevindim kuzen."

"Sıkılmışım," dedi açıkça. "Senin biraz kafa dağıtabileceğini düşündüm."

"Daha iyi bir teklifiniz olmadığı için ne kadar şanslıyım." Ses tonu hafif, neredeyse neşeliydi.

Emma onu incelerken, onunla birlikte ata binme ihtimalinden memnun olduğunu fark etti. Aslında kendini beğenmiş. Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Ne istiyorsun Nikki?"

"Seni biraz oyalamak için." Kolunu davetkâr bir şekilde kavislendirdi.

Emma bu kibar jesti görmezden geldi. "Kendi ahırlarıma kadar bana eşlik edilmesine ihtiyacım yok," dedi ve onu takip etmesini işaret etti. "Ve eğer bugün bana elini sürmeye cüret edersen seni sakat bırakırım."

Nikolas gülümsedi ve bacaklarını onun hızlı adımlarına uydurdu. "Uyarın için teşekkürler kuzen."

Emma'nın seçtiği, esnek ve enerjik bir kestane rengi olan binek, Nikolas'ın getirdiği siyah aygırla iyi bir uyum içindeydi. Aygırın huysuzluğu giderildikten sonra mükemmel bir denge içinde ata bindiler. Emma, Nikolas'ın ata binişinde bir kusur bulamıyordu. Hayvana karşı sabırlıydı, onu kontrol altında tutmak için doğru miktarda disiplin kullanıyordu. Ama aralarındaki irade mücadelesini, Nikolas'ın aygıra hükmetme şeklini hissetmişti. Neredeyse tüm erkekler bu şekilde ata binerdi, sanki biri üstün diğeri aşağı olmak zorundaymış gibi. Emma atlarına eşit ortaklar olarak davranıyordu. Onlarla birlikte çalıştığı ve iletişim kurduğu için, komutlarına çok daha duyarlı oluyorlardı.

Emma ve Nikolas, Southgate Hall'un kurulduğu geniş tepeden aşağıdaki kalabalık kasabanın eteklerine doğru at sürdüler. Gün aydınlık ve ılıktı, hava hoş bir esintiyle kıpırdıyordu. Küçük bir dereyi geçtikten sonra, Southgate'i çevreleyen meşe ormanının içinden geçtiler ve geniş, yeşil bir çayırda yarıştılar. Aygır Emma'nın kestane rengi atını kolayca geçti ve Emma atın hızını yavaşlatarak gülerek yenilgiyi kabul etti.

"Eğer yan biniyor olmasaydım sana gerçek bir rekabet yaşattırdım," diye seslendi.

Nikolas aygırı dizginledi ve ona sırıttı. "Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kadına benzemiyorsun Emelia. Uçan bir kırlangıç gibi."

"Bu benim adımın Rusça versiyonu mu?"

Başını salladı. "Uzak büyükannemin adı Emelia'ydı. Sana yakışıyor." Aygırı onun etrafında döndürdü. "Biraz yürüyelim mi?"

"Pekâlâ." O yardım teklif edemeden Emma kolayca attan indi.

Nikolas eyerden kaydı, dilini sanki inatçı bir çocukmuş gibi dişlerine vurdu. "Sonuna kadar bağımsızsın, *ruyshka*. Arada sırada bir erkeğin koluna girmek suç mu? Birinin attan inmene ya da merdivenleri tırmanmana yardım etmesine izin vermek?"

"Yardıma ihtiyacım yok. Kimseye bağımlı olmak

istemiyorum." "Neden olmasın?"

"Çünkü buna alışabilirim." "Bu

çok mu kötü?"

Sabırsızca omuz silkti. "Tek başıma çok daha iyiyim. Her zaman da öyleydim."

Eski bir meşe ağacının dalları altında otlayan atları bıraktılar ve başka bir geniş yeşil çayırdaki yürüdüler. Otlar, kır çiçeklerinden oluşan bir halıdan polen toplayan arıların vızıltısıyla canlanıyordu. Emma sık sık Nikolas'a bakıyor, onun yanında sinsi bir kedinin zarafetiyle yürüdüğünü görünce çarpılıyordu. Hayatı boyunca böylesine ne yapacağı belli olmayan bir adam tanımamıştı. Onu ilk gördüğünde ailesini paramparça etmişti. Hepsi ondan nefret etmişti. Ama sonraki yıllarda bir şekilde hayatlarına girmeyi başarmıştı. Stokehurst ailesinde tam olarak kollarını açarak karşılanmasa da, en azından hoşgörüyle karşılanan bir ziyaretçi haline gelmişti.

"Böyle yalnız başımıza yürüyeceğimizi hiç düşünmemiştim," diye yorum yaptı.

"Neden olmasın?"

"Öncelikle, babam senden hoşlanmıyor, ailem sana güvenmiyor ve tanıdığım herkes senin tehlikeli bir karakter olduğunu söylüyor."

"Ben tehlikeli değilim," dedi dudaklarında bir gülümseme belirerek.

"Hikayelere göre, sen. Bir alçak, bir hain, bir baştan çıkarıcı evli kadınlar... hatta bazıları soğukkanlı bir katil olduğunu söylüyor."

Nikolas uzun bir süre sessiz kaldı. Çimenlere karışan ayak seslerinin arasında bir yerden yumuşak bir cevap geldi. "Bunların hepsi doğru. Sonuncusu bile. Rusya'dan ayrıldım çünkü bir adam öldürdüm. Ama bunda soğukkanlı bir şey yoktu."

Emma biraz sendeledi ve şaşkın bakışlarını ona dikti. İfadesi kapalıydı, kirpiklerinin sarımsı hilalleri gözlerini örtüyordu. Neden bunu ona itiraf etmişti ki? Kalbinin heyecanlı bir ritimle çarptığını hissetti. Nikolas yürümeye devam etti, o da kararsızca onu izledi. Ahşap bir çitle sınırlanmış gölgeli bir araba yoluna ulaştılar.

Nikolas yolun ortasında durdu, kasları gerildi. Emma'ya yaptıklarını anlatmak hesaplanmış bir riskti. Ama nasıl olsa öğrenecekti ve bunu ondan duymuş olması daha iyiydi. Alnında bir ter buğusu belirdi ve kontrollü bir hareketle kolunun paçasıyla terini sildi. "Bunu duymak ister misin?"

"Sanırım," dedi kadın çekingen bir tavırla, ama adam onun hareketsizliğinin ardındaki yoğun merakı sezmişti.

"Öldürdüğüm adamın adı Samvel Shurikovsky'ydi." Nikolas durakladı ve sertçe yutkundu. Beş İmparatorluk sorgucusu ve iki hafta süren işkenceler bu kelimeleri ondan çıkaramamıştı. Hayal gücünün bir oyunuydu ama birden yaraları yanar ve kaşınır gibi oldu. Bileklerini dalgınca ovuşturarak güçlkle devam etti. "Shurikovsky Petersburg valisiydi ve Çar'ın en sevdiği danışmanıydı. O ve kardeşim Mikhail sevgiliydiler. Mikhail ilişkiyi bitirdiğinde, Shurikovsky öfkeden deliye döndü... ve onu bıçaklayarak öldürdü."

"Ah," dedi Emma, şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, kardeşinin sadece bir erkek sevgili edinmekle kalmayıp, onlardan biri tarafından öldürüldüğünü de anlamaya çalışıyordu. Bu şok edici bir ifşaydı, özellikle de bu kadar rahat bir tonda söylenmişti. Seks ve cinayet gibi konular, Tasia'nın ahlak üzerine verdiği anne nasihatleri dışında, onun yanında hiç konuşulmamıştı.

"Mikhail sahip olduğum tek şeydi," dedi Nikolas. "Onu umursayan tek kişi bendim. O benim sorumluluğumdaydı. Öldürüldüğünde,

I..." Durakladı ve başını salladı. Güneş ışığı altın sarısı saçlarının üzerinde bir kıvılcım yağmuruna dönüştü. "Nefes almamı, yemek yememi ve yaşamamı sağlayan tek düşünce onun katilini bulmaktı."

Nikolas yavaş yavaş konuştuğunu unuttu. Anılar bir bulanıklık içinde üzerine geldi. Gözleri açtı ama görmüyordu. "Önce bunu Tasia'nın yaptığını düşündüm. Hatırlayacağın gibi, cinayetin bedelini ödetmek için onu Rusya'dan İngiltere'ye kadar takip ettim. Ama sonra kardeşimin ölümünden Shurikovsky'nin sorumlu olduğunu öğrendim... ve benim elimden gelmediği sürece adaletin asla sağlanamayacağını biliyordum."

"Neden yetkili makamların bu işi halletmesine izin vermediniz?"

"Rusya'da siyaset her şeyin önüne geçer. Shurikovsky, Çar'ın en sevdiği arkadaşıydı. Mikhail'i öldürdüğü için asla yargılanmayacağını biliyordum. Çok nüfuzluydu."

"Demek intikamını aldın," dedi Emma sessiz bir sesle.

"Kanat bırakmamaya özen gösterdim ama yine de zan altında kaldım. Ve tutuklandım." Birden kelimeler Nikolas'ın boğazına düğümlendi. Ona söyleyemediği o kadar çok şey vardı ki, asla ifade edemeyeceği şeyler, içinde derinlerde kaynayan kâbuslar. Çaba göstererek her zamanki sakın maskesine büründü. "Hükümet benden zorla itiraf almaya çalıştı, cinayetten değilse bile vatana ihanetten. Konuşmayı reddettiğimde sürgüne gönderildim."

Sonra sessizliğe gömüldü, sert zemine konsantre oldu. Alnındaki nemli buklelerin arasından bir esinti süzüldü. Rusya'dan sürgün edilmek işkenceden, hatta ölümden bile beterdi; hayatın kaynağından koparılma anlamına geliyordu. En çok nefret edilen suçlular bile sevgili ülkelerinden uzaklara gönderildiklerinde onlara acınırdı. Onlara *Neshchastnye* denirdi.

-"Talihsizler." Rusya büyük bir anneydi ve çocukları onun soğuk havası, karanlık ormanları, toprak ve kardan oluşan büyük kucaklayıcı kolları tarafından yaşatılıyordu. Nikolas'ın ruhunun bir kısmı St. Petersburg'dan ayrıldıktan sonra solmuştu.

Petersburg'a son kez gitti. Bazen rüyasında hâlâ orada olduğunu görüyor ve dayanılmaz bir özlem ağrısıyla uyanıyordu.

"Neden bana söylüyorsun?" Emma onun kasvetli düşüncelerini bölerek sordu. "Sen hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazsın. Neden benim bilmemi istedin?"

Nikolas ona baktı, ciddi yüzüne alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Arkadaşlar birbirlerine sır vermezler mi?"

"Kimseye söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?" "Sadece sana güvenmek zorundayım, *Dushenka*."

Emma dikkatle ona baktı. "Shurikovsky'yi öldürdüğün için pişman mısın?"

Nikolas başını salladı. "Ben pişmanlığa inanmam. Geçmiş değişirmez."

"Sen ahlaksız bir adamsın," dedi Emma, mavi gözleri onunkilere sabitlenmişti. "Senden korkmam gerekirdi. Ama korkmuyorum."

"Ne kadar cesursun," diye alay etti, onun kabadayılığıyla eğlenerek.

"Hatta düşünüyorum da... sizin yerinizde olsaydım ben de aynı şeyi yapabilirdim."

Nikolas cevap veremedi, onun bileğine dokunduğunu hissetti. Konuşurlarken farkında olmadan göğsündeki yara izlerini ovuşturduğunu fark ederek donakaldı. Eli onun ince parmaklarının altında sertleşti. Emma'nın yüzünde hiç acıma yoktu. Ona garip bir kabullenişle, sanki kendi doğası yüzünden suçlanamayacak vahşi bir yaratıkmış gibi bakıyordu.

"O zaman cinayet için beni suçlamıyorsun?" diye sordu, sesi sertti.

"Seni yargılamak bana düşmez. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum."

Kadın

Çıplak eli hafifçe onunkinin üzerinde durdu. "Sırlarını saklayacağım, Nikki."

Nikolas hareket etmedi. Kasları ani bir ürpermeye karşı kilitlenmişti. Onun dokunuşunun, sözlerinin üzerinde neden bu kadar etkili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği onu tutmak, canını acıtmak, öpmek istediğiydi... Onu yere yatırıp kızıl saçlarını çekiştirmek ve sanki bir köylü kızımıymış gibi tarlaya götürmek istiyordu. Bunun yerine geri çekildi ve

elini onunkinden çekti. "Öyle olacağına inanıyorum Emelia," derken sesi hoş ve dostçaydı.

Ona temkinli bir gülümseme verdi ve yeniden yürümeye başladı, etekleri tozlu yoldaki keseklerin ve tekerlek izlerinin arasından geçiyordu. Nikolas ona ayak uydurdu, elleri ceplerindeydi. Kız beklediği gibi tepki vermemişti. Onun hikâyesini çok kolay kabullenmişti. Ailesi onu çok fazla korumuş, hayatını bir romandan fırlamış gibi yaşamasına izin vermişti. Şüphelendiğinden daha da dünyadan habersizdi. *Seni zavallı küçük aptal*, diye düşündü, kirpiklerinin kehribar rengi perdesinin ardından ona bakarken. *Senden faydalanmamı neden bu kadar kolaylaştırıyorsun?* "Seni

yarın tekrar görebilir miyim?" diye sordu.

Emma tereddüt etti, dişleri alt dudağına takıldı. "Hayır," dedi sonunda. "Haftanın geri kalanında Londra'da olacağım."

"Sosyal bir angajman mı?"

"Aslında, R.S.H.T.A.'nın bir toplantısına katılıyorum. Benden en son hayvan koruma yasaları hakkında birkaç söz söylemem istendi."

"Aileniz de size eşlik edecek mi?"

Emma'nın çenesi sertleşti. "Hayır. Haçlı seferlerimle hiç ilgilenmiyorlar ve ilgilenseler bile onları orada istemezdim."

"Ah," dedi usulca. "Demek babanla henüz barışmadın."

Başını iki yana salladı. "Babam hayatımın aşkını benden uzaklaştırdı. Eğer biri sana bunu yapsaydı, onu bu kadar çabuk affedebileceğinden şüpheliyim!"

"Belki de değil. Ama benim kimseye ihtiyacım yok, oysa sen... sen aşkını ve aileni aynı anda kaybettin." Nikolas onun bir tepki vermesini bekledi ama o duygularını iyi gizledi. İyi zamanlanmış ve dikkatlice hedeflenmiş, yumuşak sesli bir yorum daha yaptı. "Yalnız olmak kolay değil, değil mi? Boşluk, sessizlik, istenmeyen yalnızlık... bir sarayı hapisaneye çevirebilir."

Emma mavi gözlerini kocaman açarak meraklı bakışlarını ona çevirdi. Nerede yürüdüğüne aldırmadan derin bir tekerlek izinin kenarına takılıp tökezledi. Nikolas hemen ona doğru uzandı ve dengesini ona verdi. Kız itiraz edemeden elini kavradı ve dirseğinin kıvrımından geçirdi. Kadının kızarmış yüzüne bakarken yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Yardım teklif edildiğinde kabul et, kuzen. Bu sadece yaslanabileceğin geçici bir kol."

Hayvanlara İnsani Muamele Kraliyet Derneği yıllık genel kurul toplantısını Londra'da Covent Garden'dan çok da uzak olmayan bir konferans salonunda gerçekleştirdi. Küçük bina, müzayedecilerin, kitapçıların ve yayıncıların bulunduğu bir sokakta yer alan eski bir otelden dönüştürülmüştü. Yarı panjurlu pencerelerden gelen ışıkla aydınlanan odaya bakan Emma, iki yüz Dernek üyesinden oluşan kalabalıkla bir akrabalık duygusu hissetti. Çoğu orta yaşlı olan bu adamların bazıları maun sandalyelerinde ince ve sert bir şekilde oturuyor, bazıları ise küçük, kare koltuklara dolgun bir şekilde yayılıyordu. En genci kendi yaşının tam iki katı olan kadınlardan oluşan seyrek bir grup vardı.

Emma hepsinin orada olmak için aynı motivasyona sahip olmadığını biliyordu. Bazıları hayvanların refahı için duyduğu tutkulu kaygıyı paylaşıp da, diğerleri sadece popüler bir siyasi kaygı olduğu için oradaydı. Ama önemli bir amaç için birlikte çalıştıkları sürece bunun bir önemi yoktu.

Birinin bakışlarını üzerinde hissedince sağındaki sıraya baktı. Dar yüzlü ve canlı koyu renk gözlü genç bir adam birkaç sıra ötede oturuyordu. Karşılıklı gülümserken Emma onun adını hatırlamaya çalıştı. Bay Henry Dowling ya da belki Harry'ydi. Daha önce bir ya da iki kez konuşmuşlardı. Eğer doğru hatırlıyorsa, bir yayıncılık şirketinde çalışıyordu ama asıl ilgi alanı collie köpekleriydi. İngiltere'nin en önde gelen collie yetiştiricilerinden biri olarak tanınıyordu. Sevimli, keskin hatlı yüzü ona tilkisi Presto'yu hatırlatmıştı. Emma'nın gülümsemesi gözlerini kaçırmadan önce bir anlığına genişledi. Yine de adamın kendisine baktığını hissetti ve yanaklarının üst kısımlarında sıcak bir kızarıklık oluştu.

Toplantı birkaç konuşmacının katılımıyla ilerledi. Üyeler not alırken ya da kendi konuşmalarını hazırlarken büyük bir kağıt hışırtısı vardı. Tahta sandalyeler bacak bacak üstüne atıldıkça gıcırdıyordu. Arada bir, üyeler bazı ifadeleri ya da bilgileri açıklığa kavuşturmak istediklerinden söz kesiliyordu. Dördüncü konuşmacıdan sonra sıra Emma'ya geldi. Derneğin başkanı Lord Crowles, hayvanları koruma yasaları el kitabı hakkında bir rapor istedi ve Emma'nın ağzı kurudu.

Bir anda oda çok sessizleşti. Emma dikkatle odanın önüne doğru ilerledi, kollarında kalın bir kâğıt demetini sanki bir kalkanmış gibi tutuyordu. Heyecan ve sinirden midesi alt üst olmuştu. Omuzlarını savunmacı bir şekilde kamburlaştırarak kâğıtları sıkıca kavradı ve önündeki sıra sıra dizilmiş yüzlere baktı. Sesinin net ve düzgün çıktığını duyunca şaşırdı.

"Beyler, hayvanları koruma kılavuzu için önerilen revizyonları getirdim. Bu el kitabı, Cemiyetin seçkin görevlilerinden gelen pek çok akıllıca ve yararlı öneriye göre yeniden yazılmıştır. Kılavuz kabul edilebilir bulunursa, büyük ölçekli bir baskı sipariş edilecek ve halka dağıtılacaktır."

Odanın ön tarafına yakın yaşlı bir beyefendi konuştu. "Leydi Stokehurst revizyonların niteliğini açıklayabilir mi?"

Emma ona hızlıca başını salladı, omuzları biraz gevşedi. "Evet, efendim. El kitabı, hayvan istismarı ile ilgili şikayette bulunma prosedürlerinin daha ayrıntılı bir açıklamasını vermektedir. Başarılı bir kovuşturmanın yürütülebilmesi için suçun işlendiği anda belirli kanıtların toplanması gerekmektedir. Halk, sokaklarda hayvanlara kötü muamele edildiğinin farkındadır... Hepimiz kırbaç, sopa veya kürekle dövülen atlar; pazara giderken kötü muamele gören çiftlik hayvanları; işkence gören sokak köpekleri ve kediler görmüşüzdür. Pek çok insan tanık oldukları zulümden rahatsız olur, ancak bunu durdurmak için ne yapabileceklerini bilmezler. El kitabı, bir suçun farkına varılması için kılavuz ilkeleri ve suçluların yetkili makamlara bildirilmesi için prosedürleri içermektedir."

Bay Dowling, Emma'yı şaşırtacak şekilde bir soru sordu. "Leydi Stokehurst, bilimsel deney alanı ne olacak? Kılavuzda canlı deney uygulamasından bahsediliyor mu?"

Emma üzüntüyle başını salladı. "Tıp ve bilim çevreleri, bilgilerini ilerletmek için viviseksiyon (canlı hayvanları parçalara ayırma işlemi) yapmaları gerektiğini iddia ediyorlar. Ancak bunun binlerce hayvanın zalimce ve acı dolu bir şekilde ölmesine neden olmak dışında bir işe yaradığına dair ellerinde hiçbir kanıt yok. El kitabında bu konuya değinmek isterdim, ancak şu anda herhangi bir kılavuz yok. Hangi bilimsel uygulamaların gerekli olduğunu ve hangilerinin sadece işkence deneyleri olduğunu bilmemize imkan yok. Belki de R.S.H.T.A. üyeleri bu durumu incelemek üzere bir komite atamanın faydalı olacağını düşünebilirler..."

Emma devam edecekti ama bir şey gözlerini odanın arka tarafına çekti, tanıdık bir altın parıltısı, koyu renk giysilere bürünmüş bir adam. Bu Nikolas Angelovsky'ydi. Bu mesafeden bile gözlerinin ve saçlarının kehribar rengi canlıydı. Şaşkınlık onu ele geçirdi. Lord Crowles'un bir önceki önerisine verdiği olumlu yanıtın, önerenin kabul edilip onaylanmasının bilincinde değildi. Bir şekilde bakışlarını Nikolas'tan ayırmayı başardı. El yazmasını yakında bekleyen kulüp sekreterine uzattı. Oturduğu sıradaki erkekler o yerine dönerken kibarca ayağa kalktı.

Toplantı bir saat daha sürdü. Emma bakışlarını önündeki sandalyenin arkasına sabitlemiş, konsantre olamıyordu. Her nasılsa Nikolas'a dönüp bakma isteğine karşı koydu. Buradaydı çünkü ondan bir şey istiyordu. Bu kasıtlı takibin tek açıklaması buydu. İçinde huzursuzluk ve öfke birbirine karıştı. Ama... aynı zamanda bir zevk titreşimi hissetmesi de mümkün müydü? Nikolas yakışıklı ve güçlü bir adamdı. Birçok kadın onun dikkatini birkaç dakikalığına çekmek için her şeyi yapardı... ve işte buradaydı, onu bekliyordu.

Lord Crowles'un son sözleri toplantının sona erdiğini işaret ederken, topluluk ayrılmak için ayağa kalktı. Emma sıranın sonuna doğru ilerledi ve kendini Bay Dowling'in yanında buldu. Koyu renk gözlerinin derinliklerinde bir gülümseme gizleniyordu.

"Leydi Stokehurst, Lord Crowles'a yaptığınız muhteşem işin takdiri olarak isminizin el kitabına eklenmesini önereceğim."

"Oh, hayır," dedi Emma ciddiyetle. "Teşekkür ederim, ama o kadar çok şey yapmadım. Ve herhangi bir şekilde takdir edilmek de istemiyorum. Sadece hayvanlara yardım edilmesini istiyorum."

"Söylememe izin verirseniz, çekici olduğunuz kadar mütevazısınız da, Leydi Stokehurst."

Şaşkın ve memnun, Emma bakışlarını indirdi.

Bay Dowling tekrar konuştu, bu kez daha çekingen bir tonda. "Leydi Stokehurst, düşünüp düşünmeyeceğinizi merak ediyordum-"

"Kuzen." Yumuşak bir Rus aksanı konuşmayı böldü. "Seni burada bulmak ne güzel. Ama refakatçini kaybetmiş gibi görünüyorsun. Seni sağ salim eve götürmeme izin vermelisin."

Emma başını kaldırdı ve Nikolas'a kaşlarını çatarak baktı; Nikolas onun refakatçilerin temel görgü kurallarını sık sık bir kenara attığını gayet iyi biliyordu. Eksantrik olmanın faydalarından biriydi bu. Tanışma faslının sırası geldiğini anlayınca kollarını göğsünde kavuşturdu ve huysuzca bu şerefe nail oldu. "Prens Nikolas Angelovsky, Bay Dowling'i takdim edebilir miyim?"

Adamlar kısaca el sıkıştılar. Nikolas bir omzunu Dowling'e çevirerek kabaca toplantının bittiğini işaret etti. "Bugün çok iyi görünüyorsun, Emelia."

Bay Dowling yakınlarda gezinirken gözleri Emma'nınkilerle buluştu. Emma özür dileyerek gülümsedi. "İyi günler Leydi Stokehurst," dedi tereddütle. "Size ve ailenize en iyi dileklerimi sunarım." Nikolas'a kuşkuyla baktı, sarışın Rus'un bu kategoriye girip girmediğini merak ettiği belliydi. Ayrılırken bir duman gibi gözden kayboldu.

Emma Nikolas'a ters ters baktı. "Burada ne işin var

senin?" "Hayvanların korunmasıyla ilgileniyorum," dedi

Nikolas hafifçe.

"Cehennem gibi. Bu kapalı bir toplantıydı. Sen nasıl girdin?" "Bir

üyelik satın aldım."

"Üyelik satın alamazsınız, evrakları doldurmanız ve mülakatlardan geçmeniz gerekir ve sonra bir komite oylaması var-" Aniden durdu. "Rüşvet vererek girdin."

"Bağış yaptım," diye düzeltti.

Emma bıkkın bir kahkaha attı. "Paranın senin için alamayacağı bir şey var mı? Şimdi ne istiyorsun?"

"Sana eve kadar eşlik etmek niyetindeyim kuzen."

"Teşekkür ederim ama dışarıda bekleyen bir arabam

var." "Onu gönderme cüretini gösterdim."

"Küstah adam," dedi kızgınlık göstermeden, elini adamın uzattığı kolunun kırımına kaydırarak. "Her zaman istediğini elde eder misin?"

"Neredeyse her zaman." Nikolas, peşlerinden gelen meraklı bakışları görmezden gelerek ona binadan çıkarken eşlik etti. "Seni konuşma yaparken izlemeyi seviyorum, Emelia. Zekasını saklamaya çalışmayan bir kadına hayranım."

"Bu yüzden mi beni Londra'ya kadar takip ettin? Bana çok hayran olduğun için mi?"

Onun küstahlığına gülümsedi. "Sana ilgi duyduğumu itiraf etmeliyim. Bunun için bir erkeği kınayabilir misiniz?"

"Kınamak mı, hayır. Ama bir sürü kuşku var. Özellikle de seninle ilgili. Bence sen büyük bir art niyet yığınının başka bir şey değilsin Nikki."

Boğazından kısık bir kahkaha yükseldi. Onu kaldırırma kadar götürdü, orada görkemli, cilalı bir araba onları bekliyordu. Arabayı, dünyanın en iyi araba atları olan pırıl pırıl dört siyah Orlov çekiyordu. Bir çift uzun boylu, siyah elbiseli uşak araca eşlik ediyordu.

Emma, Nikolas'tan önce arabaya bindi ve siyah görünecek kadar koyu bir tonda bordo kadife döşemeye yerleşti. Emma'nın

İç mekân değerli kakma ahşaptan pırıl pırıl panellerle doluydu. Pencereleer altın ve kristal çerçevesliydi ve lambalar yarı değerli taşlarla kaplanmıştı. Ailesinin hatırı sayılır servetine rağmen Emma daha önce hiç bu kadar lüks bir aracın içinde bulunmamıştı. Nikolas onun karşısına oturdu ve araba Londra'nın engebeli sokaklarından geçerken büyüü bir pürüzsüzlükle uzaklaştı.

Geçici olarak gözleri kamaşan Emma, Nikolas'ın Rusya'da nasıl bir hayat sürdüğünü ve geride bırakmak zorunda kaldığı her şeyi merak etti. "Nikki," diye sordu aniden, "ailenden hiç kimseyi görüyor musun? Hiç ziyarete geldiler mi?"

Adam hiçbir tepki göstermedi ama kadın onun bu soru karşısında şaşırdığını hissetti. "Hayır... onlardan da bunu beklemezdim. Ülkemi terk ettiğimde tüm bağlarım koptu."

"Ama kan bağı değil. Kız kardeşlerin var, değil mi? Tasia bir keresinde dört ya da beş tane olduğundan bahsetmişti-"

"Beş," dedi açıkça.

"Onları özlemiyor musun? Onları görmek istemez misin?"

"Hayır, onları özlemiyorum. Birbirimize sanal olarak yabancıydık. Mikhail ve ben kız kardeşlerimizden ayrı büyüdük."

"Neden?"

"Çünkü babam öyle istedi." Yüzünde acıyla eğlenen bir ifade belirdi. "Senin hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibiydik, hepimiz kafesteydik ve babamın merhametine kalmıştık."

"Ondan hoşlanmadın mı?"

"Babam kalpsiz bir piçti. On yıl önce öldüğünde, dünya üzerinde tek bir ruh bile yasını tutmadı."

"Peki ya annen?" Emma çekingen bir tavırla sordu.

Nikolas başını salladı ve gülümsedi. "Ailem hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

Nikolas'ın eğlencesi devam etti. "Hayır, bilmiyorsun. Angelovsky'ler kötü bir grup ve her nesil bir öncekinden daha kötü. Kiev'in kan davalı soyluları olarak başladık, sonra soyumuzu bazı kaba köylülerle karıştırdık ve uzun bir yolculukta ferahlamak için atının damarlarından kan içmeyi düşünmeyen bir Moğol savaşçısını ekledik. O zamandan beri yokuş aşağı gidiyoruz, ben bunun iyi bir örneğiyim."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Benim hakkımda herhangi bir hayale kapılmaman için seni uyarıyorum, Emma. 'Çürümüş bir ağaç iyi meyve veremez. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Güldü, mavi gözleri dans ediyordu. "İncil'den alıntı yapan Tasia gibi konuşuyorsun. Seni hiç dindar bir adam olarak düşünmemiştim."

"Din, bir Rus'un hayatının her bölümüyle iç içedir. Bundan kaçınmanın hiçbir yolu yoktur."

"Hiç kiliseye gider misin?"

"Çocukluğumdan beri hayır. Kardeşim ve ben meleklerin kilise kubbelerinin tepelerinde yaşadığını, dualarımızı toplayıp cennete gönderdiklerini düşünürdük."

"Dualarınız kabul oldu mu?"

"Asla," dedi ve omuz silkti. "Ama bizim en büyük yeteneğimiz dayanmaktır... Bu Tanrı'nın Ruslara bir armağanıdır."

Araba, meyve ve sebze tezgâhları, balık tezgâhları ve ikinci el eşyalarla dolu derme çatma bir pazar yerinden geçti. Sokaklarda dolaşan gürültülü kalabalık at ve araç alayının yavaşlamasına neden oldu. Havada alışılmadık bir gürültü vardı; böğüren sesler ve hayvan çığlıklarının bir karışımı.

Araba durduğunda Emma öne doğru eğildi ve merakla pencereden dışarı baktı. "Sokakta bir şeyler oluyor," dedi. "Belki de bir tür kavga."

Nikolas arabanın kapısını açtı ve hafifçe yere atladı. Soföre orada beklemesini söyledikten sonra kalabalığın içine doğru yöneldi. Emma bir ya da iki dakika boyunca gürültüyü dinleyerek bekledi. Belki de iki araç çarpışmış ya da sokakta biri ezilmişti. Bir atın -ya da belki bir eşeğin- acı dolu çığlıklarını duyduğunda kalbi acıyla sızladı. Çığlıklarındaki acıyı ve korkuyu anlamak çok kolaydı. Bir dakika daha beklemeye dayanamadı. Nikolas yüzünde acımasız bir ifadeyle geri döndüğü sırada arabadan fırladı. "Neler oluyor?" diye sordu endişeyle.

"Önemli bir şey değil. İçeri girin, birkaç dakika içinde geçeceğiz."

Emma onun duygusuz gözlerine baktı, sonra hızlı bir hareketle yanından geçip gitti.

"Emma, geri gel-"

Onun sert sesini duymazdan gelerek, çalkalanan kalabalığın arasından hızla geçti.

Üç

İşlek bir kavşağın ortasında, tuğla yüklü bir at arabası her yönden gelen trafiği engelliyordu. Hırpalanmış yaşlı bir eşek, keskin nervürlü ve sallanan sırtıyla, arabayı küçük bir tepeye çıkarmak için çılgınca çabalıyordu. Sahibi, kolları jambon hörgücü kadar olan iri yarı bir adam, eşeği bir zincirle dövüyordu. Zavallı hayvan kanlar içinde ve sakattı, gözleri deli gibi dönüyordu.

Emma'nın az önce R.S.H.T.A.'ya sunduğu el kitabında izlenmesi gereken prosedürlerin bir listesi vardı. Suçlunun ve tanıkların isimlerini, suçun ayrıntılarını, yaraların tariflerini not etmeliydi... ama eşeğin sefil anırışıyla birlikte, prosedürle ilgili tüm düşünceler aklından uçup gitti. İçinden öfkeli bir enerji fişkırdı ve kalabalığın arasından ite kaka ilerledi. "Kesin şunu! Kesin şunu, yoksa sizi öldürürüm!"

Alev alev yanan kızıl saçlı hayaletten ürken birkaç kişi aceleyle onun yolundan çekildi. Kalın enseli adam dayak atarken durakladı ve ona ters ters baktı. "Sen kendi işine bak, kaltak!"

Emma onu görmezden gelerek dehşete düşmüş hayvana yaklaştı. Eşeğin savrulan başına yaklaşarak onu yatıştırdı, ta ki eşek sığınacak bir yer arayan bir çocuk gibi burnunu onun ortasına dayayana kadar. Kalabalıktan hayret dolu bir haykırış dalgası yükseldi.

Eşeğin sahibi hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Canavarımdan uzak dur," diye bağırdı, kolunu tehditkâr bir şekilde kaldırarak. "Onu şu tepeye tırmandıracağım ya da

onu cehenneme gönder."

Emma kollarını titreyen hayvanın boynuna dolayarak, "Seni tutuklatacağım," diye bağırdı. "Araba onun çekemeyeceği kadar ağır, seni aptal piç!"

"Uzak dur!" Zincir havada ıslık çalarak geldi ve ayaklarının yakınında yere çarptı. "Çekil yoksa bununla kafanı uçururum."

Emma'nın kolları refleks olarak eşeğin etrafında sıkılaştı. Adamın mor yüzüne baktığında, mantığın ötesinde öfkeli olduğunu anladı. Tehditlerinde son derece ciddiye. Yine de geri adım atamazdı; hayvanı öldüresiye dövölmeye terk ederse kendini asla affetmezdi. "Efendim," diye yarı uzlaşmacı bir ses tonuyla söze başladı ama adam bir küfür seliyle patladı ve ona vurmak için zinciri geri çekti.

Birdenbire her şey anlayamayacağı kadar hızlı oldu. Nikolas bir anda oradaydı, onu morartıcı bir güçle yakalamış, zincir parlayan bir çizgide savrulurken vücuduyla onu korumaya çalışıyordu. Metal halkalar ona çarptığında Nikolas'ın irkildiğini hissetti ve dişlerinin arasından hızla çıkan havanın sesini duydu. Sonra sert bir itişle onu tökezleterek uzaklaştırdı.

Nikolas için, zincirin sırtına çarpması hiç beklemediğı bir iç patlamaya yol açtı. Şimdiki zamana dair tüm farkındalığı dağıldı; sadece geçmiş vardı, üzerine akıyor, onu boş, çılgın ve kana susamış yapıyordu. Bir anda Çar'ın memurları tarafından işkence gördüğü, sırtının bıçakla parçalandığı anın acısını yeniden yaşadı... *Şimdi itiraf etmeyecek misiniz, Majesteleri?* Ellerini adamın boynunda kenetlenmiş, öfke ve korku dolu mavi gözlere bakarken buldu. Siyah, ölümcöl bir sis etrafını sarmıştı.

"Hayır," diye inledi adam, korkuyla kıvranıyordu, küçük şişko elleri Nikolas'ın gergin bileklerine geliyordu.

Nikolas onu sessizliğe boğdu, parmakları kalın, gergin boynuna saplandı. Cinayet arzusu gözeneklerinden ter gibi sızıyordu. Sadece bir ses ona ulaştı... bir kadın sesi, alçak ve niyetli, onu uçurumun kenarından geri çekiyordu.

"Nikki! Nikki! Nikki, bırak onu!"

Gözlerini kırıştırdı ve titreyerek sesin geldiği yöne baktı. Emma yakınlardaydı. Koyu mavi gözleri onunkileri tutuyordu. "Bırak onu," diye tekrarladı.

Bir şekilde şiddetin coşkusu azaldı ve Nikolas onun sessiz emrine boyun eğdi. İsteksizce ellerini adamın boğazından çekti.

Dehşet içinde sarsılan adam kalabalığın içine doğru kaçtı. Morarmış boğazını tutarken boğuk uyarılar haykırmayı başardı. "O bir şeytan! Gözlerine bakın, göreceksiniz! Şeytanın ta kendisi..."

Bazı insanlar dağıldı. Diğerleri ise yollarının kapatıldığından şikayet etmek ve kavşağın temizlenmesini istemek için kaldı. Birkaç gönüllü, tuğla arabasını caddenin kenarına çekmek için bir grup organize etti.

Nikolas'ın parmakları sertleşmiş ve kıvrılmıştı. Onları esnetti, bileklerindeki gerginliği giderdi, Emma'nın eşeğin arabadan çözülmesini denetlediğini belli belirsiz fark etti. Cılız eşeği cilalı arabanın arkasına bağlaması için uşaklardan birini yönlendirirken sesi hızlı ve ustacaydı. "Onu ailemin evine götüreceğiz," dedi uşağın sessiz sorusuna yanıt olarak. "Araba çok hızlı hareket etmediği sürece bunu başaracağını düşünüyorum."

Nikolas gitmek istedi. Ortamın karmaşası, içindeki kaosla kıyaslanamazdı bile. Düşünmek ve kendini toparlamak için sessiz bir yere gitmesi gerekiyordu. Emma'ya emredici bir bakış gönderdi, omzunun üzerinden ona bakana kadar bakışları Emma'nın sırtını deldi. Onun sessiz mesajını anlayan Emma hemen itaat etti. Arabaya doğru ilerlerken sakin ve telaşsız görünüyordu. Nikolas araca girdi ve onun karşısına oturdu. Şaşkınlıkla Emma'nın yüzünün solgun olduğunu ve parmaklarının sıkı bir düğüm halinde birbirine dolandığını gördü.

"Her zaman böyle tacizler görüyorum," dedi tedirgin bir sesle. "Buna asla alışamayacağım. İnsanlar neden bu kadar acımasız olmak zorunda?"

Nikolas cevap vermedi, sadece kalabalığı görmemek için perdeleri kapattı. Emma, Nikolas'ın karanlık odasından ona baktı.

araç nihayet hareket etmeye başladığında. "Zincir sana çarptığında canın yanmış olmalı," dedi belli belirsiz. "Sen iyi misin?"

Nikolas bir kez başını salladı, hâlâ eski ve karanlık anılarla doluydu. Kontrolünü nasıl bu kadar kolay kaybetmişti? Duygularının onu ele geçirmesine asla izin vermezdi... bu göze alamayacağı bir zayıflıktı.

Emma gergin parmaklarını saçlarının dökülen bukleleri arasından geçirirken tekrar konuştu. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Görünüşe göre yine sana borçluyum."

"Bu sefer değil." Adamın dikkati yavaşça kadına döndü. Yüzü kapalı olmasına rağmen, onun duygularıyla mücadele ediyor gibi göründüğünü düşündü. "Mendil ister misin?" diye sordu aniden. Emma reddetmek için başını salladı, ama adam ceketinden bir tane bulup ona uzattı.

"Ağlamıyorum," dedi. "Asla ağlamam. Hiçbir şeyi çözmiyor ve beni asla daha iyi hissettirmiyor." Yumuşak beyaz keten kareyi aldı ve burnunu gürültüyle sümkürerek ona meydan okuyan bir bakış fırlattı.

Nikolas aniden kalbinin sert bir ritimle çarptığını hissetti. Diğer kadınlar gözyaşlarını baştan çıkarmak ya da sempati kazanmak için kullanmışlardı ama onu hiç etkilememişlerdi. Sadece Emma, zayıflığını inkâr ederek ve bu konuda tek bir kelime söylemesi için ona meydan okuyarak onu böyle etkileyebilirdi.

Nikolas kendini ona doğru ilerlerken buldu. Kadının isteksizce başlamasına aldırmadan onu kollarının arasına aldı. Kısa bir mücadeleden sonra kadın ona doğru gevşedi, göğüsleri Nikolas'ın yanlarına ve göğsüne baskı yapıyordu. Saçları p a r f ü m l e n m e m i ş t i , kokusu sanki ormanda rezene ve keskin yeşil yosunların arasından yürüyormuş gibi tazeydi. Kokuyu derin derin içine çekti ve şiddetin sınırında gezindi, tüm hesaplanmış planları ezici arzusunun baskısı altında parçalanmakla tehdit ediyordu. Ona dokunmak için duyduğu umutsuz ihtiyaca rağmen, ellerini bir şekilde onun sırtında kişisel olmayan ve hareketsiz bir şekilde tuttu.

"İnatçı, aceleci küçük aptal," diye fısıldadı Rusça, onun anlamadığını bilerek. "Binlerce gece seni bekledim. Başka kadınların sen olduğunu hayal ettim... Onlarla seviştim, hep senmişsin gibi davrandım.

Kollarımdaki sendin. Yakında benim için yaratıldığını anlayacaksın. Yakında bana geleceksin."

Emma bu yabancı dil karşısında şaşkınlıkla başını salladı. "Ne dedin sen?"

Nikolas onun gözlerinin koyu parlaklığı karşısında donup kalmıştı. Ağzını tenine bastırmak, yanaklarındaki altın çilleri, kirpiklerindeki ateşli hilalleri öpmek için can atıyordu. Parmaklarının arasından kum gibi kayıp gitme tehdidi altındayken kendini kontrol etmek için mücadele etti. Tüm gücüyle duygularını kilitledi ve soğuk, hafifçe eğlenen bir sesle konuştu. "Gözyaşlarına gerek yok dedim, *ruyshka*. Bu kadar duygusal olmamalısın."

"Elimde değil," dedi huysuzca. "Ben hep böyleydim... yersiz, uyumsuz. Keşke herkes gibi olabilseydim. Tek umudum Lord Milbank ile evlenmekti."

Nikolas gülümseyerek onun dağınık saçlarını dikkatle düzeltti. "Herkes gibi olduğun an İngiltere'yi temelli terk edeceğim. Sen dünyanın geri kalanına ayak uydurmak için yaratılmadın. Lord Milbank'in sana mutluluk vereceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Onun gibileri bilirim. Her yerde varlar. Fareler kadar yaygınlar."

"Adam hakkındaki hakaretleri dinlemeyeceğim-"

"Hiç bu yönünü görmesine izin verdin mi? Onunla tartışmaya hiç cesaret ettin mi? *Nyet*, onu memnun etmek için yumuşak bir yüz takındın çünkü görünüşünden ve kaygan cazibesinden hoşlandın ve ne kadar zeki, cesur ve vahşi olduğunu bilseydi seni istemeyeceğini düşündün. Haklıydınız. O bu niteliklere değer verecek kadar erkek değil."

"Eh, 'vahşi' bir kadında kesinlikle harika bir özellik," diye mırıldandı Emma, ondan uzaklaşarak. "İnsan Adam'ın neden böyle düşünmediğini merak ediyor."

"Rusya'da olsaydınız, tüm ülkenin en çok arzulanan kadını olurdunuz."

"Tanrı'ya şükür Rusya'da değilim. Ve beni pohpohlamaya çalışmayı bırak - bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Nikolas onun çenesini avuçlarının arasına aldı ve kızarmış yüzünü inceledi. Teni parmak uçlarının altında yumuşacıktı. "En çok arzulanan kadın," diye tekrarladı, gözlerinin içine sertçe bakarak, arkasını dönmesine izin vermedi.

Emma'nın vücudundan bir ürperti geçti. O da bunu hissetmiş olmalıydı, onları bir araya getiren kaçınılmaz gücü. Bu onların ortak kaderiydi. Nikolas kadere inanmayacak kadar Rus'tu. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı... bir Rus için gereken tek şey sabır ve dayanıklılıktı... ve Tanrı biliyordu ki Nikolas her iki konuda da kendini kanıtlamıştı.

Arabanın tekerleği yoldaki bir çukura çarparak aracı sarstı. Nikolas Emma'dan ayrıldı ve onun karşısına yerleşti. Nikolas onu dikkatle izlemeye devam etti ama Emma bakışlarını kavuşturduğu ellerinin üzerinde tutuyordu. Thames Nehri kıyısındaki Stokehurst villasına varıncaya kadar hiç konuşmadılar.

Emma tereddütle sessizliği bozdu. "Bugünkü yardımın için minnettarım Nikolas. Ama... beni görmek için daha fazla çaba göstermemeni tercih ederim. Arkadaş olmamız gerektiğini sanmıyorum. Bundan iyi bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Belki de onun karşı çıkmasını, hatta tartışmasını bekliyordu. Bunun yerine omuz silkti ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Sen nasıl istersen."

Emma, Nikolas'ın huzurundan bariz bir rahatlamayla kaçtı. Arabacının ve seyisin yardımıyla eşeği villanın arkasındaki ahıra yerleştirdi, sıyrıklarına ve yaralarına baktı, toynaklarının enfeksiyon kapıp ve kötü beslendiğini keşfetti. Hayvanın oldukça iyi iyileşmesi muhtemel görünüyordu. Onu seyisin bakımına bırakarak villaya gitti.

Stokehurst'ün evi, soluk mermer sütunlar ve zeminler, zarif karo şömineler ve çok sayıda su sıçratan şömine ile dolu pitoresk bir İtalyan tasarımına sahipti.

kapalı fiskiyeler. Villa Southgate Hall'un rahat atmosferinden yoksun olsa da Emma burada kalmayı her zaman sevmişti.

Kendini sıkıntılı ve keyifsiz hisseden Emma, el boyaması çinilerle kaplı bir banyo odasında, kocaman bir porselen küvette banyo yaptı. Boş boş, ıslak parmak uçlarıyla minik egzotik kuşların desenlerini izledi... ve Nikolas'ı düşündü.

Onunla karşılaşmaları giderek daha kafa karıştırıcı hale gelmişti. Bir insan hakkında hiç bu kadar çok çelişkili duygu yaşamamıştı. Adam zorlayıcı, çekici ve korkutucuydu. İlişkileri hakkındaki söylentileri duymuştu, sosyete kadınlarıyla yaşadığı çok sayıda gizli ve kısa süreli ilişki. Nikolas'ın sevdiği türden kadınlardı bunlar; havalı, zarif, cansız evliliklerinden sıkılmış yaratıklar. Neden onunla uğraşmaya karar vermişti? Sebepleri ne olabilirdi?

Artık her şey bitmişti. Nikolas hayatından çıkmıştı, tıpkı Adam Milbank'in çıktığı gibi. Uzun, sabunlu bir bacağını kaldırdı ve eleştirel bir gözle inceledi. Ufak tefek ve kırılğan olsaydı, Adam onunla kalır mıydı? Emma bir sıçramayla bacağını bıraktı ve i çekti. Keşke yeterince güzel olsaydı, Adam hiçbir şeyin ona sahip olmasına engel olmasına izin vermezdi... ne babasının, ne paranın, ne de başka bir şeyin. "Keşke ben de Tasia gibi olsaydım," dedi yüksek sesle. Tasia küçük ve narindi, erkekleri büyüleyen enfes bir güzelliği vardı. Emma kıskançlık duygusunu bastırarak boynuna ve omuzlarına avuç avuç sıcak su döktü.

Artık Adam'ı kaybettiğine göre, bir erkekle birlikte olmanın, kendini ona tutkuyla teslim etmenin ve kollarında uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek, kurumuş yaşlı bir kız kurusu olacaktı. Bir sevgili edinebilirdi ama bunu düşünmek bile içini melankoliyle dolduruyordu. Sevmediği bir adamla aynı yatağı paylaşmak, duygularının ve ruhlarının dokunulmadan bırakıldığı fiziksel bir alışveriş ne kadar da yalnız hissettirecekti.

"Bayan Emma?" Bir ses düşüncelerini böldü. Hizmetçisi Katie'nin elinde bir kucak dolusu yeni ısıtılmış havlu ve beyaz keten bir bornozla durduğu kapı aralığına baktı. "Banyonuzu bitirdiniz mi, hanımefendi?"

"Sanırım öyleyim." Emma ayağa kalktı ve havlulardan birine uzanarak küvetten çıkarken onu vücuduna sardı.

Katie başka bir havluyla omuzlarını kuruladı ve bornozunu giymesine yardım etti. "Aşağıya inip aşçıya akşam yemeği için ne istediğinizi söyleyeyim mi Bayan Emma?"

"Bu gece pek aç değilim."

"Oh, ama bir şeyiniz olmalı, bayan!"

Emma gülümsedi ve isteksizce başını salladı. "Pekâlâ, odamda çay ve kızarmış ekmek alacağım. Okuyacak bir şeyler de istiyorum. Lütfen *Times*'ın bir nüshasını getir."

"Evet, bayan."

Emma yalınayak süit odasına girdi ve tuvalet masasına oturdu. Saçındaki tokaları çıkardı ve örgüsünü çözdü, parmaklarıyla ağrıyan kafa derisine lüks bir şekilde masaj yaptı. Metodik bir şekilde fırçayı uzun, kıvrıkcık saçlarında gezdirdi, kolu yorulana kadar düğümleri ve bukleleri düzeltti. Fırçayı tuvalet masasının karmaşık bölmelerinden birine yerleştirdikten sonra altın çerçeveli aynadaki yansımasına baktı.

Sıradan bir yüz, diye düşündü. Çilli soluk bir cilt, düz bir burun, sivri bir çene. Onu memnun eden tek şey, kirpiklerinin siyah yerine kumral olması dışında babasınıninkiyle aynı olan mavi gözleriydi.

Nikolas Angelovsky onun çekici olduğunu söylemişti. Ona güzel demişti. Adam ona hiç böyle şeyler söylemiş miydi? Emma böyle bir olayı hatırlayamıyordu. Kaşlarını çatarak ipek kaplı yatağına gitti ve mavi tezgâhın üzerine kıvrıldı. Sırtını brokar bir yastığa dayadı ve Katie çay tepsisiyle gelene kadar düşüncelere daldı.

"Buyurun, Bayan Emma... çay, tost ve *Times*."

"Teşekkür ederim Katie." Hizmetçinin tepsiyi yatağın üzerinde onun yanına koymasını izledi.

Katie ona dostça bir endişeyle baktı. "Her şey yolunda mı, bayan? Bu gece biraz bitkin görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Çok uzun bir gündü." Bir dilim tereyağlı tost alan Emma, her zamanki muzip sırıtışlarından birini takınmayı başardı, sonra da tosttan büyük bir ısırık aldı. Rahatlamış görünen hizmetçi odadan çıktı.

Emma küçük bir porselen demlikten çiçekli bir fincana çay doldurdu ve bir kaşık dolusu ezilmiş şekeri karıştırdı. Sert çayın tadını çıkararak bir yudum aldı. Gazeteyi çevirerek açtı, uzun sütunları taradı ve ilgisini çeken konular üzerinde durdu.

Dikkatini iç sayfalardan birinin alt kısmına yakın bir şey çekti; satır ve harf denizi içinde neredeyse gizlenmiş bir duyuru. Hafif bir şaşkınlıkla okumaya başladı. Kelimeler zihninde bir etki yaratmaya başladığında, mürekkep daha da kararmış ve gözlerinin önünde bir kan lekesi gibi yayılmış gibiydi. Dudaklarından kırılgan bir ses çıktı. Çay fincanı elinde sallandı, ta ki parmaklarına ve bileğine yanan sıvı sıçrayana kadar. Bir şekilde fincanı yerine koydu ve doğal olmayan bir konsantrasyonla tabağın üzerine yerleştirdi. Kâğıda tekrar baktı... Hayır, bu doğru olamazdı; korkunç bir şaka, bir yalandı. *Vikont Adam Milbank son yurtdışı seyahati sırasında Amerikalı emaye eşya varisi olarak tanınan Bayan Charlotte Brixton ile nişanlanmıştı...*

"Yapamazdın, Adam," diye fısıldadı Emma. "Sadece birkaç hafta oldu. Beni bu kadar çabuk unutamazsın... bana böyle ihanet edemezsin."

Ama basılı sözcükler çılgınca önünde belirdi ve göğsündeki acı artmaya devam etti. Yardıma ihtiyacı vardı. Birine ihtiyacı vardı... onu delirmekten alıkoyacak mantıklı bir sese. Hayatında hiç böyle bir acı hissetmemişti. Buna tek başına dayanamazdı. Gözlerinden kör edici yaşlar döküldü. Yataktan tökezleyerek kalktı, titreyen ellerini ıslak yüzüne sürdü ve pantolonuyla gömleğini aradı. Sonunda giyindiğinde, kapüşonlu bir pelerin giydi ve odasından çıktı.

Katie ana merdivene giden koridorda onun yanından geçti ve şaşkınlık içinde durdu. "Bayan Emma, siz ne-"

"Dışarı çıkıyorum," dedi Emma kısık sesle, yüzünü pelerinin derin kapüşonuna saklayarak. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Ve eğer gittiğimi birine söylersen seni kovdururum."

"Evet, hanımefendi," dedi Katie, büyümüş gözlerle ona bakarak.

Emma kolunu nemli burnunun üzerinde gezdirdi ve gözlerinden akan yaşları kırıştırdı. "Her şey yoluna girecek Katie," diye mırıldandı. "Sadece kimseye söyleme."

Hizmetçi temkinli bir şekilde başıyla onayladı.

Emma aceleyle evden çıktı ve kimsenin onu görmemesine dikkat ederek ahıra yöneldi. Bir atı kendisi eyerledi ve ona yardım etmeye çalışan uyuklu gözlü seyisi aniden başından savdı. "Ben kendim yaparım. Sen odana dön."

"Başka bir canavarı kurtarmaya mı gidiyorsunuz, Bayan Emma?"

Adamın küstah sorusunu duymazdan geldi ve eyerin kolanını tam olarak oturana kadar el yordamıyla kurcaladı. Elleri kararsızdı, beceriksizdi; hiç de normal davranmıyorlardı. "Git buradan," dedi kendisini ani bir temkinlilikle izleyen seyise.

"Bir şey yapabilir miyim, bayan?"

"Lütfen git buradan," dedi huysuzca. Adam isteksizce itaat etti ve giderken omzunun üzerinden birkaç bakış fırlattı.

Emma atına bindi ve ahırdan geçerek sokağa çıktı, bir şekilde hayatta kalmak için tek bir şansı olduğunu hissediyordu. Nereye gideceği konusunda bilinçli bir karar vermemişti ama sanki karar onun için verilmiş gibiydi. Atı dörtnala koşturarak batıya, Angelovsky malikânesine doğru ilerlerken, nemli yaz havası akan gözyaşlarını kurutmaya yetmedi.

Yüksek beyaz mermer sütunları ve klasik tasarımlı cephesiyle malikâneye ulaştığında, yarım daire şeklindeki merdivenden

ve düğümlemiş yumruğuyla kapıya vurdu. Beyaz saçlı, siyah kaşlı ve geniş Slav yüz hatlarına sahip yaşlı bir uşak belirdi. Onu birkaç kez görmüş olmasına rağmen adını tam olarak hatırlayamıyordu.

"Lütfen biri atıma baksın," dedi Emma. "Ve Prens Nikolas'a bir ziyaretçisi olduğunu söyleyin."

Uşak aksanlı bir İngilizceyle cevap verdi. "Efendim, yarın dönmeniz gerekecek. İsterseniz kartınızı alabilirim."

"Ben bir beyefendi değilim!" Emma umutsuzca bağırdı. Pelerinin kapüşonunu başından çekti ve pırıl pırıl parlayan kırmızı bukleler beline kadar düştü. "Kuzenimi görmek istiyorum. Söyle ona-" Sözünü kesti ve boğuk bir iniltiyle başını salladı. "Boş ver. Burada olmamalıyım. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Leydi Stokehurst," dedi uşak, yüz ifadesi yumuşayarak. "İçeri gelin. Prens Nikolas'ın sizinle konuşmak için müsait olup olmadığını soracağım."

"Hayır, sanmıyorum-"

"*Pahzháhlstah*," diye ısrar etti ve ona içeri girmesini işaret etti. "Lütfen leydim."

Emma itaat etti ve giriş holünde gergin bir şekilde bekledi, yerdeki işlemeli ahşap desenine baktı. Tam bir dakika geçmeden Nikolas'ın sessiz sesini duydu.

"Emma." Bir çift parıldayan siyah ayakkabı görüş alanına girdi. Nikolas parmaklarını onun çenesinin altına kaydırarak yüzünü yukarı doğru itti. Gözleri onunkileri tuttu ve başparmağı hafifçe gözyaşı lekeli yanağına dokundu. İfadesi soğukkanlıydı ve yüzünde rahatlatıcı bir sakinlik vardı. "Benimle gel, *dushenka*." Kızın elini kolunun kıvrımına çekti ve orada bastırdı.

Emma ürkekçe geri çekildi. "Yanında biri mi var? Sormak aklıma gelmedi-"

"Yanımda kimse yok." Amansızca başını sallayan uşağa Rusça birkaç kısa cümle mırıldandı.

Emma, Nikolas onu yukarı çıkarırken minnetle ona sarıldı. Kolu çok güçlüydü. Paniği biraz azalmaya başladı ve nefes alması kolaylaştı. Nikolas soğukkanlılığı ve dünyadan kopukluğuyla Emma'nın dağılmasına izin vermiyordu.

Malikânenin batı kanadına, Nikolas'ın özel süitinin bulunduğu yere gittiler. Daha önce hiç görmediği bir odaya geldiklerinde Emma şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Mavi camdan bir tavan ve bronz pervazlarla zengin renklerle dekore edilmişti. Kaya kristali bir lambanın ışıltısı havayı dingin bir parıltıyla dolduruyordu.

Nikolas ametist taşlı kapıyı kapatarak dış dünyayı uzaklaştırdı. Sessiz ışıktaki ona baktı, yüz hatları sert güzelliğiyle gerçek dışıydı. Giydiği fildişi gömleğin boğazı açıktı ve teninde kıvrılan bir yara izini ortaya çıkarıyordu. "Bana ne olduğunu anlat," dedi.

Emma pantolonunun cebinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Sessizce ona uzattı. Adam kâğıdı ondan aldı, altın rengi gözleri kızın kederli yüzüne kilitlenmişti. Kâğıdı yakındaki bir masanın üzerinde düzleştirerek, nişan ilanını ifadesiz bir şekilde okudu. Kirpikleri yanaklarına uzun gölgeler düşürdü.

"Ah," dedi usulca.

"Pek şaşırmışa benzemiyorsun," diye bocaladı Emma. "Sanırım benim dışımda kimse şaşırmadı. Ben... Adam'ın beni gerçekten sevebileceğini düşünmüştüm. Hepsi bir aldatmacaydı. Ve ben onun yalanlarına inandığım için yaşayan en büyük aptalım."

"Aptal olan o," dedi Nikolas sessizce. "Sen değil."

"Oh, Tanrım." Titreyen ellerini yüzüne götürdü. "Bu kadar acı çekebileceğimi bilmiyordum."

"Otur." Nikolas onu yumuşak kehribar rengi deri döşemeli bir kanepeye doğru itti. Emma uzun bacaklarını altına katlayarak bir uca kıvrıldı.

Başını eğerek saçlarının kısmen yüzüne düşmesine izin verdi. Kristal ve sıçrayan sıvı seslerini duydu. Nikolas sessizce yaklaştı ve ona küçük buzlu bir bardak uzattı. Emma bir yudum aldı. Sıvı limon aromalıydı ve çok soğuktu, boğazından aşağı yavaşça süzülüyor, ardında buz ve ateşten bir yol bırakıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu hafifçe hırıldayarak.

"Limonlu votka."

"Daha önce hiç votka içmemiştim." Büyük bir yudum aldı, pürüzsüz, yakıcı yanmaya karşı gözlerini kapattı, sonra bir tane daha aldı. Öksürerek yeniden doldurulması için bardağı uzattı.

Nikolas eğlenerek onun için bir votka daha doldurdu, bir tane de kendisi için. "Yavaş yavaş iç. Alışık olduğun şaraptan çok daha serttir."

"Rus kadınları votka içer mi?"

"Rusya'da herkes yapar. Havyar ve tereyağlı ekmekle tüketildiğinde en iyisidir. Biraz göndereyim mi?"

Emma yemek düşüncesiyle ürperdi. "Hayır, hiçbir şey yemem mümkün değil."

Nikolas yanına oturdu, ona keten bir peçete uzattı ve ıslak yüzünü kurulamasını izledi.

"Ağlamamı durduramıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sanırım kalbim kırıldı."

"Hayır." Bir kelebeğin dokunuşu kadar hafif dokunuşuyla kızın alnındaki bir tutamı geriye itti. "Kalbin kırık değil. Sadece gururun incindi, Emelia."

Kadın ani bir öfkeyle ona bakarak geri çekildi. "Büyüklük taslayacağını bilmeliydim!"

"Milbank'i sevmiyorsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Yaptım! Her zaman yapacağım!"

"Öyle mi? Peki bu büyük sevgiyi kazanmak için ne yaptı? Size ne verdi? Birkaç gülümseme, birkaç övgü dolu söz, oradan buradan çalınmış bir öpücük. Bu aşk değildi. Baştan çıkarmaydı ve görünüşe göre kötü uygulanmış bir baştan çıkarma. Daha fazla deneyim kazandığında aradaki farkı anlayabileceksin."

"Aştı," diye ısrar etti, votkasının geri kalanını yutarken. Öksürdü, nefes nefese kaldı ve yanan gözlerini kuruladı. "Bu konuda hiçbir şey anlamıyorsun çünkü çok alaycısın."

Nikolas bardağı onun elinden alıp bir kenara koyarken güldü. "Evet, alaycıyım. Ama bu Adam Milbank'ın sana layık olmadığı gerçeğini değiştirmez. Ve eğer kalbini bir alçağa vereceksen, sana lüks ve özgürlük verecek birini seçebilirsin... seni yatakta nasıl memnun edeceğini bilen birini. Bu tür bir adam senin için Milbank'ten çok daha yararlı olacaktır."

Eğer ayık olsaydı, onun açık sözlülüğüne daha da içerlerdi. Bir centilmen saygı duyduğu bir kıza asla böyle sözler söylemezdi. Ama alkol beynini soğuk beyaz bir sisle sarmıştı ve tek düşünebildiği Adam'ın onun tek şansı, tek umudu olduğuydu. Kesinlikle başka kimse kanatlarda beklemiyordu. "Aklında kim var?" diye sordu acı acı.

Elleri kadının omuzlarını kavradı, sonra aşağı doğru indi. Avuç içleri yavaşça göğüslerinin yanlarına dokundu. Emma kaskatı kesildi, nefesi kesildi. Gözlerini kırpmadan ona bakmaya başladı, kristal lambanın ışığı altın sarısı teninde geziniyordu. Yüzünde duygular birbirini kovaladı... şaşkınlık, öfke, inkâr... ve adam elini yanağına götürdüğünde ağzı titredi. Başparmağı yavaşça alt dudakının kenarına dokundu.

Emma cızırtılı bir fısıltıyla konuştu. "Ben... Ben buraya bunun için gelmedim." "O zaman neden buradasın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bilmiyorum. Rahatlamak istedim. Daha iyi hissetmek istedim."

"Bana gelmekte haklıydın, *Ruyska*."

Koltuktan kalkmak için bir hamle yaptı ama Nikolas bir eli omzunda, diğeri belinde, hafif, çelik gibi bir tutuşla onu orada tuttu.

"Nikki..." dedi, yarı meydan okuyan, yarı yalvaran bir sesle.

Öne doğru eğildi ve hafif bir öpücükle onun dudaklarını yakaladı, sonra ağzı neredeyse onunkine değecek şekilde konuştu. "Sana ailenin sunabileceğinden, Adam'ın sunabileceğinden çok daha fazlasını sunabilirim. Sana yardım edebilirim, seninle ilgilenebilirim... sana daha önce hiç hissetmediğin bir zevk verebilirim."

"Gitmem gerek," dedi umutsuzca. Votka her şeyi bulanıklaştırmış, düşünceleri bir duygu seli içinde boğulmuştu.

"Benimle kal, Emma. Sadece senin istediklerini yapacağım. Sadece senin seçtiklerini." Dilinin ucu dudaklarında gezindi ve sonra alt dudağını ısırды, dişleri yumuşak kıvrıma hafifçe yaklaştı. Dudaklarını kaşlarının, şakaklarının, yanaklarının üzerinde gezdirmek için duraklayarak, yavaş ve arayış dolu öpücüklerle onun ağzını ele geçirdi. Eli saçlarında hafifçe oynadı, kırmızı bukleleri kenara iterek boynunu ortaya çıkardı.

Emma bu yeni his karşısında ürperdi. Adamın ağzı boğazının üzerinde usulca hareket ediyor, sinirlerini heyecanlandırıyor, teninin yüzeyine bir sıcaklık dalgası çekiyor gibi görünüyordu. Yavaş yavaş kollarını onun boynuna doladı. Hayatında hiç bir erkeğin, kar beyazı gömleğin altındaki sert vücudun, ezici bir güçle dolu kasların bu kadar farkında olmamıştı. Burada onunla birlikte olmak yanılttı, dudaklarını ve ellerini onu okşarken hissetmek yanılttı. Ama bu, babasına, sadakatsiz sevgilisine, ona eksantrik ya da şebboy diyen herkese karşı mükemmel bir isyan eylemi gibi görünüyordu. Neden Nikolas'ın onunla sevişmesine izin vermiyordu? Bekâretini vermek ona aitti, istediği tek erkeği kaybettiğine göre artık bunun bir önemi yoktu. Belki bu bir günahı, ama içinde inkar edilemez bir zevk vardı.

Emma ellerini onun güzel saçlarına doğru kaldırdı, sarı bukleler parmaklarının altında kaba ipek gibi yayılıyordu. Onun tereddütlü dokunuşuyla keskin bir nefes aldı ve onu daha yakına çekti, birbirleriyle eşleşene kadar kanepe boyunca uzandılar. Emma ona yaklaştı, sürtünme ve baskı istiyordu,

Erkeksi ağırlığı kızın üzerine çökmüştü. Öpücükleri uzadı, derinleşti, sorudan talebe dönüştü.

Nikolas gömleğinin düğmelerini açarken kadın hiç itiraz etmedi. Giysi önden ayrıldı ve eli içeri kaydı, parmak uçları karnının pürüzsüzlüğünü izlerken genişledi. Bir erkeğin dokunuşunun bu kadar şefkatli, bu kadar saygılı olabileceğini hiç hayal etmemişti. Avucunun sıcaklığı göğsünü kapladı, yumuşak yuvarlaklığın üzerine oturdu. Meme ucu kasıldı ve sıcaklıktan tatlı bir şekilde acıdı. Gözlerini açtığı anda adamın bakışlarının kendininkilere kilitlendiğini gördü.

Bir anda adamın gözlerinin parlak sarı derinliklerindeki duygusuzluktan irkildi. Bir kaplanınkiler kadar kararlıydılar, duygudan yoksundular. Şimdi bile, bu yakınlıkta, kalbi ve ruhu hâlâ kilit altındaydı. Ona ulaşma, onu bir şekilde savunmasız bırakma ihtiyacı hissetti. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında parmakları titriyordu. Beyaz keteni dikkatlice omuzlarından indirdi. Bakışları adamın gövdesinde gezindi... kabarık yara ve yanık izlerinin üzerinde.

Emma ne bekleyeceğini bilse de, yara izlerini çocukken görmüş olsa da, Rusya'da gördüğü işkencenin mirası onu hâlâ şaşırtıyordu. Ondan önce vücudu çok güzel olmalıydı; pürüzsüzce yontulmuş kaslar ve pırıl pırıl parlayan altın rengi bir ten. Böyle bir acıya dayanabilmek için ne kadar güçlü olmalıydı. Nikolas onun bakışları altında kıpırdamadan durdu, utanmadan ve kendine acımadan onun tepkisini bekledi. Ona merhametini ve anlayışını anlatmanın bir yolunu aradı ama söyleyecek kelime bulamadı. Bunun yerine kasıtlı bir yavaşlıkla öne doğru eğildi ve ağzını Nikolas'ın boğazındaki yara izine dayadı.

Nikolas yumruklarını sıkarken Emma'nın dudakları tenine değiyor ve saçları ateşten bir battaniye gibi üzerine dökülüyordu. Bazı kadınlar yara izlerinden iğrenmiş, bazıları heyecanlanmıştı ama hiç kimse ona böyle şefkatli bir kabul jesti göstermemişti. Kasları gerildi ve düğümlendi. Onu itip uzaklaştırmak ve aynı zamanda onu ezene kadar yakınında tutmak istedi. Hayatı boyunca hiçbir şeyden korkmamıştı, acıdan, hatta ölümden bile, ama bu nazık yakınlık ona dehşetin ilk tadını vermişti.

Sesi hırıltılı bir fısıltıyla çıktı. "Lanet olsun sana, bana karşı nazik olma."

Emma ona baktı, gözleri mavi duman gibiydi. "Nazik davranmıyorum." Başını bir kez daha adamın boynuna indirdi ve yara izinin köprücük kemiğine kadar uzanan yolunu takip etti.

Nikolas güçlü bir hareketle yerinden sıçradı ve kanepenin yanında ayağa kalktı.

Emma bir an için onu terk ettiğini düşündü ama sonra elini uzattı. Emma elini tutmadan önce tereddüt etti. "Her şey yolunda," dedi adam yumuşak bir sesle.

Emma sanki dışarıdan bir gözlemciymiş gibi, kendisinin ona uzanışını, parmaklarının sert bir kenetlenmeyle birbirine dolanışını izledi.

Nikolas onu yatak odasına götürdü. Mobilyalar pırıl pırıl koyu renkli ahşaptan yapılmış, sadece oymalı parşömen dokunuşlarıyla süslenmişti. Duvarlarda hiç resim yoktu, sadece basit maun paneller ve turuncu-kırmızı dev bir güneşe karşı siluet oluşturmuş, kırmızı atların çektiği bir arabaya binen bir adam figürünün yer aldığı bir ikon vardı. Yatak krem rengi ipek ve beyaz ketenle kaplıydı. Pencerelerdeki tüllerin arasından hafif bir rüzgâr esiyordu.

Nikolas, Emma'yı ay ışığı ve gölgeden oluşan titretilen havuzların arasından geçirerek geniş yatağa götürdü. Emma yatağın kenarına oturdu, Nikolas'ın ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasına izin verdi. Onun korktuğunu biliyordu. Bunu sert kaslarında hissedebiliyor, nefes alış verişindeki düzensiz hızda duyabiliyordu. Adam onu soymayı bitirdiğinde Emma hiç ses çıkarmadı. Sonunda solgun vücudu tüm zarif güzelliğiyle ortaya çıktı.

Emma yana doğru yarı yuvarlandı ve titreyerek fısıldamayı başardı. "Nikki, ben... Daha fazla votkaya ihtiyacım var."

Belli belirsiz gülümsedi. "Yeterince içtin," dedi kendi giysilerini çıkarırken. Adam yatağa uzanıp Emma'nın sert uzuvlarını kendine doğru çekerken Emma'nın gözleri sıkıca kapandı. Sıcak elini sırtından aşağı çekerek titreyen bedenini yatıştırmaya çalıştı. "Korkmana gerek yok. Sana ne kadar çekici olduğumu göstereceğim. Daha iyi hissetmek istediğini söylemiştin."

"Giysilerim üzerimdeyken kendimi daha iyi hissediyorum," dedi boğuk bir sesle ve adam güldü.

"Kollarını bana dola." "Bunu

daha önce hiç yapmadım."

"Evet, biliyorum. Dikkatli olacağım, *dushka*." Adam onun omzunu öptü, ağzı tenine doğru açıldı. Emma çekingeng bir tavırla aynı şekilde karşılık verdi, dili onun boynu boyunca nemli bir his yolu izledi.

Nikolas onun içine girme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Emma'nın vücudu ince ve sıkıydı, göğüsleri beklediğinden daha gösterişliydi. Teni canlı bir şekilde sıcaktı, sanki aşırı bir yaşamla yanıyordu. *Genç, henüz açılmamış bir ruha sahip olmanın sınırsız bir hazzı vardır...* Şimdi, hayatında ilk kez Lermontov'un bu dizesini anlıyordu, çünkü onun masumiyetinde boğulmak, onu nadir bir lezzet olarak yutmak istiyordu.

Ellerini onun üzerinde gezdirdi, dizlerinin arkasındaki oyukları, ayak bileklerinin kırılğan yapısını, köprücük kemiğinin kanatlı şeklini gözden geçirdi. Emma korkusunun bir kısmını kaybederek kollarını Nikolas'ın beline doladı, parmak uçları Nikolas'ın omurgasının çukurlarına saplandı. Nikolas göğüslerine sıcak öpücükler kondurdu ve meme uçlarının uçlarını ağzına çekti, emdi, yumuşakça ısırdı, zevkle nefesini kesmesini sağladı. Ancak o zaman uyluklarının arasındaki yumuşak tarçın buklelerine dokunarak nazikçe taradı. Kız bakir ve kapalıydı, ama vücudunun beklentiyle zonklamasına neden olan ihanet edici bir nem dokunuşu vardı.

Parmaklarının sorgulayıcı darbeleri daha fazla nem, daha fazla sıcaklık ortaya çıkardı. Yavaşça orta parmağını içine soktu, yumuşak, kaygan iç yüzeyi okşadı. Kadın inledi ve onun altında dondu, bacakları sertleşti.

"Acıyor mu?" Nikolas fısıldadı.

Başını hızlıca, şaşkınlıkla salladı, kelimeler için nefesi kesilmişti.

Nikolas onun ayırık dudaklarını öptü ve sonra geri çekilerek kadının kendini yükselen gerilime bırakışını, sonunda ona teslim oluşunu, onun istedikleri karşısında çaresiz kalışını izledi. Elinin karşısında daha da yükselerek daha fazlasını davet etti, gözlerini kapatıp hissin üzerine hücum etmesine izin verirken başı yana döndü. Uсталıkla onu doruğa ulaştırdı, kalçalarının elinin etrafında istemsizce kenetlenmesinden zevk aldı.

Son lezzetli spazm da onu terk ettiğinde, yüzünü iki avucunun arasına aldı. "Sen hâlâ bakiresin, Emma. Durayım mı?"

"Hayır," dedi sesi titreyerek. "Devam et."

Nikolas onun cevabının ne olacağını bilmesine rağmen yine de rahatlamıştı. Vücudunu onunkinin üzerine kaldırdı, dizlerini onunkilerin arasına yerleştirip aralarını açtı. Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştı ve bu beklediğinden daha zor oldu. Kız şişmiş ve küçüktü, etleri onun istilasına karşı koyuyordu. Daha sert itti, kendini sıkı direnç halkasının içine zorladı. Kızın boğuk acı çığlığı boğazında boğuldu. Birdenbire daha derine kaymak kolaylaştı ve onun yavaş penetrasyonuna boyun eğdiğini hissetti.

Kadının sıcaklığı onu çevrelediğinde, yüzünü kadının boğazına gömdü ve onun içinde olmanın verdiği tatlılıkla kendinden geçti. "Emelia," diye mırıldandı kalın kalın, "hep bunu istedim... hep seni istedim..."

Kadının ince elleri adamın başını kavrayarak ağzını kendi ağzına yönlendirdi. Kontrolünü kaybetmek üzere olan Nikolas onu derinden öperken, alt bedeni sabit, itici bir ritim tutturdu. Kadın kollarını ve bacaklarını Nikolas'ın etrafına sararak onu sıkıca kavradı ve birden Nikolas'ın dayanamayacağı bir hale geldi. Ürperdi ve inledi, duyuları çözüldü, her şey bir zevk ateşinde tüketildi. Emma ona daha da sıkı sarıldı, avuç içleri onun parlayan sırtında kayıyordu. Nikolas onun yanına geçti, ikisi de nefeslerini yeniden kazanmaya çalışırken yanağını onun saçlarına yasladı.

Emma ne kadar uyukladığından emin değildi. Uyandığında eli Nikolas'ın omzundaydı ve parmak uçları bir yara izinin sırtında geziniyordu. Kendini zayıf ve savunmasız hissediyordu ama tuhaf bir şekilde huzurluydu. Neler olduğunu, bir erkekle, Nikolas'la yatağa girdiğini anlamaya çalıştı.

Bir şimşek çakmasını, bir felaket hissi yaşamayı beklemesine rağmen hiçbir şey olmadı. Böyle bir utanç duygusuna sahip olduğuna göre, hiçbir vicdanı ya da ilkesi olmamalıydı.

O uyurken Nikolas yatak çarşaflarını omuzlarına kadar çekmiş olmalıydı. Çarşafı göğüslerinin üzerine sıkıştıran Emma yüzünü ona döndü. Aklından düşünceler geçiyordu. Kıyafetlerini bulmalıydı, villaya dönmeliydi... ama en önemlisi, Nikolas'ın bu gece olanları kimseye anlatmayacağından emin olmalıydı. İkisinin de iyiliği için gizlilik gerekiyordu. "Nikki," diye başladı beceriksizce.

Bir parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Bir şeyi düşünmeni istiyorum, *Ruyshenka*. Bu gece bir cevap beklemiyorum. Ne istediğini düşünmek için zamana ihtiyacın var. Şimdilik sadece beni dinle."

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde.

"Şu anda senin için kimse yok, değil mi? Yani, evlenmeyi umduğun biri yok mu?"

Bu soru onun acı bir kahkaha atmasına neden oldu. "Hayır ve asla da olmayacak."

"O zaman planın hayatının geri kalanında baban ve Tasia ile birlikte yaşamak mı?"

"Fazla seçeneğim yok."

"Öyle değil mi?" Başparmağıyla Emma'nın alnındaki şaşkın kırılganlığı düzeltti. "Neden benimle evlenmiyorsun, Emma?"

"Sanki onu doğru duymamış gibi başını salladı. "Ne?" "Eğer benim

karım olursan, tüm kapılar sana açık olacak. Sen de Şu anda sahip olduğunuzdan on kat daha fazla servete ve nüfuza sahip olurum. Davalarınıza ve hayır kurumlarınıza cömertçe destek verirdim. İsterseniz tüm boş zamanınızı hayvanlarınızla geçirebilirsiniz. Size bir hayat teklif ediyorum.

kurallar ya da sınırlar. Bir parmak şıklatmasıyla istediğin her şeye sahip olacaksın. Bunu bir düşün, Emma."

Emma'nın kalbi şiddetle çarpıyordu. Şaşkınlık içinde ona baktı. Kaskatı kesilmiş dudaklarıyla sözcükler oluşturabilmesi için uzun bir süre geçti. "Neden ben? Herhangi birine sahip olabilirdin. *Herhangi birini.*"

Eli çıplak göğsünün üzerinde gezindi, bir boğumu hafifçe göğüs dekoltesine daldı. "Bana Rusya'da tanıdığım kadınları hatırlatıyorsun... ateşli, açık sözlü, tamamen yapmacıksız. Dürüstlüğünüze saygı duyuyorum. Güzelliğiniz hoşuma gidiyor. Neden sen olmayasın?"

"Bu çılgın fikir ne zamandır aklınızda?"

Nikolas onun saçından uzun bir tutam aldı ve parmağına doladı. "On üç yaşından beri," dedi kayıtsızca.

"Aman Tanrım."

"Hiç bu kadar güçlü iradeye sahip bir çocuk görmemiştim. Muhteşemdin. İnatçı bir kızdan güzel bir kadına dönüşmeni izledim. Beni hiç sıkmayan tek kişi sensin. Karım olmanı istiyorum."

Emma inanmaz bir şaşkınlıkla başını salladı. "Gerçek bir eş mi?"

"Her yönden," diye kabul etti, gözlerinin içine bakarak.

"Ya seni reddedersem? Beni cezalandırmaya mı çalışacaksın? Birine anlatmakla mı tehdit edeceksin..." Etraflarındaki buruşuk yatak örtülerine zayıf bir el salladı. "Bu konuda mı?"

Eğlenmiş görünüyordu. "Benim hakkımdaki düşüncelerin o kadar kötü mü?"

"Evet," dedi hemen ve onu güldürdü. "Ama seninle evlenmek istesem bile yapamam. Babam buna asla izin vermez."

Nikolas, "Babanla nasıl başa çıkacağımı biliyorum," diye cevap verdi. "Karar yalnız senin. Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen, evlenirsin."

Kuşkuyla kaşlarını çatdı. "Babamla başa çıkabilecek biriyle hiç tanışmadım."

"O zaman bunu düşünecek misin?"

"Bunu düşüneceğim, ama inanmıyorum-"

Dudaklarıyla onu susturdu. "Sonra," diye fısıldadı. "Bana cevabını sonra ver."

"Ama-"

Yüzüne ve boğazına öpücükler kondurdu, kızın belli belirsiz itirazına aldırmadı.

Adam onunla şaşırtıcı bir nezaketle sevişirken Emma titredi ve sessizliğe gömüldü. Ellerini adamın sırtının yaralı kadife yüzeyine bastırdı ve onun üzerinde hareket ederken kasların ve sinirlerin kıvrak hareketlerini hissetti. Bir süre için sanki artık sadece kendine ait değilmiş gibi geldi. Vücudu onun zevk alacağı ve sahipleneceği bir şeydi ve adam da her sinirinden sabırla bir tepki koparan şefkatli bir bakıcıydı. Daha önce hiç kimse tarafından bu kadar uzun süre tutulmamıştı. Hiçbir şey onu bir başkasının çıplak teninin kendi tenine değmesi hissine hazırlayamazdı. Artık ne düşünceler, ne endişeler, ne de vicdan azabı vardı... Sadece kucaklanmanın ve okşanmanın verdiği enfes hisler vardı, ta ki tutku onu sonsuz dalgalar halinde kavrayana kadar.

İkisi de doyduktan sonra Nikolas yüzüstü döndü ve yüzü yastığa yarı gömülü halde uyudu. Sadece belli belirsiz parlayan bir kaş ve iri kirpiklerden oluşan bir hilal görünüyordu. Emma uzanıp Nikolas'ın ensesinde kıvrılan saçlarını düzeltti, uykusu bölünmesin diye ona hafifçe dokundu.

Onu sevecek kadar aptal olan her kadın için üzülyordu.
-Ve birkaç taneden fazla olmalı. Nikolas kadar güzel ve ulaşılmaz bir adam birinin kalbini kolayca kırabilirdi. Güçlü, gizemli... ve bir o kadar da yalnız olmasından bahsetmiyorum bile. Kafası karışan Emma başını kollarına yasladı. Onu terk ettiği ve bu akıl almaz duruma düşmesine izin verdiği için Adam'a lanet olsun. Ama artık temelli gitmişti ve Nikolas Angelovsky onu istiyordu. Onun karısı olarak yaşamak çok mu kötü olurdu? İnsanlar her zaman aşksız evlenirler.

Ne tür bir ilişkileri olacağını hayal etmeye çalıştı. Adamın onu istediğini biliyordu ama birini sevebilecek türden bir adam değildi. "Pek iyi bir koca adayı değilsin," diye fısıldadı onun huzurlu yüzünü izlerken. "Ama o zaman, ben de kesinlikle kimsenin mükemmel bir eş fikri değilim."

Rüyalar uykusunu kaplarken parmakları kıpırdadı ve kaşlarının arasına küçük bir çatıklık yerleşti. Emma, Nikolas'ın şimdiye kadar ona hiç insan gibi görünmediğini fark etti. Daha çok egzotik yaratıklarından biri gibiydi: uzaktan hayranlıkla seyredebilecek kadar güvenli, kol mesafesinde yaklaşılması tehlikeli. Ama Nikolas Angelovsky sadece bir adamdı. Zarar görmez değildi. O da tıpkı kendisi gibi yalnızdı.

Bir anda seçim yapmak daha kolay göründü.

Yüzünün yan tarafına dokundu, adam kıpırdayana kadar gece sakalının sertliğini okşadı. "Nikolas," diye mırıldandı. "Hava hâlâ karanlıkken eve gitmeliyim."

Kollarının üzerinde doğruldu ve kafasını sallayarak temizledi. "Size arabamla eşlik edeceğim."

"Hayır, sürebilirim-"

"Güvenli değil. Ben de seninle geleceğim."

Emma bu ifadeyi düşünceli bir şekilde değerlendirdi, sonra başını salladı. "Teklifin hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım yok Nikki. Sana şimdi bir cevap verebilirim. Ben... teklifini kabul ediyorum."

Nikolas şaşırmış ya da mutlu olmuş gibi görünmüyordu ama Nikolas onun memnuniyetini hissetmişti. Elini tuttu ve parmaklarının arkasına bir öpücük kondurdu. "Yapacağını biliyordum," dedi, o kadar sakindi ki Emma neredeyse gülecekti.

"Sanırım aileme ilk haberi veren ben olsam iyi olur. Babamın ilk tepkisi seni öldürmek olabilir." Emma babasının vereceği tepkiyi düşününce endişeyle ürperdi. Çok öfkelenirdi. Harekete geçerdi.

Nikolas'la evlenmesini engellemek için her şeyi yapabilir. Onu evlatlıktan bile reddedebilir.

"Babanla daha önce de uğraşmıştım," diye cevap verdi Nikolas, sesine ironi karışmıştı. "Sorun çıkarmayacaktır."

Emma buna gözlerini kırptırdı ve sessiz kaldı. Aklında tek bir düşünce vardı: Nikolas'la evlendikten sonra bir daha kimse ona ne yapması gerektiğini söylemeye kalkmayacaktı.

Dört

*E*mma ertesi sabah kendi yatağında, rüya sisi içinde ve şaşkın bir halde uyandı. Gün ışığı, giderek artan parlaklığı başını ağrıtana kadar, aralık perdelerden içeri süzülüyordu. Vücudunun alışık olmadığı yerleri ağrıyordu. Kafa karışıklığı bir saniye daha sürdü ve sonra hafızası geri geldi. "Tanrım..." diye fısıldadı, kalbi çarpmaya başlamıştı. Kendini hasta, sersemlemiş ve korkmuş hissediyordu. Nikolas'la o mahrem şeyleri yapmış olamazdı. Bu bir rüya olmalıydı.

Ama çok fazla ayrıntı hatırlıyordu... Nikolas'ın evine çaresizce kaçıışı, onunla sevişmesi, evlilik teklifi...

Evet demişti. Emma sertçe yutkundu ve gözlerini kapadı. Nikolas gerçekten evlenme teklif etmek istemiş miydi? Kabul etmekle delilik mi etmişti? Korkuyla her şeyi unutturmanın yollarını düşündü. Nikolas'a sarhoş olduğunu, ne yaptığını ya da söylediğini bilmediğini söyleyecekti. Gerekirse dün geceyi bir sır olarak saklaması için ona yalvaracaktı. Onu böylesine sorumsuzca bir şey yapmaya iten neydi? Masumiyetini kaybetmiş ve Nikolas Angelovsky'ye hayatını mahvetme gücünü vermişti. "Oh, hayır," diye mırıldandı, midesi bulanıyordu. "Ah-"

"Bayan Emma?" Kapı ihtiyatlı bir şekilde çalındı ve Katie başını köşeden uzattı. Hizmetçinin yüz ifadesi şaşkınlık içindeydi ve Emma'ya sanki metresi bir yabancıymış gibi bakıyordu.

"Saat kaç?" Emma kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak sordu.

"Saat sekiz, bayan."

Emma yüzüstü yuvarlandı. "Bir süre uyumak istiyorum."

"Evet hanımefendi ama... Ekselansları Prens Nikolas aşağıda bekliyor. Çeyrek saat kadar önce geldi ve sizi uyandırmam için beni gönderdi."

Emma bir solukla yukarı doğru sarsıldı. Vücudu ani hareketi protesto etti ve uyluklarını alışılmadık acıya karşı kapattı. "Ona gitmesini söyle, hayır, hayır, bekle. Onu göreceğimi söyle. Salonda beklesin."

Katie başını sallayıp odadan çıkarken Emma yataktan fırladı. Porselen bir sürahidenden çiçekli bir lavaboya su dökerken elleri titriyordu. Cildi pembeleşene kadar kendini ovaladı, sonra yeni iç çamaşırlarını giydi. Başının zonklayan ağrısından irkilerek saçlarını fırçayla taradı ve sırtından aşağı sarkan kalın bir iple ördü. Hizmetçi ona soluk mavi çimden bir etek ve boğazında safir bir fiyonk olan narin beyaz bir bluz giymesine yardım etmek için geri döndü. Emma aynadaki kızarmış yansımasına baktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Nikolas teklifini geri almaya niyetli miydi? Bu düşünce gururunu incitmiş ve ağzını sıkımişti. Ne söyleyecekse söylesin, ona karşı hazırlıklı olacaktı. Soğukkanlı ve sakin olacak, eğer Nikolas tehditler savurur ya da alaycı sözler söylerse, küçümseyerek gülecekti.

Omuzlarını dikleştirerek odadan çıktı ve Nikolas'ın beklediği salona doğru hızlı adımlarla yürüdü. Eşiği geçmeden hemen önce duraksadı ve kendisini takip eden hizmetçiye döndü. "Bizi yalnız bırakabilirsin Katie."

Hizmetçi tartışmak için ağzını açtı ama Emma'nın kararlı bakışlarıyla karşılaşınca boyun eğerek başını salladı.

Emma derin bir nefes aldı, kapıyı kapattı ve Nikolas'a döndü. Sandalyeden kalktı ve dikkatle ona baktı. Her zamanki gibi yakışıklı ve uzak görünüyordu, gözleri topaz kadar parlaktı. Emma önce konuşmaya niyetlenmişti ama birden tek kelime bile edemedi. Böyle ölçülü bir şekilde buluşmak

Bir gece önce onun yatağını paylaştıktan sonra etrafının sarılmasına katlanmak zordu. Orada sessizce durdu, rengi yükseliyor, nabızı hızlanıyordu.

Nikolas ona yaklaştı ve soğuk elini sıcak elinin içine aldı. "Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu usulca.

"Ben... ben senin olabileceğini düşünmüştüm," diye ağzından kaçırdı Emma.

Gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Öyle bir ihtimal yok. Seni bu kadar uzun süre beklemişken olmaz."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu nasıl doğru olabilir? Güzel, başarılı ya da bir şekilde yetenekli olsaydım buna inanabilirdim ama ben sadece -"

Nikolas elini onun boynunun arkasına kaydırды ve onu kendine çekti. Öpücüğü derin ve sıcaktı, ona dün geceki baş döndürücü tutkuyu hatırlatıyordu. Uzun bir süre sonra başını kaldırdı ve onun şaşkın mavi gözlerine baktı. "Seni istiyorum. Teklifimi geri çevirmeye karar versen bile seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim." Eli Emma'nın sırtından aşağı doğru kayarak omurgasının en alt noktasına geldi. "Şunu bir düşün Emma... İnsanların evlenmeye karar vermelerinin birçok nedeni vardır. Aşk, yalnızlık, kolaylık, zorunluluk... ve bazen, bizim durumumuzda olduğu gibi, arkadaşlık. Bu o kadar da kötü bir neden değil, değil mi?"

Onun sözleri içinde beklenmedik bir rahatlama kaynağı açtı. Onun yardımını alma, ona yaslanma dürtüsüne karşı koymak imkânsızdı.

"Hayır," dedi nefes nefese. "Yani, seninle hâlâ evleneceğim. Fikrimi değiştirmedim."

"Güzel." Onu tekrar öptü, tahrik olmuş bedenine doğru sertçe çekerek onu ne kadar arzuladığını hissetmesini sağladı. Emma kollarını onun boynuna doladı, dudakları onun baskısı altında ayrıldı. Sadece fiziksel çekiciliğiyle değil, kişiliğinin katıksız gücüyle de bir erkek tarafından hiç bu kadar bunaltılmış hissetmemişti. Yine de ondan korkmuyordu. Onun sunduğu meydan okumayı karşılamak, onu tanımak ve onun kendisini tanıdığı kadar zahmetsizce ustalaşmak istiyordu. Garip bir şokla fark etti ki

onu üst kata çıkarıp yatağına girse hiç sorun olmazdı.

Nikolas başını geriye çekti ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi hafifçe gülümsedi. "Southgate Hall'a gidip ailenize haber verelim mi?"

Emma, "Sana onay vermeyecekler," diye uyardı.

Güldü ve kadının boğazındaki mavi yayı hafifçe parmakladı. "Bunu istemeye niyetim yok, *ruyshka*."

Stokehurst malikânesine giden araba yolculuğunda çok az konuştular. Emma kendi düşünceleriyle meşguldü, Nikolas ise zaferle doluydu. Pencereden dışarı bakan Emma'nın kararlı profiline hızlı bakışlar fırlattı. Güneş ışığı tenine ışıltılı bir parlaklık veriyor ve çillerini bir altın serpintisi gibi parlatıyordu. Saçlarının ellerinde nasıl yumuşak ve canlı bir his uyandırdığını düşündü. Emma ona hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk vermişti -hayatında tattığı ilk huzurdan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Lucas Stokehurst'un yaklaşan nikâh haberine vereceği tepkiyi hayal ederken yüzündeki acımasız gülümsemeyi bastırdı. O ve Stokehurst birbirlerinden her zaman hoşlanmamışlardı, sadece kişisel düzeyde değil, kültürel düzeyde de. Emma'nın babası Rus geleneklerinin kaderciliğine ve mistisizmine açıkça güvenmiyor, Batı medeniyetinden farklı olan her şeyi barbarlık olarak görüyordu. Stokehurst karısı Tasia'yı seviyordu ama bu sevgi, Nikolas'ın en vahşi haliyle temsil ettiği kendi ülkesini kapsamıyordu. Ve şimdi Stokehurst'un kızı bir Rus'la evlenecekti. Nikolas şeytani bir zevkle gülümsedi.

"Yüzündeki ifadeyi beğendiğimden emin değilim," diye yorum yaptı Emma. "Patisinin altında fare olan bir kedi gibi."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve açıkça sırıttı. "Fare kim? Kesinlikle sen değilsin."

"Bizi babama yaklaştıran her kilometrede kendimi daha çok babam gibi hissediyorum."

Bakışları anlayışlı bir şekilde daraldı. "Korkmuyorsun, değil mi?"

Emma omuzlarını rahatsız edici bir şekilde silkti. "Hayır, ama... kolay olmayacak."

"Elbette öyle. Eğer korktuğunuz buysa, bir savaş olmayacak."

Kadın küçümseyici bir kahkaha attı. "Ailemi tanıdığın halde bunu nasıl söylersin?"

"Biraz inancın olsun. Ben çok ikna edici bir adamım." Gözlerinde sinsi bir parıltı vardı ve ekledi: "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Emma sinirlenerek ona ters ters baktı ama o sadece alaycı bir şekilde gülümsedi.

Sonunda Stokehurst malikânesine vardılar. Bir uşak arabadan inmelerine yardım ederken, bir diğeri de uşağa geldiklerini haber vermek için acele ediyordu. Emma Nikolas'ın koluna girdi, ön merdivenlerden çıkarken parmakları Nikolas'ın kolunu sıkıca kavradı.

Kâhyaya gergin bir gülümseme verdi. Seymour'un yüzü her zamanki gibi boştu ama Emma onun gözlerinde bir merak titreşimi sezdiğini düşündü. "Seymour, babam ve Tasia nerede?"

"Sanırım kütüphanedeler, hanımefendi."

"Misafir mi ağırlıyorlar?"

"Hayır, Bayan Emma."

Nikolas'la birlikte büyük salondan geçip kütüphaneye yaklaşırken Emma'nın zihninde kelimeler yuvarlanıyordu. Verdiği kararı ailesine nasıl söyleyebilirdi? Onların tartışmalarına karşı kendini nasıl savunacaktı? *Ben bunu istiyorum*, dedi kendi kendine inatla. Ayrıca, artık geri adım atmak için çok geçti.

Babası masasında oturmuş, bir mektuptan yüksek sesle bir bölüm okuyordu. Tasia da kucağında iğne işiyle yakınlarda oturuyordu. İkisi de Emma'nın beklenmedik girişiyle başlarını kaldırıp baktılar, yüzlerinde bir parça şaşkınlık vardı. Bu imkânsızdı.

Her ikisi de çekici ve siyah saçlı olan bu çiftin ne kadar uyumlu olduklarını fark etmemek mümkün değildi. Birbirlerine düşüncelerini aktaran bir bakış attıklarında aralarındaki yakınlık şu anda bile kendini belli ediyordu. *İşte benim de Adam'la sahip olabileceğim şey bu,* diye düşündü Emma ve göğsünde ani bir öfke patlaması hissetti. *Bu senin hatan, baba. Sevmediğim bir adamla evleneceğim, çünkü gerçekten istediğim kişiyi elde etmeme izin vermedin.*

"Emma," dedi Tasia şaşkın bir gülümsemeyle, elindeki işi bir kenara bırakarak. "Londra'dan neden erken döndünüz? Ne-" Bakışları Nikolas'ın üzerine düştü ve kelimeler kifayetsiz kalır gibi oldu.

Emma'ya donmuş tablo bir saat sürmüş gibi geldi, oysa sadece birkaç saniyeydi. Tasia'nın mavi-gri gözleri ikisine bakarken deliciydi. Emma, üvey annesinin o esrarengiz algısıyla, çok önemli bir değişimin gerçekleştiğini anladığını hissetti.

"Baba ve *anneanne*," dedi Emma boğuk bir sesle, "size söylememiz gereken bir şey var."

Luke'un yüzü granit gibi sertleşti. Başını hafifçe salladı, kadının söylemek istediği şeyi çoktan inkâr etmişti.

"Nikolas ve ben..." Emma beceriksizce devam etti, "biz-" Nikolas'ın dirseğine hafifçe dokunduğunu hissedince durdu.

"İzin ver," diye mırıldandı. Bakışlarını kırpmadan Luke'a odakladı. "Son zamanlarda Emma ile aramızdaki dostluk oldukça... önemli bir şeye dönüştü. Kızınıza onu eşim yapma isteğimi söyledim ve o da nezaketle kabul etti."

"Hayır." Sözcük kesik ve kesindi. Luke Emma'ya bir bakış bile atmadı, sadece Nikolas'a baktı. Yüzü her zamanki bronz renginin altında solmuştu. Verdiği tepkinin, bilinçli düşünceleri bile kaydetmeden önce, doğrudan kalbinden geldiği açıktı. "Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Ben kızım ile ilgilenirken sen de evimden defol."

Emma'nın öfkesi patladı. "Benimle uğraşmayacaksın baba! Ben yetişkin bir kadının ve ne istersem onu yaparım ve Nikolas giderse ben de onunla giderim! Bu sefer kazanamayacaksın-"

"Emelia," diye sözünü kesti Nikolas sessizce, yüzünü ona çevirerek. "Tartışmaya gerek yok. Neden Tasia'yı alıp gitmiyorsun ve olanları ona açıklamıyorsun? Babanla benim birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

"Ona ne söylemeliyim?" Emma fısıldadı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Adam hafifçe gülümsedi. "Sen nasıl istersen, *dushka*."

Emma başını salladı ve üvey annesine baktı. Tasia'nın yüzü, kaşlarının arasındaki endişeli çizgi dışında bomboştu. Emma'dan önce odadan çıkarken sırtını dikleştiren bir zarafetle yürüyordu. Emma onun küçük halini daha belirsiz adımlarla takip etti.

Kadınlar gider gitmez Stokehurst'un tavrı değişti, şok yerini öfkeye bıraktı. "Neden benim kızım?" diye bağırdı. "Seni işbirlikçi Rus piçi, yıllar önce evimin ve ailemin etrafını ilk koklamaya başladığında gırtlığını söküp atmalıydım!" Kolunda ölümcül bir parlaklıkla parlayan gümüş kancayla eliyle işaret etti. Çoğu erkek Lucas Stokehurst'ü öfkeyle görünce dehşete kapılırdı. Nikolas bile etkilenmiş, kendini beğenmişliği birkaç derece azalmıştı.

"Onu almana izin vermeyeceğim," diye hırladı Stokehurst.

Nikolas kararından vazgeçmedi. "Korkarım başka seçeneğin yok. Buna izin vermezsen Emma'yı sonsuza dek kaybedersin. Seni affetmeyecektir. Senin rızan olsa da olmasa da bu evliliğin gerçekleşeceğini söylediğimde bana inan. Sen de bizi kutsayabilirsin."

"Benim *kutsamam* mı?" Stokehurst tekrarlardı ve sertçe güldü.

"Emma için korkmana gerek yok," diye devam etti Nikolas. "Sana yemin ederim, ona asla el kaldırmayacağım. Harcayabileceğinden çok daha fazla parası olacak. Onun hayır işlerine, sosyal davalarına asla karışmayacağım."

menagerie. Özgürlüğüne kavuşacak - ki bildiğiniz gibi en çok ihtiyacı olan şey de bu."

"İhtiyacı olan şey onu seven bir koca. Ona bunun yerine geçecek yeterince iyi bir şey sunamazsınız."

"Ama yapabilirim," dedi Nikolas usulca. "Ona sor. Sana ne istediğini söyleyecektir."

"Zamanlaman kusursuzdu. Savunmasız ve incinmiş olduğu bir anda hayatına girmek için mükemmel bir fırsat yakaladın..." Stokehurst aklına gelen yeni bir düşünceyle durakladı ve öfkesi ikiye katlandı. "Ona dokunmaya cüret mi ettin? Tanrım, seni öldüreceğim!"

Nikolas yüzünü ifadesiz tuttu. "Emma mutsuz olduğu için bana başvurdu. Southgate'te ona sağladığınız hayat artık ona yetmiyor. O artık bir kadın, küçük bir kız değil. Artık evlenme vakti geldi."

"Sana değil," diye gırtlaktan bir cevap

geldi. "Başka kimseyi kabul etmeyecektir."

Stokehurst'un çenesi şiddetle seğirdi. "Bunu durdurmanın bir

yolunu bulacağım." "Ne kadar uğraşırsan, parmaklarının arasından

o kadar hızlı kayıp gidecek."

Nikolas, Stokehurst'ün hayatı boyunca çektiği tüm acılar arasında bu darbenin en zoru olduğunu bilerek, onu izleyen dehşet dolu sessizlikte onu izledi. Nikolas neredeyse adama karşı bir parça sempati duyacaktı. Ama hayat adaletsizliklerle doluydu. Kendisi de bundan payına düşeni almıştı. "Dediğim gibi, başka seçeneğin yok," dedi soğukkanlılıkla.

"Bunu neden yapıyorsun?" Stokehurst dişlerinin arasından sordu. "Emma'yı daha sonra bir tür pazarlık kozu olarak mı kullanmak niyetindesin? Yaptığım bir şeyin intikamını almak için mi onunla evleniyorsun?"

Nikolas kısa bir kahkaha attı ve ellerini bir açıklık jestiyle iki yana açtı. "Bunu basit bir nedenden dolayı yapıyorum. Onu istiyorum. *Dah svedådåhneeya*, Stokehurst. Lütfen kızınıza onu arayacağımı söyleyin.

birkaç gün içinde." Sonunda istediğini elde edeceğinden emin bir şekilde başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Emma, Tasia'yla birlikte yakındaki bir salonda oturuyordu; ikisi de gül rengi şam kumaşıyla döşenmiş yaldızlı sandalyelerde oturuyordu. Tasia şu ana kadar sakindi ama Emma üvey annesinin umutsuzca endişelendiğini anlayabiliyordu. Tasia'yı bu kadar üzdüğü için kendini suçlu hissediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Nikolas'la evlenecekti ve Tasia da eninde sonunda bunun en doğru karar olduğunu kabul edecekti.

"...Nikolas'ın çok romantik bir figür gibi görüldüğünden eminim," diyordu Tasia. "Kadınlar konusunda tecrübeli. Onlara kendilerini o kadar cazip hissettiriyor ki, tüm sağduyularına rağmen ona güvenmeye karar veriyorlar. Ama o kimsenin güvenine layık değil, Emma. Nikolas tehlikeli bir adam. Yaptığı korkunç şeyleri, yapabileceği şeyleri bilmiyorsun."

"Bana anlatma," dedi Emma aniden. "Bunun bir anlamı yok. Zaten yapılmış olanı değiştirmek için artık çok geç."

"Zaten ne..." Tasia bembeyaz kesildi. "Oh, Emma," diye duraksadı, "ona izin vermedin... vermedin..."

Emma'nın bakışları alçaldı. "Bu önemli değil." Tasia'nın hızlı nefes alışını duyduğunda bile başını kaldırıp bakmadı. "Gerçek şu ki, Nikolas'la evlenmek istiyorum. Kendi hayatımı istiyorum. Onunla yaşayacağım her şey şu anda sahip olduğumdan çok daha fazlası olacak."

"Bu kadar emin olma. Seni seven insanlarla birlikte yaşamaya alışkınsın ve bu hafife alınacak bir şey değil. Haklısın, onunla yatmış olman önemli değil. Kimseye söylemeyeceğiz. Önemli olan seni korumak, seni uzaklaştırmak-"

"Hiçbir yere gitmiyorum-"

Tasia öyle alışılmadık bir keskinlikle, "Bırak da konuşayım," dedi ki Emma sustu. "Nikolas şimdiye kadar tanıdıklarınızdan farklı bir adam.

Hiç durup düşünmeden size yüzlerce şekilde ihanet edecektir. Yaptığı her şey kendi zevki, kendi ihtiyaçları içindir." Tasia Emma'nın elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Nikolas vatana ihanet ettiği için Rusya'dan sürgün edilmedi, Emma. Soğukkanlılıkla bir adam öldürdü. Ve hükümet yetkilileri tarafından sorgulanıp ölene kadar işkence gördüğünde, ruhunun son parçasını da kaybettiğine inanıyorum. Kimse ona yardım edemez. Bazı şeyler kimsenin onaramayacağı kadar hasarlıdır."

Emma rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Öldürdüğü adamı biliyorum. Nikolas'ın geçmişte ne yaptığı umurunda değil. Onunla evleneceğim."

Tasia'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Lütfen bunu yapma. Hâlâ bu kadar gençken, verecek bu kadar çok şeyin varken tüm mutluluk şansını bir kenara atmak zorunda değilsin."

Emma elini çekti. "Artık konuşmak istemiyorum. Ben kararımı verdim."

Tasia'nın solgun gözleri o kadar yoğundu ki Emma neredeyse gözlerinin parlaklığından ürkecekti. "Bunu Luke'u cezalandırmak için yapıyorsun, değil mi? Seni Adam'dan ayrı tuttuğu için ona borcunu ödemek istiyorsun. Ama sonunda herkesten çok kendine zarar vereceksin."

Emma çenesini sertleştirdi. "Babam Adam konusunda bir hata yaptı."

"Ya yaptıysa? Emma, affetme konusunda öğrenmen gereken çok şey var. Sadece gençler, ebeveynleri hata yaptığında bu kadar ihanete uğramış, bu kadar kendini haklı hissedebilir. Ya baban *hatalıysa*? Onu hiç incitmediğini ya da ona haksızlık etmediğini iddia edebilir misin?"

"Papa'yı sevdiği birinden asla mahrum etmedim. Onu gerçekten mutlu edecek tek kişiyi asla ondan almadım."

"Kendinizi onun hayatından çıkarırsanız, tam da bunu yapmış olursunuz. Eğer onun mutluluğu için ne kadar gerekli olduğunuzu bilmiyorsanız, o zaman onun hakkında hiçbir şey anlamıyorsunuz demektir."

"Babamın ihtiyacı olan tek şey sensin, Tasia. Bunu herkes biliyor."

Üvey annesinin yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun! Emma, Tanrı aşkına sana ne oldu böyle?" Emma'nın sert sessizliği karşısında Tasia başını salladı ve derin bir iç çekti. "Daha sonra, ikimiz de düşünme fırsatı bulduğumuzda tekrar konuşuruz."

Emma meydan okurcasına, "Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi ve Tasia'nın odadan çıkışını izledi.

Tasia kütüphaneye döndüğünde Nikolas'ın gitmiş olduğunu gördü. Kocası pencerenin önünde durmuş, parlak yaz gününe bakıyordu. Onun varlığını hisseden Luke, duygudan arınmış bir sesle konuştu. "Onu kaybetmeden bu evliliği durduramayacağımı söyledi. Haklıydı da. Eğer izin vermezsem, kaçacaklar."

"Onu bir süreliğine uzaklara gönderseniz nasıl olur?" Tasia önerdi. "Belki İskoçya'da kız kardeşinin yanında kalabilir. Ya da annen onu yurtdışında bir tura çıkarabilir-"

"Nikolas onu nereye gönderirsem peşinden gelecektir. Bunu engellemenin tek yolu onu öldürmek ya da kızımı hayatının sonuna kadar bir odaya kilitlemek."

"Emma'yla konuşmaya devam edeceğim. Bir şekilde Nikolas'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlamasını sağlayacağım."

"Deneyebilirsin," dedi sesi çıkmadan. "Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum." "Luke..." Ona arkadan yaklaştı, kollarını ona doğru kaydırmaya çalıştı. beline doladı, ama o sertleşti.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi yüzünü ondan yana çevirerek. "Düşünmeye ihtiyacım var." Başını salladı ve acı dolu bir ses çıkardı. "Tanrım, Emma'nın annesini nasıl da hayal kırıklığına uğrattım. Mary'nin kızı için isteyeceği her şeyi... ve ben işin bu noktaya gelmesine izin verdim."

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Hayal edilebilecek en sevgi dolu ve cömert baba oldun. Bu senin hatan değil." Tasia onun sert çizgilerini okşadı

geri. "Emma çok büyük bir ruhla doğmuş. İnatçı ve öfkeli ama sevgi dolu bir kalbi var ve hatalarından ders çıkarıyor."

O sırada Luke ona döndü, mavi gözleri parlıyordu. "Bu hata değil," dedi kısık sesle. "Bu seferki onu mahvedecek... ve bu konuda bir şey yapabilirsem ne olayım."

Angelovsky malikânesine döndükten sonra Nikolas öğleden sonrasını finansal yatırımlarıyla ilgili son raporları okuyarak geçirdi, ardından bir şişe soğuk votkayla akşam için yerleşti. Gri ipek bir sabahlık giymiş, özel süitindeki kehribar rengi deri koltuğa uzanmış, Lermontov'un yazılarından oluşan bir cildi boş boş karıştırıyordu.

Kapıya tereddütle vuruldu ve uşağı Karl'ın boğuk sesi duyuldu. "Majesteleri, Stokehurst hanesinden bir ziyaretçi var."

Nikolas bu haber karşısında biraz şaşırılmıştı. "Leydi Emma mı?"

Karl kapının kenarından baktı, güzel Rus yüzü şaşkın çizgilerle çizilmişti. "Hayır, Majesteleri. Üvey annesi, düşes."

Şaşkınlık derinleşerek hayrete dönüştü ve Nikolas kaşlarını sorgularcasına kaldırdı. Tasia yedi yıl önceki hastalığından, onu ölümün eşiğinden döndürdüğünden beri onu özel olarak ziyaret etmemişti. "Bu ilginç olacak," dedi. "Onu bana getirin."

Tasia görünene kadar dikkatle kapıyı izledi. Yüzü porselen gibi kırılğan ve solgundu. Her zamanki gibi mükemmel bir şekilde sakindi, ifadesi dingindi, parlayan siyah saçlarının her bir teli düzgün bir şekilde yerine tutturulmuştu. Giydiği lavanta rengi elbise, gözlerinin gümüşü mavisiyle mükemmel bir uyum sağlıyordu. On sekiz yaşındayken de tam olarak bu şekilde görünüyordu, onun ilgisini çekmeyi asla başaramayan uhrevi bir niteliği vardı.

"Yas renginde giyinmişsin," dedi Nikolas alaycı bir tavırla, o odaya girerken ayağa kalkarak. "Ama şimdi yas tutma zamanı."

Kutlama, Kuzen Tasia." Yanındaki içecekleri işaret etti. "Votka? *Zakuski*?"

Tasia, bir Rus için çok değerli olan "küçük atıştırmalıkları" görünce başını salladı: havyarla süslenmiş tereyağlı ekmek dilimleri; ekşi kremayla süslenmiş minik etli turtalar; sardalyalar; turşular; hepsi gümüş bir tepsiye ustaca dizilmişti.

"En azından oturun," dedi Nikolas.

Tasia ayakta kaldı. "Bana borçlusun," dedi sessizce. "Bunu yıllar önce kabul etmiştin. Bu borcun çocuklarının çocuklarına kadar süreceğini söyledin. Kardeşin Mikhail'i ldrdğme inandın ve idamımı isteyenlerin arasında sesi en gr çıkan sendin. Rusya'dan katığımda beni İngiltere'ye kadar takip ettin, kaçırdın ve St. Petersburg'a geri getirdin. İşlemediğim bir suçun bedelini ödemem için lmemi istediniz."

"Hatalıydım," dedi Nikolas sabırsızlıkla. "Hatamı fark ettim ve düzeltmek için elimden geleni yaptım."

"Ve sonra," diye devam etti Tasia, "sürgüne gönderildiğinde ve İngiltere'ye yarı l geldiğinde, iyileşene kadar seninle ilgilendim. Benim yardımım olmasaydı lebilirdin."

"lrdm," diye kabul etti huysuzca.

"Karşılığında senden hiçbir şey istemedim-şimdiye kadar."

"Ne soruyorsun kuzen?" Nikolas bildiği halde mırıldandı. "Emma'yla evlenme. İngiltere'yi temelli terk et ve bir daha üvey kızım."

"Peki bu kadar kısa bir süre içinde iki erkek tarafından terk edilmek ona ne yapacak?"

"Emma geç. Düşündüğünden daha güçlü. İyi bir şekilde iyileşecektir."

Dudakları yarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Aptal olma. Eğer onu terk edersem, yıkılır. En azından bir daha asla bir erkeğe güvenmez. Senden ve kendini beğenmiş İngiliz kocandan nefret edecek. İstedğin bu mu?"

Tasia'nın soğukkanlılığı bozuldu ve yüzünü bir öfke kızarması kapladı. "Bu onun için, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar senin tarafından gün be gün, parça parça yok edilmekten daha iyi olabilir!"

"Emma'ya, bulabileceği tüm erkeklerden daha iyi bir koca olacağım."

"Ah, iyi bir koca," diye sertçe onayladı Tasia, "şimdiye kadar onu manipüle etmek ve baştan çıkarmaktan başka bir şey yapmadı. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. İyi niyetli olabilirsin Nikolas - hatta kendini iyi bir koca olacağına inandırmış bile olabilirsin- ama sonunda Emma senden zarar görecektir. Çünkü doğanı değiştiremezsin. Öyle acı ve çirkinliklerle dolu bir geçmişin var ki, seni sonsuza dek çarpıtmış. Çoğu senin hatan değildi, ama bu önemli değil. Sen neysen osun. Emma'yı neden istediğini anlıyorum. Hiç hissedemediğin tüm iyilik, masumiyet ve şefkat onda var. Ona sahip olmak ve topladığın diğer tüm güzel nesnelerle birlikte onu da burada tutmak niyetindesin. Ama şimdi senden bana olan borcunu ödemeni istiyorum. Emma'yı rahat bırakmalısın."

Tasia'nın bakışları o kadar parlak ve yakıcıydı ki Nikolas başını çevirmek zorunda kaldı. Onun isteğindeki adaleti fark etti. Zamanı geldiğinde borçlarını her zaman ödemişti. Bu bir onur, kendine saygı meselesiydi. Ama Emma'dan vazgeçmek... hayır. Başka her şeyi yapabilirdi ama bunu yapamazdı.

Alçak sesi kırılgan sessizliği bozdu. "Yapamam."

Tasia soğuk bir şekilde gülümsedi, sanki az önce onun hakkında şüphelendiği en kötü şeyi doğrulamıştı. "Seni bencil piç," diye fısıldadı ve odadan çıktı.

Ailesinin Nikolas Angelovsky ile nişanlanması konusunda onunla bu kadar az tartışması Emma'yı şaşırtmıştı. Kuşkusuz onu "ikna etmeye" çalışmışlardı ama Emma bunu taş gibi bir sessizlikle karşılamıştı. Eğer bir milim bile yol verirse, bu, istediklerini yapması için ona zorbalık etmeleri için bir davetiye olacaktı. İnatçılığı işe yarıyor gibi görünüyordu. Babası ve Tasia, onun Nikolas'la evlenmekten daha azına razı olmayacağını anlamış görünüyorlardı. Emma içten içe, Nikolas'ın yanına rahatça yerleştikten sonra barışmak için bol bol fırsatları olacağına inanıyordu. Onun memnun olduğunu ve evliliğe karşı çıkmalarının yanlış olduğunu görecektlerdi.

Düğün altı hafta içinde gerçekleşecekti ve bu tarih, aşırı aceleciliği nedeniyle dedikodu telaşına neden olmuştu. Emma başkalarının tepkilerinden, özellikle de ziyarete gelen kadınların kıskançlık ve şaşkınlıklarından bu kadar keyif alacağını tahmin etmemişti. Emma'nın, Avrupa'nın en cazip avlarından biri olan Prens Nikolas Angelovsky'yi elde etmesine duydukları şaşkınlığı gizleme zahmetine girmemişlerdi.

"Ama canım, bunu nasıl başardınız?" diye sordu meraklı ziyaretçilerden biri, kendi kızı sıradan bir kontla nişanlı olan sosyete başhemşiresi Leydi Seaford. "Prens, Alexandra'ma en ufak bir bakıştan fazlasını bile atmadı ve Alexandra bu mevsimin en çekici kızıydı! Üvey annenle olan akrabalığı yüzünden mi sana ilgi duydu? Hepsi bu muydu?"

Emma belli belirsiz gülümsedi. "Ona Rus kadınlarını hatırlattığımı söylemişti."

Leydi Seaford çay fincanının kenarından ona spekülatif bir bakış attı. "Rus kadınlarının bu kadar iri yarı olduğunu bilmiyordum. Benim sevgili Alexandra'mın görünüşe göre hiç şansı yoktu, oldukça narin ve minyondu."

Emma bu söz karşısında irkilirken Tasia araya girdi. "Rus kadınları ruhları ve karakter güçleriyle tanınırlar, Leydi Seaford," dedi Tasia, diğer kadına sertçe bakarak. "Belki de Prens Nikolas, Emma'nın bu niteliklere sizin sevgili Alexandra'nızdan daha fazla sahip olduğunu düşünmüştür."

"Pekâlâ!" Leydi Seaford dudaklarını büzdü ve kırılgan bir sessizliğe gömüldü.

Emma Tasia'ya minnetle gülümsedi. Tasia özel hayatında bu evliliğe karşı çıksa da, toplum içinde her zamanki gibi Emma'nın destekçisiydi. Hatta gelinliği diktirmek için Emma'yı en sevdiği tasarımcıya götürmüştü. Fildişi ipekten, yüksek yakalı ve antika dantelden narin panellerle süslenmiş olacaktı. Emma ve Tasia, Southgate Hall'un şapelinde yapılacak törenin ve altın sarısı balo salonundaki resepsiyonun ayrıntılarını birlikte planladılar.

Emma günlerinin çoğunu Nikolas'ın tuttuğu bir mimar ve peyzaj bahçıvanıyla geçiriyordu. Angelovsky malikânesinin arazisine inşa edilecek olan hayvanat bahçesi için bir dizi ağıl ve bina tasarlamışlardı. Tasia bile Nikolas'ın Emma'nın ihtiyaçlarını karşılamak için büyük çaba sarf ettiğini gönülsüzce kabul etmişti. Bir süit odayı onun zevkine göre yeniden dekore ettiriyordu ve bakması için bir tomar renk örneği göndermişti. Emma duvarlar için uçuk mavinin buzlu bir tonunu, perdeler ve yatak örtüleri için de safir brokarını seçti.

Nikolas ziyarete gelmediği günlerde çiçekler ve renkli bir kutu şekerli bisküviden Angelovsky mührüyle damgalanmış zarif bir altın kutuya kadar çeşitli hediyeler gönderiyordu. Bir gün, Emma'nın her yaşı için bir tane olmak üzere yirmi elmaslı bir kolye getirmişti. Tasia hediye'nin uygunsuzluğuna kaşlarını çatmış olsa da, Emma'ya hediye'yi iade etmesini önermemişti.

Emma Nikolas'ın dikkati karşısında şaşkına dönmüştü. Salonda ondan uygun bir mesafede otururken ya da hayvanat bahçesindeki hayvanlarla ilgilenmesini izlerken son derece saygılıydı. Onunla neredeyse bir ağabey gibi konuşuyor, arkadaşça ve nazıkçe takılıyordu. Ama bazen onu dikizlemesi, her hareketini not ederken altın rengi bakışlarının cinsel bir ilgiyle parlaması onu tedirgin ediyordu, çünkü ne yapabileceğinden asla emin olamıyordu. Dışarıdan medeni görünüyordu ama içinde tutkulu ve ne yapacağı kestirilemeyen bir adam vardı. Nikolas'ın onu istediğine hâlâ tam olarak inanamıyordu ama bir yanı bu çekimi anlıyordu, çünkü kendisi de hissediyordu. Onu sevmese de, başka hiç kimseye karşı hissetmediği bir yoğunlukla ondan büyülenmişti.

Düğün sabahı Emma gergin ve dehşet içindeydi. Farkında olmadan babası onu tüm kararsızlıklardan kurtaran son itici gücü sağlamıştı. Luke, gelin kıyafetlerini tamamen giydikten sonra odasına geldi. Emma, yüzüne yayılan asi bukleleri düzeltmeye çalıştığı aynadan başını çevirdi ve tereddütle gülümsedi.

Fildişi elbisesi içinde uzun ve inceydi, saçları gevşek bir bukle halinde toplanmış ve kremsi beyaz güllerle süslenmişti. Bir elinde Tasia'dan ödünç aldığı dantel bir mendille birlikte annesinin küçük İncil'ini tutuyordu. Nikolas'ın hediyesi olan ve o sabah gelen üç inci dizisinden oluşan kolye boğazına dolanmıştı. Babası sanki boğazında bir yumru varmış gibi zorlukla yutkunur gibi oldu. "Çok güzel görünüyorsun, Emma."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi neredeyse

duyulmuyordu. "Keşke Mary de seni görebilseydi."

Emma dehşet içinde gözlerini kırptırdı, annesinin bu eşleşmeyi onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu. Mary öldüğünde çok küçüktü, belirgin bir anısı olamayacak kadar küçüktü... sadece sıcaklık, müzikal bir ses, tıpkı kendisinininki gibi kızıl saçlarla ilgili izlenimler vardı. Babası her zaman Mary ile birbirlerini sevdiklerini söylerdi. Belki de annesi Nikolas'la evlenmesini istemezdi.

"Emma," dedi babası sessizce, "eğer pişmanlık duyarsan... bunun bir hata olduğuna karar verdiğin zaman gelirse... her zaman geri dönebilirsin. Seni kollarımı açarak karşılayacağım."

"Bundan pişman olmamı bekliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Cevap vermedi ama bakışlarını kaçırması yeterli bir cevaptı. "Evliliğim iyi

olacak," dedi Emma soğukkanlılıkla. "Senin gibi olmayacak. ama benim için oldukça tatmin edici olacak."

"Umarım öyledir."

"Öyle mi?" diye sordu usulca. "Bundan pek emin değilim baba." Omurgası gururla dikleşti ve o anda *hiçbir şeyin* onu Nikolas Angelovsky ile evlenmekten alıkoyamayacağına karar verdi. Ama daha sonra, koridorda birlikte yürüdüklerinde, gözlerinde akmayan yaşlar vardı.

Kendi hüznü sessizliğine gömülmüş olan Emma, düğünün kısa ve neşeden yoksun olması dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Nikolas yakışıklı ama ağırbaşlı biriydi, bu da ona Nikolas'ın düğünü gerekli bir görevden başka bir şey olarak görmediğini hissettiriyordu. Emma'ya göre, Rut'tan bir bölümün okunması dışında törende çok az maneviyat duygusu vardı: *...nereye gidersen oraya gideceğim, Ve nerede konaklarsan orada konaklayacağım. Senin halkın benim halkım, senin Tanrının benim Tanrım olacak...* Sevginin, bağlılığın ebedi sözleri, kapanan ağır bir kapının yankısını taşıyor gibiydi.

Emma ancak daha sonra, davetin zoraki neşesi karşısında daha rahat nefes almaya başladı. Bol bol kadeh kaldırılmış, dans edilmiş, İngiliz ve Rus yemeklerinden oluşan bir düğün ziyafeti verilmişti. Pasta, pırıl pırıl ezilmiş şekerden yapılmış çiçekler, kuşlar ve meleklerle süslü, yüksek bir karışımdı. Nihayet, akşam olgunlaştığında, yeni evlilerin ayrılma vakti geldi ve bir pirinç ve tebrik yağmuru altında bekleyen bir arabaya koştular.

Arabaya bindiklerinde Emma dehşet dolu bir kahkaha atarak başını salladı ve pirinç taneleri etrafa saçıldı. Nikolas parmaklarını saçlarında gezdirerek kalın sarı-kahverengi buklelerine takılan pirinç tanelerinden boşuna kurtulmaya çalışıyordu.

"Sanırım doğurgan olacağız," dedi Emma ve Nikolas bu kadınsı olmayan yoruma güldü.

"Bundan hiç şüphe etmedim, *Ruyshka*."

Adamın yüz ifadesi kızarmasına neden oldu. Başını eğdi ve utanarak sordu: "Kaç çocuk istiyorsun?"

"Tanrı'nın bahşetmeyi uygun gördüğü kadar."

Emma ona verdiği yüzüğü parmakladı, etrafı elmaslarla çevrili gösterişli, kan kırmızısı bir yakuttu bu. "Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Çok güzelmiş."

"Beğendiniz mi? Tören sırasında yüzüğü ilk gördüğünde yüz ifaden oldukça tuhaftı."

"Şaşırdım," dedi dürüstçe. "Hiç bu kadar büyük bir mücevherim olmamıştı."

Nikolas gülümseyerek onun ince eline uzandı ve uzun parmaklarıyla oynadı. "Bundan çok daha büyüklerine sahip olacaksın. Ellerin mücevher takmak için yaratılmış."

"Evet, tüm hayvan ısırıklarını kapatmaları için onlara ihtiyacım var," dedi elini çekerek.

Nikolas eğildi ve kızın ayaklarını kucağına kaldırarak uzun bacaklarını onunkilerin üzerine koymaya zorladı.

"Nikki," diye itiraz etti, adam alçak topuklu saten terliklerini çıkarırken kıvranıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Malikâneye varana kadar seni rahat ettiriyorum." Kızın itirazlarına aldırmadan ipekle kaplı ayak bileklerini ve ayaklarını yoğurmaya başladı.

"Rahat olmak istemiyorum. I..." Adam ağrıyan kemerlerini nazikçe ovarken yüzünü buruşturdu ve kendini kadife minderlere yaslanarak rahatlarırken buldu. "Ayaklarım çok büyük," diye mırıldandı.

"Büyüleyicidirler." Nikolas Emma'nın sağ ayağının tabanını kalçalarının arasına bastırdı. Emma, Nikolas'ın uyarılmışlığının sert uzunluğunu ayağının tabanında hissedince irkildi ama nedense kendini oradan uzaklaşmaya zorlayamadı.

Angelovsky malikânesine yaklaştıklarında mutlu fasıl sona erdi ve Nikolas ayakkabıları Emma'nın ayağına geri geçirdi. Emma bu saray gibi malikânenin yeni evi olduğunu anladığında şaşkınlıkla doldu. Sonsuz sütun ve ayna sıralarıyla devasa dairesel balo salonu, altın ve değerli taşlarla kaplı geniş odalar, sayısız süit ve

galeriler ve cam panelli odalar... hepsi onun, istediği gibi dolaşmak için.

"Prenses Emma," dedi Nikolas, sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi. "Bu unvana alışman uzun sürecek mi?"

"Buna asla alışamayabilirim," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak.

Araba, kapıya çıkan geniş merdivenin önünde durdu. Nikolas Emma'nın arabadan inmesine yardım etti. Ani bir hizmetçi telaşı vardı: kapıyı açmak için acele eden uşaklar, onları karşılamak için bekleyen uşak, giriş holünde toplanan hizmetçilerin görüntüsü.

Nikolas onu eşiğe kadar götürdü ve bekleyen uşağı işaret etti. "Stanislaus'u daha önceki ziyaretlerinden tanıyorsun elbette."

Emma, geceyi Nikolas'la birlikte geçirdiği son seferi hatırlayınca kıpkırmızı kesildi.

Kahyanın yüzü güven verici bir şekilde kayıtsız kaldı. Hafif aksanlı bir İngilizceyle konuştu. "Ekselansları, ev halkı mutluluğunuz için en içten dileklerini sunar. Size iyi hizmet etmeyi umuyoruz."

"Teşekkür ederim, Stanislov, şey, Stanisl- " Emma özür dilercesine ona baktı. "Adını doğru söyleyene kadar pratik yapacağım."

Kâhya cevap veremedi Nikolas Emma'yı kollarının arasına aldı ve göğsüne doğru kaldırdı. Emma şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni eşikten geçirmek," diye yanıtladı Nikolas. "Bu bir İngiliz geleneği, değil mi?"

"Sadece gelin damattan daha küçük olduğunda! Yapma, çok ağırım! Lütfen beni yere bırak-"

"Çırpınmayı bırak, yoksa seni düşürürüm."

Nikolas onu malikânenin içine, giriş holüne, bekleme personelinin yanından geçirirken Emma utanç içinde inledi. Hizmetçiler efendilerinin üst kattaki süitlere çıkan merdivene doğru ilerleyişini izlerken birkaç mırıltı ve kıkırdama duyuldu.

"Beni onlarla tanıştırmayacak mısın?" Emma bekleyen gruba dönüp bakarak sordu.

"Yarın. Bu gece seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Yolun geri kalanını yürüyebilirim. Sırtını inciteceksin."

"Bu bir şey değil," diye alay etti. "Senden iki kat daha ağır geyikleri omuzlarımda taşıdım."

"Ne kadar gurur verici!" Emma yolun geri kalanında utançtan sessiz kaldı. Nikolas onu kendisi için dekore ettiği yeni süite getirdi ve yatak odasının ortasına oturttu.

"Oh," dedi nefes nefese, yavaş bir daire çizerek. "Eğer

beğenmezsen, değiştiririz."

"Değişim mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi." Ziyaretçileri kabul etmek, kıyafet değiştirmek, banyo yapmak ve uyumak için ayrı odaları olan süit, daha önce gördüğü her şeyden daha güzeldi. Kraliyet ailesine uygun, mavi tonlarında dekore edilmiş ve cam sütunlarla kaplanmıştı. Ağır gümüş çerçeveler içindeki paha biçilmez sanat eserleri duvarları süslüyordu. Güllü lavanta çinileriyle kaplı bir Rus sobası köşede bir yer işgal ediyordu. Yatak muazzamdı, koyu mavi, işlemeli ipekle kaplıydı ve püsküllü yastıklarla doluydu.

Maun bir gardırobun kapısını açan Emma, birkaç gün önce gönderilmiş olan çeyizinden birkaç parça dışında gardırobu boş buldu. "Giysilerin nerede?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Benim odam kanadın diğer ucunda."

"Aynı odayı paylaşmayacak mıyız?"

Nikolas başını salladı ve Emma yaptığı hatadan dolayı kızardı. Babası ve Tasia her zaman aynı yatağı paylaşıp, her güne birbirlerinin kollarında başlar ve bitirirlerdi. Emma safça Nikolas'ın da aynı düzenlemeyi isteyeceğini varsaymıştı. Kendi ayrı süitinde kalırsa, bir karı kocayı birbirleriyle rahat ettiren tüm o küçük samimiyetleri kaçıracaktı. Ama anlaşılan Nikolas böyle bir yakınlık istemiyordu. Belki de böylesi daha iyiydi... ya da belki bir gün fikrini değiştirebilirdi.

Küçük, oyma heykelciklerden oluşan bir koleksiyonla kaplı maun bir masaya doğru yürüdü. Objelerden birini, altın gagalı ve safir gözlü beyaz mercan bir kuşu eline aldığı anda yüzünde bir gülümseme belirdi. Malakit bir kurbağa, altın bir aslan, fildişi bir fil, altın pençeli ametist bir kurdun yanı sıra yine değerli metal ve taşlardan yapılmış bir ayı, bir balık ve kuşlar vardı. En çarpıcı heykelcik olan sarı elmas gözlü, dişleri tohum incilerden yapılmış, hırıltılı kehribar kaplana takıldı.

"Koleksiyon büyük-büyük-büyük-büyükannem Emelia'ya aitti. Almak isteyebileceğinizi düşündüm."

Emma yüzünü ona döndü, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Nikolas onun elindeki kaplanı işaret etti. "Bu parçanın onun en sevdiği parça olduğu söylenirdi."

Emma temkinli bir şekilde ona yaklaştı ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi tekrar. "Bana karşı çok iyisin Nikki."

Nikolas ona bakarken, dudaklarının dokunduğu yer yanıyor gibiydi. Tuhaf bir his kapladı içini ve kıpırdamadan durdu. Emma'nın mavi gözlerindeki bakış, sesindeki tını, elindeki kehribar heykelciği tutuş şekli... sanki hepsi daha önce yaşanmış gibiydi. Kalbi ağır bir ritimle çarpmaya başladı. Zihninde bir görüntü kristalleşirken etrafındaki hava ısındı...

Kaplanı eline aldı ve her açıdan inceledi. "Bak, Nikki. Çok güzel değil mi?"

"Çok güzel," diye onayladı, bakışları kızın parlayan yüzündeydi. Kuyumcuya "Hepsini alacağız" diyecek kadar uzun süre ara verdi.

Coşkuyla güldü ve kollarını ona doladı. "Bana karşı çok iyisin," dedi onun kulağına doğru. "Seni çok sevmeme neden olacaksın."

Dudaklarını onun yumuşak yanaklarına değdirdi. "Çok fazla diye bir şey yoktur..."

"Ne oldu?" Emma kaşları endişeyle çatılmış bir halde sordu.

Görüntü kayboldu. Nikolas başını salladı ve kısaca güldü. "Hiçbir şey. Garip bir his." Bir adım geri çekildi, hâlâ ona bakıyordu. Kalbinin güm güm atışı neredeyse acı veriyordu. Elini alnına götürdüğünde ter içinde kaldığını fark etti. Hissettiği şey, bir Rus hamamında yorgunluktan buharlaştıktan sonra buz gibi bir nehre atlamaya benziyordu.

"Sen iyi misin?" Emma ısrar etti.

"Elbisene yardım etmesi için hizmetçiyi çağır," dedi kaba bir tavırla ve dönüp kapıya yöneldi. "Birazdan dönerim."

Emma şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Oyma kaplanı dikkatle masanın üzerindeki yerine koydu ve parmak ucuyla sırtını okşadı. Kehribar sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi parlıyordu.

Nikolas ona çok garip bir şekilde bakmıştı. Yüzündeki ifade... korkuya benzer bir şeyin parıltısı... bakışları odaklanmamıştı, sanki doğaüstü bir görüntüyü izliyormuş gibi... Emma bu ifadeyi daha önce nerede görmüştü? "Tasia," dedi Emma usulca. Tasia ne zaman önsezilerinden birini görse aynen böyle görünürdü. Tasia bir keresinde ona Rusların batıl inançları olan insanlar olduğunu söylemişti. Hayatları fantezi ve gizemle doluydu, alametlere ve işaretlere çok inanırlardı. Nikolas'ın aklından ne geçmişti? Nasıl bir imgelem görmüştü?

Sıkıntı içindeki Emma bir hizmetçi çağırmak için zili çaldı ve çok geçmeden küçük bir kadın çıkageldi.

Emma'nın yaşındaydı, belki biraz daha büyüktü, kalın, örgülü kestane rengi saçları vardı.

ve zeki gri gözleri vardı. Oldukça iyi İngilizce konuşuyordu ve kendisini Rashel Fyodorovna olarak tanıttı.

Hizmetçi, gelinliğinin arkasındaki karmaşık kanca ve düğme düzenini çözmeye başlarken Emma, "Adını sevdim, Raşel," dedi. "Rachel'ın Rusça versiyonu mu?"

"Evet, Majesteleri. Annem tüm çocuklarına İncil'den isimler verdi. Matfei ve Adamka adında iki erkek kardeşim ve Marinka adında bir kız

kardeşim var." "Matthew, Adam ve... Mary mi?" Emma tahmin etti.

Hizmetçi, "Miriam," diye düzeltti ve Emma'nın yere yığılan elbiseden çıkmasına yardım etti. Metrelerce uzanan ipeği ustalıkla kaldırdı ve yakındaki bir sandalyeye taşıdı.

"Kardeşlerin hâlâ Rusya'da mı?" Rashel kalışlarını çözerken Emma nefesini tuttu.

"Hayır, Majesteleri. Hepsi burada, Prens Nikolas için çalışıyorlar. Onunla birlikte geldik, sonra... sonra..." Hizmetçi durakladı, kendini ifade etmek için nazik bir yol arıyordu.

"Sürgüne gönderildikten sonra," dedi Emma açık açık.

Rashel başını salladı, ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu kadar açık konuşmanız iyi oldu, Majesteleri. Ruslar açık sözlülüğü sever. Saçınızı açayım mı?"

"Evet, lütfen." Emma keten iç çamaşırlarıyla tuvalet masasına oturdu. Hizmetçi, Emma'nın kırmızı buklelerindeki beyaz gülleri dikkatle açtı ve gümüş saplı bir fırçayla her seferinde bir bölümü düzeltmek için saçlarını açmaya başladı. "Nikolas'la İngiltere'ye gelmeyi sen mi *istedin*?" Emma sordu. "Ya da başka bir seçeneğin var mıydı?"

"Oh, evet, ailem gelmek istedi. Angelovsky'lere aitiz, görüyorsunuz. Kanunen değil elbette, çünkü serfler on beş yıl önce Çar Alexander tarafından serbest bırakıldı. Ama benim ailem, Sidarovlar, Çar'a hizmet etti.

Angelovsky'lerle yüz yıldan fazla bir süredir birlikteyiz. Prens Nikolas nereye gitmek isterse onu takip etmenin doğru olduğunu düşündük."

"Eminim bağlılığınızı takdir ediyordur," dedi Emma, ama Nikolas'ın tüm kibrine rağmen muhtemelen bunu hafife aldığından şüpheleniyordu.

Raşel neşeyle omuz silkti. "Tanrı izin verirse her zaman onunla kalacağız. Prens Nikolas iyi bir efendidir."

"Bu güven verici," diye mırıldandı Emma.

Hizmetçi fırçalamaya ara verdi ve düşünceli bir şekilde içini çekti. "Rusya'yı özlediğim zamanlar oluyor. Prens Nikolas hiç özlemiyor gibi görünüyor ama sanırım özlemeli. Orada ne güzel bir hayatı vardı! Çar'dan bile daha zengindi. Yirmi yedi saray ve her yerde toprak. Bir keresinde küçük kardeşi Prens Mikhail'e doğum gününde bir dağ hediye etmişti."

"Bir *dağ* mı?"

"Evet, Kırım'da güzel bir tane." Rashel bir hırıltıya odaklandı, kaybolana kadar hafifçe fırçaladı. "Rusya'da hayal bile edemeyeceğiniz bir hayatımız vardı, Majesteleri. Bazen tekrar görmek için can atıyorum. Ama bizde bir söz vardır... 'Aç olmadığın sürece nerede yaşadığın önemli değil' diye."

"Bu doğru," dedi Emma ve güldü. "Burada olmana sevindim, Rashel."

Emma'nın saçları omuzlarının üzerinde coşkulu buklelerden oluşan bir battaniye gibi uzanırken, Raşel onun narin işlemeli keten bir gecelik ve ona uygun bir bornoz giymesine yardım etti.

"Çok Rus görünüyorsunuz, Ekselansları."

Bunun bir iltifat olduğunu anlayan Emma teşekkür ederek gülümsedi. "Korkarım ben yüzde yüz İngilizim."

"Benim halkımın çok büyük kalpleri vardır ve sık sık gülerler. Bence siz içinizde bir Rus'sunuz."

Emma tam cevap verecekti ki midesi yüksek sesle guruladı ve yüzü kızarıp utangaç bir şekilde güldü. "Bugün neredeyse hiçbir şey yemedim," dedi elini boş midesine götürerek. "Çok gergindim... düğün..."

"Biraz çorba ve *zakuski* getireyim mi?"

"*Zakuski*?" Emma bilmediği kelimeyle boğuşarak tekrarladı. "Küçük

lokmarlar. Onları çok seveceksiniz, Majesteleri. I denemeniz için biraz getireceğim."

Hizmetçi gitti ve Emma süitin içinde dolaşmaya başladı. Tamamen beyaz mermerle döşenmiş bir banyo odası keşfedince şaşkınlıkla başını salladı. Küvetin porselen kenarının üzerinde yunus şeklindeki dört altın musluk duruyordu.

Üvey annesinin Rusya'daki çocukluk günlerinde bu tür bir lüks içinde yaşayıp yaşamadığını merak etti. Tasia'nın geçmişinin büyük bir kısmı hâlâ gizliydi, hâlâ bilinmiyordu. Emma ilk kez Tasia'nın Rusluğunu ne kadar bastırdığını, ana dilinin ve geleneklerinin ne kadarını geride bıraktığını fark etmeye başladı. Ne kadar farklı bir kültürdü... ve Nikolas ile Tasia'nın yaptığı gibi uyum sağlamak ne kadar zor olmalıydı.

Yatak odasının kapısına hafifçe vurulması Raşel'in döndüğünü haber verdi. Hizmetçi, baharatlı lahana çorbası, sosis parçaları ve somon füme, mantar ve kıyma ile doldurulmuş küçük turtalar da dahil olmak üzere kokulu yemeklerle dolu büyük bir tepsi getirmişti. Emma coşkuyla Rashel'i kabul odasına kadar takip etti ve küçük, aşırı doldurulmuş bir kanepeye oturdu. Hizmetçi yiyecekleri yakındaki bir masaya koydu, Emma'nın hoşuna gidebileceğini düşündüğü birkaç lezzeti işaret etti ve onu yalnız bıraktı.

Yemekler çok lezzetliydi; çoğu sarımsak, biber ve hindistan cevizi ile tatlandırılmıştı. Emma her şeyin tadına baktı, hepsini doyurucu kırmızı şarap yudumlarıyla yıkadı. Çevresindeki bereket ona kendini şımartılmış hissettiriyordu. "Buna alışabilirim," diye mırıldandı, dolgun kadife kanepenin minderlerine yaslanarak.

Nikolas'ın sesi kapı aralığından geldi. "Kesinlikle öyle olacağını umuyorum, *Ruyshenka*." Saçlarından bir iki ton daha koyu, altın-kahverengi ipekten bir sabahlık giymişti. Bacakları ve ayakları çıplaktı. Emma ani bir panikle onun sabahlığın altında bir şey giyip giymediğini merak etti.

Gerginliğini neşeli bir gülümsemeyle kamufle etmeye çalıştı ve kadeh kaldırmak için şarabını ona doğru kaldırdı. "Bana katılmak ister misin Nikki?"

"Bir daha böyle gülümsemediğin sürece."

"Neden olmasın?" diye sordu, adam yaklaşırken endişeyle onu izliyordu.

"Çünkü," diye fısıldadı adam, elini kızın ensesinde gezdirerek, "Başımı döndürüyor."

Emma, Nikolas'ın dudaklarını hafifçe kendi dudaklarına bastırdığını hissedince gözlerini kapadı. Nikolas öpüşmeyi bitirip yanına oturduğunda, Emma beceriksizce tepsideki çerezlerden birine uzandı ve nazik bir ev sahibesi gibi davranmaya çalışarak ona ikram etti. "*Pirozhi* ister misiniz?"

"*Pirozhki*," dedi, telaffuzunu düzelterek ve elindeki dolu tarttan bir ısırık almak için başını eğdi.

Kadından hızlı bir kahkaha kaçtı. "Elimden yemek yiyen ilk erkek sensin." Adam yutana kadar bekledi ve bir sonraki lokmayı uzattı. Nikolas gülümsedi ve parmağının ucunu dişleriyle ısırarak kalanını aldı.

Emma tedirgin ama merak içinde, şarabı kocasının dudaklarına götürmeden önce tereddüt etti. Mücevherlerle kaplı kadehten içti, ışıltılı kenarından ona baktı. Şarabı yavaşça ondan aldı, bir kenara koydu ve parmak ucunu meyveli şaraba daldırdı. Emma donmuş bir halde onu izledi. Adam alt dudağının yumuşak derisine dokunup yakut renkli bir damlacık bıraktığında kıpırdamadı. Öne doğru eğilerek şarap damlasını yaladı, ağzını yavaşça onunkinin üzerine kapattı, öptü ve derinleşen atılımlarla yaladı... Emma titreyip ona uzanana kadar. Elleri kehribar rengi ipek bornozuna kayd ve göğsünün üzerinde gezindi. Adam kollarını Emma'ya dolayarak onu kendine doğru sabit tuttu.

Adamın dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken Emma heyecan ve zevkten başı dönmüş bir halde gevşedi. Onu böyle öpmeyeli altı hafta olmuştu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Birden ihtiyaçtan içi boşaldı, alınmak ve doldurulmak istiyordu, daha önce onunla hissettiği büyüünün aynısını istiyordu.

Nikolas, Emma'nın ellerinden birini tuttu ve vücutlarının arasına doğru itti. Emma da Nikolas'ı takip ederek ipek bornozun altından uzandı ve parmakları Nikolas'ın sert, ipek tenli uzun bedeninin etrafına dolandı. Nefes nefese kaldı ve daha da yakın olmak için tüm vücudunu Nikolas'ınkine bastırdı.

Nikolas yüzünü onun saçlarına gömdü, yumuşak bukleleri yanaklarında ve alnında gezdirdi, parmaklarını parıldayan perdeye sıkıca doladı. O kadar çok kadın tanımışken neden onunla böyle olması gerektiğini bilmiyordu. Hiçbiri onu Emma kadar etkilememişti.

Parmaklarını bileğine dolayarak onu ayağa kaldırdı. Emma ayağa kalktı ve kızarmış yüzünü onunkine bastırdı. "Nikki," diye fısıldadı, "bu gece yatağımı ziyaret edecek misin?"

"Bu bir davet mi?"

Emma şakacı öpüşmesine ara verdi. "Yazılı olarak ister misin?"

"Buna gerek kalmayacak." Bornozu kadının omuzlarından ve kollarından sıyrıp yere bıraktı. Elini hafifçe önünden aşağı kaydırды. Geceliğinin ince keteninin altında vücudu söğüt gibi ve sıcaktı. "Emelia... karım..." Kelimeler bir kez daha yetersiz kaldı ve onun dudaklarını kendi dudaklarının altında ezdi.

Emma onunla birlikte yatak odasına gitti ve Nikolas bornozunu çıkarıp çıplak bir şekilde yatağa oturdu. Nikolas dizlerini açarak Emma'yı yatağın kenarına çekti. Emma onun önünde durup omuzlarına tutunurken Nikolas da elbisesinin eteklerini kalçalarına kadar çekti. Sıcak avuç içleri uyluklarının zarif hatlarında gezindi, parmakları gergin kalçalarını sıyırdı. Ağzını göğsünün kıvrımına bastırdı. Elbisesinin narin kumaşını emerken, meme ucunun küçük noktasının diline doğru yükseldiğini hissetti. Emma inledi ve ona doğru eğildi, ince elleri

Başına dokunmak için yukarı kalktı. Körü körüne ağzını diğer göğsüne götürdü ve yumuşak tepeyi ısırarak acı verici bir hazırlığa dönüştürürken nefesi kesildi.

Emma artık ayakta duramayacak hale geldiğinde Nikolas onu yatağa yatırdı ve önlüğünü çıkardı. Ellerini sırtına koydu, yara izlerini buldu, sanki uzun zaman önceki tüm yaraları iyileştirebilecekmiş gibi hafifçe okşadı. Ağzını boğazında, göğüslerinde, karnında gezdirdi, dili vücudunu geren ve titreten gizli yerleri sıyırdı.

Tarçın buklelerini öptü, nefesi bukleler arasında dolaştı. Emma dehşet ve zevk içinde inledi, buna izin verip vermemesi gerektiğini bilmiyordu, durmasını istemiyordu. Elleri adamın saçlarını buldu, parmakları titreyen bir okşayışla kalın buklelerin arasından geçti. Dünya, kalçalarının arasındaki titrek harekete, onun uzman, alaycı ağzına daraldı. Her küçük nefesi ağlamaklı bir çığlığa dönüşürken, garip, ateşli dalgalanmalarla ona doğru yükseldi.

Nikolas başını kaldırdı ve vücudunu onunkinin üzerine kaldırarak Emma'nın kalçalarını birbirinden ayırdı. İçine girmeye başladı ve Emma beklenmedik sıkılık karşısında irkildi. "Dikkatli ol," diye fısıldadı hıçkırarak. Çok nazikti, yavaşça içine itiyor, altında rahatlayana kadar bekliyordu. Giderek artan bir açlıkla birbirlerine bastırarak durgun bir ritim tutturmaya başladılar. Emma'nın başı geriye düştü ve Nikolas onun boğazını ve omzunu öptü, Rusça gırtlaktan gelen cümleler fısıldadı.

Uzun bedenleri birbirine dolanmış, uzuvları birbirinin etrafını sarmış, kasları esneyerek ve kavrayarak ulaşamayacakları bir yerde duran bir serbest bırakma için çabalıyorlardı. Aynı ürkütücü anda, tatlı bir his sarsıntısıyla üzerlerine çöktü. Nikolas derinden itti ve kendini sıkıca onun içine gömdü, Emma ağrıyan bir rahatlama içinde titredi. Kanının şiddetli pompalanması yatıştığında Nikolas sırt üstü yuvarlandı. Emma onu takip etti, bir kolunu ve bir bacağını ona doğru attı, başını onun pürüzsüz, nemli göğsüne bastırdı. Tamamen gevşedi, uyuklayan bir kedi gibi Nikolas'ın üzerine kapandı.

Nikolas bir elini kızın dağınık saçlarına götürüp usulca okşarken, gözleri karanlıkta açık kaldı. Garip bir duygu karışımı içini kapladı; bir anda çaresiz hissetti, onu kollarının arasında ezmek istiyordu ama yine de

Onu uzaklaştırmak için de. Karısının bedeninin huzurlu ağırlığı, yanına sokulurken duyduğu memnun i çekiş... göğsünü acıtıyordu. Rahatlamasına izin veremiyor, onun sunduğı kolay şefkati kabul edemiyordu. Kendini bir an için bile savunmasız bırakırsa, taşkın kapıları açılacak ve dayanmak ve unutmak için kendini elikleştirdiğı her şey sonunda onu ele geçirecekti.

Kendini ondan uzaklaştırarak yataktan çıktı ve el yordamıyla atılmış bornozunu aradı.

"Nikolas?" diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Onu görmezden geldi ve omuz silkerek bornozunu giydi. Sessizce odadan çıktı ve kanadın diğeri ucundaki karanlık, boş süitine gitti.

Emma şaşkınlık içinde doğıruldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Neden böyle aniden gitmişti? Ne yanlış yapmıştı? Ağlamamak için dudağını ısırırdı. O bir ocuk değildi, evli bir kadındı ve gözyaşı dökme lüksü yoktu.

"Bunu sen seçtin," dedi kendi kendine acımasızca. "Şimdi elinden gelenin en iyisini yapmalısın." Tekrar uzanması uzun zaman aldı ve uykuya dalması da daha uzun sürdü, vücudu geniş yatağın ortasında kıvrılmıştı.

BÖLÜM II

Bu kilitli kalpte unutulmamış resimler varsa kimin

umurunda?

-PUSHKIN

Beş

NİKOLAS kütüphane penceresinin dışından gelen ılık sesleriyle işinden uzaklaştı. Görüşmekte olduğu emlakçı Bay Meadows ve Bay Bailey yüzlerinde şaşkın ifadelerle sandalyelerinde oturmaya devam etseler de masasından fırladı. Üç adımda pencereye ulaşan Nikolas, dışarıdaki nemli Ekim manzarasına baktı ve hareketsiz kaldı.

"Ekselansları?" Meadows tedirginlikle sordu. "Biri mi yaralandı?"

Nikolas başını salladı. "O benim karım," diye mırıldandı. "Günlük egzersizini yapıyor." Beyaz bir bluz, çizme ve pantolon giymiş olan Emma'nın köpeği Samson'la birlikte bakımlı çimenlerin üzerinde oynaşmasını hafif bir gülümsemeyle izledi. Onu tanımayan biri prensesin akıl hastanesine yatırılması gerektiğini düşünebilirdi. Emma köpeği çiçek tarhlarının ve çitlerin üzerinden kovalıyor, kızıl saçları arkasına dolanıyordu. Bir anda dönüp diğeryöne doğru koşmaya başladı, hantal köpek de peşinden koşuyordu.

Evliliğın son bir ayında Angelovsky ailesi ve kiracılar Emma'nın sınır tanımayan tavırlarına, hatta malikânede erkek kıyafetleriyle dolaşmasına alışmışlardı. Evin içinde yaşlı bir şempanzeyle el ele yürümek de sıradan bir olay haline gelmişti. Köpeğiyle çimenlerde oynaşması, diğeryer her şeyin yanında hafif kalıyordu.

Nikolas, karısının eksantrik davranışları hakkında hiçbir şey söylemedi, çünkü bundan hoşlanıyordu, özellikle de başkalarını şok ettiğinde. Emma'nın kıvrak ve alışılmadık zekâsından, açık sözlülüğünden, gösterişten uzak oluşundan zevk alıyordu. Bir çocuğun sınırsız enerjisine sahipti, neredeyse bitkin düşene kadar çalışıyor ve sonra gerginliğini atını boyun kıran bir hızla sürerek ya da Samson'un peşinde tarlalarda koşarak atıyordu.

Nikolas, Emma'yla birlikte olmanın neredeyse her anından keyif alıyordu... Emma'nın beklenmedik bir şekilde sessiz ve tatlı olduğu, ona sokulmak ve kıvrık başını omzuna yaslamak istediği zamanlar hariç. Sonra kör bir paniğe kapılmadan önce ondan uzaklaşmak zorunda kaldı. Emma'nın onu nasıl tehdit ettiği, her gülümsemesinde nasıl bir yıkım vaat ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu sevmezdi, *sevemezdi*. Ama ona olan ihtiyacını da görmezden gelemezdi ve bu yüzden onunla olan ilişkisi karmaşık bir cazibe ve iticilik dengesiydi.

Nikolas pencereden uzaklaşmak üzereydi ki Samson bir anda Emma'ya ulaştı ve üzerine atladı, tabak büyüklüğündeki pençeleri Emma'nın ince sırtına çarptı. Emma öne, karnının üzerine düştü ve kıpırdamadı.

Nikolas ani bir enerji patlamasıyla doldu. Şaşkınlık içindeki iki adama tek kelime bile etmeden odanın diğer ucuna koştu ve kestirmeden dışarıya çıkarken Fransız kapılarını parçaladı. "Emma," diye seslendi sertçe, onun hareketsiz bedenine doğru koşarak. Dizleri yumuşak yeşil çimenlere gömülerek yanına çöktü.

Boğulma sesleri çıkarıyordu. Onu ters çevirdi, nefes almak için çırpınışını gördükçe yüzündeki kan çekiliyordu. "Emelia-" Onun üzerine eğildi ve bluzunun en üstteki üç düğmesini açtı.

"Ben... iyiyim," diye hırıldadı. "Rüzgar... bayılttı..." Kadın doğrulmaya çalıştı ama adam onu tekrar yere itti.

"Sessiz ol. Sadece rahatla. Bir yerin acıyor mu? Miden bulanıyor mu?"

Adam her yerde kan ya da kırık kemik izi olup olmadığını kontrol ederken Emma başını salladı. "Hayır," diye soluk soluğa adamın araştıran ellerini itmeye çalıştı.

Samson onlara yaklaşırken Nikolas kaşlarını çattı. Köpek zr dilercesine mızımızlandı ve Emma'nın saçlarını karıştırdı. Nikolas sabırsızlıkla onu kenara itti. Samson birkaç adım geri çekildi ve endişeyle inleyerek yere uzandı.

"Majesteleri?" diye seslendi uşak birkaç metre öteden. Belli ki hizmetkârlar aksilikten haberdar edilmişti. "Doktor çağırayım mı?"

Nikolas, Emma'nın solgun yüzüne bakarak, "Henüz değil," diye cevap verdi. "Biraz dakika içinde nasıl olduğunu göreceğiz. İçeri geri dn, Stanislaus."

"Pekala, efendim."

Onu şaşırtan bir şekilde, Emma nefesini topladığında kıkırdamaya başladı. "Oyun oynuyorduk," dedi zayıf, hızlı nefesler alarak. "Karnımın zerine düştüm... hepsi bu."

"Evet, gördüm." Nikolas Emma'yı kuşağına çekerek omuzlarını destekledi. Yüzüne dökülen bukleleri düzeltti. Sessizdi, Emma'nın nefes alış verişini dikkatle dinliyordu. Bir parmağının ucuyla karısının kar beyazından canlı pembeye dönüşen yanağının yüzeyini okşadı. Birkaç altın ilin üzerinde oyalandı, onları hafif bir dokunuşla fırçaladı. Başkalarının da imenlikteki gösteriyi izliyor olabileceği aklından geçti ama kendini karısını bırakmaya zorlayamadı. "Oturmak ister misin?" diye sorduğunu duydu.

"Lütfen."

Yavaşça oturmasına yardım etti, kolunu sırtına doladı. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı Emma. Mavi gözleri yumuşak ve şaşkındı. Yüzleri birbirine çok yakındı, nefesleri birbirine karışıyordu.

Nikolas onu uyarmak, daha dikkatli olmasını istemek istiyordu ama tek yapabildiği onun ayırık dudaklarına bakmaktı... Öyle yumuşak, öyle şefkatle kıvrılmıştı ki...

"Nikki?" diye mırıldandı, eli şiddetli kalp atışlarının yankılandığı göğsüne gitti.

Kısık bir sesle onu öptü, ağzını onunkine yapıştırdı, onu harekete geçiren karanlık tutkuya teslim oldu. Emma onun kollarında uysal ve zayıftı, hiç ses çıkarmadan boyun eğiyor, parmakları onun ensesine doğru ilerliyor ve kalın saçlarının arasında nazıkçe kayıyordu.

Nikolas'ın tepkisi kesin ve hızlıydı, teni pantolonunun sıkı kısıtlamasına karşı sertçe yükseliyordu. Onu yere yapıştırıp içine sokmak istiyordu, burada, şimdi, kalçalarını altlarındaki güzel kokulu toprağa sürmek istiyordu. Tenine dokunmak için sırtındaki giysileri yırtıncaya kadar onu orgazmla titretmek istiyordu. Tam şehvet ve duygularla patlama noktasına geldiğinde, geri çekildi ve onu kucağından itti.

Emma topuklarının üzerine oturmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Nikolas sesini olabildiğince netleştirdi. "Bugün ev halkına daha fazla maskaralık yapma. Yapacak işlerim var. Öğleden sonranızı o pire ısııklı melezle geçirmeye niyetliyseniz, daha sonra banyo yapmanızı tavsiye ederim. Şu anda ikiniz de aynı olağanüstü kokuyu paylaşıyorsunuz."

Emma kırgın bir gururla kaskatı kesildi. "Samson bazen biraz ağır kokabilir ama onda pire yok!"

Nikolas arka ayağıyla gayretle kaşınan köpeğe baktı. Alaycı bir homurtuyla Nikolas ayağa kalktı ve gitti.

Emma eğilip Samson'ın sert başını okşadı ve kocasının giden bedenine ters ters baktı. "O imkânsız bir adam," dedi kıvranan köpeğe. "Ona aldırış etmeyin. Onun fikirleri umurumuzda değil."

Nikolas'a ne olduğunu merak ederken başını iki yana salladı. Bir an onu tutkuyla öpmüş, sonra da yanmış gibi çekip gitmişti. Üç aylık evliliğin ardından Nikolas ona hâlâ çok yabancıydı. Hareketlerini ya da kararlarını nadiren açıklıyordu ve

Duygularını açığa vurması daha da nadirdi. Ama Emma'nın kızgınlığına rağmen, kocasından etkilenmişti.

Nikolas şeytani bir şekilde eğlendirici olabiliyor, ona hayatı ve tanıdığı insanlarla ilgili anlattığı hikâyelerle kahkahalara, şaşkınlığa ve bazen de dehşete neden oluyordu. Ara sıra Tasia'yla yazışmalarını yüksek sesle okuduğunda onu sabırla dinliyor, hatta ailesiyle olan gergin ilişkisi yüzünden bunalıma girdiğinde onu rahatlatıyordu. Ama aynı zamanda görünürde hiçbir neden yokken duygusuz ve dayanılmaz derecede soğuk da olabiliyordu. Nikolas'ın kötü ruh hallerinin çoğunu çok fazla içki içmesine bağlıyordu. Akşam yemeğiyle birlikte birkaç kadeh şarap ve sonrasında yarım şişe votka tüketmek onun gece ritüeliydi. Yine de onu hiç sarhoş görmemişti. Alkol onu yumuşak sesli, temkinli ve keskin anlayışlı yapmıştı.

Sosyetenin çoğu Nikolas'ı kendilerinden biri, kendini eğlenceye adanmış ve sadece kendini eğlendirmek için iş yapan bir aristokrat olarak görüyordu. Emma bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmadığını kısa sürede öğrenmişti. Nikolas tanıdığı tüm erkeklerden, hatta babasından bile daha meşguldü. Servetini titiz bir dikkatle yönetiyor, yatırımlar yapıyor ve o kadar karmaşık finansal girişimler başlatıyordu ki, bunları kâğıt üzerinde görmek Emma'yı neredeyse korkutuyordu.

Bitmek tükenmek bilmeyen ağırlama işi hiç de fena değildi, çünkü Emma'nın çok az planlama yapması gerekiyordu. Rutin yıllar öncesinden belirlenmişti ve hizmetçiler evin bakımını yaparken, yemekleri hazırlayıp servis ederken ve her misafirin ihtiyaçlarını karşılarlarken inanılmaz derecede verimliydiler. Nikolas'ın söz verdiği gibi, Emma zamanının çoğunu hayvanlarına bakarak ve davaları için çalışarak geçirebiliyordu.

Bir evden çok bir otele benzeyen Angelovsky malikanesinde bitmek bilmeyen bir ziyaretçi geçidi vardı. Yemek masaları sürekli olarak yabancı konuklarla doluydu, çoğu Avrupa ve Amerika'dan, hatta birkaçı Rusya'daki prensliklerden. Erkeklerin yemek sonrası sohbetleri sadece iş, yüzdeler ve kâr, hisseler ve yatırım ve vergiler konularına ayrılmıştı. Emma bazen karmaşık tartışmaların kenarında bir yere oturur ve sessizce dinlerdi. Başkalarının kocasına duydukları hayranlık, onun gibi olmak istemeleri onu eğlendiriyordu.

Hem arkadaşıydı hem de ondan korkuyordu... ve ikilemlerine biraz sempati duyuyordu.

Nikolas bir an baştan çıkarıcı, bir sonraki an ise inanılmaz derecede sert olabiliyordu. Onu pohpohlamaya çalışanlara karşı çok acımasızdı ve onlara ölümcül bir gülümsemeyle kendisinden başka kimseyi umursamadığını ve aksini düşünenlerin aptal olduğunu söylüyordu. Kimsenin arkadaşlığını istemiyor gibi görünüyordu ve ironik bir şekilde bu, insanları ona yakın olmak için daha da istekli hale getiriyor gibiydi.

Emma ise Nikolas'a karşı şefkatli olma dürtülerini dizginlemeyi öğrenmişti. Onu gelişigüzel öptüğünde bu onu rahatsız ediyor gibiydi. Nikolas nazik ve becerikli bir aşıktı ama sevişmelerinin ardından Emma'ya sarılmaya hiç meyilli değildi. Onu ziyaret ettiği gecelerden birinde, elini bir dakikalığına koluna koyma cesaretini gösterdiğinde, boğuk bir kızgınlık ünlemiyle yatağı terk etmişti. Dokunmak, okşamak, sadece o başlattığında kabul edilebilirdi ve o zaman bile asla uzun sürmezdi. Emma onun aralarına koyduğu mesafeyi kabullenmeye başlamış, hatta bunun en iyisi olduğuna kendini ikna etmişti. Aşksız ve onun getirdiği tüm o kalp ağrısı ve özlem olmadan çok daha iyiydi.

Emma ve Sidarova'nın iki kızı, Raşel ve Marinka, köşeden hantal bir sandığı sürüklerken bayat hava kıpırdadı. Angelovsky malikânesinin en üst katındaki beş kilitli depoyu keşfeden Emma, Nikolas'a bunların içinde ne olduğunu sormuştu. Nikolas kayıtsızca omuz silkmiş ve şöyle cevap vermişti: "Petersburg'daki saraydan kalma eski aile eşyaları. Tabaklar, oymalar, süs eşyaları, pek dikkate değer bir şey yok. İstersen onlara bir göz at."

Emma'nın bu fikir karşısında merakı tavan yaptı. Evin hizmetçisi Bayan Evstafyeva'dan odaların anahtarını istedi, tombul ve neşeli bir kadındı, evi olağanüstü bir verimlilikle yönetiyordu. "Sana yardım etmeleri için Sidarova kardeşleri yanına al," diye önerdi. "Aşağıya taşınmasını ve temizlenmesini istediğiniz her şeyi yaparlar. İki de iyi, güçlü kızlar."

Emma bu öneriyi beğenmişti. Raşel ve Marinka birbirlerine oldukça benziyorlardı. Her iki kızın da kestane rengi saçları, çekici gülümsemeleri ve neşeyle pragmatik mizaçları vardı. Arabacı evinden aşırıdıkları aletlerle üçü depo odalarından birine yerleştiler ve küçük yaldızlı menteşeleri ve kilitleri kırarak sandıkları ve sandıkları açtılar. Emma'nın hoşuna gidecek şekilde, Angelosky'lerin geçmişine ait bazı kalıntıları ortaya çıkardılar; altın örgüyle süslenmiş bir ayı kilimi, bir hanımefendinin gümüş tuvalet takımı, işlemeli tüllerle dolu oymalı ahşap bir kutu.

"Ne kadar güzel!" Emma narin ipek parçalarından birini nazikçe açarak, "Ne kadar güzel!" diye haykırdı. "Bunların ne için olduğunu merak ediyorum."

Sidarova kardeşler memnuniyetle haykırdılar ve kutunun içindekileri incelediler. Raşel, "Bunlar bir kadının saçını örtmek için kullanılır, Majesteleri," dedi. Peçelerin arasından uzandı ve narin bir tepe oluşturacak şekilde bir tarafından bükülmüş altın bir halka çıkardı. Ucundan gözyaşı şeklinde tek bir yakut sarkıyordu. "Size nasıl takıldığını göstereyim mi?" diye sordu.

Emma başını sallayıp yerde oturmaya devam ederken Rashel ayağa kalkarak inci işlemeli duvağı Emma'nın saçlarına örttü. Sonra da diademi, yakut Emma'nın alnının ortasına gelecek şekilde yerleştirdi. "Evli kadınlar, bir yabancıнын gözlerinden saklamak için saçlarının tamamını örtmelidir," diye açıkladı Raşel, memnuniyetle onu izlemek için geri çekilerek. Gümüş tuvalet takımındaki el aynasını Emma'ya verdi. "Ama bir genç kız, başının üst kısmı açıkta kalacak şekilde örtüsünü ayarlar."

Emma gözlerini kısarak bulutlu, çarpık camdaki yansımasına baktı. "Kendimi oldukça egzotik hissediyorum," dedi gülerek ve alnındaki yakutu hissetmek için uzandı.

"Sana çok yakışmış," diye yorumladı Rashel.

Marinka başıyla onayladı. "Çok Rus görünüyorsunuz, Ekselansları."

"Bakalım başka ne bulabileceğiz!" Emma tacı ve duvağı çıkardı ve sandığı karıştırmaya devam etti. Güzel dokuma şallar ve dantel kareler, kemikten yapılmış antika taraklar, solmuş ipek ayakkabılar ve

Parıldayan mücevherlerle kaplı çantalar. "Şuna bak," dedi, küçük mücevherli çantalardan birini havaya kaldırarak. Gül ipeği üzerine *E* harfine benzeyen bir Rus Kiril karakteri işlenmişti.

Rashel çantayı yakından inceledi. "Bu Prens I. Nikolay'ın karısına ait olabilir. Adı Emelia'ydı."

"Gerçekten mi? Nikolas bir keresinde bana ondan bahsetmişti. Onun uzaktan büyükannesiydi, değil mi?"

Rashel başını salladı. "*Dah*, Emelia Petersburg yakınlarındaki bir köyden gelen köylü bir kadındı. Nikolai ve Emelia'nın hikâyesini dinlemek ister misiniz?"

"Elbette," dedi Emma, bacak bacak üstüne atıp daha rahat bir şekilde yerleşerek. Artık Rus ev hizmetçilerinin hepsinin her fırsatta eğlenceli hikâyeler anlatma alışkanlığını paylaştıklarını fark etmişti. Her zaman aynı şekilde başlardı: *Bir zamanlar, çok uzun zaman önce...* Ya da bazen, *bir zamanlar, çoktan geçmiş bir çağda...* Emma beklentiyle Raşel'e baktı, hikâyenin başlamasını bekliyordu.

Hizmetçinin gözleri keyifle parlıyordu. "Bir zamanlar, uzun zaman önce, Nikolai adında demir iradeli bir prens varmış. Boyarların en yiğidiydi ve o kadar yakışıklıydı ki güneş bile parlaklığı için onu kıskanırdı. Ama Nikolay'a aşk hiç dokunmamış. Yıllar geçtikçe kalbi sert, soğuk taştan bir kabuk haline geldi.

"Prens Nikolay'ın evlenme zamanı geldiğinde, Moskova ve çevresindeki tüm genç kızların kendisine getirilmesini ve aralarından seçim yapmasını emretti. Beş yüz güzel kız onun gelini olma umuduyla geldi. Aralarında dolaştı ve her birine bir altın vererek kızları birbiri ardına kovdu.

"Nikolay sonunda kendisini memnun edecek bir genç kız bulmaktan umudunu kesmişken, güzel bir köylü kızı olan Emelia'yı gördü. Güneş ışınlarıyla saçlarına dokunmuş ve bir ateş kuşunun büyülü altın ve kırmızı tüyleri gibi parlamasını sağlamıştı. Prens Nikolay güzel ışığa baktıkça, taş kabuk eriyip gidene kadar kalbinde daha fazla sıcaklık hissetti. "Bu benim gelinim," dedi Nikolay ve Emelia'yı kollarına alarak kendi evine götürdü.

Saray. Hayal kırıklığına uğrayan diğer bakireler ailelerine geri gönderildi. Prens Nikolay ve Emelia, ülkedeki herkesin büyük sevinciyle evlendiler. Büyük bir aşkı paylaştılar ve bir çocuk sahibi oldular... ama sonra hikaye trajik bir hal aldı."

"Neden?" Emma kendine rağmen merakla sordu. "Ne oldu?" "Evlendikten

kısa bir süre sonra Prens Nikolay çarın gözünden düştü, ve birçok kıskanç boyar bu fırsatı ona karşı kullandı. Nikolay hapse atıldı, orada hastalandı ve öldü. Prenses Emelia da kederinden neredeyse ölüyordu. Düşmanlarından saklanmak için bir manastıra gitti ve orada Nikolay'ın oğlunu gizlice doğurdu. Çocuk büyüdüğünde babası kadar asil ve yakışıklı oldu ve Rusya'nın en güçlü adamlarından biri, İmparatoriçe Elizabeth'in eşlerinden biri haline geldi."

"Bu gerçek bir hikâye mi?" Emma kuşkuyla

sordu. "Oh, evet, Majesteleri."

Emma kucağındaki küçük işlemeli çantaya baktı ve parıldayan boncuklarla oynadı. Bu hüznü hikâye onu çok etkilemişti ama bunu itiraf etmek yerine hafif bir küçümseme gösterisine sığındı. "Sadece bir Angelovsky atası bu kadar kibirli olabilirdi. Eşini seçmesi için tüm köylü kadınları orada bekletmek... neden, yüzüne tüküreyim!"

"Belki de," dedi Raşel gözlerinde sinsi bir parıltıyla. "Ama Prens Nikolay'ın çok güzel bir adam olduğu söylenir. Bazen bu küstahlığı biraz telafi eder, değil mi?"

"Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda değil. Bütün bunlar kulağa

barbarca geliyor." "Bu bir aile geleneğiydi. O günler çok farklıydı. Şimdi Elbette Ruslar Batılı yöntemleri benimsedi ve bu artık yapılmıyor."

"İlerleme için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Emma. Eğildi ve sandıktan bezle sarılmış bir çerçeve çıkardı. Kızların yardımıyla çerçeveyi açtı ve eski, ufalanan bir manzara keşfetti. Boyası yontulmuş ve onlarca yıllık kirle kaplanmıştı. Emma resimden hiç etkilenmemişti,

Amatörce bir çaba olduğu belliydi. "Biri bunu neden saklasın ki?" diye sordu burnunu kırıştırarak. "Manevi değeri dışında bir değeri olabilir mi?"

Raşel ve Marinka resme bakmak için onun arkasında toplandılar. Rus borzoi köpeklerinin karanlık tarlalarda bir kurdu kovaladığı bir av sahnesiydi. Arka planda, yumuşak lavanta rengi gökyüzüne karşı ufukta duran bir kır sarayı vardı. "Bak," dedi Marinka, boyanın aşındığı köşeyi işaret ederek. "Altında bir şey var."

Emma tuvale yaklaştı ve çatlamış boyayı tırnağıyla kazıdı. Büyük bir pul düştü, bakır kahverengisi bir parlaklık ve bir miktar ten rengi boya ortaya çıktı. "Sanırım haklısın," dedi. "Birisi başka bir resmin üzerini örtmüş. Acaba ne olabilir?"

Tabloyu alt kata götürölmek üzere bir yığın halinde bir kenara bıraktı ve depodaki eşyaları karıştırmaya devam etti. İki saat daha geçtikten sonra Emma'nın üstü başı toz ve ter içinde kalmıştı. En az kendisi kadar yorgun görünen Sidorovas'a sıırttı. "Bugünlük bırakalım mı?" diye sordu ve ikisi de hemen kabul etti. Emma süitine inerken yeni bulduğu eşyalarını kucağında taşıyordu.

Tabloyu kabul odasındaki kadife kanepenin üzerine koyduğu sırada Emma kapının çalındığını ve Nikolas'ın sesini duydu.

"Akşam yemeğı için hazır olup olmadığınızı görmeye geldim. Bir grup Amerikalı üretici katılacak ve siz-" Nikolas onun buruşuk giysilerini ve tozlu tenini görünce sözünü kesti. Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi, ama sonra isteksizce güldü. "Tavan arasındaki odalara bakıyormuşsun."

"Bu bir hazine!"

"Hemen yıkanmalı ve akşam yemeğı için giyinmelisin," dedi, bulduğu "hazine" yığınının şüpheli bir bakış atarak. "Amerikalılar-"

"Gel de şu resme bir bak," diye ısrar etti Emma, onu kanepeye doğru yönlendirerek. "Tanıdık geliyor mu? Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hiçbir şey."

"Köşedeki boyanın nerede döküldüğünü görüyor musun? Sanırım bunun altında gizli bir resim daha var."

"Belki de," dedi kayıtsızca. "Şimdi, akşam yemeği hakkında-"

"Restorasyona değip değmeyeceğini birine sorabilir miyiz? Belki bir ortaya çıkarılmayı bekleyen harika bir tablo."

"Eğer sizi memnun edecekse, üzerinde çalışacak birini buluruz. Gerçi görmeye değer bir şey olduğundan şüpheliyim. Emma, hemen temizlenip aşağıya gelmelisin."

"Bir grup üreticiye ne söyleyebilirim ki?"

"Sadece sessizce otur ve gülümse." Nikolas ona anlamlı bir bakış fırlattı. "Ve sülün getirildiğinde küçük hayvan cesetleri hakkında yorum yapmak yok."

Yüzünde yanıp sönen bir sırıtma belirdi. "Yoksa?" Tuvalet masasına doğru ilerledi ve Rashel'in gösterdiği gibi antika Rus duvağını ve diademini saçlarına taktı. Alaycı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakarak, "Tüm Amerikalı misafirlerinizi gücendirirsem, bunun için beni döver misiniz? Bir Rus prensi karısını tam olarak nasıl cezalandırır?"

Nikolas'ın yüzündeki değişimi görünce sustu. Bembeyaz kesilmişti, gözleri dehşet dolu karanlık havuzlar halinde ona bakıyordu. Emma yavaşça zayıf başlığını çıkardı. "Sorun ne?" diye sordu.

Nikolas cevap vermedi. Başka bir yere savrulmanın verdiği hissi anlatacak kelime yoktu. Bir şey onu bir saniyeden daha fazla bir süre için kaçırmıştı, sanki bir kapıdan başka bir zamana çekilmiş gibiydi. Emma'nın ağladığını, yüzünün kızardığını ve saçlarının dağılıp birbirine karıştığını gördü...

"Lütfen beni cezalandır," diye yalvardı.

"Seni küçük aptal," diye sert bir cevap verdi. Onu yatıştırmak için daha da yaklaştırdı ve titreyen sırtını okşadı. "Tanrı aşkına, nasıl olur da

Sende bir iz bırakabileceğimi mi düşünüyorsun? Kendi ellerimle sana nasıl acı verebilirim? Bunun cazip olmadığını düşünme, benim zeki kızım. Ama denesem bile, sana karşı asla parmağımı bile kıpırdatamam."

"Karın olduğum için mi?" diye sordu titreyerek.

"Çünkü sen benimsin. Muhtemelen çöküşüm olacak olsan da, istediğim tek kişi sensin..."

Başını şiddetli bir şekilde sallayarak görüntünün dönerek uzaklaşmasını sağladı. Boğazının arkasını tırmalayan tatlı, delici, acı verici güçlü duyguyu anlamadı. Emma'nın bir şey söylemesini beklediğini fark edince, onun bakışlarına ani, şaşkın bir öfkeyle karşılık verdi.

"Nikki," diye başladı ama adam çoktan arkasını dönmüştü. Kendisiyle şaşkın karısı arasına yeterli mesafe koyamayan bir klostrofobik paniğiyle oradan ayrıldı.

Emma Amerikalı konukları, hissetmekten uzak olduğu bir neşeyle karşıladı. En sevdiği elbiselerinden birini giymişti, sarı ve fildişi ipekten, kare yakası göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkaracak şekilde düşük kesilmişti. İkili eteği ve dirsek hizasındaki kolları lüks saçaklarla süslenmişti. Saçları başının üstünde toplanmıştı ve iki uzun bukle sırtından aşağı dökülüyordu. Tüm bu etki parlak ve modaya uygundu ve ona ihtiyacı olan özgüveni vermişti.

Nikolas onun süitindeki olaydan sonra beklenmedik bir ruh haline bürünmüştü. Ona karşı kayıtsız davranıyordu ama tavrında onu rahatsız eden bir küçümseme vardı. Emma yanlış bir şey yapmadığını biliyordu. Arada sırada "nöbetler" geçiriyorsa -her neyse bunlar- buna engel olamazdı ve bunlara kesinlikle kendisi neden olmuyordu. Çok içiyordu ya da belki de çok çalışıyordu. Yakında Tasia'yı ziyaret edebilir ve onunla Nikolas'ın sorunu hakkında konuşabilirdi. Tasia her zaman Rusların çok mistik ve gizemli bir doğası olduğunu söylerdi. Belki bu duruma biraz ışık tutabilirdi. Keşke Nikolas Emma'nın neler olduğunu anlamasına yardım etseydi... ama bu konuda onu sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

On konuk keten kaplı uzun yemek masasına oturmuş, Emma ve Nikolas da masanın iki ucuna yerleşmişti. Her zamanki gibi uşaklar mutfaktan sıcak servis tabakları getiriyor ve her konuğa bir porsiyon sunuyorlardı. Emma soluna dönerek, yanında oturan otuzlu yaşlarının başındaki Bay Oliver Brixton'a gülümsedi. Yakışıklı olmaktan çok uzaktı, çünkü yüzü yuvarlak ve sadeydi, saçları seyrelemişti, ama tavırlarında onu çekici kılan bir güven ve samimiyet vardı.

"Bu İngiltere'ye ilk seyahatiniz mi Bay Brixton?" diye sordu.

"Evet, öyle," diye itiraf etti düz bir New York aksanıyla. "Şimdiye kadar hayatımda hiç yurtdışına çıkmadım. Turum Fransa'da başladı, sonra İtalya, şimdi de İngiltere. Burası korktuğum kadar havasız değil."

Emma onun dürüstlüğünden etkilendi. "İngiltere, New York'tan daha mı az havasız yoksa daha mı çok?"

"Şaşırtıcı bir şekilde biraz daha az. Sanırım bunun nedeni, çok genç bir ülkede yaşadığımız için Amerikalıların kanıtlayacak çok şeyi olması. New York sosyetesinde, başkalarının dikkatini ham yanlarımızdan uzaklaştıracağını umarak elimizden gelen tüm gösterişi topluyoruz."

Kaşığını dudaklarına götürürken duraklayan Emma, alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Anladığım kadarıyla görünürde çiğ bir kenar yok."

Brixton gülümseyerek otlu ve trüflü çorbadan içti. "Bunu duyduğuma sevindim, Majesteleri, zira İngiltere'ye daha pek çok ziyarette bulunacağım."

"İşle ilgili nedenler mi, Bay Brixton?"

"Evet, ama buna ek olarak kız kardeşim Charlotte'u da ziyaret etmek istiyorum. Bir İngiliz'le nişanlı, biliyorsunuz. Birkaç ay önce Fransa'da tanıştığımız sevimli bir adam."

Emma kaşığını yere bıraktı ve ona baktı, zihni dehşet dolu spekülasyonlarla uğulduyordu. Brixton, Brixton... Bu ismi nereden duymuştu?

Daha önce mi? Hayır, olamaz.

Nikolas masanın karşısındaki pozisyonundan, kadının tuhaf ifadesini fark etmiş olmalıydı. Dikkati sağındaki kadından ayrıldı ve Emma'nın solgun yüzüne odaklandı.

Emma'nın tepkisini merak olarak algılayan Brixton açıklamaya devam etti. "Bir hafta sonra kız kardeşim Lord Adam Milbank ile evlenecek. Belki onu tanıyorsunuzdur, Majesteleri?"

Şaşkın bir sessizliğe gömülen Emma başını salladı. Nikolas onun yerine cevap verdi ve masadaki diğerlerini kendi hafif sohbetlerinden uzaklaştırdı. "Gerçekten de prenses onu tanıyor. Evliliğimizden önce prenses Milbank'i gözüne kestirmişti ama o çok zor biriydi... bu yüzden benimle yetinmek zorunda kaldı."

Emma'nın bakışları onunkilere kaydı. Kehribar rengi gözlerinde kötü niyetli bir zevki ele veren bir parıltı vardı. Bunu planlamış mıydı? Adam'ın nişanlandığı kadının adının Brixton olduğunu hatırlamış mıydı? Kafa karışıklığı ve öfke birbirine karıştı. Gümüş kaşığına eline alarak duygularını gizlemeye çalıştı, parmakları hafifçe titriyordu.

Nikolas'ın sağındaki şehvetli güzel araya girdi. Kara gözlerini çapkınlığa dikmiş, bal rengi bir sesle onunla konuşuyordu. "Ekselansları, ben buna 'uzlaşmak' demezdim! Sizin kadar zengin ve çekici bir adam, mantıklı her kadının ilk tercihi olurdu."

Emma zehirli bir tatlılıkla, "Benim tek seçeneğim," dedi.

Sadece Nikolas iğnelemeyi anladı. Alaycı bir gülümsemeyle kabul etti ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Hem Lord Milbank'in hem de benim iyi bir talihle kutsandığımızı söyleyelim - o Bayan Brixton'ın elini tuttuğu için, ben de güzel Emelia'yı kazandığım için."

Sonraki birkaç dakika boyunca Emma mekanik bir şekilde yemeğini yedi ve Brixton'ın konuşmalarını dinledi. Neyse ki ara sıra gülümseyip başını sallamaktan başka bir şeye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Bu gece Brixton'la karşılaşmak yüzüne inen bir tokat gibiydi. Emma yeni hayatının tüm hareketliliği içinde Adam'ı çok sık düşünmemeyi başarmıştı. Ama bu adamı görmek, Adam'ın bir *hafta* sonra karısı yapacağı bir kadın olduğunu gerçeğe dönüştürdü... Gözlerinin sulanmaması için kendini zorladı, "*Tanrım, ben olmak istiyorum*" diye düşünmemek için... Nikolas'a her baktığında, onun kendisini izlediğini, artan rengini, kirpiklerinin her kırışını, ifadesinin her tonunu soğukkanlılıkla analiz ettiğini gördü. Ondan ne istiyordu? Onun yüzünde ne görmeyi umuyordu?

"Tanıdığım en keyifli İngiliz hanımefendisisiniz," dedi Brixton. "Çok arkadaş canlısı ve açık. Bu güzel bir değişiklik."

Emma dikkatini tekrar ona yöneltti. "İngilizlerin çekingenlik konusunda haklı bir üne sahip olduklarını kabul ediyorum."

"Sen neden değilsin o zaman?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi gülümseyerek. "Sadece tuhafım,

sanırım." Brixton ona bariz bir hayranlıkla baktı. "Belki de öyledir. Ekselansları. Ama mümkün olan en nazik şekilde."

Emma kızardı ve masanın diğer tarafına baktı. Nikolas ona kayıtsızca baktı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, sanki yalanını yakaladığı aptal bir çocukmuş gibi.

Emma ve Nikolas arasındaki etkileşim hiçbir zaman sevgi dolu denebilecek türden olmasa da, en azından misafirlerin önünde her zaman dostça bir şakalaşmayı başarmışlardı. Bu akşam bu imkânsızdı. Emma aralarındaki gergin sessizliklerin acınası bir şekilde farkındaydı. Nikolas en iğrenç halini sergiliyor, ona soğuk bakışlar fırlatıyor ve alay ediyordu. Emma ona böyle bir muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadığını haykırmak istiyordu. Nikolas, Oliver Brixton'ın bu geceki varlığından etkilendiğini bir şekilde tahmin etmiş miydi? Adam'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olması onu kızdırıyor muydu?

Kıskanıyor muydu? Hayır, Nikolas ona bu şekilde değer verdiğine dair hiçbir belirti göstermemişti. Gururu incinmiş olmalıydı.

Emma gecenin geri kalanında acı çekti, konuklar gece yarısından sonra nihayet ayrıldıklarında son derece rahatladı. Nikolas'a tek kelime etmeden aceleyle süitine çıktı ve kapıyı çarptı. Gülümsemek, yemek yemek ve sohbet etmek için harcadığı çaba onu çok yormuştu. Çalkalanan sinirlerini yatıştırmaya çalışarak Rashel'e soyunmasına yardım etmesi için seslendi ve hizmetçi gelene kadar süitin içinde volta attı. Hanımının öfkesini anlamış gibi görünen Raşel, Emma'nın elbisesini çözüp askılarını çıkarırken sessiz ve becerikliydi.

"Gerisini ben hallederim," dedi Emma kısaca ve gitmesini işaret etti. "Teşekkür ederim, Rashel. *Spahkóynigh nóchye*."

"İyi geceler, Majesteleri," diye karşılık verdi hizmetçi kız ve kapıdan çıkıp gitti.

Emma işlemeli keten bir gecelik giydi ve yatağa gitti, sadece saçındaki tokaları çekip parmaklarını saçlarında gezdirmek için durakladı. Karanlıkta, çarşafı göğüslerine kadar çekerek yattı ve Oliver Brixton'ın yüzünü ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı. Charlotte Brixton kardeşine benziyor muydu? Aynı yuvarlak yanaklar, aynı açık renk, ince saçlar? *Umarım seni tatmin edecek kadar büyük bir serveti vardır, Adam*, diye düşündü Emma acımasızca, *eğer gerçekten istediğin buysa*. Adam'ı son karşılaşmalarında, Angelovsky balosunda hatırladı... sıcak kahverengi gözlerini, çocuksu gülümsemesini, dudaklarının onunkilere yaptığı baskıyı, "*Sana tapıyorum*" diyen sesini... Kirpiklerinin altından bir damla gözyaşı süzüldü ve yüzünü yastığa gömdü.

Neredeyse uykuya dalmak üzereydi, vücudu kıvrılmış ve rahatlamıştı ki karanlıkta bir hareket oldu. Emma uykulu, sorgulayıcı bir ses çıkararak sırt üstü dönmeye başladı. Ağır bir vücut onunkinin üzerine atladı, sarmal kaslardan oluşan bir yay. Uyuşturulmuş kafa karışıklığı içinde rüya gördüğünü ve kaplanı Mançu tarafından saldırıya uğradığını düşündü. Bir adamın sıcak nefesi kulağına çarptı ve onun kocası olduğunu anlayınca afalladı.

"Nikolas?"

Ağırlığıyla onu yatağa sabitledi. Tamamen giyinik olmasına rağmen, kışına bastırırken uyarılmasının ısrarlı çıkıntısı açıktı. Emma şaşkınlıkla nefesini tuttu, adamın likör ekşisi nefesi burun deliklerine doğru yükselirken kendini kurtarmak için kıvrandı.

"Sen benim için bir mülksün, anlıyor musun?" dedi Nikolas alaycı bir sesle. "Senin her lanet parçana sahibim. Bu gece ne istediğini biliyordum - Brixton elbisene bakarken nasıl flört ettiğini ve gülümsediğini gördüm. Kıskanmamı istedin, benim entrikacı küçük karım, ama işe yaramadı. Seni asla kıskanmayacağım."

Emma şaşkınlığını üzerinden atıp dirseğini adamın kaburgalarına vurdu. Boğuk bir sesle, "Bırak beni, seni sarhoş herif," diye bağırdı.

Nikolas onu ters çevirdi ve kendini kalçalarının arasına sıkıştırdı. Öfkeden ya da tutkudan ya da her ikisinin uçucu bir karışımından dolayı ağır ağır nefes alıyordu. "Ruhumu düğüm düğüm etmek istiyorsun," diye mırıldandı. "Ama bana hissetmek istemediğim hiçbir şeyi hissettiremeyeceksin. Seni asla sevmeyeceğim."

"Senden kim istedi?" Emma hararetle cevap verdi. Sonra hareketsiz kaldı ve tuhaf bir anlayışla Nikolas'ın korktuğunu, kendi duygularına karşı umutsuzca savaştığını anladı. Merakla onun gölgeli figürüne doğru uzandı, parmakları başının yan tarafındaki buruşuk buklelere dokundu. "Nikki-"

Öfkeli bir sesle geri çekildi. "Bana öyle deme." "Korkak," dedi, suçlaması yumuşak ama netti. "Neden bu kadar "Bana yakın olmaktan korkuyor musun?"

Emma, Nikolas'ın kalçalarının üzerine çömeldiğinde onun öfkeyle titrediğini hissetti; bu öfke onun kemiklerinin kilitlenmesine ve kaslarının sıkılmasına neden oluyordu. Sonra Nikolas yenik bir inilti çıkardı ve onun üzerine eğildi. Ağzı onunkini aradı, özlem dolu, tutkulu ve elleri geceliğini yırtarak altında onun istekli bedenini buldu. Ona yardım etmek için hareket etti, kendi giysilerini ve onunkileri çekiştirdi, beyaz çim gömleğini yırttı, pantolonunu öyle bir aceleyle çekti ki düğmeler patladı.

Giysileri parçalanıp dağıldığında Nikolas çıplak tenini onunkine bastırdı. Ağzını onun boğazının tatlı yumuşaklığına dayadı, emdi ve yaladı, göğüslerine doğru ilerledi. Zevkle inleyen Emma uyluklarını açtı ve onu içine yönlendirmek için aşağı uzandı. Gergin ve genişlemişti, onu coşkuyla titreyene kadar dolduruyordu. Onu daha fazla almak için yukarı doğru itti ve beklenmedik bir hareketle yuvarlanırken nefesi kesildi. Onun üzerinde yükseldi, sürekli ona biniyor, onun uyarılmış vücudunda kendini tatmin ediyordu.

Nikolas onu göğsüne doğru çekti ve tam ortasına doğru iterken ona sarıldı. Emma ağzını Nikolas'ın kulağına götürdü ve yumuşak lobu dişlerinin arasına alarak Nikolas'ın arzuyla hırlamasına neden oldu. Onun uzun, yaralı bedenine sarıldığında, yakıcı bir dorukta kaybolana kadar heyecan dalgalarının derinleştiğini hissetti. Onun boynuna sarılarak hıçkırdı ve zevk içinde kıvrandı. Hemen ardından Nikolas da aynı zevkle sarsıldı, keskin bir nefes çekerken nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. Alçak, çaresiz bir ses çıkardı ve son bir kez daha iterek kendini onun derinliklerinde tuttu.

Onun uzun süre dokunulmaktan hoşlanmadığını bilen Emma yuvarlanmaya başladı. Nikolas refleksif bir hareketle Emma'nın kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Serin hava Emma'nın sırtındaki teri kuruturken birkaç dakika birlikte yattılar, nefes aldılar, rahatladılar. Emma'nın üzerine yeni bir duygu çöktü, daha önce hiç bilmediği bir sakinlik ve sessizlik hissi. Nikolas'ın kalp atışları kulağının dibinde sabitti, elleri kalçalarının ve poposunun kıvrımlarını izlerken nazikti. Şakağındaki saçlar nefesiyle dalgalandı ve dudakları yanağını okşadı. Bu, ona şimdiye kadar yaptığı en şefkatli jestti. Kısa süre sonra Emma uykuya daldı. O kadar yorgundu ki... adamın gece boyunca kendisini terk ettiğini hissettiğinde en ufak bir itirazda bulunamayacak kadar yorgundu.

Emma uyandığında ilk gördüğü şey, kendi yastığının yanındaki düzleştirilmiş yastık oldu. Karmakarışık çarşafların arasına uzandı ve garip bir hafiflik, neredeyse sersemlik hissi yaşadı. Nikolas'la geçirdiği dün gece, onu ziyaret ettiği diğer zamanlardan farklıydı. O kadar yoğun ve vahşiydi ki... ve sonrasındaki yakınlaşma anı... sanki Nikolas'ın asla ulaşmayı düşünmediği bir sınırı aşmışlardı.

Hatırlayınca, Emma kendine bile açıklayamadığı bir heyecanla kıpkırmızı kesildi. Nikolas bugün ona ne diyecekti?

Uzun bir banyo yaptı, bileklerini ve boğazını baharatlı bir parfümle kokulandırdı, ardından saçlarını şeftali rengine bir kurdeleyle ensesinde bağladı. Rashel'in yardımıyla beyaz fırfırlı bir bluz ve şeftali rengi bir etek giydi. Eteğin yan tarafında büyük bir ipek rozetle süslenmiş derin bir cep vardı. Tertemiz, pırıl pırıl görüntüsünden memnun olan Emma, saat dokuzu çalarken kahvaltıya indi.

Nikolas'ın kahvaltı masasında, gazetelerin gizlediği bir perdenin arkasında olduğunu görünce memnun oldu. Ayağa kalkmaya ya da ona bakmaya bile zahmet etmemiş, sadece titiz bir dikkatle bir sayfayı çevirmişti.

"Günaydın," dedi Emma neşeyle.

Gazete, kocasının ifadesiz yüzünü ortaya çıkarmak için birkaç santim alçaldı. Saçları nemli ve yeni yıkanmış, altın rengi teni sıkı bir tıraştan sonra pırıl pırıl parlıyordu. Emma onun da kendisi gibi bu sabah dış görünüşüne özel bir özen gösterip göstermediğini merak etti. "Aynı anda kahvaltı ettiğimiz pek sık olmaz," diye yorumladı, onun yanına oturarak. "Ben genellikle bu saatte hayvanlarla dışarıda olurum."

"Neden bugün değil?"

"Şey... hizmetçilerin halledemeyeceği bir şey yok. Sadece rutin işler." Emma hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bir sabahı hayvanlarıyla ilgilenmek yerine başka bir şey yaparak geçirmek istiyordu. Belki Nikolas'ın onu günü birlikte geçirmeye davet edebileceğini düşünürken kalbi biraz daha hızlı çarpıyordu. Birlikte ata binebilir ya da yürüyüşe çıkabilir, bir pazarın önünden ya da dükkânların bulunduğu bir gezinti yerinden geçebilirlerdi. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun Nikki?"

"Londra'da işim var."

"Ben de seninle gelebilirim," dedi rahatça. "Ne

için?"

"Birlikte vakit geçirmek için."

Nikolas kâğıdı yere bıraktı. Kaşları alaycı bir ifadeyle kalktı. "Bunu neden yapmak isteyelim ki?"

"Sadece düşündüm ki..." Emma başladı ve bocalayarak sessizliğe gömüldü.

Onun yüzündeki hayal kırıklığını okuyan Nikolas iğneleyici bir tavır takındı. "Umarım aramızda arkadaşlıktan fazlası varmış gibi davranmazsın. Bu oyunu oynamayalım, Emma. İşleri karmaşıktırmaya gerek yok. Eminim sen bile benim hakkımda romantik hayaller kuracak kadar saf değilsindir."

Hızla sönen gururunun ardından Emma'nın öfkesi alevlenmeye başladı. "Hakkında hayal kuracağım son kişi sensin!"

"Çok rahatladım. Sakın yumuşak kalpli olma, Emma. Bir erkeği sıkmanın daha hızlı bir yolu yoktur."

"Sıkılmanı istemem," dedi onun soğuk ve alaycı tonuna ayak uydurmaya çalışarak.

Tam bu konuşmanın bir tartışmaya dönüşeceği sırada Stanislaus kahvaltı salonunun kapısına geldi. Uşağın görünüşü ve sesi her zamanki gibi olsa da, yüzünde bir gerginlik, çekik kaşlarının arasında bir çizgi vardı ve bu hem Emma'yı hem de Nikolas'ı alarma geçirdi.

"Majesteleri," dedi Stanislaus sakın bir sesle, "ön girişte ziyaretçiler var. Bir çiftçi kadın ve küçük bir çocuk. Kadın sizi görmek istiyor."

Nikolas'ın cevabı sert oldu: "Ona her türlü şikâyetini emlakçıya iletmesini söyle."

"Efendim, belki..." Uşak nazikçe durakladı. "Belki de kadının söyleyeceklerini duymak istersiniz."

Bir uşaktan gelen bu öneri şaşırtıcı derecede cüretkârdı. Sadece son derece olağandışı koşullar buna yol açabilirdi. İki adam uzun uzun bakiştılar. Nikolas sözünü sakınmadan ayağa kalktı ve Stanislaus'un yanından geçerek odadan çıktı. Emma karşı koyamayacak kadar meraklı bir şekilde arkasından takip etti.

Malikânenin ön girişine gittiler ve geniş merdivenlerden inerek iki küçük figürün dışarıda beklediği yere vardılar.

Çiftçi kadının üzerinde basit giysiler ve bir zamanlar mavi olan ama artık grinin kirli bir tonuna dönüşmüş, yırtık pırtık bir şal vardı. Yüzündeki yıpranmış ifade ve gözlerinin etrafındaki güneş ve yorgunluk çizgileri olmasaydı yüzü güzel olabilirdi. Yanındaki sıksa çocuk, beş ya da altı yaşlarında bir oğlan, düzgün ama iyi yıpranmış küçük bir pantolon ve kolları çok kısa olan kadife bir ceket giyiyordu. Asık suratlı, bronzlaşmış bir yüzü ve siyah saçlarıyla uyumlu kalın kaşları vardı.

Önce genç kadın konuştu ve ağzındaki düzensiz sarı dişleri gösterdi. "Bu Jacob. Annesi bir hafta önce ague hastalığından öldü. Son sözleri birinin onu size getirmesi oldu. Köyde kimse onu istemiyor zaten. Ona bakma zahmetine katlanan tek kişi bendim." Beklentiyle elini uzattı, çektiği acıların karşılığını almak istiyordu.

Nikolas'ın yüzü bomboştu. Uсталıkla uşağa işaret etti, o da kıza birkaç kuruş verdi. Kız ödülünü cebine koydu ve delikanlıya tek kelime etmeden, arkasına bile bakmadan yola koyuldu.

"Neler oluyor?" Emma şaşkınlıkla sordu. "Kim o, Nikolas mı?"

"Bu seni ilgilendirmez. İçeri geri dön." Nikolas Stanislaus'a döndü. "Ona bakacak birini bul," diye mırıldandı. "Sadece birkaç günlüğüne, ben ayarlamaları yapana kadar."

Emma, gözlerini yere dikmiş, doğal olmayan bir sabırla bekleyen çocuğa baktı. Ona ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. Onunla göz hizasında olmak için çömelerek topuklarının üzerine oturdu. "Merhaba Jacob," dedi nazikçe. Çocuk cevap vermeden ona baktı. "Adın bu mu?" diye devam etti. "Yoksa sana Jake denmesini mi istersin?"

Çocuğun rengi bir Rus ikonasınınkine benziyordu, karanlık ve antik altın rengi, melankolik kehribar rengi gözleri kıllı koyu kirpiklerle gölgelenmişti. Daha önce hiç böyle gözler görmemişti, ama... ama...

Emma her nasılsa dik durdu ve Nikolas'a inanamayarak baktı. Dizleri altından titriyordu. Dudaklarını ıslattı ve kısık sesle konuştu. "O senin oğlun."

Altı

OĞLU, *OĞLU*... Stanislaus çocuğu beslenmesi için mutfağa götürürken Nikolas kıpırdamadı. Emma'nın sorularının belli belirsiz farkındaydı ama onu rahatsız edici bir sinek gibi görmezden geldi. Çocuk gözden kaybolduktan sonra Nikolas bir uyurgezer gibi malikâneye geri döndü. Kütüphaneye gitti ve ellerini içkilerin saklandığı maun dolaba dayadı. Dolabın üzerindeki gümüş tepside kendi çarpık yansımasına dalgın dalgın baktı.

Çocuğu hiç görmek zorunda kalmayacağını düşünmüştü. Zaman zaman çocuğun varlığını unutmayı bile başarmıştı. Şimdi, hiçbir uyarı olmaksızın onunla karşılaşmak büyük bir şoktu. Ama bunun da ötesinde, çocukla ölmüş kardeşi arasındaki benzerliği görmek... Tanrım, Mikhail o yaşıta tıpatıp aynı görünüyordu: buruşuk siyah saçlar, asık suratlı ve baştan çıkarıcı güzellikteki yüz, ışıltılı altın gözler. Nikolas el yordamıyla bir bardak ve bir sürahi konyak aradı.

Çocukluğunda Mikhail'i babalarının tacizinden sonra bir köşeye ya da dolaba büzülmüş, ağlarken ve kanlar içinde bulduğu sayısız zamanı hatırladı. Nikolas içkiyi yere atıp bir tane daha doldurdu. O çocukluk yıllarının suçluluk duygusu ve öfkesi hâlâ içindeydi ama o günleri düşünmeye nadiren izin veriyordu.

Babaları neden Mikhail'i böylesine müstehcen bir şiddetin nesnesi haline getirmişti? "*Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım!*" Nikolas bu olaylardan birinin ardından küçük bir bıçakla babasına saldırmak için sıçrayarak bağırırmıştı. "*Seni öldüreceğim!*" Ama babası gülmüş ve bileği kırılana kadar kolunu bükmüştü.

Bıçak elinden düşmüş, sonra da Nikolas'ı acımasızca dövmüştü. Ve Mikhail'e kötü davranmaya devam etmişti.

Misha'yı sonsuza dek mahvetmiş, onu sonunda zamansız bir ölümle karşılaşan acı dolu, boş bir yetişkin yapmıştı. Nikolas'ı da mahvetmişti. Anne babasının ve kardeşinin ölmüş olmasının hiçbir önemi yoktu; anıları canlıydı ve Nikolas'ın ruhunu onarılamayacak kadar bozmuşlardı. Hiçbir sevgi, korku, pişmanlık, keder ona asla dokunamayacaktı. Asla zayıf olmayacaktı. Hiç kimse onu incitecek güce sahip olamayacaktı.

"*Nikolas*," diye arkasından Emma'nın bıkkın sesi geldi.

Hayalinden sıyrılan adam ona bakmadan cevap verdi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Sadece Jacob'ın annesinin kim olduğunu ve neden bir oğlunuz olduğundan hiç bahsetmediğinizi bilmek istiyorum. Bunun çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum!"

Nikolas döndü ve karısına baktı. Emma öfke ve şaşkınlıktan kıpkırmızı kesilmişti. Yabani kızıl saçlarından birkaç tutam kurdelesinden kurtuldu ve sabırsızlıkla onları geri itti.

İçini çekti ve sertçe cevap verdi. "Altı yıl önce mülklerimden birindeki mandırada çalışan bir kadınla bir ilişki yaşadım. İlişki bittikten bir ay sonra bana hamile olduğu haberiyle geldi. O zamandan beri düzenli aralıklarla kendisine ve çocuğuna bakması için para verdim. Bundan hiç bahsetmedim çünkü bunun sizinle ya da evliliğimizle hiçbir ilgisi yok."

Emma acı acı kaşlarını çattı. "Biraz para dağıtmak - her şey için çözümünüz bu, değil mi?"

"Ne yapmamı isterdin? Onunla evlenmemi mi? Sally, erkekler için sağlıklı bir iştahı olan güzel bir sütçü kızdı. Onunla ilk yatan ben değildim, son da olmayacaktım."

"Ve böylece oğlunuzun kiracı bir çiftçi olmasına izin vermeye karar verdiniz? Kim olduğunu ya da hangi halktan geldiğini hiç bilmeden mi? Doğru dürüst bir ismi yok,

Doğru dürüst bir eğitim almadan, sazdan çatılı bir kulübede mi yaşayacak? Onun için hiç sorumluluk hissetmiyor musun?"

"Doğduğundan beri bakım masraflarını ben karşıladım. Doğal olarak ödemeye de devam edeceğim. Ahlak ve sorumlulukla ilgili konuşmaları da bırakın. İngiltere'deki unvanlı toprak sahiplerinin çoğunun gayrimeşru çocukları vardır. Kendi babanızın da birkaç piç çocuğu olduğundan hiç şüphem yok-"

"Asla! Babam kendi başının çaresine bakar ve kesinlikle sütçü kızlardan faydalanmaya kalkmaz!" Emma'nın dudağı küçümseyerek kıvrıldı. "Jacob senin tek gayrimeşru çocuğun mu, yoksa daha fazlası da var mı?"

"Bir tek o var." Nikolas'ın şakaklarına vuran baş ağrısı alnında acı çizgileri oluşturdu. "Şimdi, haklı öfke gösteriniz sona erdiyse, durumla ilgilenmek için lütfen beni yalnız bırakın."

"Ne yapacaksın?"

"Ona bakacak uygun bir aile bulur bulmaz çocuğu göndermek niyetindeyim. Merak etmeyin, onun varlığından uzun süre rahatsız olmayacaksınız."

"Yani olmayacağını mı söylüyorsun?" dedi Emma ve hızlı adımlarla kütüphaneden çıktı. "Alaycı... kalpsiz... *canavar*," dedi dişlerinin arasından.

Nikolas hakkında bundan daha fazlasını düşünmüştü. Nasıl bir adam kendi oğluna karşı hiçbir şey hissetmezdi ki? Dışarı çıkarken etekleri yerde sürükleniyordu. Hayvanat bahçesine gitmek için uygun giyinmemiş olması önemli değildi. Kıyafetlerinin mahvolması umurunda değildi. Hayvanlarının yanında olması gerekiyordu.

Beyaz badanalı serin binalardan birine girerek Mançu'nun ağılına gitti ve parmaklıkların yanında yere oturdu. Mançu havuzunun yarı içinde, yarı dışında yatıyor, onu gördüğünde büyük bir erkek kedi gibi kıpırdanıyordu. "Merhaba," dedi Emma başını demir parmaklıklara yaslayarak. Gözlerini kapadı ve gözyaşlarına karşı savaştı. "Tasia haklıydı. Bunu senden başka kimseye itiraf etmezdim Mançu. Nikolas kendinden başka kimseyi umursamıyor. Ve en kötüsü de bana hiç yalan söylemedi. Hiçbir zaman duygusuz bir piçten başka bir şeymiş gibi davranmadı."

Mançu yaklaşıp onu izledi, başını durumu değerlendiriymiş gibi hafifçe eğmişti. "Şimdi ne yapmalı?" Emma sordu. "Nikolas'ın Jacob'dan kurtulmak istemesi ona bir şey borçlu olmadığım anlamına gelmiyor. Zavallı küçük çocuk evsiz, annesiz... ama ben kesinlikle kimsenin annesi olmaya uygun değilim. Ve Nikolas'ın piçi olduğunu hatırlamadan ona asla bakamam. Bu iğrenç ve adaletsiz. Ama... Jacob bir hayvan olsaydı, hiç düşünmeden onu yanıma alırdım. En azından küçük bir çocuk için aynı şeyi yapmam gerekmez mi? O da senin ya da benim kadar uyumsuz biri Manchu. Sanırım Nikolas hissetmese bile ben ona karşı bir tür yükümlülük hissediyorum."

Emma içeri girdiğinde, yeni parlatılmış gümüş vazoları yemek odasına taşıyan bir uşağın ısıklıkla çaldığı Rus ağıtının kederli notaları dışında ev sessizdi. "Vasili," dedi Emma ve uşak irkilerek döndü.

"Evet, Majesteleri?" "Küçük

çocuk nerede?"

"Sanırım mutfakta, Majesteleri."

Emma koridordan mutfak kompleksine doğru yürüdü; burada bir bulaşikhane, bir pasta odası, birkaç kiler, bir hizmetçi yemek odası ve ortasında dikdörtgen bir ahşap çalışma masasının bulunduğu bir ahırdan bozma mutfak vardı. Mutfak hizmetçileri bulaşikhane bulaşık yıkayıp kapları parlatırken, diğerleri de kek ve bisküvi yapmakla meşguldü.

Emma, Jacob'ın tahta masadaki küçük halini, sandalyesinin kenarından sarkan kısa bacaklarını görünce içinde istenmeyen bir acıma duygusu hissetti. Önünde bir tabak güveç ve kuzu köftesi vardı, görünüşe göre dokunulmamıştı. Küçük bir ayağını oynatırken yüzünde hiçbir ifade olmadan soğumakta olan yahniye bakıyordu.

Emma'nın beklenmedik girişi üzerine aşçı ve mutfak hizmetçileri şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. "Majesteleri," diye haykırdı aşçı, "istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Emma memnuniyetle. "Lütfen işinize devam edin." Masaya yaklaştı ve kalçasını masaya yasladı, çocuğın bakışlarının giysilerindeki kir üzerinde gezindiğini görüncü gülümsedi. "Aç değil misin?" diye sordu kayıtsızca. "Eminim yemeklerin tadı alıştığından biraz farklıdır. Neden şu beyaz ekmeklerden birini denemiyorsun, Jake? Sade ve yumuşaktırlar."

Ciddi altın gözler onunkilere baktı. Bir ekmek aldı, küçük parmakları ekmeğe gömüldü.

"Yeni bir yere seyahat etmek ve kimseyi tanımamak korkutucu olmalı." Emma onun ekmeğinden bir ısırık almasını ve sonra bir tane daha almasını onaylayarak izledi. İyi beslenmiş gibi görünüyordu. Cildi sağlıklı bir altın-pembe renkteydi ve dişleri güçlü ve beyazdı. Ne kadar güzel bir çocuk, diye düşündü Emma, kaşlarının egzotik koyu renk çizgilerini ve kirpiklerinin kıllı hilallerini fark ederek.

Çocuk ilk kez kalın bir taşra aksanıyla konuştu. "O benim babam olmak istemiyor."

Emma onu rahatlatacak bir yalan, uydurma bir hikâye düşünmeye çalıştı ama gerçekte her zaman en iyisiydi. "Hayır, öyle görünmüyor," dedi nazikçe. "Ama seninle ilgilenildiğinden emin olacağım, Jake. Ve senin arkadaşın olmak istiyorum. Benim adım Emma."

Küçük çocuk sessizdi, ekmeğin içinden yumuşak ekmek parçaları koparıyor ve onları küçük toplar halinde yiyordu.

Emma onu dostça bir sempatiyle izledi. "Hayvanları sever misin, Jake? Arazimde yaşlı ve hasta hayvanları barındırdığım bir hayvanat bahçem var. Atlar, bir şempanze, bir kurt, bir tilki, hatta bir kaplan bile var. Benimle gelip onlara bakmak ister misin?"

"Evet." Jacob elindeki içi boşaltılmış ruloyu yere bıraktı ve sandalyeden kayarak merakla ona baktı. "Uzun boylusun," dedi ve Emma güldü.

"Büyümeııı durdurmayı unuttum," diye göz kırparak cevap verdi. Ama çocuk ne göz kırptı ne de gülümsedi, sadece temkinli bir bakışla onu süzdü. Ne kadar neşesiz bir çocuktı, ne kadar kuşku ve yalnızlık doluydu. Tıpkı babası gibi.

Jacob tuhaf bir çocuktı, zeki ama eğitimsizdi, ifade edilmemiş duygularla doluydu. Emma'nın varlığına herkesten daha fazla tahammül etmesine rağmen, diğer insanlarla birlikte olmayı pek umursamıyor gibiydi. Emma uzun uğraşlardan sonra onu Samson'la yaptığı oyunlardan birine katılmaya ikna etmişti ama Jacob utangaçtı ve oyun kavramına karşı beceriksizdi. Annesinden ya da büyüdüğü köyden hiç bahsetmedi ve Emma onu geçmişı hakkında konuşmaya zorlamamaya karar verdi.

Günler geçtikçe bir düzen oluştu. Emma, Jacob'ın çocuk odasında uyanır uyanmaz giyinip onun süitinin kapısına geleceğini ve sabırla onun gelmesini bekleyeceğini biliyordu. Yemek odasında onunla kahvaltısını paylaşıyor, hayvanat bahçesindeki işlere yardım ediyor ve öğleden sonra ona ata binmeyi öğretme çabalarına katlanıyordu. Onu bir gölge gibi takip ediyordu, ancak onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyor muydu yoksa sadece başka seçeneğı olmadığını mı görüyordu belli değildi. Hizmetçiler ona nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı ve Nikolas onu görmezden gelmeye kararlıydı.

"En azından Jake'le konuşma zahmetine katlanamaz mısınız?" Emma bir akşam yemeğinde, Nikolas'la baş başa kaldıkları nadir bir fırsatta bunu talep etti. "Geleli neredeyse iki hafta oldu. Onu bir şekilde kabul etmeyecek misin?"

"Bir hafta içinde onun için yeni bir durum bulmayı planlıyorum. O zamana kadar çocuğı eğlendirmek sizi eğlendirecekse, bunu mutlaka yapın."

"Ne tür bir durum?"

"Reşit olana kadar ödenecek bir yıllık gelir karşılığında onu almaya razı olacak bir aile."

Emma bıçağını ve çatalını bıraktı ve endişeyle kocasına baktı. "Ama Jake ailenin onu sadece para için istediğini bilecek. Diğer çocuklar onunla alay edecek, onu kabul etmeyecekler."

"Hayatta kalacaktır."

Emma çenesini inatla kapattı. "Jake'in gitmesini istemeyebilirim."

"Bu çocukla ne yapmak istiyorsun? Geçmişteki günahlarımın kanıtı olarak sergilemek için onu burada mı tutayım?"

"Bir çocuğu asla bu şekilde kullanmam!" dedi öfkeyle. "Bu doğru."

Fırsatınız olmayacak, çünkü o gidiyor."

Emma'nın dudaklarında daha ateşli kelimeler titriyordu ama onları tutmayı başardı. Çatalını eline alarak tabağındaki lahana suflesiyle oynadı. "Jake'e herhangi bir çocuğa gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermiyor gibisin," dedi, sesi sessiz ve yoğun. "Ama kendi kanından olanlara karşı bir şeyler hissediyor olmalısın. Bu yüzden onu uzaklara göndermeyi planlıyorsun, değil mi? Onu sevmek, hatta ondan hoşlanmak bile istemiyorsun. Ne kadar mahrum olduğunuzu ve ne kadar sınırlı bir hayat sürdüğünüzü bir bilseniz. Sürekli korku içinde yaşıyorsunuz ve kendini alay, iğneleme ve soğuklukla korumaya çalışıyorsunuz."

Gözlerinde soğuk ateş gibi bir parıltı vardı. "Peki, Tanrı aşkına, neden korkmam gerekiyor?"

"Birine değer vermekten korkuyorsun. Ve karşılığında birinin sana değer vermesinden kesinlikle korkuyorsun. Ama duygu eksikliği güç değildir Nikki. Tam tersi." Emma onun vücudundan geçen hafif titremeyi, bir avcının yayı gibi gerilmiş sinirleri görmekten çok hissetti.

Nikolas masadan kalktı. "Bir akşam için bu kadar yeter," diye mırıldandı.

"Eğer Jacob'ı verirsen, onu bulurum! O bundan daha iyisini hak ediyor. O, doğuştan gelen hakları elinden alınmış masum küçük bir çocuk. Ve eğer

Bu mu senin babalık anlayışın, umarım senin çocuklarını asla doğurmam!"

"Sende kalsın o zaman," dedi Nikolas alaycı bir ifadeyle. "Başboşları ve melezleri evlat edinme zevkini bildiğim için bunu beklemeliydim. Sadece benden uzak tutulduğundan emin ol." Emma suskun bir öfkeyle arkasından bakarken o odadan çıktı.

Jacob için verilen mücadele ertesi gün Bay Robert Soames'un gelişiyile kesintiye uğradı. Orta yaşlı sanatçı, yaşlılıktan ve kötü muameleden zarar görmüş sanat eserlerini mucizevi bir şekilde restore etmesiyle hızla ün kazanmıştı. Emma Soames'tan hemen hoşlandı. Nazik ve alçakgönüllüydü, sanat dünyasına ait insanlardan beklediği gösteriştten yoksundu. Zayıf, solgun yüzü hoştu ama bir çift delici mavi göz dışında dikkat çekici değildi. Çürüyen manzara Soames'in çok ilgisini çekmiş görünüyordu ve gizli tabloyu ortaya çıkarma işini belirgin bir hevesle kabul etti.

"Çok kayda değer bir şey olmayabilir," dedi Emma'ya pragmatik bir omuz silkmeye. "Ya da oldukça özel bir şey olabilir. Sanırım iki hafta içinde arazinin altında ne yattığına dair iyi bir fikrimiz olacak, Majesteleri."

Bir misafir odası hazırlandı ve Bay Soames birkaç kişisel eşyasını çalışma süresi boyunca malikâneye taşıdı. Emma ve Jacob her gün çalışma odasını ziyaret ederek ortaya çıkmakta olan resme göz atıyorlardı. Hiçbir zaman uzun süre kalmadılar, çünkü pencereler sonuna kadar açıldığında bile Soames'ın kullandığı çözücülerin dumanı havayı keskin ve keskin hale getirdi.

"İşin püf noktası, alt katmanları bozmadan üst katmanları kaldırmaktır," diyor Soames, hassas fırçalarla tuval üzerinde çalışırken. "Bir boya katmanının çok küçük bir kısmı bile olsa, orijinalinden bir parça kaybetmemek elde değil. Portreyi sanatçının amaçladığı dokudan mahrum bırakmamaya dikkat etmeliyim."

"Bu bir portre mi?" Emma sordu.

"Oh, şüphesiz. Şu köşeyi görüyor musunuz? Bu kesinlikle bir beyefendinin elinin bir bölümü."

"Umarım Angelovsky'nin atalarından biridir," dedi Emma ve resmi incelemek için yaklaşan Jacob'ın küçük omzunu okşadı. "Senin akrabalarından biri, Jake. Bu ilginç olmaz mıydı?"

Çocuk kayıtsız bir homurdanmayla karşılık verdi. Angelovsky soyundan gelme kavramını ya anlamamış ya da umursamamıştı.

"Evet, öyle olurdu," dedi Emma kararlı bir şekilde, kendi sorusuna cevap vererek. Yakındaki bir pencereye doğru yürüdü, sonra yarı yarıya pervaza oturdu. "Gerçekten, Jake, kulaklarımı çınlatmak üzeresin. Ağzının seninle birlikte kaçmasını engellemeye çalışmalısın."

Kadının alayları Jacob'ın dudaklarında en ufak bir gülümseme seğirmesine neden oldu ve o da sert taşra aksanıyla cevap verdi. "Sen sürekli konuşurken ben hiçbir şey söyleyemiyorum."

Emma uzun bacaklarından birini sallayarak güldü. "Bir bayana çok konuştuğunu söylemek kibarlık değildir, Jacob."

"Bayanlar pantolon giymez," diye karşı çıktı, beyaz bir erkek gömleği, kömür rengi pantolon ve parlak siyah ayakkabılardan oluşan kıyafetine bakarak.

"Ama ben bir prensesim ve bir prenses ne isterse onu giyebilir. Öyle değil mi, Bay Soames?"

Ressam, Emma'nın çocuğu konuşmaya çekmedeki başarısına şahit olunca gülümseyerek işinden başını kaldırdı. "Öyle diyebilirim, Majesteleri." Bakışları bir süre Emma'nın üzerinde kaldı; Emma, tay gibi bacak bacak üstüne atmış, pencerenin önünde rahatça uzanıyordu. Güneş ışığı teninin üzerinde oynuyor, altın rengi çilleri parıltıyor gibiydi. Yanıp sönen gülümsemesi ve arkadan bağladığı bakır bukleli yelesiyle mıknaş gibi çekici bir figürdü.

"Prenses Emma," dedi Soames tereddütle, "kişisel bir açıklama yapabilir miyim..."

"Elbette yap. Sabahımı canlandırabilir."

"Olağanüstü çekici bir kadınsınız, Majesteleri. Bir gün sizin resminizi yapmaktan onur duyarım. Aynen şu an olduğunuz gibi."

Emma bu fikre güldü. "Peki resmin adını ne koyardınız? 'Deli Kadın' mı? 'Eksantrik' mi?"

"Samimiyim, Majesteleri. Her sanatçının yakalamak isteyeceği nadir ve özgün bir güzelliğiniz var."

Emma kuşkuyla gülümsedi. "Sana daha güzel yüzlerce kadın gösterebilirim, kendi üvey annemden başlayarak."

Soames başını salladı. "Geleneksel yüzler ve biçimler kolayca bulunur. Beni pek ilgilendirmiyorlar. Ama sen..." Kapı aralığına bir gölge düştüğünde durakladı ve Nikolas'ın orada durduğunu gördü.

"Katılıyorum," dedi Nikolas, son sözlerle kulak misafiri olmuştu. "Prensesin portresinin onun güzelliğini takdir eden biri tarafından yapılmasını istiyorum. Bana kendi çalışmalarınızdan tatmin edici birkaç örnek gösterebilerseniz, komisyon sizindir."

"Tabii ki ben-" Bay Soames başladı.

"Portremin yapılmasını istemiyorum," dedi Emma, kaşlarını çatarak

kocasına. "Ama ben istiyorum." Nikolas küçük çocuğa bir bakış attı, şimdi Emma'nın yanında duruyordu ve gülümsemesi soldu. Aniden döndü ve manzara resmine yaklaştı. "İlerlemeni görmek için geldim, Soames."

Soames, "Üst katmanları çözmenin en etkili yolunu bulduğum için çalışma daha hızlı ilerleyecek," diye açıkladı. "Şimdiye kadar ortaya çıkardığım tek şey bir adamın sol elinin bir parçası."

"Anlıyorum." Nikolas aniden büyülenmiş gibi portrenin parçasına baktı. Kendi sol eli karıncalanmaya ve yanmaya başladı. Parmaklarını büktü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bir baş dönmesi hissi geldi ve bakışlarını kaçırdı. Soames'a, "Karımın portresini daha sonra tartışırız," diye mırıldandı. "Şimdilik, seni işinden alıkoymalarına izin verme."

"Onlar sorun değil..." Nikolas aniden odadan çıkarken Soames'in sesi güçlkle kesildi. Sanatçı, alaycı bir gülümsemeyle cevap veren Emma'ya sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Zarif bir ruh, kocam... Sence de öyle değil mi?"

Ama Soames cevap veremedi çalışma odasından çıktı, küçük çocuk peşinden koşuyordu.

Ertesi gece Nikolas nihayet oğluyla doğrudan konuşmak zorunda kaldı. Süitinde tek başına içiyor, soğuk votkasını yavaş ve düşünceli bir şekilde yudumluyor, her kadehte içindeki huzursuzluğu uyuşturmasını umuyordu. Artık hiçbir şey doğru değildi. Her şey altüst olmuştu ve hayatında ilk kez etrafındaki değişen koşullara uyum sağlamakta çok yavaş kaldığını hissediyordu. Haftalardır Emma'nın yatağını ziyaret etmemişti ve ona duyduğu arzu içini kemirmeye başlamıştı. Ona dokunmak, tenini öpmek, yumuşak kırmızı buklelerini ellerinin arasında ezmek ve içine girerken ince bedeninin tutkuyla titrediğini hissetmek istiyordu. Ama ona ne kadar ihtiyacı olduğunu, onu ne kadar arzuladığını bilmesini istemiyordu, çünkü bunu ona karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirdi.

Emma'nın önce ihanete uğramış eş rolünü oynayarak, sonra da çocuğun kalmasını istediğine karar vererek gayrimeşru çocuğunun ortaya çıkmasını bu kadar ustaca idare etmesi onu çileden çıkarmıştı. Elbette Jacob'ı alıkoyacak gerçek bir gücü yoktu. Nikolas isterse onu yarın gönderebilirdi. İşin kötüsü, Emma çocuğu elinde tutmaya bu kadar kararlı olduğu için neredeyse *minnettardı*. Nikolas sık sık kendini çocuğa bakarken buluyor, onunla konuşmak için can atıyor, bir yandan da Jacob'ın Mikhail'e olan benzerliği yüzünden eziyet çekiyordu.

Tuhaf, yumuřak bir ses dűřűncelerini bűldű. Nikolas votkasını bıraktı ve dikkatle dinledi. Boęuk bir aęlama sesiydi bu.

"*Misha*," diye fısıldadı dehřet içinde, igűdűsű mantıęının űnűne geçmiřti. Kardeři deęildi... ama burnunu çekmesi ve gűzyařları... kűűk bir çocuęun hıçkırıkları...

Nikolas ayaęa kalktı ve çocukluęundan beri hissetmedięi ıstıraplı bir korku duygusuyla sarsılarak odadan ıktı. Sessiz hıçkırıkları koridor boyunca takip etti, kűşeyi dűndű ve Emma'nın sűitinin kapısında toplanmıř kűűk bir figűr gűrdű.

"Jacob," dedi Nikolas gűlűkle. Bu isim dudaklarında tuhaf bir his uyandırdı. ocuk irkilerek bařını kaldırdı, yűzű mutsuz ve gűzyařları içindeydi. izgili. Parıldayan bakıřları Nikolas'ın içine, tarifsiz acıların olduęu bir yere ulařtı.

"Ne oldu?" Nikolas tersledi. "Yaralandın mı?"

Jacob başını salladı ve ayaklarını geceliğinin altına sokarak kapı pervazına daha sıkı sarıldı.

"Ne istiyorsun? A mısın? Susadın mı?"

Tam o sırada kapı açıldı ve Emma beyaz gecelięini ve bornozunu giymiř, yűzű yumuřak ve uykunun verdięi sersemlikle ortaya çıktı. űnce Nikolas'ı gűrdű ve dudaklarında bir soru belirdi. Bakıřları ayaklarının dibindeki sefil bohaya kaydı. "Jake?" Yere űkűp çocuęu kucaęına aldı, sonra Nikolas'a suçlayıcı bir bakıř fırlattı. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı Nikolas. Ayakları yere yapışmış bir halde Emma'nın uzun kollarını çocuğa dolamasını izledi.

"Sorun nedir, Jake?" diye sordu. "Sorun ne sűyle bana."

Jacob kelimeleri bulmakta zorlanıyor, aęzı titriyordu. Gűzlerinden sel gibi yař akıyordu. "Annemi istiyorum!" Kollarını Emma'nın boynuna doladı, kűűk elleri saçlarında dűęűmlendi.

"Elbette biliyorsun sevgilim," diye mırıldandı ona sıkıca sarılarak.
"Elbette." Akan burnuna ve ıslak yüzüne aldırmadan onu kucağında salladı.

Bir kadının -özellikle de Emma'nın sınıfından birinin- bir çocuğu rahatlatması Nikolas için nadir görülen bir şeydi. Kendi annesi çocuklarının bakımını hizmetçilere ve özel öğretmenlere bırakmış, onların yetiştirilmesinde hiçbir sorumluluk almak istememişti. Nikolas'ın, Stokehurst ailesine ara sıra yaptığı ziyaretler dışında, başka ailelerin özel anlarını paylaşma fırsatı olmamıştı. Emma'nın bu kadar anaç olabileceğini keşfetmesi beklenmedik bir şeydi ve bu onu özlem ve nedensiz bir öfkeyle doldurdu. Keşke kendisi ve Mikhail için savaşılan onun gibi biri olsaydı. Kimsenin küçük bir çocuğu istismar etmesine asla izin vermezdi. Misha'yı rahatlatır ve korurdu.

Nikolas yerde onun yanında diz çökmek, kollarını karısına ve ağlayan çocuğa dolamak, bir şekilde kendini sahnenin bir parçası haline getirmek için delice bir dürtüyle savaştı. Yalnızlığının soğukluğu onu ürpertti. Tam o sırada Emma sanki davetsiz bir misafirmiş gibi ona baktı. Düşünceleri dile getirilmemişti ama açıktı. *Bizim için hiçbir şey yapamazsın... istenmiyorsun.*

Nikolas tek kelime etmeden çıktı, koridorda ilerleyip köşeyi döndü. Orada durdu ve duvara yaslandı, titriyordu, anıları onu tüketmişti. Rusya'da metresinin yatağından çağrıldığı ve Misha'yla ilgili mesajın verildiği geceyi düşündü. "*Kardeşiniz bu gece öldürüldü, Majesteleri. Boğazından bıçaklandı...*" Ve Kont Shurikovsky'den aldığı intikamla sonuçlanan uzun adalet arayışı. *Hayır, bunu düşünme... Ama* anı bir anda canlandı ve kendisini Shurikovsky'nin buruşuk bir yatağa uzanmış sarhoş haline doğru yürürken gördü. Odada tuhaf bir içki ve bayat ter kokusu vardı ve Nikolas'ın kalbi korku ve kana susamışlıkla gümbür gümbür atıyordu, o kadar ki bu çarpıntıdan başka bir şey duyamıyordu, Shurikovsky'nin katilinin yüzünü gördüğünde attığı çığlığı bile.

Sırtını duvara yaslayan Nikolas yere oturana kadar kaydı. Sersemlemiş bir halde, tutuklandığı süre boyunca, sorgulamalar, işkence ve acı dolu saatler boyunca neler düşündüğünü merak etti. Pek bir şey hatırlayamıyordu. Ona Misha'nın aşk ilişkilerini, özellikle de Shurikovsky ile olan ilişkisini sormuşlardı. Nikolas'a göre Misha'nın

kardeşi erkeklerle yatmıştı. Misha'nın çocukluğunda yaşadığı sefil deneyimlerden sonra, bulabildiğı her yerde zevk almayı hak etmişti.

Nikolas kollarını yukarı çekti ve bileklerindeki, bağlama iplerinin deri ve kas katmanlarını yırtarak açtığı yara izlerine baktı. Misha'nın cinsel tercihleriyle ilgili sataşmalarına yanıt vermemesi hükümet sorgucularını kızdırmıştı. *"Belki de erkeklerden hoşlanmakta yanlış bir şey görmüyorsun,"* demişlerdi. *"Siz de aynı hastalığa yakalanmış olmalısınız. Başka erkekleri mi arzuluyorsun, seni sapık piç?"*

Nikolas başını sallamış, titreyen dudaklarından kelimeleri geçirememişti. şoktan ve kan kaybından bütün vücudu buz kesmişti. Hayır, hiçbir zaman erkekleri arzulamamıştı; her zaman kadınların zarafetini ve yumuşaklığını, yastık gibi göğüslerin rahatlığını, kadın aklının sezgiselliğini sevmişti. Yaşlı kadınlar her zaman en iyisiydi, çünkü talepte bulunmaya daha az meyilliydiler, hayatın zorluklarını ve gerçeklerini anlıyorlardı ve açık ara en tutkulular onlardı.

Ama Emma'ya kadar hiç kimseyle evlenmeyi düşünmemişti. Ona sahip olmak için yedi yıl beklemiş, onun kendisine ait olacağından asla şüphe duymamıştı. Onu aşk olarak değil, nefes almak, yemek yemek ve uyumak gibi temel bir ihtiyaç olarak tanımladığı bir şekilde istemişti. Sorun şuydu ki, o artık bir zayıflık haline gelmişti. Onu hayatından çıkarmak ya da kendini tamamen kaybetmek zorundaydı.

Nikolas ayağa kalktı ve aşağı inerek Stanislaus ve onu bekleyen uşakla sert bir şekilde konuştu. "Bir araba getirsinler." şimdi dışarı çıkacak, kumar oynayacak, içki içecek ve bir kadın bulacaktı. Emma olmadığı sürece herkes olabilir.

Jacob'ı teselli ettikten sonra Emma çocuğu sırtında taşıyarak üçüncü kattaki ocuk odasındaki yatağına götürdü. Üzerini yumuşak keten çarşafla örttükten sonra yatağın yanında diz çöktü ve çocuğun koyu renk saçlarındaki bir tutamı düzeltti. "Anneni kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilirim," diye mırıldandı. "Benim annem ben senden daha küçükken öldü. Bazen onu özlediğim için ağlardım ve onu hatırlayamazdım bile."

Jake yumruğunu gözlerine bastırdı. "Onun geri dönmesini istiyorum," dedi ağlamaklı bir sesle. "Burayı sevmiyorum."

Emma iç çekti. "Bazen ben de bilmiyorum, Jake. Ama Nikolas senin baban ve ait olduğun yer burası."

"Kaçıp gideceğim."

"Ve beni ve Samson'u terk mi edeceksin? Bu beni çok üzer, Jake."

Sessizdi, yastığına daha da gömülmüştü, göz kapakları yorgunluktan titriyordu.

"Bir fikrim var," diye devam etti Emma. "Neden yarın bir süreliğine kaçmıyoruz ve yanımıza bir sepet öğle yemeği almıyoruz? Ayaklarımızı sokacak bir gölet buluruz ve kurbağa avlarız."

"Kadınlar kurbağaları sevmez," dedi uykulu bir sesle.

"Severim. Ayrıca böcekleri, solucanları, fareleri... yılanlar hariç

her şeyi severim." "Yılanları severim."

Emma gülümsedi ve eğilip onun saçlarını öptü. O sabah ısrarla sabunladığı saçları taze ve tatlı kokuyordu. Daha önce hiçbir çocuğa karşı bu kadar korumacı hissetmemişti, kendi kardeşlerine karşı bile. Ama onların sevgi dolu bir ailesi vardı ve bu küçük çocuğun dünyada ilgisiz bir babadan başka kimsesi yoktu. "İyi geceler Jake," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek. Sana her zaman göz kulak olacağım."

"İyi geceler Emma," diye mırıldandı ve uykuya daldı.

Emma lambayı söndürdü ve sessizce odadan çıktı. Nikolas'ın süitine doğru yöneldi. İçini bir enerji seli doldurdu. Onunla çocuk konusunda kesin olarak yüzleşmenin zamanı gelmişti. Jake'in kalacağını ve Nikolas'ın onunla bir tür iletişim kurmasının beklendiğini açıkça belirtecekti. Çocuğun, ailesinin geçmişteki patavatsızlıkları yüzünden acı çekmesi adil değildi. Jacob bir Angelovsky'ydi. Bunun ima ettiği her şeye hakkı vardı. Bir eğitim, bir miras, biraz

Miras hakkında bilgi sahibi olmak... Bunlar onun ihtiyacı olan ve hak ettiği şeylerdi ve Nikolas'ın bunları esirgemeye hakkı yoktu.

Nikolas'ın süitinde olmadığını fark edince çok üzüldü. Kanadı aradı ve birinci kata inerek Stanislaus'a Nikolas'ı görüp görmediğini sordu.

Kâhyanın yüzünde hiçbir ifade belirmedi. "Prens gece için ayrıldı, Majesteleri."

"Anlıyorum." Emma şaşkınlığını ve incinmişliğini gizleyerek arkasını döndü. Geç olmuştu... Nikolas'ın bu saatte gitmesinin tek nedeni başka bir kadının yatağını ziyaret etmektir. Aralarındaki küçük tartışmalara ve mesafelere rağmen, daha önce ona hiç sadakatsizlik etmemişti. Birden ağlayacak gibi hissetti. Keşke onun peşinden gidebilse ve ona ne söyleyebilseydi? Nikolas başka birini, başka bir kadının bedenini istiyorsa, onu durdurmasının hiçbir yolu yoktu. Belli ki ondan bıkmıştı. Kadın onu tatmin etmemişti. Majesteleri karısının yatağını ziyaret etmekten sıkılmıştı. "Lanet olsun sana Nikolas," diye fısıldadı. "Sonunda kendimden en az senin kadar nefret edeceğim."

Hizmetçiler çekilip malikâne karanlık ve gölgelerle dolana kadar saatlerce kendi odasında volta attı. Sonunda Nikolas'la evlenmenin trajik bir hata olduğunu anlamıştı. Evlilikleri asla bundan daha iyi olmayacaktı. Aslında, daha da kötüleşeceği neredeyse kesindi. Nikolas'ın sadakatsizlikleri onu küçük düşürecek ve onun kadar sert ve duygusuz olmanın bir yolunu bulamazsa daha fazla tartışma, daha fazla acı olacaktı. Ailesi Nikolas konusunda haklıydı ama gururu bunu kabul etmesine asla izin vermeyecekti. İçini dökebileceği bir arkadaşına, başvurabileceği birine hasretti.

Büyük merdivene doğru ilerleyen Emma, dibe yakın basamaklara oturup dizlerine sarılarak kocasının eve gelmesini bekledi. Tek ihtiyacı olan şey kocasının yüzüne bir kez bakmaktır; o zaman kendisine sadakatsizlik edip etmediğini anlayacaktı.

Şafaktan hemen önce, at arabalarının tekerlek sesleri ve koşum takımlarının şingirtisi onu daldığı yarı uykudan uyandırdı. Merdivenlerde doğrulup oturdu,

Kaslarının acısından irkildi. Gözlerini kırıştıtararak ön girişe baktı. Omurgası endişeden kaskatı kesilmişti.

Nikolas içeri girdi, darmadağınık ve solgun görünüyordu, altın sarısı ihtişamı karanlık tarafından susturulmuştu. İçki, parfüm ve seksin birbirine karışmış kokuları, onları ayıran birkaç metre boyunca Emma'ya ulaştı. Demek o yapmıştı, diye düşündü ve göğsündeki ani acıyla irkildi.

Nikolas merdivenlere yönelene kadar onu görmemişti. Birden durdu, yüz hatlarında asık suratlı bir meydan okuma gölgesi belirdi. "Ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey." Sesi iğrenme ve öfkeyle titriyordu. "Hiçbir şey. Bu konuda sofistike olmaya çalışacağım Nikolas. Bu tür şeylerin üst sınıf evliliklerde her zaman olduğunu bana hatırlatmana gerek yok. Ama başka kadınların yataklarını ziyaret etmeye alışsan iyi edersin, çünkü benim yatağıma tekrar hoş geldin demeden önce cehennemde soğuk bir gün olacak!"

"Seninle ne istersem yaparım," diye alay etti Nikolas, tehditkâr bir tavırla ona yaklaşarak. "Sen benim karımsın. Bedenin ve ruhun bana ait ve parmaklarımı şıklattığımda, istediğim yerde ve istediğim zaman bana bacaklarını açacaksın."

Emma'yı şiddetli bir öfke kapladı. Adamın tıraşsız, nefret dolu yüzüne nişan alarak kapalı bir yumrukla saldırdı. Yumruğun gücü kolunu dirseğine kadar sarstı. Yumruk Nikolas'ı hazırlıksız yakaladı ve birkaç adım geriye sendeledi. Yüz ifadesi şoktan bomboştı. Emma da aynı şaşkınlıkla ona bakıyor, onun da kendisine vurup vurmayacağını merak ediyordu. Ağrıyan bileğini ovuşturarak uyuşuk bir şekilde bekledi.

Nikolas sessizdi. Birbirlerine bakarken ikisi de derin derin nefes alıyordu. Nikolas bir elini çenesine götürerek kuru bir kahkaha attı. Emma, kocası yanından geçip merdivenlerden özel odalarına çıkarken kıpırdamadı. Ayak seslerinin sonuncusu da kesilince tekrar basamağa çöktü ve başını dizlerine yasladı. Kendini hiç bu kadar kapana kısılmış, bu kadar umutsuz hissetmemişti.

Sonraki bir hafta boyunca Emma ve Nikolas arasında, birbirlerini gördüklerinde yaptıkları birkaç keskin konuşma dışında hiçbir konuşma olmadı. Emma için yemek yemek ya da uyumak zordu. Kendini bir düşman kampında yaşıyormuş gibi hissediyor, geceleri kilitli kapılar ardında barikat kuruyor, gündüzleri Nikolas'la karşılaşmamak için koridorlarda koşuşturuyordu. Daha Bay Soames ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sormadan önce bile bitkin görünmeye başladığını biliyordu. Öte yandan Nikolas uyanık ve dinlenmiş görünüyordu, bu da Emma'nın Nikolas'ın bu durumdan memnun olduğunu yeni bir öfkeyle fark etmesine neden oldu. Kasıtlı olarak aralarına bir kama sokmuştu ve bunun böyle kalmasını istiyordu.

Emma kocasının malikâneye geliş gidişlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve kendi kendine kocasının ilişkileri olup olmamasının önemli olmadığını söyledi. Sadece yeminlerini bozmakla kalmamış, onunla arkadaşlık görüntüsü bile istemiyormuş gibi görünüyordu. Jacob gelene kadar her şey yolundaydı. Nikolas için çocuğun varlığına tahammül etmek neden bu kadar zordu? Neden çocuğa *bakmak* onu incitiyor gibiydi?

İronik bir şekilde, Emma'nın Nikolas'la olan evliliği kötüye giderken, Jake'le olan ilişkisi her geçen gün daha da güçleniyordu. Ona güvenmeye başlamıştı. Nikolas hakkında kaçınılmaz sorular sormaya başladığında bile bu güvene ihanet etmemeye kararlıydı. Babası neden onunla konuşmuyordu? Neden hep çatık kaşlı ve sessizdi?

"Baban eşsiz bir adam," diye açıkladı Emma ona, nezaket ve doğruluk arasında doğru dengeyi bulmaya çalışarak. "Zor bir hayatı oldu. Kollarındaki ya da belki göğsündeki o tuhaf izleri fark ettiniz mi? Bunlar geçmişinde çok acı çektiği korkunç bir deneyimin yara izleri. Bunu hatırlamaya çalışmalısınız, özellikle de soğuk ya da adaletsiz davrandığında. Böyle olması onun elinde değil. Hepimiz deneyimlerimizin bir ürünüyüz. Tıpkı hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi. Bazıları daha önce incindikleri için kötü ve acımasızdırlar... çünkü korkarlar."

"Babam korkuyor mu?" Jacob ciddiyetle sordu, bakışları kızın yüzüne kilitlenmişti.

"Evet," diye mırıldandı. "Sanırım öyle."

"Hiç değişecek mi?"

"Bilmiyorum."

şempanzenin geniş tel kafesini incelemek için birlikte hayvanat bahçesine doğru yürüdüler. Cleo telleri çözmenin ve kaçmak için yeterince geniş bir alan açmanın bir yolunu bulmuştu. Emma hasarı incelerken, "Yaramaz kız," diye azarladı. Cleo ilgisiz bir ifadeyle gözlerini ondan kaçırdı ve tepesindeki tavan penceresine baktı. Bir süre sonra şempanze bir portakal aldı ve titizlikle soymaya başladı. Emma, Jake'le hızlı bir sırtış alışverişinde bulundu. "Ne kadar zeki bir yaşlı şey. Bir ucunu bulmuş ve çözmeye başlamış olmalı. Bunu düzeltmek zorundayız, Jake. İhtiyacımız olan aletler..." İçine garip, nahoş bir his dolunca durakladı ve devam etmeye çalıştı. "Muhtemelen at arabası evindedirler..."

"Emma." Kapı aralığından bir erkek sesi geldi.

Emma bir an bile kıpırdamadı. Yüzünü tel kafese doğru çevirdi. Cleo yeni gelene baktı ve dudaklarını büzerek ıslak öpücük sesleri çıkardı.

Sonunda Emma davetsiz misafirle yüzleşecek kadar kendini topladı. "Lord Milbank," dedi soğuk bir sesle ve arkasını döndü.

Adam her zamanki gibi görünüyordu, sadece saçları daha uzundu ve ipeksi kahverengi dalgalar halinde neredeyse omuzlarına kadar dökülüyordu. Koyu çizgili pantolonu, gri yeleği ve yün frakı içinde yakışıklıydı. Yüz ifadesi ciddiye, gözleri yumuşak ve araştırıcıydı. "Her zamankinden daha güzelsin, Em."

Emma'nın bakışları adamın sol eline kaydı. Yüzük parmağındaki alyansı görünce yüzüne soğuk su çarpılmış gibi oldu. "Beni burada bulacağınızı nereden bildiniz? Hizmetçiler izin vermemeliydi-"

"Yapmadılar. Araziye varmadan önce arabamı durdurdum ve ön yol boyunca yürüdüm. Hayvanlarıyla birlikte olacağını biliyordum. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için bekledim, sonra dış kapıları geçip bahçelere girdim-"

"Kapılar kilitli olmalıydı."

"Değillerdi." Omuz silkti. "Hayvanat bahçesini bulmak zor değildi. Oldukça etkileyici bir dizi bina." Emma'nın taş gibi sessizliğiyle karşılaşan Adam bakışlarını Emma'nın yanında duran çocuğa çevirdi. "Peki bu kim? Küçük kardeşin William... yoksa Zachary mi?"

"İkisi de değil. O benim üvey oğlum,

Jacob." "Üvey oğlun..."

Emma, Adam'ın yüz hatlarında önce şaşkınlık, sonra üzüntü, sonra da acıma belirtilerinin belirmesini izledi. Onu en çok etkileyen bu acıma duygusuydu ve içini kırgın bir gururla doldurdu. Birinin, özellikle de Adam'ın kendisi için üzülmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. Nikolas'tan öğrendiği yumuşak bir alayla, "Evliliğinizi kutlarım," dedi. "Geçenlerde kayınbiraderinizle tanışma şansına eriştim. Sizi büyüleyici bir adam olarak tanımladı. Yarısını bile bilmiyordu."

Ondan hevesli bir şefkatten başka bir şey görmemiş olan Adam şaşırmış görünüyordu. "Emma, sesin kendin gibi gelmiyor!"

"Siz ve kocam sayesinde son birkaç ayda çok değiştim."

"Emma?" Jake onun kesik ses tonundan rahatsız olarak, "Emma," dedi. "Emma, sorun ne?"

Çocuğun kalkık yüzüne bakarken yumuşadı. "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Lord Milbank benim eski bir tanıdığımdır. Neden eve dönüp aşçıdan sana biraz tatlı vermesini istemiyorsun? Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledigimi söyle."

"Hayır, istemiyorum-"

"Şimdi, Jake," dedi kararlılıkla ve ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Devam et."

Çocuk itaat etti, ayaklarını sürüyerek ve giderken omzunun üzerinden bakarak. Cleo kaleminin köşesine yerleşti ve kendini portakalı dilimlere ayırma işine verdi.

"Seni görmem gerekiyordu," dedi Adam sessizce. "Aylar önce gerçekten neler olduğunu anladığından emin olmalıydım."

"Çok iyi anlıyorum. Açıklamanı duymak istemiyorum. Ben artık evliyim, sen de öyle. Ne söyleyeceğin önemli değil."

"Gerçek önemli," diye ısrar etti Adam, Emma'nın daha önce hatırlamadığı bir yoğunlukla. Emma her zaman yoğun olan taraftı, oysa Adam sessiz ve anlaşılması zor biriydi. "Beni dinleyene kadar gitmeyeceğim, Em. Kim neye inanırsa inansın, seni sevdim. Hâlâ da seviyorum. Seni kaybedene kadar tam olarak ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Sen çok özel bir kadınsın. Seni sevmek çok kolay."

"Ayrılması kolay demek istiyorsun."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Seni terk etmem için tehdit edildim. Hiç istemedim ama ona karşı koyacak kadar güçlü değildim. Hayatımın geri kalanında her gün bunun pişmanlığını yaşayacağım."

"Kim tehdit etti? Babam mı?"

"Kocanız tarafından. Angelovsky balosundan sonraki sabah beni görmeye geldi."

"Peki o ne dedi?" Emma usulca sordu.

"Nikolas bana seni sonsuza dek yalnız bırakmamı, aksi takdirde hayatımı cehenneme çevireceğini söyledi. Başka biriyle evlenmem gerektiğini, çünkü artık seninle ilgili hiçbir hakkım olmadığını söyledi. Sana kur yapmaya devam edersem, birinin zarar göreceğini ima etti. Korkuyordum, Emma. İkimiz için de korkuyordum. Korkak olduğum için benden nefret edebilirsin ama en azından seni sevdiğimi bilmelisin."

Emma şoktan bembeyaz kesildiğini hissetti. Adam'ın hikâyesi, çıkarıcı ve yalancı kocası hakkında zaten bildiği her şeye uyuyordu. Adam'ın kendisini terk etmesinden sonra Nikolas'ın onu nasıl teselli ettiğini, incinmişliğini ve aşağılanmışlığını nasıl kullandığını... Adam'ın nişanlandığını öğrendiği gece onu nasıl baştan çıkardığını düşündü. Her hareketi hesaplanmıştı. Nikolas istediğini elde etmek için onun Adam'a olan aşkını yok etmiş, hayatını metodik olarak parçalara ayırmıştı. Ve tüm bunlar için onu babasını suçlamaya teşvik etmişti.

"Lütfen git," dedi kısık sesle. "Emma,

bana inandığını söyle-"

"Sana inanıyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. İkimiz için de artık çok geç."

"Öyle olmak zorunda değil. Bir zamanlar sahip olduklarımızdan bir şeyler

kurtarabiliriz." Emma ona kuşkuyla baktı. Kurtarılacak ne kalmıştı ki? Şimdi ondan ne isteyebilirdi ki? "Bir ilişki mi öneriyorsun?"

Bu kelime Adam'ı ürkütmüş gibiydi ve onun bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesini beklemediğini gördü. "Her zamanki gibi açık sözlüsün," diye mırıldandı, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu.

Söylemeye çalıştığım şey, hayatının bir parçası olmak istediğim. Seni özledim, Emma."

Adam'ın ne kadar sıcak ve şefkatli olduğunu hatırlayarak gözlerini kapattı. Onu da çok özlemişti. Keşke şu anda onun kollarına gidebilseydi ve kendisini öpüp yatıştırmasına izin verebilseydi. Ama bu özgürlüğünü kaybetmişti. Kocasının sadakatsiz olması kendi ilkelerinden vazgeçebileceği anlamına gelmiyordu. Zina yapmanın hiçbir mazereti olamazdı. Eğer yaparsa kendisiyle yaşayamazdı.

"Sana verebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Kalbinin en küçük parçasıyla bile tatmin olacağım. Sen benim gerçek aşkımsın, Em. Öleceğim güne kadar da öyle olacaksın. Bunu kimse değiştiremez, Nikolas Angelovsky bile." Adamın yüzü daha önce hiç görmediği kadar sertleşmişti.

"Tanrım, birileri dünyaya bir iyilik yapmalı ve daha fazla masum hayatı mahvetmeden önce ondan kurtulmalı!"

Nikolas kütüphanesinin kapısının çalındığını duydu ve sabırsız bir homurtuyla masasına döndü. Sabahtan beri başı ağrıyordu ve bu da çalışmasını zorlaştırıyordu. Rakamlar ve mürekkep karalamaları gözlerinin önünde dans ediyor gibiydi. Lanet olası akşamdan kalma, diye düşündü ve çalışmasını sınırlamaya karar verdi. bundan sonra yemek sonrası votka.

"Ne oldu?" diye sordu.

Robert Soames garip bir şekilde heyecanlı görünerek başını kapıdan uzattı. "Prens Nikolas, size tabloyu neredeyse tamamen ortaya çıkardığımı söylemeye geldim. Elbette bazı rötuşlar gerekecek ama elimizde orijinal portrenin mükemmel bir izlenimi var."

"Daha sonra bir göz atarım."

"Majesteleri, hemen incelemeniz için onu aşağıya getirmeme izin verir misiniz? Sanırım çok şaşıracaksınız."

Nikolas alaycı bir tavırla kaşlarını çattı. "Pekâlâ."

Sanatçı öyle aceleyle çıktı ki kapı açık kaldı. Nikolas kaşlarını çattı ve bir kez daha çalışmasının üzerine eğildi, ancak hesap çizgileri anlaşılmaz görünüyordu. Küçük bir şapırtı sesi duydu ve bir kez daha kapı aralığına baktı.

Çocuk, Jacob, elinde şeker kaplı bir tartla orada duruyordu. Her küçük, dikkatli ısırıkta kırıntılar halı kaplı zemine saçılıyordu.

"Ne istiyorsun?" Nikolas mırıldandı.

Jacob cevap vermedi, sadece korkusuz bir merakla ona bakmaya devam etti.

"Emma nerede? Günün bu saatlerinde genelde onunla olursun."

Jacob o zaman, klasik Rus yüz hatlarına sahip bir çocuğun Nikolas'ı şaşırtmayı asla başaramayan kaba taşra aksanıyla konuştu. "Hayvanat bahçesinde. Bir adam onu görmeye geldi."

Nikolas, çocuğun bunu ona bilerek söylediğini, Nikolas'ın dışarı çıkıp yabancıyı uzaklaştıracağını umduğunu hissetti. "Hayvanat bahçesinin hangi bölümü?" diye sordu kontrollü bir sesle. "Kaplanla birlikte mi?"

"Hayır... Cleo ile."

Nikolas ayağa kalktı ve Fransız kapılarını kullanarak odadan dışarı çıktı. Bahçeyi yarılarmıştı ki Emma'nın ahırdan geldiğini gördü. Evin yakınındaki kapıların gıcirtısı, birinin ön arabaya doğru gittiğini haber verdi. Ziyaretçinin peşinden gitmekle Emma'yı olay hakkında köşeye sıkıştırmak arasında kaldı ve ikinci yolu seçti. Hızlı adımlarla karısına doğru ilerledi.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Eski bir dost. Aslına bakarsanız Lord Milbank." Emma yürümeye devam etti. Onun yanından geçerken Nikolas koluna uzandı ve Emma onun elini savurdu. "Dokunma bana!"

"Ne istiyormuş?" "Hiçbir

şey."

Nikolas'ın üzerine kör edici bir kıskançlık dalgası çöktü. Onu evin içine kadar takip etti. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi bileğinden tutup onu kütüphaneye çekerek.

Emma küçümseyerek, "Bu rollerle zekama hakaret etme," dedi. "Ne beni ne de yaptığım hiçbir şeyi umursuyorsun."

"Bana buraya neden geldiğini söyle."

Mavi gözleri nefretle parladı. "Adam bana ne yaptığını anlattı. Onu nasıl tehdit ettiğini ve benden uzak durmasını sağladığını. Bizi ayrı tuttu ve sonra da benimle evlenmek için manipülasyon yaptın."

"Milbank seni terk etmek zorunda değildi. Seçme şansı vardı."

"Adam senden korkuyordu. Ve onu suçlamıyorum. Sen acımasız, bencil bir yaratıksın ve dünya sensiz çok daha iyi bir yer olurdu!" Sesi yakıcı bir fısıltıya dönüştü. "Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum Nikolas. Hayatımı mahvettin."

Tüm duygusuzluğuna rağmen Nikolas karısının yüzündeki ifadeyi görünce irkildi. Gerçeğin bu olduğunu acıyla fark etti. Kadın ondan nefret ediyordu. Hepsi onun suçuydu... Kendini kurtarmak için onu uzaklaştırması gerekiyordu... ama yine de başarısının kanıtı onu memnun etmiyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar sıkıntılıydı. Başı çarpıyordu ve kulaklarında bir ses vardı, her dakika daha da kötüleşen sarsıcı, tiz bir ses. Ağrıyı hafifletmek için alnını ovuşturdu. Şimdilik daha fazla tartışmaya gerek yoktu, karısıyla daha sonra ilgilenecekti. *Defol git buradan*, demeye çalıştı ama garip bir şekilde kelimeler bozuk bir İngilizce ve Rusça ile çıkıyordu. Zihni düzgün değildi, net değildi... her şey bir şekilde birbirine karışmıştı.

"Ne oldu?" Emma sertçe sordu ama o şaşkınlıkla başını salladı.

Bunu izleyen gergin sessizlikte Bay Soames, üzerinde çalıştığı tuvalle birlikte kütüphaneye geldi. "Ekselansları," diye söze başladı, böldüğü sahenin farkında değildi. Emma'yı orada görünce gülümsedi. "Prenses Emma, portreyi ortaya çıkardım. Bir göz atmalısınız. Olağanüstü." Tabloyu dikkatle Nikolas'ın masasının üzerine koydu ve geri çekildi. "Gördünüz mü?"

Nikolas portreye odaklandı, otuzlu yaşlarının başında altın sarısı saçları, kehribar rengi gözleri olan bir adam... yüksek elmacık kemikleri... sert bir ağız ve keskin kesimli bir çene...

*Tanrım... Aynaya bakmak gibiydi. Onun tıpatıp aynısıydı.
Bu benim yüzüm, gözlerim.*

Bir anda başı şiddetli bir ağrıya doldu. Bakışlarını ayırmaya çalıştı ama başaramadı.

Emma'nın şok olmuş soluğunun belli belirsiz farkındaydı. "Sensin," dedi ve son kelime beyinde yankılandı: sensin, *sensin...*

Nikolas kaçmak için umutsuz bir girişimde bulundu ama vücudu itaat etmedi.

Tökezledi ve yere düştü. Resim onu kendi içine çekiyor gibiydi, ruhu için bir mıknatıs, vücudundaki tüm titrek yaşamı çekiyordu. Karanlığa gömülürken, renkler, hisler, zamanın kendisi fırıl fırıl dönerek yanından geçip gidiyordu.

Ölüyordu, diye düşündü ve paniğe kapılmış bir pişmanlıkla dolup taşıtı. Kaybının yasını tutacak kimse olmadan ne kadar boş bir hayat sürmüştü. Birden Emma'yı istedi: onun ince, güçlü kollarını, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı... ama hiçbir şey yoktu... sadece kendi söndürücü düşüncelerinin azabı vardı.

BÖLÜM III

*Nabzım coşkuyla atıyor, Ve
kalbim bir kez daha açılıyor
Huşu ve ilham duygusu, hayat,
gözyaşları, eski aşk.*

-PUSHKIN

Yedi

1707 Kasım, Moskova

SOMEONE Rusça konuşuyordu. "Ekselansları, artık gitme vakti geldi. Ekselansları...?"

Yabancı sinir bozucu derecede ısrarcıydı. Nikolas yavaşça uyandı, başındaki çarpıntıdan dolayı inliyordu. Şarabın tadı ağzında güçlü ve ekşiydi. Acıyla gözlerini kırıştırdığında, kiremitli bir masada oturduğunu, başını ve kollarını sert yüzeye dayadığını fark etti.

"Bütün gece içtin," diye azarladı adamın sesi. "Gelin seçiminden önce yüzünüzü tıraş etmeye, hatta kıyafetlerinizi değiştirmeye bile vaktiniz yok. Lütfen Prens Nikolai, *artık* uyanmalısınız."

"Sen neden bahsediyorsun?" Nikolas sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde mırıldandı. Havada rahat ve tanıdık bir koku vardı, İngiliz evinin tatlı yün ve nişasta kokusu değil, huş ağacı, balmumu mumlar ve kızılıcıkların sitrik tang'ından oluşan bir koku. Bu ona o kadar güçlü bir şekilde evini hatırlatıyordu ki gözlerini tekrar kapadı ve derin bir nefes aldı. Yavaş yavaş olanları hatırladı... karısıyla tartışmasını, portreyi... "Emma," dedi başını güçlükle kaldırarak. Ağrıyan gözlerini ovuşturdu. "Karım nerede? Nerede..."

Yabancı bir odada olduğunu görünce kelimeler dudaklarında kayboldu. İnce yapılı, antika giysiler giymiş genç bir adam yakınlarda bekliyordu.

Saçlarıyla aynı çikolata tonundaki koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kendinize gelir gelmez size bir eş bulacağız ve gelin seçmeye gideceğiz, Majesteleri."

Nikolas elleriyle başını destekledi ve yabancıya kesik kesik baktı. "Kimsin sen?"

Adam içini çekti. "Korktuğumdan da fazla içmiş olmalısın! Bir adam en sevdiği kâhyasının adını unutuyorsa, beyninin turşu olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ben Feodor Vasilievich Sidarov, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi." Nikolas'ın masadan kalkmasına yardım etmek için koluna uzandı.

Nikolas yumuşak bir hırıltıyla onu başından savdı. "Dokunma

bana." "Size *yardım* etmeye çalışıyorum, Prens Nikolai."

"O zaman bana nerede olduğumu ve sonra ne olduğunu söyle-" Nikolas kendi giysilerine bakarken konuşmayı kesti. Kadife bir çiftetelli, dar bir pantolon ve kolları kabarık beyaz bir gömlek giymişti; giysiler kâhyanınkiler kadar gülünç derecede eski moda görünüyordu. Birinin kendisine şaka yaptığını düşünerek mahcup bir öfkeyle kızardı. Ancak çevresini inceledikçe, duyguları saf bir şaşkınlık dalgası içinde eriyip gitti.

Oda, Moskova'daki  zel Angelovsky evindeki bir odanın birebir kopyasıydı. İran halısını andıran, karmaşık bir şekilde işlenmiş ahşaptan yapılmış parke zemin; mobilyaların üzerindeki altınla kaplanmış parşömenler; duvarlardaki oymalı paneller... Bütün bunlar çocukluğunda bildiği şeylerdi. Sürgünden sonra hepsini geride bırakmıştı.

Nikolas dengesiz bacakları üzerinde durdu. "Neler oluyor?" diye fısıldadı. "Neredeyim ben?" Sesi birkaç kademe yükseldi. "Emma, hangi cehennemdesin?"

Sidarov telaşlı görünmeye başladı. "Prens Nikolai, kendinizi iyi hissediyor musunuz? Belki yiyecek bir şeyler istersiniz... biraz ekmek? Balık mı? Tütsülenmiş sığır eti-"

Nikolas ani bir telaşla yanından geçip gitti, eşikte irkilerek durakladı. Koridorlarda ve odalarda kapana kısılmış bir hayvan gibi dolaşmaya başladı, kafası karışmıştı, aşırı terliyordu, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Her şey buradaydı, mobilyalar, ahşap oymalar, bir daha görmeyi hiç düşünmediği her şey. Garip giyimli birkaç hizmetçi onu görünce şaşkınlıkla baktı ama hiçbiri konuşmaya cesaret edemedi.

"Prens Nikolai?" diye sordu arkasından kâhyanın endişeli sesi.

Nikolas ön kapıya varıp kapıyı açana kadar koşuşturmasına ara vermedi. Dayanılmaz derecede soğuk bir hava yüzüne çarptı, yüzünü yaktı, ince kollarını kemirdi. Bir şaşkınlık titremesi dışında, kesinlikle hareketsizdi.

Tüm Moskova, altın ve beyazdan oluşan ışıltılı bir halıyla önüne serilmişti.

Malikâne, şehrin kenarına yakın bir tepede, altın haçlarla süslü parlak kilise kubbelerinden oluşan bir denizin üzerinde yükseliyordu. Kiliselerin arasında çatıları yeşil, mavi, kırmızı desenlerle boyanmış ahşap ve taş evler yer alıyordu. Binlerce sobadan çıkan duman havaya yayılıyor, Nikolas'ın burun deliklerindeki taze kar ısırlığıyla karışıyordu. Kuş tüyü büyüklüğündeki tanelerin donmuş toprağa nazikçe inişini uyuşuk bir şekilde izledi. Şehrin üzerindeki hafif kar örtüsü milyarlarca kristal parçasıyla parıldıyordu.

Nikolas'ın dizleri o kadar şiddetli titriyordu ki, buz yüklü kapı eşiğine oturmak zorunda kaldı. "Ben öldüm mü?" diye merak etti, Sidarov'un alaycı cevabı arkasından gelene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi.

"Hayır, yine de çok uzak görünmüyorsun. Ve burada paltosuz oturursanız kesinlikle ölürsünüz." Kâhya yavaşça omzuna dokundu. "Prens Nikolay, artık içeri gelmelisiniz. Beni evinize ve kişisel işlerinize bakmam için atadınız. Hastalanmanıza izin verirsem aldığım maaşa değmez. Gelin, araba birazdan hazır olacak... ve siz de istediğiniz gibi gelin seçmeye gideceksiniz."

Nikolas ayağa kalktı ve şehre bakmaya devam etti. Korku ve sevinç içinde ağlamak ve sert toprağı öpmek istiyordu. Rusya, sevgili ülkesi... yine de bu Moskova daha önce bildiğinden daha genç, daha sertti. Şehrin etrafındaki karanlık, ilkel orman henüz kesilip temizlenmemişti. Sokaklar at arabalarının, hayvanların, seyyar satıcıların, din adamlarının ve dilencilerin gürültüsüyle doluydu. Modern tasarımlı evler ya da arabalar yoktu. Uzaktaki köyler, hatırladığı sık kümelerin aksine seyrek ve ıssızdı.

Belki de bu sadece bir rüyaydı. Belki de yakında bitecekti. Buraya nasıl gelmişti? Emma ve Jacob'a ne olmuştu? Silahsız ve kararsız bir halde Sidarov'u takip ederek eve girdi. Kâhya ona koyu mavi kadifenin aynı tonunda bir ceket çıkardı. "Size yardımcı olmama izin verin, Majesteleri." Ağır giysi Nikolas'ı sımsıcak sarmaladı, kapalı düğme sırası göğsünün üzerinde uzanıyor ve uyluğunun ortasına kadar ulaşıyordu. Onu eleştirel bir gözle incelemek için geri çekilen Sidarov memnuniyetle homurdandı. "Her zamanki ihtişamınıza pek uygun değil ama müstakbel gelinin sizi görünce hoşnutsuz olacağından şüpheliyim."

"Kimin gelini?"

Sidarov sanki Nikolas az önce bir şaka yapmış gibi güldü. "Gelininiz, Prens Nikolai. Eşiniz olarak kimi seçerseniz."

"Ben zaten evliyim."

Kâhya daha sert gülmeye başladı. "Espri anlayışınızın geri gelmesine sevindim, Majesteleri."

Nikolas gülümsemedi. "Gelin seçmiyorum," dedi ağzı sıkı bir şekilde.

Sidarov aniden telaşlandı ve sinirlendi. "Ama Prens Nikolai... evlenme zamanınızın geldiğini kendiniz söylediniz! Moskova çevresindeki her köyden bekâr güzel kızları toplamaları için elçiler gönderdiniz. Şimdi hepsi burada, sizi bekliyorlar. Aileleri onları Suzdal'dan, Vladimir'den getirdi, bazıları Kiev ve Ukrayna'ya kadar uzaklardan! Onlara *bakmak* bile istemediğini mi söylüyorsun?" Nikolas'ın solgun yüzüne baktı ve onaylamaz bir tavırla gıdıkladı. "Şarap konuşuyor. Sen

Ne dediğınızı pek anlamıyorum. Tüm Rusların yaptığı gibi, sarhoş olmak için bir güne, tadını çıkarmak için bir güne ve kendinize gelmek için bir güne ihtiyacınız var."

"Bundan zevk almıyorum," diye mırıldandı Nikolas, hararetle sarhoş *olduğunu* umarak. Kokuşmuş, iğrenç bir sarhoş. Belki ayıldığında bütün bunlar sona erecekti. Bu arada, durumla ilgili yapabileceği pek bir şey yok gibiydi.

Kâhya, "Gelin," diye ikna etti, "gelin seçmeye gitmeliyiz. En azından sıra boyunca yürüyerek onlara iyilik yap. Kim bilir? Belki güzel bir kız görürsün ve ilk görüşte aşık olursun."

Nikolas çılgınca iki elini dağınık saçlarında gezdirdi. Bu saçma maskaralığa katılmak istemiyordu. Zaten evli olduğu karısıyla yeterince sorunu vardı. Ama rüya sona erene kadar bu oyunu oynamaya karar verdi. "Hadi şu işi bitirelim," dedi huysuzca. "Gideceğim ama hiçbirini seçmeyeceğim."

"Sorun değil," diye yatıştırdı Sidarov. "Sadece bir göz atın. Bu kadar yol geldikten sonra bu adil bir şey."

Nikolas'a arabaya kadar eşlik eden küçük bir hizmetçi kalabalığı belirdi ve onu kaygan merdivenlerden aşağı indirdi. Kürklü cübbelerini bacaklarına ve kucağına özenle sardılar, ayaklarının dibine sıcak taşlar koydular ve eline bir kadeh şarap tutuşturdular.

Sidarov arabaya tırmanırken, "Artık şarap yok-" diye söze başladı.

Nikolas bir hareketle onu susturdu ve mücevherli kadehin kenarından ona dik dik baktı. Bir içkiye fena halde ihtiyacı vardı ve bu otoriter küçük hizmetkârdan bıkmıştı. Sıcak şarap güçlü ve canlandırıcıydı, paniğinin sınırlarını köreltiyordu.

Yaldızlı araba altı siyah at tarafından çekiliyordu ve kar halısı üzerinde hızla süzülmesini sağlayan raylar üzerine monte edilmişti. Angelovsky arması kadife minderlerin üzerine işlenmiş, tavanda ve duvarlarda mücevher, kristal ve altın desenlerle tekrarlanmıştı. "Ben bir Angelovsky'yim," dedi Nikolas elini armanın üzerine koyarak.

Sidarov duygulu bir ses tonuyla, "Kesinlikle öylesiniz," diye onayladı.

Nikolas bakışlarını, belli belirsiz tanıdık gelmeye başlayan kâhyaya çevirdi. Sidarovlar kuşaklar boyunca ailesi için çalışmış, hatta sürgünde ona eşlik etmişlerdi ama Nikolas Feodor adında birini hatırlayamıyordu. Yalnızca... çocukluğunda adı Vitya Feodoroviç olan en yaşlı Sidarov'u hatırlıyordu. Belki de bu Vitya'nın babasıydı? Büyükbabası?

O zaman ben kim oluyorum? Nikolas içine çöken soğukluğu bastırmak için şarabının kalanını yudumladı. Hizmetçi ona Nikolai demişti... Prens Nikolai... ama bu onun *büyük-büyük-büyük-büyükbabasının* adıydı.

Araç, şehrin kale duvarları ile Moskova'yı çevreleyen dış toprak surlar arasında kalan bölgesi olan *posád*'daki evlerin ve pazarların önünden geçti. Uzun paltolar, kalın cüppeler ve kürklü şapkalar giymiş insanlar caddenin iki yanında belirmeye ve tezahürat yaparak aracı gideceği yere doğru el sallamaya başladılar. Bu sahne Nikolas'a, sürgününün başında Petersburg'dan ayrılışını izlemek için toplanan meraklı kalabalığı rahatsız edici bir şekilde hatırlattı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sertçe.

"Hatırlamıyor musun? Arkadaşınız Prens Golorkov Moskova'da tüm kadınları ağırlayabilecek büyüklükte özel evi olan tek kişi. Gelin seçimi için balo salonunu ve köşklerini kullanmayı büyük bir nezaketle teklif etti."

"Çok nazıksınız," diye tekrarladı Nikolas soğuk elleriyle boş kadehi kavrayarak. Bir soğanın katmanları gibi halkalar halinde inşa edilmiş, merkezinde Kremlin'in bulunduğu şehrin içinden geçtiler. Bazı bölümlerde soyluların evleri ve küçük, mükemmel meyve bahçeleri vardı. Diğerlerinde ise altın kilise kubbeleri egzotik çiçekler gibi bir araya toplanmış, yakınlardaki küçük ahşap kulübeleri gölgede bırakıyordu. Yollar asfaltlanmamış ya da modernize edilmemişti ve binalar ahşaptan inşa edilmişti.

Nikolas rüya gibi bir hisle Ortodoks kiliselerinin sabah ayininin yaklaştığını haber veren çan seslerini dinledi. Dünyada başka hiçbir şehirde çanlar bu kadar sık çalmaz, havayı neşeli bir müzikle doldurmazdı. Eğer bu bir rüyaysa, daha önce gördüklerinden çok daha ayrıntılı ve canlıydı.

Sonunda at arabası, iki yanında ince ahşap sütunlar ve sekizgen bir köşk bulunan büyük bir evin önüne çekildi. Sokağın her iki tarafında ve kapılarda toplanan insanlar, arabanın pencerelerinden Nikolas'ı gördüklerinde tezahürat yapıyorlardı. Koltuğuna iyice gömüldü, yüzü karanlık ve düşünceli bir hal aldı.

"Gergin olmalısınız," dedi Sidarov. "Endişelenmeyin Majesteleri, yakında her şey sona erecek."

"Öyle olsa iyi olur."

Titreyen, brokar kaplı uşaklardan oluşan bir ekip arabanın kapısını açtı ve Nikolas'a eve kadar eşlik etti. Sidarov, altın mandallı ahşap bir kutu taşıyarak hemen arkasından geldi. Ev sahipleri, muhtemelen Prens Golorkov, geniş, alçak tavanlı giriş salonunda bekliyordu. Golorkov, gülümserken dudaklarıyla birlikte kıvrılan ince gri bir bıyığı olan, saçları dökülmüş yaşlı bir adamdı. "Nikolai, dostum," dedi gözlerinde sinsi bir parıltıyla. Nikolas'ı kucaklamak için ilerledi ve ona bakmak için geri çekildi. "İçerideki kadınlardan çok memnun kalacaksın, seni temin ederim. Daha önce hiç böyle bir güzellik görmemiştim. İnce ipek gibi saçlar, en seçkin meyveler gibi göğüsler... Size uygun bir kız bulmakta hiç zorlanmayacaksınız. Önce bir şeyler içelim mi, yoksa doğrudan balo salonuna mı geçelim?"

"İçecek bir şey yok," diye araya girdi Sidarov aceleyle, Nikolas'ın bakışlarını görmezden gelerek. "Prens Nikolay'ın büyük bir hevesle kadınları hemen görmek isteyeceğinden eminim."

Golorkov güldü. "Ve onu kim suçlayabilir ki? Beni takip et Nikolai, cennete giden yolu göstereceğim."

Koridorlar, onlar balo salonuna yaklaştıkça daha da artan heyecanlı kadın konuşmalarıyla yankılanıyordu. Golorkov kibirli bir şekilde

aslan başlı kapı kolu ve kapının sallanarak açılmasını sağladı. Soluk soluğa bir koro duyuldu ve ardından odaya beklenti dolu bir sessizlik çöktü. Nikolas içeri girmeden önce tereddüt etti, ta ki Sidorov ve Golorkov onu içeri itene kadar.

"Tanrım," diye mırıldandı Nikolas. Balo salonunda en az beş yüz kadın vardı, belki de daha fazla. Düzensiz bir sıra halinde durmuş, ona bakıyor, teftişini bekliyorlardı. Çoğu Rusların en sevdiği renk olan kırmızı önlükler ve üstlükler giymişti. Her kız saçlarını geleneksel kızlık örgüsüyle örmüş, bir kurdele veya eşarpla ya da altın veya gümüş telden bir diademle süslemişti. Nikolas yaklaşırken en cesur kadınlardan birkaçı hayranlıkla iç çekti.

Nikolas boynundan yanan bir renk dalgasının yükseldiğini hissetti. Arkasından yaklaşan Sidorov'a döndü. "Yapamam-" diye söze başladı ve kâhya ona sert bir dirsek attı.

"Sadece bir göz atın, Majesteleri." "Utangaç mı?" Golorkov alaycı bir kahkahayla sordu.

"Bu sen değilsin Nikolai. Yoksa hala evlenmeye isteksiz misin? Sana söz veriyorum, o kadar da kötü değil. Ayrıca, Angelovsky ismi devam etmeli. Bir eş seç dostum, sonra da bir şişe votkayı paylaşırız."

"*Bir eş seç*"... sanki bir *zakuski* tepsisinden bir parça ikram ediyormuş gibi rahatça söylenmişti. Nikolas zorlukla yutkundu ve sıranın başına yaklaştı. Ayakları sanki kurşunla kaplanmış gibi hissediyordu. Tereddütle bir kızın yanından diğerine geçti, ancak gözlerinin içine bakabilirdi. Çekingen kıkırdamalar, gülümseyen bakışlar, cesaretlendirici fısıltılar ve bazen de orada olmayı Nikolas'ın kendisinden daha fazla istemediği belli olan bir kızın dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı. Sıra boyunca yürürken, omurgalar dikleşerek biçimli vücutları sergiliyor, ince parmaklar eşarpları ve etekleri endişeyle çekiştiriyordu. Nikolas'ın reddedip geçtiği her kız için Sidorov'dan bir teselli sözü ve taşıdığı kutudan bir altın para geliyordu.

Nikolas, gelin adaylarının oluşturduğu kalabalığın yarısında, diğerlerinden daha uzun boylu, kızıl saçlı bir kıza göz attı. Kız ayakta duruyordu.

Sıranın birkaç yerinde, diğerleri kıpırdanırken onun aşırı hareketsizliği dikkat çekiciydi. Yüzü ona dönüktü ama boyunu gizlemek için omuzlarını çökertmiş bir şekilde duruyordu...

Doğruca ona doğru yürüdü. Sidarov şaşkınlıkla onu takip etti ve "Prens Nikolai, bu çok güzel kızlardan bazılarını es geçtiniz..." diye seslendi.

Nikolas genç kadına ulaşır ulaşmaz onu kollarından yakaladı, irkilmiş mavi gözlerine baktı ve hafifçe sarstı. Vücudundan öfke ve rahatlama karışımı bir his geçti. "Emma," diye bağırdı, otomatik olarak İngilizceye geçerek. "Neler oluyor? Burada ne işin var?"

Şaşkınlıkla başını salladı ve kusursuz bir Rusça ile cevap verdi. "Ekselansları... Anlamıyorum. Sizi gücendirdiysem beni affedin."

Nikolas sanki elektrik çarpmış gibi onu bıraktı. Emma Rusça konuşmuyordu. Ama sesi, yüzü, vücudu ve gözleri aynıydı. Nikolas sessizdi, şaşkıncı, topluluğun geri kalanı sorgulayıcı konuşmalara dalmışken ona dikkatle bakıyordu.

Sidarov kıza hitap etme görevini üstlendi. "Sen kızıl saçlı olan," dedi sakince. "Adın ne senin?"

Hâlâ Nikolas'ın bakışlarını tutarken cevap verdi. "Emelia."

Nikolas alçak bir sesle, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Şimdi."

Kimsenin tepki vermesine fırsat kalmadan onu balo salonundan dışarı fırlattı. Kadın kalabalığı karmakarışık bir hale gelmiş, sıra karışık bir kütleye dönüşmüştü. Prens Golorkov içtenlikle gülmeye başladı. "Nikolai," diye seslendi, "bunun için törenden *sonraya* kadar beklemen gerekiyordu!"

Nikolas grubu görmezden geldi ve kızın bileğini çekiştirmeye devam etti. Nikolas onu müsait olan ilk odaya götürüp kapıyı arkalarından kapatırken kız da az çok itaatkâr bir şekilde onu takip etti. Kız ancak o zaman Nikolas'ın elinden kurtuldu ve bileğini sertçe bükerek Nikolas'ın çekişini kırdı.

"Ne oldu?" Nikolas ona doğru yaklaşarak sordu. "Salonda tartışıyorduk, Soames o lanet portreyi getirdi ve her şey karardı-"

"Özür dilerim, anlamıyorum," dedi Rusça, kızarmış bileğini ovuşturarak. Sanki onun akıl sağlığını merak ediyormuş gibi endişeyle ona baktı.

Nikolas onun bu kadar rahat konuşmasına çok sinirlenmişti. "Seni son gördüğümde on kelimedenden daha az Rusça biliyordun!"

Kız ondan uzaklaşmaya başladı. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," diye fısıldadı, bakışları endişeyle kararmıştı. "Majesteleri, lütfen gitmeme izin verin-"

"Bekle. Bekle. Bekle. Benden korkma." Nikolas onu arkasına aldı ve kaskatı kesilmiş bedenini kendine yakın tuttu. Çılgınca aklını toplamaya çalıştı. "Beni tanımıyor musun, Emma?"

"Sizi *tanıyorum* Prens Nikolai. Herkes size saygı duyuyor ve sizden korkuyor."

Nikolas bir elini serbest bıraktı ve onun sırtından aşağı sarkan canlı kırmızı örgüyü kavradı. "Aynı saç," diye mırıldandı. Parmakları kızın yanağının solgun, tüylü yüzeyini okşadı. "Aynı ten... aynı çiller... aynı mavi gözler..." Onu kollarında tutmaktan derin bir zevk duydu, o kadar güzel, o kadar tanıdıktı ki. Dehşet içinde ayrılmış dudakları her zamanki gibi dolgun ve baştan çıkarıcıydı. Eğildi ve onu aniden öptü. Kız şok içinde soluk soluğa kaldı, ne karşılık verdi ne de reddetti. Nikolas dudaklarının nazik bir fırçasıyla öpücüğü bitirdi ve başını kaldırdı. "Aynı tat," dedi boğuk bir sesle. "Bu sen olmalısın. Beni hatırlamıyor musun?"

Kapı çalındı ve Sidarov'un endişeli sesi duyuldu. "Prens Nikolai? Ekselansları-"

"şimdi olmaz!" Nikolas hırladı. Geri çekilen ayak seslerini duyana kadar bekledi. Dikkatini kollarındaki kıza veren Nikolas, onu sıkıca kendine doğru çekti. Gözlerini kapadı ve güzel kokuyu içine çekti.

tenini okşadı. "Neler olduğunu bilmiyorum," dedi kulağının hemen altındaki yumuşak boşluğa. "Hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Emelia bir enerji patlamasıyla özgürlüğüne kavuştu. Aralarına birkaç metre mesafe koyarak ona baktı ve titreyen elini ağzına götürdü. Gözleri kocaman ve masmaviydi. "Majesteleri... beni mi seçtiniz? Bu yüzden mi beni böyle kenara çektiniz?"

Nikolas sessizdi, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüz ifadesinden

bir şekilde cevabı okuyan Emelia başını salladı, Sanki uzun zamandır merak ettiği bir şey doğrulanmış gibiydi. "Öyle olacağını düşünmüştüm," dedi ciddiyetle. "Bir şekilde... Moskova'ya gelirim beni seçeceğini biliyordum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Nikolas boğuk bir sesle sordu.

"Sadece bir histi. Senin hakkında söylenenleri duydum ve düşündüm ki... senin gibi bir adam için iyi bir eş olabilirim."

Nikolas ona doğru hamle yaptı ve Nikolas küçük bir geri adımla karşılık verdi. Ona bir kez daha uzanmak için can atmasına rağmen kendini hareketsiz durmaya zorladı. "Benim hakkımda ne diyorlar?"

"Çok zeki ve modern olduğunuzu söylüyorlar. Ayrıca Batı'da biraz zaman geçirdiğiniz ve yabancıları anladığınız için Çar'ın gözüne girdiğinizi söylüyorlar. Yüzünüzü bile onlar gibi tıraş ediyormuşsunuz." Emelia merakla onun çenesinin sert çizgisine baktı. "Köyümdeki bütün erkeklerin sakalı var." Yavaşça ona yaklaştı ve elini yüzüne doğru kaldırdı. Çenesinin yüzeyini bir, iki kez okşadı, parmak uçları teninde yumuşacıktı. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Pürüzsüz, küçük bir çocuğunki gibi."

Nikolas onun elini tuttu ve avuç içini yanağına dayadı. Sıcaktı, gerçekti... bu bir rüya olamayacak kadar gerçekti. "Emma, bana bak. Bana daha önce hiç benimle birlikte olmadığını söyle. Bana hiç dokunmadığımızı, hiç öpüşmediğimizi söyle. Beni tanımadığınızı söyle."

"I..." Başını çaresizce salladı, bakışları onunkilere sabitlenmişti.

Onu bıraktı ve odada geniş bir daire çizerek ilerledi, onu izlemek için dönmeye zorladı. "O zaman kimsin sen?" diye sordu alçak bir sesle, içinde kızgınlık ve boşluk hissederek.

"Ben Emelia Vasilievna."

"Peki ya aileniz?"

"Babam öldü. Amcam ve erkek kardeşim köyden alındı ve Neva'daki yeni şehirde çalışmaya gönderildi. Köyde tek başıma yaşayamazdım ve oradaki çiftçilerden biriyle evlenmek istemedim."

"Neden olmasın?"

"Erkeklerin çoğu Çar tarafından Petersburg'u inşa etmek için köyden alındı. Geriye kalanlar da benimle evlenmek istemedi." Adamın sorgulayıcı sessizliği karşısında tereddütle devam etti. "Babamın siyasi inançları yüzünden ailem pek sevilmezdi. Ama kimsenin bana teklif etmemesi önemli değildi. Ya çok yaşlılar ya da çok gençler ve hiçbiri çalışacak durumda değil. Ve hepsi fakir. Ben bundan daha fazlasını istedim."

"Daha fazla para mı?"

"Hayır," diye itiraz etti. "Konuşacak birini istedim. Bir şeyler öğrenmek ve ormanın ötesindeki dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istedim." Başını eğdi ve mahcup bir dürüstlikle ekledi, "Tabii ki zengin olmak umurumda değil. Sanırım bunu denemek isterim."

Nikolas aniden gerçek bir eğlenceyle güldü. Bu yorum Emma'ya çok benziyordu, karısının büyüleyici açık sözlülüğünün güçlü bir hatırlatıcısıydı. "Böylesine açık bir hırs ödüllendirilmeli."

"Majesteleri?" dedi, açıkça şaşkındı.

Nikolas derin bir nefes aldı. "Demek istediğim, sizinle evleneceğim. Bir süre için buna katlanacağım. Tanrı'nın izniyle, er ya da geç bitecek."

"Ne bitecek?"

"Kabus," diye mırıldandı. "Hayal. Buna ne dersiniz deyin. Her şey o kadar gerçek görünüyor ki delirdiğimi düşünmeye başlıyorum. Ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi? Seni seçiyorum, Emma... Emelia... Her kimsen. Her zaman seni seçeceğim, her ne kadar daha sonra bunun için bana lanet etsen de."

"Anlamıyorum-"

"Boş ver." Ona bir el uzattı. "Sadece benimle gel."

Tereddüt etti ve sonra ona doğru uzandı, uzun parmakları onun.

Nikolas onu balo salonuna geri götürdü, orada Golorkov, Sidarov ve tüm kadın kalabalığı umutla bekliyordu. Nikolas eliyle abartılı bir hareket yaparak yanındaki kızaran kadını işaret etti. "Bu benim gelinim," dedi memnun bir damadın alaycı taklidiyle.

Prens Golorkov alkışladı. "Mükemmel seçim, Nikolai! Ne kadar güzel görünümlü bir dişi! Eminim size birçok sağlıklı oğul doğuracaktır."

Nikolas Sidarov'a döndü ve soru soran bir kaşını kaldırdı. "Düğün ne zaman?"

Bu soru Golorkov'u bir kahkaha krizine soktu. "Ne zekâ ama!" Sidarov endişesini ince bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı. "Bu gece, elbette. Angelovsky'lerin evinde. Tabii Ekselansları beklemek istemezse-" "Bu gece," dedi Nikolas aniden. "Artık eve dönmek istiyorum." "Ama içimiz..." Golorkov itiraz etti.

Nikolas dostça bir gülümseme denemesi yaptı. "Başka bir zaman paylaşmanın sakıncası yoksa?"

"Ne zaman istersen," diye yanıtladı yaşlı adam, hâlâ kıkırdıyordu.

Nikolas arabasıyla evine dönerken, Emelia da yanındaki boşluğa yerleşmişti. Sidarov karşı koltukta oturuyordu. Emelia, kürklü kucak bornozunu Nikolas'la paylaşmayı reddetmesi dışında çok az konuştu.

"Üşümüyorum," dedi.

Nikolas alaycı bir şekilde homurdandı. "Gerçekten mi? O zaman neden morarmış ve titriyorsun?" Kürkün kenarını kaldırdı ve kıza yanına gelmesini işaret etti. "Alçakgönüllülük saldırın gereksiz. Kâhyam yanımda otururken seni baştan çıkarmam zor ve zaten birkaç saat içinde evleneceğiz. Gel yanıma otur."

"Üşümüyorum," diye inatla tekrarladı, dişleri takırdamaya başlamıştı. "İyi.

Biz eve varmadan donarak ölürsen beni suçlama." "Burada benim için daha az tehlike var," diye cevap verdi, "oranın altında olduğundan." Kucak bornozunu belirgin bir şekilde işaret etti, ardından tartışmanın bittiğini belirtmek için arkasını döndü.

Sidarov bu alışverişi spekülasyon ve şaşırtıcı bir memnuniyetle izledi. "İyi bir seçim yapmışsınız Prens Nikolay," dedi. "Güçlü ve enerjik bir kadın her erkeğin evlenmesi gereken kişidir."

Nikolas ona ekşi bir bakış attı ve cevap vermedi.

Angelovsky malikânesine varır varmaz Nikolas, yaklaşan tören için hazırlık yapmakla meşgul bir grup hizmetçi tarafından Emelia'dan ayrıldı. Kendi süit odasına kapandı ve kendisine bir şişe votka ile bir tepsi *zakuski* verilmesini istedi. Sidarov'un düğünden önce çok fazla sarhoş olmaması yönündeki uyarısıyla birlikte içecekler hızla kendisine getirildi.

Nikolas elindeki şişeden votka yudumlayarak yatak odasında dolaştı. Aşağıdaki odalardan gelen sesleri duyabiliyordu - koşuşturan ayaklar ve hızlı sesler, arada bir patlayan heyecanlı kahkahalar. Her geçen dakika ruh hali daha da kötüleşiyordu.

Etrafını inceleyen Nikolas, değerli Bizans ipeğinden yapılmış, kenarları altın iplik ve incilerle süslenmiş yatak örtüsüne dikkatle baktı. İpek örtünün ortasına kocaman bir Kiril A harfi işlenmişti. Köşedeki oymalı ahşap sandıkta altın kabzalı ve ejderha biçimli tetikli bir tabanca seti, bir yığın zengin kürk battaniye, mineli bir yay kılıfı ve altın sadak vardı. Nesnelerin hiçbirisi ona tanıdık gelmiyordu.

Nikolas sandığı kapatıp votka şişesini dudaklarına götürürken, duvardaki bir tablonun donuk parıltısı gözüne çarptı, dumanlı antika altın rengi ve küçük bir ikonun parlak kırmızı ışıltısı. Tabloya bakarken, votkayı yudumlarken boğazından aşağı acı veren bir yumru indi. Bu ikonayı daha önce binlerce kez görmüştü. Çocukluğunda çocuk odasının duvarına asılmıştı. Bir yetişkin olarak onu yatak odasına taşımış ve Rusya'dan sürgün edildikten sonra İngiltere'ye beraberinde getirmişti. "Tanrım," dedi yüksek sesle, ikonaya doğru yürürken tökezledi. "Bunun burada ne işi var? Neler oluyor?"

Zarif tasarım, alev renkli atların çektiği ateşten bir arabada cennete yükselirken parlak yakut bir bulutla çevrili İlyas Peygamber'e aitti. Nikolas bu ikonayı canlı renkleri ve karmaşık fırça işçiliği nedeniyle her zaman el üstünde tutmuştu. Bunun gibisini daha önce hiç görmemişti.

Simgeyi tanımak, katı ve hatasız, aniden diğer hayatının, gerçek olanın sonsuza dek gitmiş gibi görünmesine neden oldu. "Bunu istemiyorum," dedi bir çığlının yoğunluğuyla eşleşen bir fısıltıyla. "Bunu ben istemedim. Bunu ben seçmedim!" Kırmızı ateş çemberine baktı, geri çekildi ve votka şişesini doğrudan ona doğru fırlattı. Şişe simgeye çarparak kırıldı ve onu duvardan ayırdı.

Hemen bir hizmetçi kapıyı çaldı ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Nikolas yasaklayıcı bir hırıltıyla cevap verdi ve hizmetçi aceleyle geri çekildi. Düşen ikonanın üzerinde duran Nikolas, kırmızı bulutun kenarını çizen derin çizige baktı. Bu çizik bundan yüz yıl sonra da orada olacak mıydı? Yüz elli, belki de daha fazla?

Ya tüm bunlar gerçekse? Belki de ölmüş ve cehenneme gitmişti. Belki de cehennem, ailesinin sefil tarihine kendi atasının gözünden tanıklık etmek zorunda kalmaktı.

Nikolas'ın aklına yeni bir düşünce geldi ve dizlerinin lastiğe dönüştüğünü hissetti.

Yatağa doğru ilerledi ve ağır ağır oturdu. Eğer gerçekten Prens Nikolay'sa ve Emelia adında bir köylü kadınla evlenmek üzereyse, o zaman tarih henüz yazılmamıştı. Oğulları Aleksey olacaktı, onun oğlu da Sergei, ardından Sergei II ve Dmitri... "Ve sonra," dedi Nikolas yüksek sesle, "ben doğacağım. Ve Mikhail."

Emelia'dan çocuk sahibi olmayı engelleyebilirse, Angelovsky soyu kırılmış olacaktı. Mikhail'in istismarı ve öldürülmesi gerçekleşmeyecekti. Ve Nikolas'ın kendi günahkâr, acı dolu hayatı asla gerçekleşmeyecekti.

Nikolas'ın vücudundan bir korku titremesi geçti. Belki de ona kendisini doğmaktan alıkoyacak bir güç verilmişti.

Sidarov'un ısrarlarına rağmen Nikolas düğünden önce yıkanmadı, tıraş olmadı, hatta kıyafetlerini bile değiştirmede. Kendini odasına kapatarak, kâbusu yok etmek için durmadan içti. Törene katılması onun için imkânsızdı. Birçok şey olabilirdi ama iki eşli olmak bunlardan biri değildi. O Birinci Nikolay değildi, Nikolas Dmitriyevich Angelovsky'ydi ve 1877 yılında Londra'ya aitti... Emma Stokehurst'e.

Sidarov'un boğuk sesi kapıdan içeri girdi. "Konuklar burada, Prens Nikolai. Siz karar verir vermez tören başlayacak. Onları fazla bekletmeyeceksiniz, değil mi?"

Nikolas sandalyede yayıldığı yerden, "Kimseyle evlenmeyeceğim," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu ve ardından Sidarov tedirgin bir ses tonuyla cevap verdi. "Pekâlâ, Majesteleri. Ama konukları ve gelini kendiniz bilgilendirmelisiniz. Beni sokaklara dökerseniz bile bunu yapmayı reddediyorum.

ve ben sefil, donmuş bir şekilde ölmeliyim. Hayır, onlara kesinlikle söylemeyeceğim."

Nikolas ayağa fırlayıp kapıya gitti ve kapıyı kırarak açtı. Solgun ve üzgün görünen kâhyaya ters ters baktı. "Onlara söylemekte bir sakınca görmüyorum," diye alay etti. "Bana nerede olduklarını göster."

Sidarov'un ağzı bir midye kadar sıkıydı. "Evet, Majesteleri."

Kâhya Nikolas'ı birinci kattaki geniş toplantı odasına götürdü. Duvarlarda neredeyse bir santim boşluk kalana kadar ikonalarla doldurulmuştu. Odanın arka tarafındaki büyük masanın üzerinde dağ gibi ballı kek, badem, incir ve diğer lezzetlerle dolu tabaklar ve şarap kadehleri duruyordu. Aralarında Prens Golorkov'un da bulunduğu bir grup iyi giyimli konuk, siyah cüppeli bir rahibin ve devasa bir İncil'i destekleyen derme çatma bir sunağın etrafında duruyordu. Nikolas görüldüğünde herkes gülümsedi ve alkışladı. Kısa bir süre topluluğa göz gezdirdikten sonra bakışları Emelia'nın üzerinde yoğunlaştı.

Ona baktıkça kalbi sıkışıyordu. Krem rengi ipek brokar bir sarafan ve kolları çok kısa altın bir ceket giymişti. Hayırsever bir hayırsever, belki de Golorkov ve karısı, düğün kıyafetlerini ona vermişti. Saçlarının üzerindeki inci işlemeli duvak, alnında küçük bir yakut ışıltısı bulunan altın telden bir diademle tutturulmuştu. Elindeki kuru çiçek buketi ve pembe kurdeleler dışında son derece sakın görünüyordu. Çiçekler gözle görülür bir şekilde titriyor, birkaç küçük, kırılabilir taç yaprağı yere saçılıyordu.

Nikolas'ı mahveden de bu gerginlik belirtisiydi. Emelia'yı şimdi, bu misafirlerin önünde reddedemezdi. Onu terk edemezdi. Mavi gözlerinde belli belirsiz bir umut parıltısı ve dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcıyla ona baktı... Emma Stokehurst'ün bir zamanlar ona baktığı gibi.

Sersemlemiş hisseden Nikolas ilerledi ve onun yanındaki yerini aldı. Konukların teşvik ve iltifatları arasında Prens Golorkov öne doğru ilerleyerek Nikolas'a törensel gümüş bir kırbaç uzattı.

kocanın karısını uyarma ve terbiye etme yetkisi. Nikolas bunu görünce başını salladı.

Golorkov kaşlarını çattı. "Ama, Nikolai-"

Nikolas, Golorkov'dan Emelia'ya dönerek, "Hayır," dedi sertçe. Onun irkilmiş mavi gözlerinin içine baktı. "Batılların yaptığı gibi evleneceğiz. Kırbaç taşımayacağım."

Rahip başını sallayıp uzun sakalını göğsünde dalgalandırana kadar kalabalığın içinden sorgulayıcı mırıltılar yükseldi. "Prens emrettiği gibi olacak."

Rahip törene sakin bir ses tonuyla başladı. Nikolas ve Emelia'ya tutmaları için birer küçük ikona ve yemeleri için birer lokma tuzlu siyah ekmek verildi. Nikolas'ın eski Angelovsky koleksiyonundan belli belirsiz tanıdığı ağır altın parçalar olan evlilik yüzükleri kutsanarak takıldı. Emelia'ya bakmadı, törene odaklandı, bilekleri ipek bir kumaşla birbirine bağlanırken kolunu sabit tuttu. Rahip büyük bir vakarla onları sunağın etrafında küçük, dar bir daire şeklinde döndürdü ve bileklerindeki bağı çözdü. Rahibin işaretini takiben Emelia yere diz çökmeye başladı. Geleneklere göre gelin, uygun itaatkârlığı göstermek için alnını damadın ayakkabısına dayamalıydı.

Ne olduğunu anlayan Nikolas, Emelia'yı dirseklerinden yakaladı ve dizleri yere değmeden onu dikleştirdi. Emelia şaşkınlıkla nefesini tuttu ve ona doğru sallandı.

Nikolas herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Batı geleneğinde öpüşmek vardır," dedi. "Karım benim kölem değil, yoldaşım ve eşit ortağım olacak."

Konuklardan birkaçı uygunsuz bir şaka yaptığını düşündüğü için bu durumdan biraz rahatsızlık duydu ve gülüşmeler oldu. Nikolas gülümsemedi, sadece Emelia'nın bakışlarını tuttu ve onun cevabını bekledi.

"Evet Nikolai," dedi sonunda boğuk bir fısıltıyla. Adam başını eğip onu öperken gözleri kapandı.

Dudakları yumuşak ve masumdu, Nikolas'ın sert baskısı altında ayrılıyordu. Nikolas ellerini onun boynuna doladı, parmakları sıcak, ipeksi tende gezinirken onu daha da yaklaştırdı. Kadının göğüslerinin sert ağırlığı göğsüne değdi. Nikolas'ın boğazına bir zevk sesi takıldı. Ani ve korkunç bir çaresizlikle onu istiyordu, ta ki kasıkları, sinirleri ve ruhu onunla birlikte ağrıyana kadar. Bir şekilde onu serbest bırakmayı başardı. Rahip onlara içmeleri için kırmızı ahşap bir *bratina* fincanı uzattı ve bu iyi şans sağlandığında konuklar törenin tamamlanmasını alkışladılar.

Birisi "Kutlama zamanı!" diye seslendi ve topluluk hep birlikte ballı pastaya ve şarap kadehlerine doğru ilerledi.

Nikolas yeni gelinine baktı, onunla yapmak istediği her şeyi düşündükçe kanı deli gibi pompalanıyor, parmakları bükülüyordu. Şehvet onu tüketmişti. Adının ne olduğu önemli değildi. Hisleri ona bunun Emma olduğunu söylüyordu. Bedeni, çekici ruhu ve varlığı onu her zaman olduğu gibi heyecanlandırıyordu.

Sidarov yanında belirdi ve dirseğiyle onu ihtiyatlı bir şekilde dürttü. "Ekselansları," diye mırıldandı ağzının kenarından, "gelininizi artık yukarı çıkarabilirsiniz. İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

Nikolas dikkatini Emelia'dan cevap verecek kadar uzun süre ayırdı. "Mahremiyet," dedi anlamlı bir şekilde. "Eğer biri odama gelirse onu öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Ama Prens Nikolai, geleneklere göre konukların çarşafı iki saat içinde inceleme hakkı var-"

"Batı geleneğine göre değil."

Sidarov yüzünü buruşturarak başını salladı. "Modern bir adamın hizmetkârı olmak kolay değil. Evet, Majesteleri, herkesi uzak tutacağım."

Nikolas Emelia'ya kolunu uzattı, Emelia da hemen kolunu tuttu ve başını eğerek peçenin kızarmış yüzünü gizlemesini sağladı. Toplantıdan ayrıldıklarında neşeli bir veda korusu onları takip etti. Emelia'nın gerginliğinin farkında olan

Kolunu tutuşu, adımlarını onunkilere uyduruşu Nikolas'ı aç bir beklentiye sürüklemişti. Onu herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin engellemesine izin vermeyecek kadar çok istiyordu - sonuçlarının ne olduğu önemli değildi. Birkaç saatliğine dünyanın geri kalanı yok olacak ve kendini onun bedeninin hazzında kaybedecekti. Onu yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Hizmetçiler su ve şarap dolu testiler ve odayı kehribar rengi bir ışıkla dolduran kalın sarı mumlar koymuşlardı.

Emelia kıpırdamadan durdu, geniş gözlerle onu izlerken nefesi kesildi. Nikolas yavaşça saçındaki diademi çıkardı ve inci işlemeli duvağı kaldırdı. Eşyaları küçük bir masanın üzerine koydu ve ona döndü. "Arkanı dön," dedi usulca.

Kadın itaat etti ve adam onun sırtından aşağı sarkan örgüyü kavradığını hissettiğinde hızlı hızlı nefes alışını duydu. Kalın kırmızı bukleleri çözdü, parlak bukleleri serbest bıraktı ve parmaklarını gevşemiş kütlenin içinde taradı. Her hareketi yavaş ve dikkatliydi ama onu bir an önce yatağa atmak istiyordu. Altın ceketi omuzlarından indirerek yere bıraktı. Onu kendine doğru çekti ve ellerini ön tarafında gezdirerek sarafanın katları arasından vücudunun şeklini hissetti. Adam yuvarlak göğüslerini hafifçe okşayarak meme uçları sertleşene kadar avuçlarken, kadın nefesini tutarak omurgasını ona doğru bastırdı.

Nikolas, kızın kendini ona güvenle sunuşu karşısında şaşkına dönmüştü. Başını omzunun üzerinden indirdi, yüzünü boynuna gömdü, bu sırada kalbi öfkeli bir ihtiyaç ritmiyle atıyordu. Elini karnının düz, düzgün çizgisi üzerinde, kalçalarının arasındaki kışkırtıcı oyuğa doğru gezdirdi. Emelia titreyerek ona daha sıkı yaslandı, avucunu yumuşak tümseğin üzerine bastırırken nefesi dengesiz bir şekilde hızlandı, ta ki eliyle vücudu arasında sıcaklık toplanana kadar.

Nikolas her zaman sessizlik içinde sevişmeyi tercih etmiş, bu eylemi ortak bir duygu deneyiminden ziyade tamamen fiziksel bir hale getirmişti. Böyle bir zamanda söylenen sözler fazla samimi ve açıklayıcı olurdu. Ama şimdi ona bir şeyler söyleme, aniden omurgasını sertleştiren gerginliği yatıştırma ihtiyacı hissetti. "Sana zarar vermeyeceğim, *Ruyshka*."

"Korkmuyorum," diye cevap verdi, yüzünü ona dönerek. "Sadece... birbirimizi tanımıyoruz."

Değil mi? Cevap vermek istedi. Seni sayamayacağım kadar çok kez kollarıma aldım. Seni tanıyorum, Emma. Vücudunun her santimini, yüzündeki her ifadeyi. Onu nasıl manipüle edeceğini, ona nasıl zevk, utanç, öfke hissettireceğini biliyordu... ama tüm bunlar onu gerçekten tanıdığı anlamına mı geliyordu? Kalbinin ve zihninin sırları, hayal ettiği ve umduğu şeyler onun için bir gizemdi.

Önündeki kadına baktı, omzunun üzerinde uzanan sinameki kıvrımını parmakladı. "Haklısın," dedi sessizce. "Biz yabancıyız. Bu ikimiz için de yeni bir başlangıç. Birbirimize güvenmek zorundayız, *kharashó*?"

"Evet." Tereddütle gülümsedi ve utangaç bir mırıltıyla ceketine uzandı. Giysiyi çıkarmasına yardım etti ve gömleğinin eteklerini dar pantolonundan kurtardı. Emelia cesaretini toplayarak gömleğin kollarını bağlayan mücevherli küçük manşet düğmeleriyle uğraştı. Düğmeler çözüldüğünde Nikolas giysiyi başının üzerinden çekerek yere düşmesine izin verdi. Emelia'nın bakışları çıplak göğsünün üzerinde gezinirken kıpırdamamak için kendini zor tuttu ve yara izlerine bir tepki vermesini bekledi.

Ama Emelia'nın yüzünde ürkek bir merak parıltısından başka bir şey yoktu. Köprücük kemiğine ve altındaki sert kas kıvrımına dokundu, parmak uçları ateşten hassas noktalar gibiydi. "Sen çok güzel bir adamsın," diye fısıldadı.

Alay edilmesine şaşırان Nikolas, çünkü onun gibi yara izleri olan hiç kimse güzel olamazdı, kadının bakışlarını göğsüne doğru takip etti. Bir anda hayretler içinde kaldı.

Hiçbir yara izi yoktu, mum ışığının parıltısıyla aydınlanan lekesiz bir tenden başka bir şey yoktu. Nikolas titreyen ellerini göğsüne doğru kaldırdı. Bileklerine baktı, ikisi de temiz ve mükemmeldi. "Tanrım," dedi boğuk bir sesle, bacakları neredeyse altından çekiliyordu. "Bana neler oluyor?"

Emelia birkaç adım geri çekildi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Prens Nikolai? Hasta mısınız?"

"Çık dışarı," dedi, sesi cızırtılıydı.

Kadının teni rengini kaybetti. "Ne?"

"Çık dışarı," diye tekrarladı uyuşukça. "Lütfen. Uyuyacak başka bir oda bulun."

Emelia keskin bir nefes aldı ve gözlerinde aniden parlayan yaşları sildi. "Neyi yanlış yaptım? Sizi rahatsız mı ettim?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Özür dilerim, ben..." Nikolas başını salladı, daha fazla konuşmadı. Körü körüne ondan uzaklaştı ve onun odadan çıktığını duyana kadar bekledi. Şakaklarında keskin bir ağrı vardı, sanki biri kafatasına çivi çakıyormuş gibi. "Tanrım," diye fısıldadı, tek hecenin içine korku ve merak dolu bir dua yerleştirmişti. Yara izlerini tekrar yokladı ve parmakları pürüzsüz bir deriyle karşılaştığında bir kez daha şok oldu. Kirpik izleri ve yanıklar yıllardır onun bir parçasıydı. Ne zaman insanların yapabileceği zalimliği hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duysa onlara bakmıştı. Yara izleri nasıl yok olabilirdi? Onu şekillendiren deneyimlerin görünür kanıtı yok olmuştu ve onlar olmadan kimliği de yok olmuştu.

Nikolas yakındaki bir sandalyeye geçti ve sıkıca çekilmiş bir yığın halinde oturdu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Bildiği her şeyden kopmuştu. Bir zamanlar sahip olduğu hayata geri dönmenin bir yolu yok gibiydi. Dönmek istediğinden bile emin değildi. O hayatta hiçbir şeyi yoktu, hiç kimsesi yoktu ve Emma Stokehurst'le olan tüm ilişki şansını kasten yok etmişti.

Geri dönecek ne vardı?

Aklı başına sarsıcı bir ani dönüş yaptı. Emelia'yla yatmak trajik bir hata olurdu. Onu hamile bırakma riskini göze alamazdı. Ona elini bile sürmeyecekti. Angelovsky soyu onunla birlikte ölecek ve dünya çok daha iyi bir yer olacaktı.

Emma Stokehurst'ün gelecekte onu beklediğini, onunla asla evlenemeyeceğini, ona asla sahip olamayacağını düşündü ve midesinin çukurundaki soğukluğu görmezden geldi.

Şarap sürahisine bakan Nikolas kendini sarhoş etmeyi düşündü. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. En iyi ihtimalle geçici bir soluklanma sağlardı ve uyandığında yine aynı sorunla karşılaşırđı - bundan sonra ne yapacaktı?

Sidarov Nikolas'ın Emelia'yla yatmadığını biliyor ya da bundan şüpheleniyor olsa da ertesi sabah bu konuda hiçbir şey söylemedi. Zayıf yüzü dikkatle ifadesizdi, ama koyu kahverengi gözleri Nikolas'ın darmadağınık haline bakarken spekülâtifti. "Günaydın, Majesteleri," dedi. "Bugün banyo yapmak istersiniz diye size bir banyo hazırlama cüretinde bulundum."

Nikolas başıyla onayladı ve kâhyayı ana konuta bağılı özel hamama kadar takip etti. Nikolas soyunurken Sidarov giysileri toplayarak, "İki gündür üstünü değiştirmemişsin," dedi. "Banyo yapman tüm ev halkı için hoş bir haber olacak."

Bu yorum Nikolas'a Rusların temizlik konusundaki titiz standartlarını hatırlattı. En mütevazı köylüler bile sık sık yıkanırđı. Bu, Slavların Batılı meslektaşlarından daha ileri oldukları birkaç alandan biri ydi, özellikle de tarihin bu döneminde. İngilizler aslında kendilerini hastalıklara karşı savunmasız hale getirdiğine inandıkları için çok sık yıkanmaktan korkuyorlardı.

Ahşap hamam iyi temizlenmiş ve ferahtı; dışarıdan ışıık alabilmesi için duvarlara cam pencereler yerleştirilmişti. Zarif brokarlı mobilyalar ve büyük şöminelerle dolu konforlu bir odaya açılıyordu. Şimdilik, hamamın sıcaklığını korumak için kapılar kapalı ydı. Buhar pencere camlarında birikiyor ve parlak dereler halinde aşağı akıyordu. Nikolas banyoya girip bitkilerle aşılannış suyun içinde göğüs hizasında otururken rahat bir nefes aldı. Suyun sıcaklığı vücuduna nüfuz ederek gergin kaslarını ve çok sayıdaki ağrısını yatıştırdı. Gözlerini kapadı ve başını ahşap banyonun kenarına yasladı.

"Sizi bir süreliğine yalnız bırakayım mı?" Sidarov sordu.

Nikolas gözlerini kapalı tutarak, "Evet," dedi.

"Sakalınız yumuşadığında tıraş aletlerinizle birlikte geri döneceğim."

Bir süre pencerelerden damlayan su ve Nikolas'ın ayağını ileri geri hareket ettirmesiyle banyoda oluşan küçük dalgaların şıpırtısı dışında ses çıkmadı. Çinili sobadan buhar pufları yükseliyordu. Uykuya dalan, keyif yapan Nikolas, yerde bir ayak sesi duyana kadar zihninin sürüklenmesine izin verdi. "Sidarov?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye yumuşak bir kadın cevabı geldi.

Nikolas gözlerini açtı. Işıltılı, sıcak sisin içinden Emelia'nın küvete yaklaştığını gördü. Sade, mavi bir köylü elbisesi giymişti. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve çenesi Nikolas'ın tanıdığı bir kararlılıkla dikilmişti. Ayağa kalktı ve kadının kendisini suçlamaya gelip gelmediğini merak ederek ona dikkatle baktı. Tanrı biliyordu ki buna hakkı vardı.

Sesi biraz titriyordu. "Sidarov'a nerede olduğunu sordum. Seninle hemen konuşmam gerekiyordu, sana sormak için..."

"Bana ne soracaksın?" Nikolas mırıldandı, onun uhrevi görüntüsünden, buhar bulutları arasında siluet haline gelmiş ince formundan etkilenmişti.

"Eğer beni seçtiğin için üzgünsen." Emelia kaşlarını ciddiyetle çattı ve aceleyle devam etti. "Yeterince güzel olmayabilirim ya da biraz tuhaf görünebilirim, ama size söz veriyorum, çok iyi bir eş olurum! Tıpkı Batılı kadınlar gibi olmayı öğrenebilirim-"

"Emelia," diye araya girdi, "buraya gel." Emelia tereddüt etti ve kalçasını küvetin kenarına yaslayarak ilerledi. Nikolas uzandı ve onun ince parmaklarını ıslak elinin içine aldı. Onun doğrudan bakışlarıyla karşılaşmak için kendini zorladı. "Ben... dün gece için özür dilerim. Seni o şekilde gönderdiğim için." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordu. Özür dilemek onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı. "Yanlış bir şey yapmadın," diye ekledi çabıyla.

Ona Ő phey le baktı, parmakları onunkileri sıkıca kavrad . "Umarım bu doğrudur, ama-"

"İstediyim tek kadın sendin. Eğer d n Golorkov malikanesinde olmasaydın, kimseyi seçmezdim."

Teninin solgunluğuna pembe bir kızarıklık sızdı. "Bu doğru mu?"

"Sen çok güzel bir kadınsın. Tanrı biliyor ya, seni çekici

buluyorum." "O zaman dün gece neden-"

"İşler benim için çok... karmaşık." Nikolas kendi beceriksizliği karşısında yüzünü buruşturdu. "Bunu senin anlayacağın şekilde a ıklayamam. Keşke anlasaydım."

Emelia bir an için bunu düşündü, bakışları onunkilere kilitlendi. "Tek bilmek istediğim... beni kar n olarak tutmak istiyor musun?"

Nikolas onun yoğun mavi gözleri tarafından tuzağa düşürülmüştü. "Evet," diye duydu kendini
Söyle.

Başını salladı, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "O zaman kalacağım. Ve senin emirlerine uyacağım.
kararlar. Yatağına gelmemi istediğinde bana söylemen yeterli."

Nikolas sertçe yutkunarak onun parmaklarını tutmayı bıraktı ve yüzüne sıcak su sı ratmakla meşgul oldu. Onu yatağına almak, içindeki acıyı dindirmek, düşünmesine izin verebileceği bir konu değildi. Felaketle sonuçlanacak bir zincirleme reaksiyon başlatmak istemiyorsa, bu ona yasakt . "Sidarov yakında tıraş bıçağımı getirmeli," dedi, yüzünden ve çenesinden damlayan suyu temizlerken.

Emelia utangaç bir tavırla banyonun yanındaki lavanta sabunu kab n  işaret etti. "Saçınızı yıkayayım mı, Prens Nikolai?"

"Hayır, ben hallederim."

"Hiç sorun olmaz. Bir kadın kocası için böyle şeyler yapmayı öğrenmeli." Kiremitli sobanın üzerinde duran su kovalarından birini aldı ve ona getirdi.

Nikolas tereddüt etti, onu nasıl reddedeceğini düşünüyordu. Onun beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştı ve gergin bir iç çekişle rahatladı. Neden banyosuna yardım etmesine izin vermiyordu? Bunun ne zararı olabilirdi ki? Başını öne eğdi, Emelia suyu başından aşağı dökerken suyun sıcaklığıyla hafifçe sıçradı.

"Ne kadar güzel saçlar," diye yorumladı, ıslak bukleleri adamın yüzünden uzaklaştırırken. "Tepesindeki açık renk çizgiler dışında koyu bal renginde."

"Özel bir şey değil." Emelia'nın elbisesinin kollarını dirseklerine kadar itmesini ihtiyatla izledi.

Kaygan bir sabun kalıbına uzandı. "Kibirli olmaman iyi bir şey." Devam ederken sesinde bir gülümseme vardı. "Sanırım senin görünümündeki pek çok erkek öyle olurdu." Adamın arkasına geçti, sabunu başına sürdü, sonra da köpüğü saçlarına yedirdi. "Gözlerini kapat lütfen. Sabunun onları yakmasını istemiyorum."

Emelia saçlarını yıkarken Nikolas sırtını banyonun duvarına yasladı. Parmakları kafa derisinde ve ensesinde geziniyor, kulaklarının arkasını nazıkçe ovuyordu. Onun güçlü, ince ve zarif ellerini her zaman sevmişti. Birden onu o kadar çok istedi ki nefes almakta zorlandı. Başını çevirirse, ağzıyla göğsüne ulaşabilir, meme ucunu ısırabilir ve diline karşı sertleşene kadar emebilirdi. O çok iyi hatırladığı kedi sesini çıkaracak ve daha da yaklaşarak kendini ona sunacaktı.

Onu banyoda kendisiyle birlikte cırılçıplak hayal ediyordu, teni pırıl pırıl ve ıslaktı, saçları koyu kırmızı tutamlar halinde etraflarında uçuşuyordu. Tutkularının gücünden her yere su sıçrayana kadar onu vücudunda aşağı yukarı pompalayacaktı-

"Bu kadar yeter," dedi boğuk bir sesle, dik oturarak. "Neredeyse bitirdin mi?"

"Evet, Prens Nikolai."

Kadın sobaya giderken onu dinledi. Geri döndü ve saçlarını daha sıcak suyla duruladıktan sonra akan yüzünü kurulaması için ona kuru bir bez uzattı. Gözlerini açtığıında, onun utanmış ama meraklı bakışlarının suyun altındaki vücudunun hatlarına odaklandığını fark etti. Kız gibi bir allık yanaklarını parlatıyordu. Nikolas yarı yarıya dürtülerini kontrol edemeyeceğinden korkuyordu.

"Teşekkür ederim," diyebilirdi. "Şimdi Sidorov'u bul ve ona tıraş olmak istediğimi söyle."

"Evet, ama önce, yapmamı ister misin-"

"*Şimdi*," diye tekrarladı hoyratça.

Emelia itaatkâr bir tavırla başını sallayıp gitti ve Nikolas acı dolu bir iç çekti. Suyun dibine çöktü ve bedeninin sakinleşmesini diledi. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye mırıldandı. Hamamda gürleyen bir kahkaha yankılandığında neredeyse aklı başından gidecekti.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun Nikolai?"

Nikolas döndü ve yabancıya baktı. İfadesini kontrol ediyor, içinde hissettiği şaşkınlığı belli etmiyordu.

Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan, yaklaşık bir metre boyundaki bir adam küvete doğru yürüdü ve onu içten bir eğlenceyle inceledi. "Az önce yeni karını gördüm," dedi dev adam ona. "Güzel bir kadın ve benim Catherine'im gibi iyi, sağlam bir soydan geliyor. Tanrı akıllıca bir seçim yapmanı nasip etsin dostum."

Yabancıнын, bu kadar iri bir adama göre son derece küçük ve yuvarlak olan yüzü tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Düz, ince kestane rengi saçları dar omuzlarına dökülüyordu. Üst dudağını küçük bir bıyık süslüyordu ama çenesinin sert ve ağır hatlarını yumuşatacak bir sakalı yoktu. Ela gözleri adeta enerjiyle dans ediyordu, aynı huzursuzluk tüm bedenine nüfuz etmiş gibiydi. Batılı kıyafetler giyyordu ama Rusça'yı yerli bir Slav'ın kalın, inişli çıkışlı tonlarıyla konuşuyordu.

Adam Nikolas'a, "Kısa bir ziyaret için maiyetimi getirdim," diye bilgi verdi. "Güzel yemeklerinizden ve eğlencelerinizden birine ihtiyacımız var. Menshikov Polonya'daki komutanlığından döndü ve ona keyifli bir zaman geçirtmek istiyoruz." Adam göz kırptı. "Kalisz savaşında İsveçlilere karşı kazandığı zaferden sonra Aleksaška'ya çok şey borçluyuz. Şimdi, eğer bir komutayı kabul edersen, savaşı hemen kazanırız!"

Nikolas, beyni hararetle çalışırken, "Ben asker değilim," diye cevap vermeyi başardı. Menşikov... Çar Petro'nun en yakın arkadaşı ve yoldaşının adı.

Hamamda onunla birlikte duran adam İmparatorluk Majesteleri Büyük Petro'ydu.

Ei4ht

SIDAROV'UN zamanında gelişi sayesinde Nikolas aklını başına toplayana kadar sohbet etmek zorunda kalmamıştı. Banyoda oturmuş, hizmetkâr onu ustalıkla tıraş ederken kalbi küt küt atıyordu. Peter bu arada etrafta dolaşarak, tutsak dinleyicilerine enerjik bir monolog sunuyordu.

Nikolas hem dehşete düşmüş hem de büyülenmişti. Çar Petro'nun başarılarına her zaman hayranlık duymuştu. Okul kitaplarında Petro'nun güçlü Rus donanmasını yarattığını, İsveçlilerle yirmi yıl süren savaşta ülkeyi zafere taşıdığını ve görkemli Petersburg şehrini inşa ettiğini okumuştur. Tüm bunları yapmak için deha ve vahşi bir iradenin karışımı gerekmişti ve her iki nitelik de karşısında duran adamda açıkça görülüyordu.

Çar uzun uzun savaştan, İsveç Kralı Charles'ın kendine aşırı güveninden ve Rusya'nın son dönemdeki "yakıp yıkma" politikasının başarısından bahsetti. "İnatçı aptallar, birliklerine yiyecek tedarik edemedikleri halde Polonya üzerinden ilerlemeye çalışıyorlar," dedi Peter acımasız bir gülümsemeyle. "Uzun süre dayanamayacaklar, aptal İsveçliler. Yakında kayıplarını azaltmak zorunda kalacaklar, yoksa kış onları yok edecek."

Nikolas çocukluğunda okuduğu askeri tarihi hatırlamaya çalışarak, "Charles muhtemelen kuzeydoğuya yürüyecek," diye yorum yaptı. "Varşova'daki savunmanızı aşmaya ve Litvanya'ya ilerlemeye çalışacak-" Sidarov'un yüzüne uyguladığı taze havlu yüzünden sesi geçici olarak boğuldu.

"Bütün o nehirleri ve bataklıkları geçmeyi asla başaramaz," diye alay etti Peter. "Geçse bile onu sınır kasabası Grodno'da durdururuz."

Nikolas omuz silkti ve Charles'ın Polonya'yı geçip Grodno'yu kolaylıkla ele geçirdiğini hatırladı. "Sadece Tanrı ve Çar bilir," dedi eski bir Rus atasözünden alıntı yaparak. Sidarov'un bu iltifat karşısında gözlerinin dolmasına aldırmadı.

Peter'ın ince dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Seni özledim Nikolai. Moskova'da kaldığım süre boyunca seni sık sık göreceğim. İki yıldır başkentten uzaktayım! Yapılacak çok şey var, Noel tatili boyunca beni burada tutmaya yetecek kadar. Ne yazık ki Menshikov Polonya'daki alayına dönmek zorunda kalacak."

"Bu çok kötü," dedi Nikolas yumuşak bir sesle, banyodan çıkıp Sidarov'un kendisine uzattığı bornozu giyerken.

Peter sanki Nikolas bir şaka yapmış gibi kısa bir kahkaha attı. "Onu özleyecekmişsin gibi davranmana gerek yok Nikolai. Herkes seninle Menşikov arasındaki husumetin farkında. Ama nefretini bir kenara bırakmalısın, en azından bu gece için. Menshikov ülkesi için iyi şeyler yaptı ve savaş alanındaki başarılarından dolayı ona saygı duyulmalı."

Nikolas tarafsız bir mırıltıyla *onayladı*, başka bir adama bakmanın yeni deneyiminden rahatsızdı. Kendi boyu da azımsanacak gibi değildi ama çar bir devdi.

"Ayrıca," diye devam etti Peter, "ikinizin birbirinizden hoşlanmamanız için hiçbir neden yok. Siz ve Menşikov'un pek çok ortak yönü var. İkiniz de zekisiniz, hırslısınız ve Rusya'yı Batı'ya eşit hale getirmek için eski yöntemlerden vazgeçmeye isteklisiniz. Alexashka'nın sizdeki cila ve yakışıklılıktan yoksun olduğunu kabul ediyorum ama onun da kendine has yetenekleri var."

Nikolas, Aleksandr Menşikov'un açgözlülük konusundaki tarihi ününü ve Rus halkından ve hükümetinden para çalarak gücünü kötüye kullandığını hatırlayarak, "Özellikle de servet edinmek söz konusu olduğunda," dedi boş boş. Sidarov'un bu küstahça söz karşısında sessizce nefes aldığını duydu.

Peter'ın yüzünün sol tarafı rahatsız olmuş gibi seğirdi, ama içinden ani bir kahkaha patladı. Nikolas'a uyarıcı bir bakış attı. "Aleksaşa'mın hataları var, ama bana büyük hizmetlerde bulundu. *Sana* gelince, benim zeki dostum... Moskova tüccarlarıyla işler nasıl gidiyor? Onları İngiliz ve Hollandalılara benzer ticaret şirketleri kurmaya ikna edebildin mi?"

Nikolas tereddüt etti, blöf yaparak nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. "Bunu gönüllü olarak yapacaklarından şüpheliyim," dedi Peter'ın bakışlarıyla doğrudan karşılaşarak. "Pazar yeri *posád*'ından endüstriye geçiş kolay olmayacaktır."

Peter onaylamadığını belli edercesine homurdandı ama hiç şaşırmamıştı. "Benim halkım hep böyledir. İlerlemeye zorlanmaları gerekir, çünkü bunu asla isteyerek seçmezler. Yeni bir atamaya hazır ol Nikolai. Şu andan itibaren kentin ticari ve mali işlerini senin düzenlemeni istiyorum. Batı'da işlerin nasıl yürüdüğünü hiç anlamamış gibi görünen valiye danışmanlık yapacaksın."

"Ama ben-" diye itiraz etmeye başladı Nikolas, bir devlet görevine talip değildi.

"Evet, minnettar olduğunuzu biliyorum," diye araya girdi Çar ve hamamın kapısına doğru yürüdü. "Şehirdeki yeni tahkimatı gezmeli ve inşaatın nasıl gittiğini görmeliyim. Bu akşam daha sonra, mükemmel yemek ve eğlence gecelerinizden birinin tadını çıkarmak için döneceğim. Özel tiyatronuzu yenilediğinizi duydum, izlemek için sabırsızlanıyorum."

Huysuz dev gittiğinde Nikolas banyonun kenarına oturdu ve inanamayarak başını salladı. "Aklımı kaçırdım," diye mırıldandı.

Sidarov ona bitişikteki odaya gelip giyinmesini işaret etti. "Giyinmenize yardım ettikten sonra, Majesteleri, bu gece için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Gecikecek zamanımız yok." Durakladı ve nazikçe ekledi, "Çarı biraz daha etkilemeyi deneyebilirsiniz, Majesteleri. Menshikov'un her zamanki gibi size karşı komplolar kurduğuna şüphe yok. Pek çok şey Çar'ın gözüne girme becerinize bağlı."

"Elbette," dedi Nikolas suratsızca. İmparatorluk hükümeti hangi yüzyılda olursa olsun hep aynıydı. Bir insanın hayatı İmparatorluğun insafına kalmıştı.

Çar'ın kaprisleri. "Çarın çizmelerinden birini, Menşikov'un diğerini yalamasından daha hızlı yalamam gerekiyor. Asaletin ayrıcalıkları vardır."

Sidarov ona şaşkın bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi, sessizce görevine devam etti.

Çar ve maiyetinin geceyi burada geçirme ihtimaline karşı hizmetkârlar çeşitli odaları hazırlarken malikânede hummalı bir faaliyet vardı. Aşçı muazzam bir ziyafetin hazırlanması için hizmetkârları yönlendirirken, devletin özel oyuncu topluluğu akşam için bir Fransız farsı sergilemeye çağrıldı. Sidarov evin içinde hızla ilerlerken ve karşılaştığı herkese emirler yağdırırken bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Kendi haline bırakılan Nikolas, Angelovsky'lerin mevcut mülklerinin durumunu araştırmaya koyuldu. Ailenin mülklerinin çoğunun yeterince belgelenmemiş olduğunu görünce şaşırdı. Bulabildiği birkaç belgeye ve hesap defterine baktığında, aile servetinin gelecekte olacağının sadece bir kısmı olduğunu keşfetti. Angelovsky'lerin geliri yalnızca birkaç özel mülkün kirasından ve bir İmparatorluk porselen fabrikasındaki çok küçük bir hissedenden oluşuyordu. Görünüşe göre Prens Nikolai'nin ilgi alanları arasında para kazanmak çok da önemli değildi.

"Nikolai?" Emelia'nın yumuşak sesi kütüphane kapısından geldi ve başını kaldırıp karısının köşeden baktığını gördü.

"Ne oldu?"

Dikkatle odaya girmeye cesaret etti. "Sidarov, Çar'ın bu akşam bizim masamızda yemek yiyeceğini söyledi. Orada olmak zorunda mıyım?"

"Evet," dedi kaba bir şekilde, bir hesap defterini kapatırken. "Batılı kadınlar her zaman kocalarıyla aynı masada yemek yerler."

"Ah." Kaşlarını gergin bir şekilde çattı ve köylü elbisesinin kollarını karıştırdı. "Ben... Bir sarafan dışında yiyecek hiçbir şeyim yok."

"Bu iyi olacak."

"Bu modern değil. Modaya uygun değil."

"Sizin için birkaç elbise diktireceğiz. Bu arada sarafanı giy."

"Evet, Nikolai."

Cildinin tuhaf bir şekilde solgun göründüğünü fark ettiğinde bakışları kızın yüzünde kaldı. "Yaklaş," dedi aniden.

Emelia ayaklarını sürüyerek itaat etti ve masasının yanına geldi. Nikolas ayağa kalktı ve onun yüzünü inceledi. Yoğun bir pudra uygulaması cildinin yumuşak, doğal allığını örtmüş, donuk ve kireçli bir hale getirmişti. Nikolas yavaşça parmağını yanağında gezdirdi ve beyaz kaplamada ipeksi bir iz bıraktı. Birkaç pudra tanesi kirpiklerinin kumral kıvrımlarına takılmıştı.

"Bunu bana Prens Golorkov'un karısı verdi," dedi Emelia. "Bütün saray kadınları pudra kullanır. Bu benim lekelerimi kapatmak için."

"Lekeler mi?" Nikolas şaşkınlıkla tekrarladı. "Bunları mı kastediyorsun?" Yanağının tepesinde bir iz daha çizdi ve altın rengi çillerin dağınıklığını ortaya çıkardı. "illerini seviyorum. Onları kapatmaya alışma."

Ona şüpheli bir bakış attı. "*Kimse* onları sevmez. Ben de dahil."

"Seviyorum." Nikolas hafifçe gülümseyerek eliyle onu çenesinin

altından drtt.

Parmak.

"Bir süre kalıp seni izleyebilir miyim?" Emelia düşüncesizce sordu. "Herkes çok meşgul ve benim yapacak hiçbir şeyim yok."

Nikolas onun da sabahtan beri kendisini rahatsız eden aynı kapana kısılmış, huzursuz duyguyu paylaştığını hissetti. "şehirde bir gezintiye çıkmak ister misin? Kitaigorod'a gidebileceğimi düşünmüştüm."

Emelia'nın gözleri, en iyi perakende mağazalarının bulunduğu Kremlin bölgesindeki pazar yerinden bahsedilince parladı. "Oraya daha önce hiç gitmemiştim!"

Onun heyecanı karşısında eğlenmişti. "O zaman acele et ve pelerinini bul. Ve yüzünü yıka."

Nikolas hizmetkârlara atlı kızağı hazırlamaları talimatını verirken Emelia heyecanla oradan uzaklaştı. Emelia onu ön girişte karşıladığında, eski, ağır şallar hantal katlar halinde etrafına sarılmıştı. Nikolas uzanıp giysilerden birini boynuna daha sıkı dolamak istedi. "Senin pelerinin yok mu çocuğum?"

"Hayır, ama bunlar çok sıcak tutar. Soğuğu neredeyse hiç hissetmeyeceğim."

Nikolas yırtık pırtık şallardan oluşan koleksiyonu incelerken kaşlarını çattı. "İhtiyacın olan şeyler listesine bir de pelerin ekleyelim."

"Özür dilerim Nikolay," dedi ciddiyetle. "Çeyizim yok, giysilerim yok... Sana hiçbir şeyim olmadan geldim."

"Ben olsam öyle demezdim," diye cevap verdi usulca, onun parlak mavi gözlerine bakarak. Parmaklarının arkası kazara kadının boğazının tüylü derisine değdi. Nikolas durakladı, parmakları temastan dolayı karıncalanmıştı. Kumaş katmanlarının altında gizlenen ince, zarif formun acı verici bir şekilde farkındaydı. Onu üst kata çıkarıp soyamak ve çıplak bedenini kendi bedenine yaslamak istiyordu. Kanı kontrolsüzce akıyordu. Ama ne kadar isterse istesin onunla sevişemezdi. Onu hamile bırakma riskini göze alamazdı, yoksa Angelovsky ailesinin talihsiz geleceği tekerrür ederdi.

"Gel," diye mırıldandı, ona dışarıdaki arabaya kadar eşlik etti. "Moskova'ya bir göz atalım."

Emelia kısa bir süre tereddüt ettikten sonra arabada kürk battaniyeyi onunla paylaşmayı kabul etti. Ayakları sıcak taşlarla ısıtılmış, sıcacık bir kozanın içinde birbirlerine sokulmuş bir halde, şehrin içinden Kremlin'e doğru yol aldılar.

Nikolas antik kalede gördüğü farklılıklar karşısında hayrete düşmüştü.

Tanıdık kırmızı tuğla duvarlar ve soğan kubbeli kuleler kümesi orada olsa da, Büyük Kremlin Sarayı henüz inşa edilmemişti. Dünyanın en büyüğü olan Çar Çanı henüz dökülmemiş, hatta tasarlanmamıştı. Dik kırmızı tuğlalı duvarların kapılarının üzerinde Tanrı'nın lütfu ve koruması için devasa ikonlar asılıydı.

"Oldukça şaşırtıcı," dedi Emelia, onun pencereden dışarıya bakışını takip ederek. "İçeride neler olup bittiğini düşünmek..." Yüzü bir an için sertleşti. "Çar ve hükümet yetkilileri bu duvarların arkasında güvenle oturabilir ve tek bir hareketle dışarıdaki herkesin hayatını değiştirebilirler. Peter bir savaş istiyor ve bu yüzden binlerce kişi onun hizmetinde ölmeli. Peter Baltık Denizi kıyısında yeni bir şehir istiyor ve amcam ve kardeşlerim gibi adamlar bu şehirde çalışmak için askere alınıyor. Çar'ın isteğini yerine getirirken pek çok kişi öldü. Amcam ve kardeşlerim de muhtemelen orada ölecek."

"Bundan emin olamazsınız."

"Petersburg çok tehlikeli bir yer. Kazalar, hastalıklar, hatta vahşi hayvanlar bile var. Orada geceleri sokaklarda kurtlar dolaşır, bilirsiniz. Çar, ailemi kendi istekleri dışında oraya göndermekle hata etti. Bilge ve büyük bir adam olabilir ama bence aynı zamanda çok bencil!" Emelia durdu ve fevri konuşmasına vereceği tepkiyi merak ederek ona dikkatli bir bakış fırlattı.

"Bu haince bir konuşma," dedi Nikolas sessizce.

"Özür dilerim-"

"Olma. Başka kimse duymadığı sürece bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. İnsanlar en ufak bir isyan belirtisinde tutuklanır ve idam edilir."

"Evet, biliyorum." Kadın merakla ona baktı. "Çar'a karşı bir şeyler söylediğim için beni cezalandırmayacak mısınız?"

Nikolas, İmparatorluk hükümetinin elinden çektiği onca acıyı düşünerek homurdandı. "Pek sayılmaz. Kadın ya da erkek herkesin bir fikri olabilir."

"Çok tuhafsin," dedi Emelia, yüzünde meraklı bir gülümseme belirterek. "Bir erkeğin böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım."

At arabası pazar yerinde durdu. Araçtan indiklerinde birçok bakış onlara odaklandı. Nikolas, ayakları bir buz parçasına değen Emelia'yı sabit tuttu. "Yavaş ol," diye mırıldandı kollarını kavrayarak. "Adımlarına dikkat et, yoksa ben seni yakalayamadan düşersin."

"Teşekkür ederim," dedi nefes nefese ve pazar yerine bakarken güldü. "Görecek o kadar çok şey var ki!"

Nikolas, tezgahların sıralandığı ve mallarla dolup taşan ticaret sıralarının önünden geçerlerken elini onun sırtından çekmedi. Tüccarlar dikkatlerini çekmek için bağırıp çağırıyor, mallarının değerini anlatıyorlardı. "Güzel deri çizmeler!" "Yumuşak koyun derisi battaniyeler!" "Satılık kutsal ikonalar!" Seyyar satıcılar boyunlarına asılı yiyecek tepsileriyle dolaşıyordu: küçük bal likörü şişeleri, lahana ve pirinçle doldurulmuş *pirozski*, küçük tuzlu balıklar ve ara sıra limon veya elma gibi lezzetler. Hem zengin hem de fakir müşteriler aynı tepsilerden yiyor, birbirlerine karışmaktan çekinmiyorlardı.

Sıraların ötesinde kuyumculuk, marangozluk ve tuhafiye alanlarında uzmanlaşmış zanaatkarların bulunduğu daha köklü dükkânlar yer alıyordu. Taş ustaları mallarını Ekaterinburg'dan getirmişlerdi: canlı zümrüt malakit veya parlak mavi lapisten yapılmış mükemmel kesilmiş düğmeler ve takılar; boncuk ve mücevher haline getirilmiş kristaller, topaz ve ametist. Diğer dükkanlarda havyar ve baharat fiçileri ya da kaplan ve kurt postları da dahil olmak üzere derin, lüks kürk yığınları sergileniyordu. Birkaç Çin çay dükkânı dışında, on dokuzuncu yüzyılda şehri dolduracak olan çok sayıdaki yabancı işletmeyle karşılaştırıldığında, sadece bir avuç yabancı işletmenin olduğu görülüyordu.

Bir dantelci dükkânında duran Nikolas, Emelia'yı içeri çekti. Emelia, bazıları örümcek ağı kadar ince, her kaliteden dantellerle dolu masaları görünce sevinçle haykırdı. Ürünlerin arasında gezinen Nikolas, saatte ancak bir inç hızında dokunabilecek kadar karmaşık beyaz dantelden bir şal seçti.

"Beğendin mi?" diye kayıtsızca sordu ve Emelia'nın şaşkınca başını sallaması üzerine yakınlarda bekleyen dantelciye bir yazı tura attı.

"Benim için mi?" Emelia haykırdı, yüzü heyecanla parlıyordu.

"Tabii ki senin için." Nikolas'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Başındaki koyu renkli örtüyü dikkatle kaldırdı ve ince, yumuşak danteli saçlarının üzerine örttü. "Bunu başka kim için alabilirim ki?"

Elleri budaklı bir ağacın dalları gibi olan yaşlı bir kadın olan dantelci başıyla onayladı. "Çok güzel. Kızıl saçlarına kar yağmış gibi görünüyor."

Emelia uzandı ve dantele hafifçe dokundu. "Hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştım," diye mırıldandı. "Düğün kıyafetlerimi bile ödünç almıştım."

Şal dikkatlice kâğıt bir pakete sarıldı. Nikolas daha sonra Emelia'yı tütsüler, yağlar ve havayı tatlandıran parfümlerle dolu bir parfümeriye götürdü. Emelia ilgi çekici şişeleri ve koku kutularını incelerken Nikolas köşedeki yaşlı Fransız'la konuştu. "Mösyö, karım için bir koku seçmek istiyorum."

Parfümcü Emelia'ya parlak, kara gözlerle baktı. "Güzel görünümlü bir kadın. Belki bir gün onun için özel bir parfüm hazırlamama izin verirsiniz, Majesteleri. Bu arada, şimdiden hazırladığım mükemmel bir parfüm var. Gül, bergamot ve biraz da nane." Dükkânın arka tarafını karıştırarak mavi camdan bir şişe buldu ve tıpasını çıkardı. Davetkâr bir tavırla Emelia'ya uzattı. "Bileğiniz, madam."

Emelia temkinli bir şekilde kolunu uzattı ve parfümcü onun tenine küçük bir damla sürdü. Emelia bileğini kokladı ve şaşkın bir sırıtişla Nikolas'a baktı. "Tıpkı bahardaki çayır gibi kokuyor!"

"Size mükemmel olduğunu söylemiştim," dedi parfümcü gururla. "Saraydaki tüm kadınlar için parfüm yapıyorum."

Birkaç dakikalık pazarlıktan sonra Nikolas parfümü satın aldı ve Emelia'ya verdi. Emelia parfümü şaşkın bir ifadeyle aldı.

"Bana hediye almanı beklemiyordum," dedi, Nikolas'ı dükkândan çıkarken takip ederken şişeyi nazıkçe kucaklayarak. "Onları hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Artık benim karımsın. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

"Gerçekten istediğim şey..." diye başladı ve saç çizgisine kadar kızardı.

"Evet?" Nikolas onun söyleyebileceklerinden yarı korkarak sordu.

"Gerçekten istiyorum-" Emelia tekrar denedi ama sinirli bir şekilde vazgeçti.

Nikolas caddenin kenarında durdu, bakışları onun yüzünü arıyordu. Ona neden hediyeler aldığından ya da onu memnun ettiğini göstermenin neden gerekli görüldüğünden emin değildi. Dünya üzerinde sahip olamayacağı tek kadın oydu. Acı içinde, hayatın neden onun için diğer erkekler için olduğu kadar basit olmadığını merak ediyordu. Kendisinin bölünmüş yarısını, onu isteyen ve ondan korkan tarafını asla uzlaştıramamıştı.

"Malikâneye dönsek iyi olacak," dedi sonunda. "Peter ve maiyeti yakında burada olur."

Nikolas için hazırlanan giysiler, brokar manşetleri olan uzun kehribar rengi kadife bir palto, dar kadife bir pantolon ve mücevherli brokar bir yelek, günün modasına uygundu. Onlarla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Dar kesimleri, parlak renkleri, gösterişleri... Hepsi de kendi zevkine aykırıydı. Akşam için siyah ve beyazın zarif sadeliğine alışkındı, ceket ve pantolonda boş yer bırakılarak dikilmiş, her şey net ve düzgün. Kraliçe Victoria'nın zamanındaki tarz buydu. Ancak on sekizinci yüzyılın başlarında, varlıklı bir adamın bir tavus kuşunun tüm inceliğiyle giyinmesi beklenirdi.

Özenle hazırlanmış kıyafetleri içinde kendini gülünç hisseden Nikolas, Emelia'nın odasına gitti.

Karısını Fransız tasarımı maun bir tuvalet masasında oturmuş, o öğleden sonra kendisine verdiği mavi parfüm şişesine şaşkınlıkla bakarken buldu. Onun giriş sesiyle omzunun üzerinden bakan Emelia hayranlıkla gülümsedi. "Ne muhteşem kıyafetler, Nikolai."

İsteksiz bir homurtu çıkardı ve tuvalet masasına yaklaştı. Emelia kırmızı sarafanını giymiş, arkasındaki örgüye kırmızı kurdeleler dolamıştı. Saçlarının üzerine kırılğan bir tül örtmüş ve altın tel halkayla sabitlemişti. Ona dokunmaktan kendini alamayan Nikolas, alnının tam ortasında durması için diademinin küçük yakut taşını ayarlamak bahanesiyle uzandı. Başparmağı kaşlarından birinin üzerinden hafifçe geçerek parlak kumral kavisini yumuşattı. Ona bir mücevher vermek zorundaydı; bir Angelovsky'nin karısı sahte taşlar takmamalıydı.

Emelia mavi şişeyle oynadı. "Daha önce hiç parfüm kullanmadım. Nasıl takmalıyım?"

"Çoğu insan çok fazla kullanma hatasına düşüyor. Sadece bileklerinize ve kulaklarınızın arkasına küçük bir damla sürün." Nikolas cam şişenin tıpasını çekerek asanın ucunu kadının bileğine dokundurdu. Yaz çiçeklerinin baş döndürücü kokusu burnuna gelene kadar nemli noktaya parmak ucuyla masaj yaptı. "Bazı kadınlar nabzın en güçlü attığı yerleri parfümlemeyi sever... boğazı, dizlerinin arkasını..."

Emelia güldü, adam kulak memelerinin arkasındaki hassas oyuklara dokunduğunda kıpırdamadan durdu. "Ama kimse bacaklarımı görmeyecek!"

Güçlü, ince baldırlarının onu sıkıca sarmak için kalktığı düşüncesi Nikolas'ın ağzının kurumasına neden oldu. Onun gülümseyen mavi gözlerine baktı. İstese onu burada baştan çıkarabilir, birkaç metre ötedeki yatağa götürebilir, sarafanının eteklerini beline kadar kaldırabilirdi...

Yüzü Nikolai'nin kalçalarının hizasındaiken, Emelia Nikolai'nin pantolonunun demir kısıtlamasının altında sertleşen bedenindeki değişimi fark etmekten kendini alamadı. Pembeye döndü ve boğazını temizleyerek, "Nikolai, istiyor musun-" diye sordu.

"Hayır," diye tersledi ve arkasını döndü. Kapıya doğru yürüdü ve eşikte durakladı, ona dönüp bakmadan konuştu. "Acele etmenizi öneririm, madam. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, bu gece Çar için ev sahibesi rolü oynayacaksınız. Ve iyi bir performans sergileseniz iyi olur, yoksa ikimiz için de cehennem azabı çekeriz."

Altı oyuncudan oluşan topluluk, Molière'in komedisini ilgi çekici bir hafiflikle sahneledi. Yaklaşık otuz kişilik bir konuk grubu, Angelovsky malikânesindeki özel tiyatrodan dinlenirken Çar'ın etrafında kümелendi. Tiyatro küçük ama lükstü, duvarları kalın yıldızlarla kaplıydı ve aile atalarının oval şekilli portreleri. Solunda Nikolas ve sağında Aleksandr Menshikov'un yer aldığı Çar, oyuncuların maskaralıklarına içtenlikle güldü.

Nikolas karısının gerginliğinin son derece farkındaydı. Emelia yanındaki koltukta donup kalmış, arada bir Çar'a bakıyordu. Nikolas onun Peter'den korktuğunu tahmin ediyordu. Emelia'nın mütevazı geçmişine sahip köylülerin hepsine Rusya Çarı'nın yeryüzündeki en güçlü adam, babacan ve her şeye kadir bir figür olduğu ve onun üzerindeki tek varlığın Tanrı olduğu öğretilmişti. Nikolas, Emelia'yı yatıştırmak ve dikkatini oyunda tutmak için sık sık kulağına fısıldıyor, Fransızca cümleleri ve şakaları Rusçaya çeviriyordu.

Oyun sona erdiğinde konuklar yemek odasına götürüldü ve uzun bir masaya dizildi. Nikolas yine Peter'in solunda, Menshikov ise sağında oturuyordu. Emelia birkaç sıra ötedeydi ve masadaki şık giyimli saray kadınlarına kıyasla rahatsız görünüyordu. Ağır terbiye edilmiş balık ve kızarmış av eti tabakları servis edildi ve pembe kristal kaplı gümüş kadehlere şarap dolduruldu.

Nikolas çok az şey söyledi, sadece sandalyesinde arkasına yaslandı ve Çar ile Menşikov'u izledi. Nikolas'ın hayatında gördüğü anda nefret ettiği çok az insan olmuştu ama kısa süre önce Izhora Prensi unvanını alan Aleksandr Danilovich Menshikov bunlardan biriydi. Belki de bunun nedeni Menşikov'un kendisinden aynı yoğunlukta nefret etmesiydi.

Uzun boylu, soğuk yüzlü, Polonya'daki hizmetinin zorlukları yüzünden bir deri bir kemik kalmış bir adam olan Menşikov, Çar'a bir gölge gibi yapışmış, onun tüm düşüncelerini ve ihtiyaçlarını tahmin etmeye çalışıyordu. Sıra dışı turkuaz gözleri, yoğun ve hesapçı bakışları ve Petro'nunkine benzer bir bıyıkla süslenmiş sert, küçük bir ağız vardı. Dayanıklılık, zekâ ve hırsın birleşimi sayesinde Menşikov, sık sık Petro'nun yerine konuşmasına izin veren bir güce yükselmişti. İkisi arasında derin bir yoldaşlık duygusu var gibiydi.

erkekler. Menşikov, çarla olan ilişkisini şiddetle kıskanıyordu ve Petro'nun konuştuğu ya da hayranlık duyduğu herkes tarafından açıkça tehdit ediliyordu.

Menşikov Nikolas'la kedi gibi bir ses tonuyla konuştu. "Angelovski geleneğine uyarak bir köylü kadınla evlenmeniz ne kadar takdire şayan! Hiç zorlanmadan ürüyorlar ve onları eğitmek çok basit bir mesele."

Peter uyarı tonuyla, "Aleksaşa," dedi ama Menşikov boş boş konuşmaya devam etti.

"Aşık olmadan evlenmen akıllıcaydı Nikolai. Hiçbir şey bir erkeğin Çar'a ve Rusya'ya olan bağlılığına engel olmamalı, özellikle de bir kadına olan aşkına. Talepkâr yaratıklar, kadınlar... Her şeyi kendileri için isterler. Bir erkek neyin önce gelmesi gerektiğini bildiği sürece, iyi işler yapacaktır."

Nikolas ona, "Neyin önce gelmesi gerektiğini biliyorum," diye güvence verdi, sesi sakin, gözleri sertti. Emelia'nın Menshikov'un geçmişiyile ilgili sivri sözleri karşısında nasıl utanç içinde kızardığını gördü. Nikolas ona dönerek yumuşak bir sesle, "Bakalım ne kadar yükselebileceksin, *ruyshka*. Dostumuz Menshikov şu anda Rusya'nın prensi olabilir, ama Moskova pazarında bir pasta satıcısı olarak işe başladı."

Menşikov sokulmuş gibi seğirdi ve Peter kahkahalarla güldü. "Bunu sen istedin, Aleksaşa," dedi, hâlâ kıkırdayarak. "Nikolay'ı kışkırtmaman gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. O uyuyan bir kaplan. En iyisi onu uyandırmamak."

"Hepimiz Angelovsky'ler gibi aristokrat olarak doğamayız," diye mırıldandı Menshikov. "Çar'ın bir insanı asil kanından dolayı değil, kendi erdemleri için ödüllendirmeye inanması Rusya için ne büyük şans!"

Peter, "Tek istediğim halkımın bana sadakatle ve içtenlikle hizmet etmesi," diye cevap verdi. "Bu şekilde bir köylü, bir prensten çok daha asil olduğunu kanıtlayabilir." Nikolas'ın bakışlarını takip ederken, Peter'in dikkati Emelia'nın üzerinde yoğunlaştı. "Hangi köydensin, çocuk?"

Bu sıradan bir soruydu, çoğu Rus'un kibar bir ilgi göstermek için sorduğu bir nezaketti. Ancak Emelia üzerindeki etkisi

beklenmedik. Çok solgunlaştı ve alnında nemli bir parlaklık belirdi. Nikolas onun cevap vermeyeceğini düşünene kadar sessizliği neredeyse dayanılmaz bir dereceye kadar uzadı.

Cevabı zar zor duyulabiliyordu. "Ben... Ben... Preobrazhenskoe."

Peter, sol yanağında başlayan garip tik dışında hareketsizdi.

Bu da ne demek oluyor? Nikolas endişeyle düşündü, sonra birden Preobrazhenskoe'nin birçok kana susamış ayaklanmanın başladığı yer olduğunu fark etti. Burası, Peter çocukken ailesinin çoğunun ölümünden sorumlu olan Streltsy isyancılarının eviydi. Akrabalarını gözlerinin önünde öldürmüşlerdi. Bu travma, yüzünün ve boynunun sol tarafında ömür boyu ara sıra nöbet geçirmesine neden olmuştu. Preobrazhenskoe'deki ikinci Streltsy isyanından sonra, tüyler ürpertici toplu infazlar, yer kilometrelerce kana bulanıncaya kadar orada yapılmıştı. Hiçbir şey Peter'ın o köyün adını anmaktan daha olumsuz bir tepki vermesini garanti edemezdi.

Menşikov zorlukla bastırılmış bir neşeye Emelia'ya baktı. "Peki ailenizin hepsi Preobrazhenskoe'den mi, canım?" diye sordu nazikçe kötü niyetli bir tonda.

"Evet," diye fısıldadı yüzünü yere eğerek. Tam bir suçluluk timsaliydi.

Yeni bir farkındalık Nikolas'ın gözlerinin arasına bir tuğla gibi çarptı. Golorkov malikânesinde yaptıkları konuşmanın bir kısmını hatırladı, sorularına verdiği isteksiz cevapları...

"Babam öldü... Babamın siyasi inançları yüzünden ailem popüler değildi..."

Babası muhtemelen bir *Strelets* isyancısı olduğu için idam edilmişti. Yeni

bilgilerle başa çıkmaya çalışan Nikolas, sadece yarım önünde gelişen sahnenin farkındaydı.

Peter konuşmanın gidişatını değiştirmek için harekete geçtiğinde yüzü asıktı. "Şimdilik bu kadar konuşma yeter," diye emretti. "Herkes yemeğini yesin!" Emelia'ya sert bir bakış attı. "Sıksa olmana şaşmamalı, tabağında neredeyse bir lokma yemek yok. Ve bir parça et bile yok!"

"Bundan hoşlanmıyorum," diye duraksadı Emelia.

Peter'ın ifadesi karardı. "Et sevmiyor musun? Aptal kız, kimse et yemeden yaşayamaz." Kocaman parmaklarıyla bir dilim tavuk aldı ve kızın tabağına fırlattı, tavuk bir sıçramayla yere düştü. "İşte, kendi elimden çıkan yemek. Şimdi ye!"

Tüm masanın dikkati ona odaklanmışken Emelia titreyen parmaklarıyla bir çatal aldı. Parlayan bir tavuk parçasını eline aldı ve hastalıklı bir ifadeyle ona baktı.

Nikolas onu anlayarak izledi. Emelia tıpkı gelecekte olacağı gibiydi, içgüdüsel olarak hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler aynıydı. Et yemek onun doğasına aykırıydı. Onun bu şekilde istismar edilmesine izin veremezdi, özellikle de masanın her tarafına kusmasına neden olacaksa. Sessizce müdahale etti. "*Batushka*, itaatsiz karımı odasına göndereceğim, orada akşam yemeği yemeyebilir ve aptallığını düşünebilir."

Peter tavuğu işaret etti. "Onu yiyene kadar olmaz."

Nikolas Emelia'ya baktı. Elindeki et lokmasını dudaklarına götürüyordu. Yüzü soluk yeşile dönmüştü. Kendini tutamayacağını biliyordu. "*Git*," diye bağırdı.

Emelia ona üzüntü ve minnet dolu bir bakış fırlattı ve yenilmiş bir telaşla odadan çıktı.

Altı saat sonra Nikolas merdivenleri yorgun adımlarla çıktı. Tüm vücudu öfke, hayal kırıklığı ve güçlü bir ihanet duygusuyla gergindi. Cehennem gibi bir akşam olmuştu. Emelia gittikten sonra Peter'ın kötü ruh hali her konuşma girişimini zehirlemişti. Menshikov

onu sürekli sinsi fısıltılar ve imalarla cesaretlendirirken, konuklar skandal sevinci ve tedirginlik arasında gidip geliyordu. Belli ki Peter Nikolas'ın gelin seçiminden hoşlanmamıştı. Nikolas da onunla aynı fikirde olma yolundaydı. Herkes şişe şişe şarap ve votkayı mideye indirdikten sonra Peter ve beraberindekiler geceyi geçirmek üzere ayrıldılar. Ve nihayet Nikolas hilekâr karısıyla uğraşmakta özgürdü.

Mükemmel, diye düşündü vahşice. *Bu lanet olası kaygan durumda ihtiyacım olan tek şey, ailesi çarı devirmeye yönelik komplolara karışmış bir kadınla birlikte olmaktı.* Emelia'nın odasına ulaşmak ve öfkesini ona boşaltmak için sabırsızlanıyordu. Ona babasının bir *hain* olduğunu itiraf ettirecek, sonra da kendisini kandırıp evlendiği için sonsuza dek pişman olmasını sağlayacaktı. Bir hainin kızını seçerek kendisini asla tehlikeye atmayacağını biliyor olmalıydı. Şimdi şüphenin gölgesi Nikolas'a kadar uzanmıştı ve bundan sonra her adımı dikkatle izlenecekti.

Emelia'nın odasına ulaşan Nikolas kendini içeri attı ve kapıyı büyük bir dikkatle kapattı. Odadaki tek ışık şöminenin kırmızı-sarı parıltısıydı. Emelia'nın yatağın yanında büzülmüş halini zar zor seçebiliyordu. Dua ediyor gibi görünüyordu. *Güzel*, diye içten içe alay etti, *seninle işim bitmeden önce çok fazla duaya ihtiyacın olacak.* "Konuşacağız," dedi, sesi öfkeyle gerilmişti.

Emelia hızla ona doğru geldi. "Nikolai," dedi boğuk bir sesle. Dehşete düşmüş bir dişi geyiğin boş, geniş gözlü bakışını takınmıştı. "Beni cezalandırmalısınız. Çarı kızdırdım ve şimdi onun gazabı senin üzerine çökecek. Al şu kırbacı. Disiplinli olmalıyım. Lütfen, ne yaptığımı bilmeye dayanamıyorum. _"

Nikolas onun gevezeliğini keserek, "Bekle," dedi. Gümüş kırbaç sapının parıltısını gördü ve onu bir kenara bırakmasını işaret etti. "Sana bazı sorular sormak istiyorum-"

"İşte, al şunu," diye ısrar etti.

"Tanrım, seni dövmeyeceğim!" Kamçıyı kadının elinden çekip aldı ve ıslık çalarak odanın bir köşesine gönderdi, orada sert bir gümbürtüyle yere çarptı.

Titreyen karısıyla yüzleştiğinde ve onun kırpışmayan gözlerinden süzölen yaş izlerini gördüğönde, öfkesi bir anda yok oldu. Bu kadar kolay çözüldüğü için kendine lanet etti.

"Ama yapmalısın," diye fısıldadı

Emelia. "Bir şey yapmam *gerekliyorsa*

lanetleneceğim!"

"Lütfen..." Başını eğdi ve ürperdi.

Kendine engel olamayan Nikolas uzandı ve karısının ince bedenini kendine doğru çekti. "Bana gerçeğı söyle," dedi dudakları karısının uçuşan saçlarında. "Baban bir *strelets* isyancısı mıydı?"

O zaman şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı, kelimeleri tutarsız bir sel halinde soluyarak çıkardı. "Evet... o asıldı... annem kederinden öldü... sana söyleyemedim... ben... senin karın olmak istedim ve eğer bilseydin..."

"Bilseydim seninle evlenmezdim," diye bitirdi sözlerini. "Lütfen beni cezalandır," diye yalvardı.

"Seni küçük aptal," dedi sertçe ve onu yatıştırmak için daha yakına çekti. Titreyen sırtını okşadı. "Tanrı aşkına, senin üzerinde nasıl bir iz bırakabileceğimi düşünüyorsun? Kendi ellerimle sana nasıl acı verebilirim? Bunun cazip olmadığını düşünme, benim zeki kızım. Ama denesem bile, sana karşı asla parmağımı bile kıpırdatamam."

"Karın olduğum için mi?" diye sordu titreyerek.

"Çünkü sen *benimsin*. Muhtemelen çöküşüm olacak olsan da, istediğim tek kişi sensin. şimdi ağlamayı kes, bu hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Yapamam," diye hıçkırarak onun boynuna sarıldı.

Nikolas çaresizlik içinde, "Kes şunu," dedi. Kızın kırmızı buklelerinden oluşun perdeyi kenara itti ve dudaklarıyla kızın ıslak yanağını buldu. Gözyaşlarının tadı, ipeğin üzerindeki tuz izi başını döndürdü. Köşeye doğru ilerledi

alt dudağının titreyen kıvrımını, içindeki zarıflığı hissetti. Onu nazıkçe öptü, sonra daha sert, daha sert, dili dışlarının kenarlarını aşana ve onu tamamen, derinlemesine ele geçirene kadar. Ağlaması sihirli bir şekilde kesildi ve vücudunu onunkine bastırdı. O kadar sıcak, o kadar tatlı bir şekilde zorlayıcıydı ki, arzusu kontrolden çıktı ve onu hemen o anda alabilirdi. Bunun yerine acı dolu bir iniltiyle kendini ondan ayırdı ve şömineye doğru yürüdü. Sakinleşmek için savaşıırken çıtırdayan alevlere baktı.

"Bunu yapamam," dedi sertçe.

Emelia onun arkasında kımıldamadan duruyordu. "Neden?" diye sordu nefes nefese kalarak.

Ona açıklama yapma düşüncesi ve sunacağı gösteri, onu alaycı bir şekilde güldürdü. "Anlamamı sağlamamın hiçbir yolu yok. Tanrım, sana anlatabileceğim şeylere... asla inanmazsın."

"Olabilir," dedi imkansız bir umutla, sesi öncekinden biraz daha yakındı.

"Oh?" Kahkahası vahşi bir notayla sona erdi. "Ya sana geleceği görebildiğimi söyleseydim? Ya bundan yüz yetmiş yıl sonra tekrar karşılaşacağımızı iddia etseydim?"

Uzun bir tereddütten sonra cevap verdi. "Buna inanabilirim... Sanırım."

"Gerçek bu. Geleceğin ne getireceğini çok iyi biliyorum. Hiçbir şey iyi

olamaz

Evliliğimizden değerli bir şey çıkmadı. Angelovsky'ler yozlaşmış bir soy. Önümüzdeki birkaç nesil boyunca hem kendileri hem de başkaları için yaratacakları acı ve sefaleti bildiğimden, böyle bir geleceğin tekrar yaşanmasına izin veremem. Evliliğimizden hiç çocuk olmayacak çünkü aile soyunun devam etmesine izin veremem."

Emelia'nın sesi şaşkıındı. "Madem böyle hissediyorsun, o zaman neden benimle evlendin?"

Başını salladı ve usulca küfretti. "Bilmiyorum. Sana çekilmekten kendimi alamıyorum."

"Bu kader," dedi basitçe.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama hiç iyi değil." Bir şömine demiri aldı ve yanan bir kütüğe acımasızca sapladı.

"Nikki," diye sordu, "gelecekte tekrar karşılaştığımızda aramızda aşk olacak mı?"

Takma adının kullanılması üzerine sertçe döndü. Şaşkın ve korkmuş görünüyordu, gözleri onu iliklerine kadar sarsan özlem dolu bir yumuşaklıkla doluydu.

"Hayır," diye cevapladı sopayı bir kenara bırakarak. "Gelecekte değer verdiğin her şeyi elinden aldığım için benden nefret edeceksin. Sonunda seni tekrar tekrar inciteceğim."

"Birini sevmekten zarar gelmez," diye fısıldadı. "Çok şey bilmiyorum ama bundan eminim."

"Nasıl sevilleceğini bilmiyorum," dedi, sesi kendinden nefretle kalınlaşmıştı. "Hiç bilmedim. Ve buna layık değilim. Güven bana."

Mavi gözlerinde taze yaşlar parlıyordu. "Seni sevebilirim. Senin de beni sevmene gerek kalmazdı."

"Hayır." Kızarmış, duygu dolu yüzüne bakarken söyleyebildiği tek şey buydu.

Emelia doğruca ona doğru yürüdü ve uzun kollarını ona doladı. Kendini onun bedenine sararak yüzünü boynunun yan tarafına yasladı. "Gelecek umurunda değil." Sözleri onun tenini yakıyor gibiydi. "Tek umursadığım şu anda burada seninle olduğum... ve seni seviyorum."

"Yapamazsın," dedi usulca, göğsünde beyaz bir patlama olurken. "Yapman için hiçbir neden yok-"

"Bir nedene ihtiyacım yok. Aşk öyle bir şey değildir."

Onun inatçı, mantıksız tutkusu karşısında Nikolas hiçbir savunma ya da geri çekilme bulamadı. İnledi ve kendi ağzıyla onun ağzını aradı, içinde hissettiği tüm ateşle onu öptü. Ellerini kızın üzerinde gezdirdi, açgözlü ve ahlaksızca art arda kızın poposunu, kalçalarını, göğüslerini avuçladı. Dudaklarını ona açtı ve bedenini onu harap eden şefkatli bir cömertlikle teslim etti. Kollarını onun etrafında kilitleyerek, onu o kadar sıkı tuttu ki kız acı içinde irkildi ve nefesi kesildi. Kavrayışını hafifçe gevşetti ve alnını onunkine dayadı, ağzına doğru sertçe nefes aldı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Daha önce hiç böyle bir itirafta bulunmamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Kışkırtıcı bir soruydu, özellikle de onun tahrik olmuş bedenine bu kadar sıkı sarılmışken.

Göğsündeki dayanılmaz baskının gitmesini istiyordu... bir şekilde özgür olmak istiyordu. "Geçmişin ve geleceğin olmamasını istiyorum. Sana söyleyebilmek istiyorum..."

"Bana neyi anlatacaksın?"

Nikolas onun ışıltılı yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. Kalbi dehşete benzer bir şeyle gümbürdedi. Belirgin bir titreme duyan elleriyle kızın başını kavradı ve doğrudan kızın parıldayan mavi gözlerine baktı. O kadar güzeldi ki, o kadar ona aitti ki.

"Yapamam," dediğini kendi de duydu.

"Bırakın gelecek kendi başının çaresine baksın," diye ısrar etti. "Bırak diğerleri kendilerinden sorumlu olsunlar. Senin yapabileceğin tek şey şu anda benimle birlikte kendine iyi bir hayat kurmaya çalışmak."

Nikolas başını salladı ve gerçekten bu kadar basit olup olamayacağını merak etti. Hiçbir zaman ailesinin karanlık geçmişinin yükünü taşımadan, sadece kendisi için yaşamamıştı. Ya bunların hepsini bir kenara atarsa? Neredeyse kesinlikle tekrar olacaktı - babasının istismarı, kardeşinin cinayeti, kendi yozlaşması. Neler olacağını bile bile Emelia'yı şimdi nasıl sevebilirdi?

Ama onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordu ki, başka bir seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Ona karşı olan hislerini ne kadar zamandır inkâr etmeye çalışıyordu? Günler, aylar, yıllar... ve hepsi boşa gitmişti. Neden denemeye devam ediyordu ki? Onu sevmenin bedelinin ne olacağı umurunda değildi. O her şeye değirdi.

Duygusal karmaşa aniden azalmaya başladı ve yerini daha önce hiç bilmediği bir huzur duygusuna bıraktı. "Sanırım sonunda neden burada olduğumu biliyorum," dedi kısık sesle. "Ailemin geçmişini değiştirmek için değil. Seninle birlikte olmak için. Böyle hissedebildiğim bir zamanı hatırlamak için."

"Ne taraftan?" diye fısıldadı, elleri bileklerini sıkıca kavramak için yukarı kaydı.

Görüşü bulanıklaştı ve boğazındaki keskin baskıya karşı yutkundu. "Ben... seni seviyorum." Ağzını onun alnına bastırdı, bir kez olsun son derece nazik ve alçakgönüllüydü. Daha önce hiç bilmediği kadar saf ve delici bir duygu içine doldu. "Seni seviyorum," diye tekrarladı, narin göz kapaklarını öperek ve mucizevi kelimeleri tenine ve saçlarına fısıldamaya devam etti. Uzun bir süre boyunca ikisinin ateş ışığında birbirlerine tamamen dalmış bir şekilde durmaları dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Daha sonra yatağa doğru ilerlediler, ancak yolu kendisinin mi yoksa kadının mı açtığını hiç hatırlamıyordu.

İkisini de soydu ve Emelia'nın çıplak bedenini kendi bedenine yaslayarak onu ipekli ve maskeli örtülerden oluşan bir kozanın içinde sıcak ve güvende tuttu. Tek bir parmak ucuyla ağzının gür şeklini, burnunun düz açısını, kaşlarının kalın kırmızı çizgilerini izledi. Ellerini adamın sırtında ve yanlarında geçici hareketlerle gezdirdi. Kadının dokunuşunun sıcaklığı adamın içini, kontrol altına almak için tüm gücünü harcadığı ilkel bir aciliyetle doldurdu.

Dizi kadının uzun, ipeksi bacaklarının arasına girip onları ayırırken, ağzı yumuşak bir şekilde kadının kine yaklaştı. Avuçlarını göğüslerinin üzerinde, uçları sert noktalar haline gelene kadar sıktı. Emelia titredi ve yalvarırcasına onun altında kıpırdandı ama o her okşayışını yumuşak ve hafif tuttu. Hiçbir şey onu bu kadar büyülememişti, sonunda sevişmek, ağzıyla, elleriyle ve bedeniyle sevgisini *göstermek*. Şefkatle, başından uzun, dar ayaklarına kadar her santimini öptü ve yavaşça uyluklarının arasındaki kırmızı buklelere döndü. Ağzını onun en yumuşak yerine bastırdı.

tatlı tarçın alıllığının derinliklerine doğru yaladı. Emelia şaşkınlık ve zevkle irkildi, parmakları adamın saçlarına dolanırken boğazında inilti ler düğümlendi. Emelia nemli ve onun için hazır olduğunda, adam kendini onun üzerine kaldırdı ve uzuvlarını boydan boya eşleştirdi.

Emelia kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onun kulağına değdirdi. "Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum," diye umutsuzca fısıldadı. "Ne yapabilirim? Sana ne verebilirim?"

"Kendin. Tek istediğim bu." Onu öptü ve okşadı, vücudunu istediğı gibi keşfetmesi için onu ikna etti. İkisi de daha fazla dayanamadığında, onun acı ıgıllıkları karşısında irkilerek dikkatlice içine girdi. "Özür dilerim," diye nefes aldı, ağır bir şekilde içine gömülmüştü. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Hayır, hayır..." Kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı, onu daha yakına çekti ve cesaretle eğildi.

Nikolas nazik olmaya çalışarak hareket etmeye başlarken, yükselen zevk onu yavaş yavaş akıl sağlığının sınırlarını aşmaya zorluyordu. Şimdiye kadar olduğu her şeyi, geçmişin ve geleceğın her izini unuttu. Sadece o vardı... Emelia... Emma... tüm acıyı ve öfkeyi uzaklaştırıyordu. Ruhunun kilidi açılmıştı ve hayatında ilk kez mutlu olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Dokuz

BİR AY GEÇTİ, kış günleri Nikolas için **bir** rüya gibi geçti. Ona yeni bir hayat, başka biri olma şansı verilmişti ve o da şaşırtıcı bir kolaylıkla bu role bürünmüştü. Merhamet, hoşgörü, cömertlik gibi ona her zaman yabancı olan nitelikler şimdi kolayca geliyor gibiydi. Kimseyi kıskanmıyordu, çünkü sonunda istediği her şeye sahipti. Sürekli *meşguldü*; pazar yerindeki tüccarların toplantılarını organize ediyor, Angelovsky holdinglerini yönetmek için daha fazla temsilci ve kâhya atıyor, ara sıra Peter ve sarayın beyefendileriyle isteksizce sert içkili bir akşamı paylaşıyordu. Ancak zamanının çoğunu Emelia ile geçiriyordu.

Karısı yüksek ruhu ve irade gücüyle onu büyülüyordu. Donmuş nehirler boyunca kızakla gezintiye çıktılar, malikânelerinde eğlendirmek için müzisyenler ve aktörler çağırdılar ya da Nikolas bir romandan yüksek sesle okurken sessiz bir arkadaşlık içinde saatler geçirdiler. Saatlerce seviştiler, her deneyim bir öncekini aşıyor gibiydi. Nikolas ona ne kadar ihtiyaç duyduğuna, yıllarca süren yalnızlıktan sonra ne kadar yakınlık arzuladığına hayret ediyordu. Daha önce hiç kimsenin kendisini bu kadar iyi tanımasına izin vermemişti. Emelia onunla alay etmekte, oynamakta ve ondan taleplerde bulunmakta kendini özgür hissediyordu ve Nikolas da onu şımartmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Ona durmadan hediyeler yağıdırıyordu; canlı ipekten, kadifeden ve brokardan elbiseler, dantellerle süslü ceketler. Birbiriyle uyumlu ipek çoraplar, terlikler, yaldızlı ve işlemeli deri çizmeler, Emelia'nın garip bir gururla içinde dolaştığı yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Çünkü

Nikolas ona kaplumbağa kabuğu taraklar, mücevherli diademler, elmas iğneler ve gökkuşağı kurdelelerle dolu altın ve gümüş bir kutu vermişti.

Bir gün Moskova'nın en iyi kuyumcusu olarak tanınan, ufak tefek, yaşlı bir adam olan Ily Ilych ile salonda otururlarken Emelia, "Hepsi çok fazla," diye itiraz etti. "Daha fazla mücevhere ihtiyacım yok Nikki. Takabileceğimden çok daha fazlasına sahibim."

"Çok fazla diye bir şey yoktur," diye itiraz etti kuyumcu, mallarını kadının önündeki siyah kadife kumaşın üzerine daha davetkâr bir şekilde yayarak.

"Neden bir bilezik olmasın?" Nikolas parmağıyla ışıltılı bir yakut halkaya asılarak öneride bulundu.

Emelia başını salladı. "Her iki kolumu dirseklerime kadar örtecek kadar var."

İlyiç diğer değerli nesneleri işaret etti. "Elmas ve kehribar bir kolye? Kilisede takmak için safir bir haç?"

Güldü ve savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten!"

Nikolas karısının itirazlarına aldırmadan kuyumcuya, "Prenses özel bir şeyi hak ediyor," dedi. "Sıra dışı bir şey. Başka ne getirdin?"

İlyiç'in buruşuk ağzı düşünceli kıvrımlarla yukarı kalktı ve kadife çanta koleksiyonunu karıştırmaya başladı. "Hmm... belki hoşuna gider... evet, sanırım bunlar hoşuna gidecektir." Elini bir çuvalın derinliklerine daldırdı ve içinden bir dizi değerli heykelcik çıkararak teker teker masanın üzerine koydu.

Emelia onları görünce sevinçle haykırdı. "Oh, ne kadar harika! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Nikolas'ın yüzünde meraklı bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle," dedi, yalan olmasına rağmen. Oyma hayvanlardan oluşan hayvanat bahçesi, Rusya'dan sürgün edildiğinde yanında getirdiği takımın aynısıydı. Altın gagalı beyaz mercan kuğu, malakit kurbağa, altın pençeli ametist kurt ve diğerlerinin arasında koleksiyonun en önemli parçası olan sarı elmas gözlü kehribar kaplan.

Emelia kaplanı eline aldı ve her açıdan inceledi. "Bak, Nikki. Çok güzel değil mi?"

"Çok güzel," diye usulca onayladı, bakışları kızın parlayan yüzündeydi. Kuyumcuya "Hepsini alacağız" diyecek kadar uzun süre ara verdi.

Emelia coşkuyla güldü ve kollarını ona dolamak için yanına geldi. "Bana karşı çok iyisin," dedi kulağına doğru. "Seni çok sevmeme neden olacaksın."

Dudaklarını onun yumuşak yanaklarında gezdirdi. "Çok fazla diye bir şey yoktur."

Emelia'yla geçirdiği mutlu günlerin arasına uğursuz bir gölge girmeye başlamıştı. Nikolas, Peter'la bir zamanlar nasıl bir ilişkisi olduysa, bunun en iyi ihtimalle ılık bir arkadaşlığa dönüştüğünün farkındaydı. Adama karşı mesafeli bir hayranlık duyuyordu ama Peter'ın patlamaya hazır öfkesi, gaddarlığı, mantıksız inatçılığı Nikolas'ın ondan hoşlanmasını imkânsız kılıyordu. Ve sadece Peter'ın gözüne girebilen biri bu tehlikeli zamanlarda hayatta kalabilirdi.

Peter artık muazzam bir baskı altındaydı ve sadece İsveçlilere karşı değil kendi halkına karşı da bir savaş yürütüyordu. Yüz binlerce gönülsüz köylüyü orduda hizmet etmeleri ve Petersburg'u inşa etmeleri için askere almış, toplumun her kademesinden tebaasının öfkesini kazanmıştı. Hoşnutsuzluk ve ihanet her yerdeydi ve çok az insan Petro'nun şüphesinden kurtulabiliyordu. Gizli polis, Çar'a ve hükümete karşı tek bir haince söz bile söyleyen herkes hakkında bilgi toplamakla meşguldü. Tanrı bilir kaç masum adam

suçlanıyor ve bazen mahkemeye bile çıkarılmadan örnek gösteriliyordu. Moskova'daki atmosfer entrikalarla doluydu ve Nikolas kendisinin de pek çok kişinin nefretinin hedefi olduğunu fark etti.

Nikolas diğer soyluların kendisine karşı soğuk tavırlarından söz ettiğinde kâhyası Sidarov, "Kıskançlık," diye açıklamıştı. "Onların gözünde bir erkeğin hak ettiğinden çok daha fazlasına sahipsin. İsminiz ve servetiniz, güzel görünüşünüz-" Nikolas'ın alaycı bir homurtusuyla sözü kesildi. "Evet, çok güzel görünüyorsunuz ve aynı zamanda çok güzel bir kadınla evlendiniz. Modern Batılı fikirleriniz sayesinde Çar'ın beğenisini kazandınız, o halde neden boyarlardan biri sizi sevsin ki?"

"Çarın lütfü," diye mırıldandı Nikolas. "Görebildiğim kadarıyla, bu bir kova at pisliğine bedel."

"Majesteleri," diye itiraz etti Sidarov, çikolata rengi gözleri endişeyle dolmuştu. "Böyle bir şeyi yüksek sesle söylememelisiniz. Duvarların kulağı var! Kendinizi ve prensesi tehlikeye atacaksınız."

"Zaten tehlikedeyiz," dedi Nikolas usulca, bir elini çenesine götürüp gölgeli bir çürüğün dış hatlarına dokunarak. Bu yara bir gün önce, Petro'nun Rusya'da yeni kurulan eyaletlere vali olarak atamayı planladığı sekiz kişiyle yaptığı toplantının doruk noktasında açılmıştı. Petersburg'dan Menşikov, Kiev'den Prens Dimitri Golitsin, Kazan'dan Boyar Apraksin ve diğerleri sorumlu olacaktı.

Nikolas, Başmelek bölgesine vali olarak atanmayı reddederek Peter'ı çileden çıkarmıştı. Sebebini açıklamayı reddetmişti; bunun başlıca nedeni hükümet için daha fazla gelir elde etmekle ilgilenmemesiydi. Petrus'un valilerinden tek istediği, vergi tahsildarlarından oluşan sanal bir orduyu, acı çeken halktan daha fazla para koparmaları için teşvik etmeleriydi. Nikolas, görevi reddetmesinin muhtemelen geniş kapsamlı sonuçları olacağına dair tatsız bir kesinliğe sahipti ama yine de bunu yapmaya cesaret edemedi.

Peter'ın onaylamaması tüm gücüyle üzerine çökmüştü ve Nikolas'ı suçlayıcı bir bakışla kıstırmıştı.

Birkaçı ise memnuniyetini gizlemek için kıvrandı. "Bu iyi -Başka birini atayacağım!" Peter alay etti. "Ama Çar'ın bir isteğini reddetmekte bu kadar rahat hissediyorsanız, o zaman belki de benim yararına ne yaptığınızı bana söyleyebilirsiniz! Moskova tüccarlarını ticaret şirketleri kurmaya neden hâlâ ikna etmediğinizi söyleyin." Ayağa kalktı ve Nikolas'a doğru yürüdü, eğilerek doğrudan yüzüne bağırdı. "Daha fazla sanayi, daha fazla kalkınma istiyorum! Halkım değişim konusunda neden bu kadar yavaş? İsveçlilere karşı savaşmak için ihtiyacım olan geliri neden bana vermiyorlar? Senden hemen cevap istiyorum!"

Nikolas ifadesizdi. Çarın kulakları patlatan kükremesi karşısında, Peter'in devasa ağzından küçük tükürük zerrecikleri uçtuğunda bile irkilmemişti. Her nasılsa sakince cevap vermeyi başarmıştı. "Mümkün olan her gelir kaynağını bulup kuruttun *Batuşka*. Vergi tahsildarlarınız halktan her kuruşun suyunu çekti. Doğum ve evlilikten içme suyuna kadar her şey için vergi var. Hatta bıyık vergisi bile var, ne kadar gülünç görünse de."

Nikolas durakladı ve odada ölümcül bir sessizlik olduğunu fark etti. Peter'in gözleri çakmaktaşına dönmüştü. Nikolas'ın Çar'a gerçeği söylemeye cesaret edebileceğine kimse inanamıyordu. "Üstüne üstlük," diye devam etti, "yarattığınız devlet tekelleri, malların fiyatını orijinal maliyetlerinin beş katına çıkarmaya hizmet ediyor. Tabutlar çok pahalı olduğu için insanlar ölümlerini düzgün bir şekilde gömemiyor. Köylüler sofraları için tuz bile alamıyor. Alkol, kürk, hatta iskambil kağıtları bile çok pahalı. Tüccarlar bu koşullar altında doğru dürüst kâr edemezler. Öfkeli ve sadece savaşınızı finanse etmek için daha fazla çalışmak için hiçbir neden görmüyorlar."

"Dürüstlüğünüz takdire şayan." Peter hiç uyarmadan ona vurdu. Darbe Nikolas'ın çenesine kör edici bir güçle inmişti. Nikolas neredeyse yere yığılıyordu. "Ama *bu* senin küstahlığın için."

Çar'ın ilerleme arzusu Batılı idealleriyle tamamen uyumluydu ama bunu elde etmek için kullandığı yöntemler farklıydı. Gözlerinin önündeki parlak noktaları temizlemek için gözlerini kırıştıran Nikolas, dik durmak için mücadele etmişti. Kulaklarında garip bir çınlama vardı. İçinden öfke pompalanmaya başladı ve saldırma, kendini savunma dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu. Ama

Çar'a karşı parmağını kaldırmak, kendi ölüm fermanını imzalamakla aynı şey olurdu.

Nikolas yavaşça ayağa kalktı. "Ders için teşekkür ederim," dedi. "Artık doğruyu söylemenin ödülünü biliyorum." Nikolas'ın küstahlığı karşısında soluklar kesildi ve sonra Peter da dahil olmak üzere herkes onun odadan çıkışını sessizce izledi.

Düşüncelerini tekrar günümüze getiren Nikolas, çenesindeki ağrıyan noktaya bir kez daha dokundu ve Sidorov endişeyle konuşurken acımasızca gülümsedi.

"Ama Majesteleri, Çar herkese vurur. Bu onun tarzı. Bir keresinde tam da bu evde Prens Menşikov'a öyle bir vurmuştu ki, Menşikov yemek masasında kanlar içinde kalmıştı! Çar bununla bir şey kastetmiyor. Ona yakın olan insanlar onun hayal kırıklığının etkilerine katlanmak zorunda, bunu hep biliyorsunuz."

Nikolas, "Hayal kırıklığının müthiş bir sağ kroşesi var," diye mırıldandı.

"Morluk yakında geçecektir." Sidorov'un genç yüzü kaşlarını çatı. "Lütfen Prens Nikolay, bunu unutmaya çalışmalısınız."

Hem Emelia'nın hem de kendisinin iyiliği için Nikolas denemeye

hazırdı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, şimdi paylaştıkları odaya

gittiğinde

Emelia küçük bir masada oturuyordu ve masanın üzerinde birbirini yansıtacak şekilde yerleştirilmiş küçük aynalardan oluşan tuhaf bir koleksiyon vardı. Aynaların ortasında bir mum yanıyordu. Yumuşak, dalgalı ışık arkasındaki gölgeli duvara kadar uzanıyor, İlyas ikonunu ve yakut renkli bulutunu sanki arkadan aydınlatılmış gibi parlatıyordu.

Nikolas şaşkın bir halde kapı aralığında durup karısını izledi. Soluk mavi kadife bir elbise giymişti, önü sedekten oyulmuş minik düğmelerle kapatılmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Emelia biraz sıçradı ve sonra ona gülümsedi. "O kadar sessiz geldin ki seni duymadım!" Dikkatini tekrar aynalara verdi. "Falımıza bakmaya çalışıyorum. Aynalardan biri kaderimizi gösterene kadar aynalara bakacağım.

Kader. Bir süre sonra hiçbir şey göremezsem, o zaman bir kase suyun içinde bir mum eritmeyi düşündüm ve damlalar bir ipucu verecek bir şekil oluşturacak."

Nikolas kapıyı kapatıp kızın yanına gitti ve elini uzatıp kızıl buklelerinden birini nazikçe çekti. Kızın başının tepesine doğru gülümsedi. "Bu tür şeylere gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Ciddiyetle ona baktı. "Oh, evet, her zaman işe yarar. Batılılar fala inanmaz mı?"

"Bazıları inanıyor, sanırım. Ama onların çoğu büyüden çok bilime inanıyor."

"Neye inanıyorsun?"

Boğazının ince çizgisini okşadı. "Ben ikisine de inanıyorum." Onu masadan uzaklaştırdı ve yüzünü kendisine çevirdi. "Kaderimiz hakkında neden endişeleniyorsun, çocuğum?"

Bakışları adamın yüzündeki morluğa kaydı ve parmak uçlarıyla hafifçe dokundu. "Çar benimle evlenmeden hoşlanmıyor. Bunu herkes biliyor."

Çenesi sertleşti. "Kimse sana bir şey söylemeye cesaret etti mi-"

"Ne zaman dışarı çıksak fısıltıları duyuyorum. Sanırım Menshikov ve arkadaşları kim olduğuma dair haberleri yaymak için ellerinden geleni yapıyorlar. Benim gibi bir eşe sahip olmanız sizi çok kötü gösteriyor."

"Hepsinin canı cehenneme," dedi kabaca ve onu öptü.

Emelia birkaç dakika sonra yüzünü başka yöne çevirdi. "Bazen keşke..."

Başını kızın boğazına doğru eğdi ve tenine bir öpücük zinciri armağan etti. "Ne istiyorsun, *ruyshka*?"

"Dünyanın geri kalanını yok etmenin bir yolunu bulabileceğimizi. Sadece ikimiz olabiliriz."

"Onu yok edebilirim," diye mırıldandı, ağzını yumuşak, samimi bir sürtünmeyle onunkinin üzerinde gezdirerek.

Emelia kısa bir süre direndi ve endişeli mavi gözlerle ona baktı. "Asla sorun yaratmak istemiyorum. Sadece sana rahatlık ve huzur vermek istiyorum."

"Bana bundan çok daha fazlasını veriyorsun," dedi Nikolas, kadife bornozun altındaki vücudunun şeklini bularak. "Bana hiç hayal etmediğim şeyler hissettiriyorsun. Seni hayatımdan daha çok seviyorum, *Ruyshka*." Elini kızın göğsünün dolgunluğuna doladı, ta ki kızın nefes alış veriş değişene ve yalvaran bir iniltiyle ona sarılana kadar. Zafer kazanmışçasına onu yatağa çekti, ona öyle bir zevk vermeye niyetliydi ki, kısa bir süreliğine de olsa endişenin tüm izleri silinecekti.

Emelia'nın Prens Menşikov'la ilgili şüphelerinde muhtemelen haklı olduğunun farkında olan Nikolas, onunla yüzleşmenin en iyi yolunu düşünmeye başladı. Tuhaf bir şekilde, Moskova'daki bilgili adamların çoğunun öğleden sonraları toplandığı bir kitapçı dükkânında tesadüfen karşılaştılar. Yabancı kitapların Rusça çevirilerini alırken Nikolas soğuk bir his hissetti ve döndüğünde Aleksandr Menşikov'un birkaç adım ötede durduğunu gördü.

Menshikov'un mavi-yeşil gözlerinde sürüngenlere özgü bir düzlük vardı ve selamlarken gülümsedi. "İyi günler Prens Angelovsky. Okuyacak ilginç bir şey buldunuz mu?" Yakındaki bir cildi işaret etti. "Çar'ın görkemli başarılarını anlatan bu kitabı tavsiye ederim."

Nikolas'ın bakışları diğer adamın yüzünden ayrılmadı. "Bu konuda bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Belki de Peter'ın büyüklüğünü ve müthiş iradesini hatırlamak için yine de okumalısınız... sizin ve diğerleri için yaptıklarından bahsetmiyorum bile

bizden. Biliyorsun, bu sabah onunla senin hakkında bir konuşma yaptık."

"Ve?" Nikolas kaslarını sıkarak sordu.

"Görünüşe göre Peter seni hayal kırıklığına uğratmış. Çok büyük umutları vardı ama sen yeteneklerini çarçur etmeyi seçtin. Ne büyük bir potansiyelin vardı ve hepsi boşa gitti. Ne askeri bir atamayı kabul ettin, ne de Başmelek valiliğini alarak vatandaşlık görevini yerine getirdin... ve hatta bir hainin kızıyla evlenmeye karar verdin."

Nikolas usulca, "Onun hakkında tek kelime etme," diye uyardı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Menşikov biraz daha sakin bir ses tonuyla devam etti. "Sana babasından bahsetti mi Vasily? Ortak dostumuz olan Gizli Ofis şefinden onun hakkında epeyce şey öğrendim. Vasili gerçekten de bir *Strelets* askeriymiş, Peter'a doğumundan itibaren entrikalar çeviren ve ailesini öldüren türden. Onun hayatını korumaları gerekiyordu ama bunun yerine hayatına kastettiler. Çar onlara 'kötülüğün besleyicileri' dedi. Karınızın babası başkenti ele geçirmek, tüm boyarları öldürmek ve çarın kız kardeşi Sophia'yı tahta çıkarmak hakkında ustaca konuşmalar yapmasıyla tanınıyordu. Saçları kıpkırmızı olmuş bir halde kalabalığın ortasında durup ihanet içeren kışkırtıcı sözler haykırması... insanların Vasili'ye kızıl şeytan demesine yol açmıştı. Streltsy askerlerinin sekiz yıl önce Moskova'ya yürüdüğü zamanı hatırlıyor musunuz? Vasili o isyanın görünür ve aktif bir üyesiydi. Doğal olarak tutuklandı ve işkence altında öldü. Ama Streltsy ihaneti Çar'ın hafızasında asla ölmeyecek. Ve seni ve alev saçlı karını her gördüğünde, Peter'ın kalbi sana karşı daha da sertleşecek. Emelia senin için kötü, politik olarak. Yerinde olsam ondan kurtulurdum."

Nikolas kendini daha fazla tutamadı. Diğer adamın üzerine atladı ve onu duvara doğru itti, ellerini piçin boğazında kenetledi. "Belki de *senden* kurtulmalıyım."

Dükkândaki diğer insanlar şaşkınlıkla onlara bakmak için durakladılar. Menşikov korkudan ya da öfkeden ya da her ikisinden birden bembeyaz kesildi. "Çek ellerini üzerimden," diye tısladı.

Nikolas yavaşça itaat etti. "Moskova'da yaymak için çok çalıştığın dedikodu ve söylentilerden bıktım artık," diye mırıldandı. "Bana ya da karıma karşı daha fazla iftira atıldığını duyarsam, bunun hesabını sorarım."

Menşikov'un dudakları sivri bir gülümsemeyle aralandı. "İtibarını onarmak için artık çok geç, benim kibirli dostum. Yıldızın çoktan düştü. Artık Peter'ın gözünde değilsin, çünkü gururuna ve mahremiyetine onun sevgisinden daha çok değer veriyorsun. Hepsi bir oyun, görmüyor musun? Oynamayı reddettin... ve şimdi oyun dışı bırakıldın."

Nikolas ürpererek, Menşikov'un haklı olduğunu düşündü. Çar'ın kaprislerine boyun eğmek istemiyorsa, Petro'nun iyi niyetini beklemeye hakkı yoktu.

Kış tüm şiddetiyle Rusya'ya geldiğinde, hava o kadar soğuktu ki, birkaç dakikadan fazla dışarı çıkanlar için donma endişesi vardı. Yardımsever yabancılar, tenlerinde belirgin beyaz lekeler olan yoldan geçenlerin yüzlerine kar sürdüler. İster tavşan ister samur kürkü olsun, hiç kimse ağır bir kürke bürünmeden havaya meydan okuyamazdı. Angelovsky konağındaki büyük kiremit sobalar her odayı sabit ısı cereyanlarıyla doldururken, ev sakinleri ellerini buğulu çay, çikolata veya sıcak şarap bardaklarıyla sıcak tutuyordu. Noel'in yaklaşması şenlikli partiler, danslar ve sokakları müzikle dolduran ilahicilerle müjdeleniyordu. Akıllıca şekillendirilmiş zencefilli kekler ya da *pryaniki*, her evde pişirilir ve tüm misafirlere ikram edilirdi.

Tatil eğlencesine kendini kaptıran Emelia, Nikolas'ın kendisini Rus çocukların ve yetişkinlerin eğlenmesi için yapılmış olan buz tepesine götürmesi için ısrar etti. Tahtadan yapılmış, buz blokları ve su tabakalarıyla kaplı dev bir kaydırağı bu. İnsanlar tahta kızaklarını kırk metrelik kaydırağın tepesine kadar taşıyor, sonra da kör edici bir hızla aşağıya doğru kayıyor ve yol boyunca kahkahalarla çılgılık atıyorlardı.

"Aşağıya inmek ister misin?" Emelia ona eşlik etmesi için yalvarıp yakarırken Nikolas isteksizce sordu.

"Evet, evet, bu en harika duygu... Daha önce bir buz tepesinden aşağı inmiştiniz, değil mi?"

"Çocukluğumdan beri değil."

"O zaman çok uzun zaman oldu!"

İnadına onu dağ gibi yapının yanına sürükledi ve biriyle konuşarak boyalı ahşap bir kızak ödünç almalarını sağladı. Basamakları tırmanarak tepedeki platforma çıktılar; burada rüzgâr yüzlerine şiddetle çarpıyordu.

"Buna pişman olacağım," diye mırıldandı Nikolas, kızakçıların uzun ve inanılmaz diklikteki yokuştan aşağı hızla inişini izlerken.

Emelia eldivenli eliyle kızıağı işaret etti. Gözleri zevkle parlıyordu. Nikolas inledi ve itaat etti, bacaklarını uzatarak kızıağın en arkasına yerleşti. Emelia onun kalçalarının arasındaki boşluğa oturdu, vücudu heyecandan kaskatı kesilmişti. Arkalarında bekleyen insanlar neşeyle yardımcı oldular, kızıağın arkasına kuvvetli bir itiş verdiler ve gittiler.

Hava Nikolas'ın ciğerlerine soğuk, kesici bir ısırıkla hücum etti ve bir an için nefes almasını imkânsız hale getirdi. Kızıağın koşucularının sesi kulaklarında kaygan bir uğultuya dönüştü. Hızın heyecan verici hissi onu ele geçirdi ve pırıl pırıl kaydırağın ortasından geçerken daha fazla güç topladılar. Emelia güldü ve çığlık attı, ona doğru sertçe yaslandı. Daha hızlı, daha hızlı, buzun üzerinde yarışarak... ve sonra binicilerin inişini yavaşlatmak için kum serpilmiş olan dibe ulaştılar. Nikolas kızıağı durdurmak için çizmeli ayaklarını kullandı.

Hâlâ çılgınca gülmekte olan Emelia onun üzerine yığıldı. Rüzgârdan yanmış yüzünü öpmek için iki büküm oldu ve asi bir köpek yavrusunun sevecen sakarlığıyla ona sarıldı. "Bunu tekrar yapmak istiyorum!" diye bağırdı.

Nikolas gülümsedi ve onun dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Benim için bir kez yeterliydi."

"Ah, Nikki!" Ayağa kalkmaya çalıştı ve adam ayağa kalkarken kollarını ona doladı. "Muhtemelen böylesi daha iyi oldu. Eteklerimin başımın üzerinde kalmasından korkuyordum."

"Sonra," diye söz verdi adam, kızın soğuk yanağını okşarken, kız gülerek adamın göğsünü itti.

O gece Prens Golorkov'un evinde bir Noel partisi düzenlenmişti. Büyük balo salonuna girdiklerinde Emelia Nikolas'a gülümsedi; ikisi de Nikolas'ın onu beş yüz kişi arasından seçtiği öğleden sonrayı hatırlıyordu. "Oda şimdi farklı görünüyor," dedi Emelia.

"Noel süsleri yüzünden," diye cevap verdi Nikolas, duvarların her santimini kaplayan, çiçeklerle ve altın kurdelelerle bağlanmış kırmızı kadife yığınlarına bakarak. Uzun masalar çam dallarıyla süslenmişti ve hamur işi tabakları, kurutulmuş elma ve diğer meyveler ve beş farklı çeşit kuruyemişle doluydu. Bir masada, Kremlin ve rengarenk kubbeleriyle Aziz Basil Katedrali de dahil olmak üzere Moskova'daki pek çok önemli binaya benzeyecek şekilde pişirilmiş, kesilmiş ve buzlanmış zencefilli çörekten başka bir şey yoktu. Zencefilin baharatlı, neşeli kokusu havada süzülüyor, balmumu ve çam kokularına karışıyordu.

Toplantının ihtişamından ürken Emelia, kabaran eteklerini gergin bir şekilde savurdu. "Ödünç giysiler giymiş bir köylü gibi görünüyorum. Keşke yüzüm için pudra kullanmama izin verseydiniz-"

"Harikasın," diye araya girdi Nikolas, Emelia'nın yanağındaki altın çillerin üzerine bir öpücük kondurarak. Doğruydı; Emelia görkemli giysilerine rağmen bir aristokrati andırmıyordu. Orada bulunan diğer kadınlar solgun ve kireçliydi, vücutları zayıf ve hareketleri durgundu. Emelia ise pervaneler arasındaki bir ateşböceği kadar canlıydı. Görkemli kırmızı-kehribar bukleleri incilerle örülmüş ve başının tepesine doğru çekilmişti; birkaç uzun bukle omuzlarına doğru sarkıyordu. Giydiği kadife elbise, gözlerini safir gibi parlatan bir mavi tonundaydı. Sarı dantellerle süslenmiş kare kesimli yakası göğüslerinin cömert yuvarlaklığını gösterirken, bir korse belini daraltmıştı,

Kompakt çizgiler. Nikolas karısının canlı güzelliği karşısında büyülenmişti ve kendilerine yöneltilen hayranlık dolu bakışlara bakılırsa, orada bulunan diğer tüm erkekler de öyleydi.

Onun hayran bakışlarının tadını çıkaran Emelia yelpazesini açtı ve taraklı kenarından çapkınca ona baktı. "Bana böyle baktığında ne düşündüğünü biliyorum," dedi boğuk sesi. "Beni yatağa atmak istiyorsun."

"*Her zaman* bunu düşünüyorum," diye onu temin etti.

Korseli belini okşadı. "O kadar çok ipile bağlıyım ki bu gece bana ulaşamayacaksın."

Gülümsedi ve parmaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Bir yolunu bulacağım, inan bana."

Şakalaşmaları Çar'ın gelişiyile yarıda kesildi. Ancak Peter'in girişlerini her zaman karşılayan sohbet ve heyecan her zamankinden çok daha belirgindi. Bu heyecana neyin sebep olduğunu merak eden Nikolas, Çar'ın ve maiyetinin etrafını saran kalabalığa baktı, ta ki sonunda Peter ortaya çıkana kadar. Nikolas şaşkınlıkla başını sallarken, Emelia nefesini sertçe çekti.

Süslü püslü giyinen tüm konukların aksine Çar, kırmızı bir tunik, bol gri bir pantolon ve işlemeli keçe çizmelerden oluşan sade bir köylü kıyafeti giymişti.

"Neden?" Emelia nefes aldı.

Nikolas ona bakmadan, ses tonunu bozmadan cevap verdi. "Bu tatsız bir şaka. Politikalarından şikâyet eden köylülerle alay ediyor."

Peter herkesin kostümünü görebilmesi için dönerek aptalca küçük bir halk dansı yaparken konuklar kıkırdadı ve alkışladı.

Emelia utanç ve öfkeyle kızarak, "Ne korkunç," dedi.

Nikolas hiçbir cevap bulamadı. Çeşitli ahşaplar ve sedef dokunuşlarla işlenmiş parke zemine odaklandı ve çarın yakında kendini rezil etmekten bıkacağını umdu.

"Peter'ın zekâsını takdir etmiyor gibisin," dedi yakınlardan bir adamın ipeksi sesi.

Prens Aleksandr Menşikov'u görünce Nikolas'ın kaşları çatıldı. "Eğer öyle demek istiyorsan," dedi usulca, adama ölümcül bir uyarı bakışı atarak. Menshikov'da Nikolas'ı huzursuz eden bir hava vardı, kötü niyetli bir zafer duygusu.

Menşikov özenli bir hareketle Emelia'ya döndü. "Nasılsınız, Prens?"

"Pekâlâ, teşekkür ederim," dedi ona bakmayı reddederek.

Nikolas karısının dirseğini tuttu ve onu uzaklaştırmaya başladı. "Bize izin verirsiniz, Menshikov-"

"Henüz değil," diye mırıldandı diğer adam. "Çekici karınıza bir haberim var. Şu an bunu vermek için uygun bir zaman olmayabilir... ama zaten böyle haberler için hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur."

Nikolas Emelia'ya baktı, o da şaşkın bir şekilde başını sallayarak ona karşılık verdi.

"Görünüşe göre aileniz hakkında araştırma yapıyormuşsunuz Prens - daha açık olmak gerekirse, St. Petersburg'a çalışmaya gönderilen amcanız ve erkek kardeşiniz hakkında." Menşikov "prens" sözcüğünü saygıdan ziyade bir alay terimiymiş gibi vurguladı.

Nikolas yüz ifadesi olmadan Emelia'ya baktı. Ne haltlar dönüyordu? Amcasını ve kardeşini bulmak istediğine dair hiçbir şey söylememişti, ona endişeyle ilgili tek bir kelime bile etmemişti. Sidarov da aynı şekilde ağzı sıkı davranmıştı.

Emelia suçluluk duygusuyla kızardı ve kısık bir sesle açıkladı. "Ben... Sidarov'dan amcam ve kardeşimin nasıl olduklarını öğrenmesini istedim. Petersburg'da evler ve kiliseler inşa etmek üzere askere alındıklarından beri hiç haber göndermediler. Onları bulup evliliğimi anlatmak istedim ve..." Korkak bir sessizliğe gömüldü, bakışları Menshikov'un yüzüne kaydı.

"Neden yardım için bana gelmedin?" Nikolas sordu. "Reddedeceğimi mi sandın?"

"Bilmiyorum," dedi mutsuz bir şekilde.

Menshikov neden olduğu kargaşadan duyduğu memnuniyetle gülümsedi. "Anlaşılan bir evlilikte güven inşa etmek biraz zaman alıyor. Her halükarda, hizmetkârınız Sidarov hiçbir şey öğrenemedi. Geçenlerde onun girişimlerinden haberdar oldum ve kişisel bir iyilik olarak kendi araştırmamı yapmayı kendime görev edindim." Uzun, acıyan bir iç çekti. "Amcanız ve kardeşiniz kaderlerini birlikte paylaşacak kadar şanslıydılar, Prenses, kayıpları üzücü olsa da. Bir duvar üzerlerine çöktüğünde yan yana çalışıyorlardı." Üzüntüyle omuz silktili. "İkisi de öldü. Ama geride kalanlar için hayat devam etmeli, öyle değil mi?"

"Nikolas, "Seni öldürmeden önce benden uzak dur," diye alay etti Menshikov'a.

Menshikov birkaç adım geri çekildi ama yakınlarda durup onları dikkatle izledi.

Emelia'nın uzun parmakları yelpazenin etrafında kıvrıldı, bembeyaz olana kadar sıktı. Bütün vücudu titriyordu.

"Doğru olup olmadığını bilmiyoruz," diye mırıldandı Nikolas, bir kolunu Onu.

"Bu doğru." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve çenesine doğru yuvarlandı.
"Biliyordum
başlarına bir şey geleceğini düşündüm. Artık kimsem kalmadı."

"Bana sahipsin." Nikolas elini onun omuzlarında ve sırtında gezdirdi. Onun için duyduğu endişeye rağmen, içinde bulundukları durumun farkındaydı.

ve sunduğu tehlikeler. "Sessiz ol, *Ruyshenka*, insanlar dinliyor."

"İkisi de orada olmak istemiyordu," diye ağladı. "Köyde kalıp aileleriyle birlikte yaşamaya ve huzur içinde yaşlanmaya hakları vardı. Onları St. Petersburg'a gitmeye zorladığı için Çar'dan nefret ediyorum! Ve bunu binlerce kez, pek çok başka insana da yaptı. Köylülerden bu kadar çok şey almışken onlarla alay etmeye hakkı yok-"

Nikolas onun üst kollarını kavradı ve yüzünü buruşturana kadar sıktı. "Sus. Şimdi sessiz olmalısın." Başını salladı, gözyaşlarını ve acı sözleri yutmayı başardı.

Ama olan olmuştu. Nikolas bunu Menshikov'un yüzündeki memnun gülümsemeden ve onlara kulak misafiri olan insanların şaşkın ifadelerinden anlıyordu. Balo salonunun öbür ucundaki Peter küçük kargaşayı fark etti ve onlara doğru baktı, yüzü gürlüyordu ve önseziyle karanlıktı.

Emelia kendi kederinin dışında bir şey fark edemeyecek kadar şok olmuştu. Nikolas onu eve götürürken tek kelime etmeden itaat etti ve kızığın içinde korkmuş bir çocuk gibi ona sokuldu. Nikolas onu sıkıca tutuyor, ara sıra saçlarına mırıldanıyordu. Düşünceleri ve duyguları uyuşmuş bir teslimiyete dönüşmüştü.

Başından beri lanetlenmişlerdi, diye düşündü. Bir *strelets* isyancısının kızı ve çarın danışmanı; böyle bir eşleşme asla mümkün olamazdı. Ama her şeyi baştan yapacak olsaydı, yine de onunla evlenirdi.

Aptal değildi ve artık Peter'la olan dostluğunun onu korumadığının da farkındaydı. Bu gece olanlardan sonra, Emelia yakında zorla Kremlin'e götürülecek ve geçmişi ve siyasi inançları hakkında sorgulanacaktı - ki bu büyük olasılıkla bir tür işkence içerecekti. Nikolas bunun olmasına izin vermeden önce onu kendisi öldürecekti.

İşleri daha da karmaşık hale getiren şey ise, Emelia'nın şimdiye kadar

Hamile. Onu kendisi koruyamasa bile güvende olmasını sağlamak zorundaydı.

Bir bebeğin -onun çocuğunun- düşüncesi Nikolas'ı kederli bir merakla doldurdu. Küçük, mükemmel bir varlık, çaresiz bir pakette bulunan çok fazla umut ve masumiyet...

"Tanrım," diye fısıldadı sessizce, ilk kez Yakup'u düşünmesine izin vermişti. Oğlu, gelecekte yalnız ve sevgisiz, bir babanın korumasına muhtaç... "Tanrım, büyük bir hata yaptım." Gayrimeşru çocuğuna karşı bir şey hissetmesine asla izin vermemiştir ve birdenbire çocuğa sarılmak, ona güvende olduğunu, bir yere *ait* olduğunu hissettirmek için yanıp tutuşmaya başladı.

Nikolas karısının şakağını öptü, dudakları kızıl buklelerin arasından geçti. Sessiz sözcükleri tenine bastırdı. *Eğer gelecekte tekrar karşılaşırsak, bunu telafi edeceğim. Ve ona. İkinizi de seveceğim, yemin ederim.*

Eve vardıklarında Nikolas, Sidarov'u olanlardan haberdar edecek kadar uzun bir süre giriş holünde durakladı. Kâhya şaşkına döndü, yüzü korku ve pişmanlıkla soldu. "Majesteleri, asla sorun çıkarmak niyetinde değildim-"

"Sorun değil," dedi Nikolas. "Sen sadece karıma hizmet etmeye çalışıyordun. Ayrıca, ne yaparsan yap bu noktaya gelecekti. Her şey Tanrı'nın elinde, Feodor."

"Ama şimdi ne olacak?"

"Sanırım yakında bizim için gelecekler," diye yanıtladı Nikolas, Emelia'nın bedeninin onunkine karşı gerildiğini hissederek. Emelia titredi ve irkilmiş gözlerle ona baktı. Nikolas dikkatini Sidarov'dan ayırmadı. "Beni dinle Feodor. Karımın bazı eşyalarını toplamasına yardım edeceğim ve sonra hemen onunla birlikte gitmeni istiyorum. Onu Novodevichy Manastırı'na götür, anladın mı? Çarın kız kardeşi Sophia'nın sürgün edildiği yere. Emelia'ya bir sığınak sunacaklar." Nikolas karısına döndü. "Güvenli olduğunda oradan ayrılabilirsiniz. Sidarov ülkede yaşamanız için bir yer bulmanıza yardım edecek."

Emelia'nın yüzü dehşete kapılmıştı. "*Hayır*," diye fısıldadı. Titreyen dudaklarının oluşturabildiği tek kelime buydu.

Nikolas Sidarov'a baktı. "İstediğimi yapacak mısın?"

Hizmetçi başını salladı ve anlaşılmaz bir sesle arkasını döndü. Nikolas

onu üst kattaki odalarına çıkarırken Emelia telaşla konuştu.
"Nikki, lütfen beni gönderme! Bu gerekli değil-"

"Eğer değilse, o zaman manastıra gelir ve seni eve kendim götürürüm."
Elini kızın sırtında tutmaya devam etti. "Ama başımız belada, *Ruyshka*.
Güvende olmanı istiyorum."

Merdivenleri çıkarken ağlamaya başladı. "Keşke Sidarov'dan ailemi bulmasını istemeseydim-"

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Menshikov'un başını çektiği ve çarı bana karşı etkileyen düşmanlarım var. Belki seninle evlenmem onlar için işleri biraz kolaylaştırdı ama bu er ya da geç olacaktı.
Bu kader, Emelia." Kendi duyguları bir inkâr ve özlem dalgasıyla kabardı ama onları kontrol etmeyi başardı. Karısının olacakları kabullenmesine yardım etmeliydi, yoksa sonsuza dek kendini suçlayacaktı.

Emelia kısık bir sesle, "Sensiz hiçbir yere gitmem," dedi. "Beni gitmeye zorlayamazsın."

"Bunun ne yararı olur ki?" diye sordu usulca. "Senin iyi olduğunu bildiğim sürece her şeye katlanabilirim. Ve şimdiye kadar bir çocuğa gebe kalmış olma ihtimalimiz var. Bebeğimizi riske atar mısın?" Kadının nefesini tutuşundan bu olasılığın aklına gelmediğini anladı. "Eğer hamileyseniz, bebek tehlikede olacaktır. Şüpheli bir hainin çocuğu olarak, Angelovsky unvanlarının ve holdinglerinin varisinden bahsetmiyorum bile, herkes için bir hedef olacak. Kendini koruyabilecek yaşa gelene kadar kimse, hatta ailenin geri kalanı bile onun hakkında bir şey bilmemeli-"

"Neden böyle konuşuyorsun?" diye bağırdı, öfkeyle ağlayarak. "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, çok iyi başardın! Bunun için üzgünüm."

Yaptığım her şey için özür dilerim. Hayatına girip onu mahvettiğim için özür dilerim!"

"Hayır, hayır..." Nikolas onu odalarına çekti ve kapıyı kapattı. Kollarını sıkıca sararak onu rahatlattı. "Bunu asla söyleme. Hayatıma anlam katan tek şey sensin. Emelia... beni sevdiğine pişman olma."

Hâlâ ağlamakta olan kız onun kucaklamasına şiddetle karşılık verdi.

Nikolas bir süre sonra, "Eşyalarını toplamamız gerekiyor," dedi. "Zamanımız yok-"

Yüzünü çevirdi ve dudaklarını onunkine bastırdı, dudakları gözyaşı tadındaydı. Düşünceleri rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağıldı ve istemsizce karşılık verdi, göğüsleri aralarında düzleşene kadar bedenini kendi bedenine sardı. Kalbinin ne kadar hızlı çarptığını ancak o zaman fark etti, Noel balosundan beri çarpıyordu. Onun iyiliği için dehşete düşmüştü ve ondan ayrılmak zorunda kalacağı andan da aynı derecede korkuyordu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı, kararlı çenesinin, narin açılı elmacık kemiklerinin tadını çıkardı.

Parmakları adamın kalın kehribar rengi kadife ceketinin içine kıvrıldı ve umutsuzca yapıştı. "Sadece bir kez daha," dedi gözleri parlayarak. "Lütfen... senden alabileceğim tek şey bu."

"Emelia," diye başladı başını sallayarak, ama onun gözlerinin içine bakarken iradesi kırıldı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla ezdi. Emelia bu morartıcı baskıyla hevesle ayağa kalktı, elleri adamın sırtında ve kalçalarında gezindi. Nefesinin pufları art arda adamın yanağına çarptı.

Nikolas öpüşmeyi kesti ve beceriksiz bir aceleyle onu soydu, yeterince çabuk açılmayan bağları kopardı. Korse çözölmüştü ve Emelia rahat bir nefes alarak avuçlarını dikişlerin bıraktığı kırmızı izlerin üzerine sürdü. Nikolas kendi giysilerini çıkarırken, Emelia da kabaran beyaz gömleği başının üzerinden kaldırmasına yardım etti. Nikolas onu sabırsızlıkla yatağa çekene kadar ağzı göğsünün pürüzsüz düzlemine indi ve boğazının çukurunu öpüp yaladı. Emelia'nın saçındaki tokaları ve süsleri çekti, böylece saçlar ateşli dalgalar halinde üzerine düştü.

Onlar çılgınca bir yoğunlukla dokunup öpüşürken dakikalar durmaksızın ilerliyordu. Kelimelere gerek yoktu, aralarında dünyayı ellerinden geldiğince uzun süre kovma kararlılığından başka bir düşünce yoktu. Nikolas elleriyle Emelia'nın serin tenini ısıttı, avuçlarını Emelia'nın kaburgalarından ince beline doğru kaydırđı. Emelia cesaretle bedenini kaldırırken, gözleri beklentiyle yarı kapalı duruyordu. Ona duyduğu şiddetli ihtiyaçtan dolayı sertleşmişti, kaskatı kesilmiş bedeninde dolaşan kanın her bir nabzının farkındaydı. Sinirleri acı verecek kadar uyandığında, kadının kalçalarını kavradı ve içine gömüldü. Sıcaklık ve nem nazik bir karşılamayla onu çevreledi. Sığ vuruşlarla ileri doğru itti, sonra mümkün olduğunca ileri itene kadar girişini derinleştirdi.

Nikolas kıpırdamadan durdu, yüzü onunkine yakındı, bakışları kilitlendi, ta ki o parıldayan mavi bir denizde kaybolana kadar. "Benim kızıl saçlı karım... sen bana bildiğim tek mutluluğu verdin." Keder ve özlemle boğazı düğümlendi. "Tekrar karşılaşsak beni hatırlayacağına söz ver."

"Seni nasıl tanımam?" diye sordu belli belirsiz.

Adam kadının içinde hareket etti, küçük vuruşlardan oluşan bir ritim kadının zevkle inlemesine neden oldu. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum Nikki... her zaman." Emelia sözcükleri Nikolas'ın boğazına, çenesine, ağzına bastırdı, fırtına hızlanıp tutkulu bir öfkeyle kopana kadar tekrarladı. Nikolas'ın boğazına doğru hıçkırma hıçkırma ağladı, son duygu patlamasına boyun eğdi, Nikolas'ı kolları ve bacaklarıyla daha derine çekti, ta ki Nikolas artık kendi sarsıcı doruk noktasını tutamayana kadar.

Nikolas onun kollarında uyumak, kendini bilinçsizliğin mutluluğuna bırakmak istedi. Bunun yerine yorgun uzuvlarını hareket etmeye zorladı, ondan uzaklaşarak yatağın huzurlu kozasından çıktı. Odanın soğuk havasında titredi ve çabucak giyindi. Emelia sessizdi, bakışları onun her hareketini takip ediyordu. Dolabı karıştıran Nikolas, Emelia'nın bir dizi elbisesini buldu ve yüksek yakalı, uzun kollu, sade, koyu kadife bir elbise seçti.

Yataktan donuk bir ses geldi. "Manastırdayken cüppe giymek zorunda mıyım?"

Nikolas gülümsemekten kendini alamadı. "Tanrım, hayır." Elbiseyi yatağa getirdi ve buruşuk yorganın üzerine örttü. Durup kızın karmakarışık haline hayranlıkla baktı. Uzun uzuvları ve kızıl saçlarıyla, bir rahibi günaha sürükleyecek ağzıyla nefis bir cadıydı. "Nasıl giyinirsen giyin, asla bir rahibe gibi görünemezsin, *Ruyshka*."

Yorganı göğüslerine doğru tutarak doğrulup oturdu. "Sana ne olacak?" diye sordu sessizce.

Nikolas sessizdi, ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Seni öldürecekler, değil mi?" dedi. "Söylediklerim ve olduğum şey yüzünden kendini feda edeceksin-"

"Hayır," dedi hızla, yatağa oturdu ve onun çıplak bedenini kollarının arasına aldı. "Ne olursa olsun, senin yüzünden değil. Seninle tanışmadan önce bir ömür boyu hatalar yaptım."

"Buna dayanamıyorum." Elleri adamın gömleğinde düğümlendi. "Benim hatırım için ölmene izin vermeyeceğim." Gözyaşları gömleğine sıçradı ve ince, yumuşak yün üzerinde koyu lekeler oluşturdu.

"İş o noktaya gelirse, senin için binlerce kez ölürüm," diye fısıldadı. "Geride kalan olmaktan çok daha kolay."

"Lütfen seninle kalmama izin ver," diye yalvardı, adam uzaklaşırken onu tutmaya çalışıyordu.

Nikolas elbiseyi işaret etti ve sadece cılız bir ısı yayan kiremit sobanın yanına gitti. Ellerini ılık yüzeye dayayarak omzunun üzerinden hoyratça konuştu. "Giyin, Emelia. Fazla vaktimiz yok."

Giysiler ve kişisel eşyalarla dolu küçük bir çantayı doldurmasına yardım ederken iş adamıydı. Yatak odasının küçük, kalın camlı pencerelerinden dışarı baktığında, kızaklarının hazırlandığını ve evin önüne getirildiğini, kızak raylarının karla kaplı zeminde dar oluklar açtığını gördü.

Emelia'ya doğru döndü. Emelia ona verdiği beyaz dantel şalı giymişti. Hafif ve zarif olan bu şal saçlarını örtüyor ve yüzünün bir kısmını gölgede bırakıyordu, böylece görebildiği tek şey gözlerinin parıltısı ve dudaklarının yalvaran titreyişiydi. Nikolas, bu tek kadının onu bir ömürden diğerine kadar rahatsız edebileceği gerçeğine çarpıldı. Onunla ilgili yüzlerce görüntü zihninden geçti: Emelia, yatakta uzun bacaklarını ona dolamış, karda bir sokak çocuğu gibi koşuştururken, banyoda saçları koyu ve ıslak otururken... ve Emma, tüm baştan çıkarıcı gülümsemeleri ve patlayıcı tartışmalarıyla, onunla dans ederken, işlerinden bir erkek gömleği ve pantolonu giymiş olarak gelirken. Onu her kılıkta seviyordu. Ve onu iki kez kaybetmişti.

Emelia sessizce elini onunkinin içine soktu. Parmakları sert ve incitici bir şekilde birbirine yapıştı. Nikolas hâlâ Emelia'nın elini tutarak valizi aldı ve birlikte aşağıya inerlerken taşıdı.

Sidarov girişte bekliyordu, kahverengi saçları alışılmadık bir şekilde dağınık, yüzü solgundu. Kollarında Emelia'nın pelerinlerinden birini tutuyordu; erik rengi yün o kadar koyuydu ki siyah görünüyordu. "Her şey hazır, Majesteleri."

"Güzel." Nikolas kâhyanın çok yakınına eğildi. "Onu almalarına izin verme," dedi Emelia'nın duyamayacağı kadar alçak sesle. "Ne yapacaklarını biliyorsun." Geri çekildi ve Sidarov'a sertçe baktı, bir sonraki düşüncayı söylemeden bıraktı, Emelia'nın Sidarov'un ellerinde çabucak ölmesini, başka biri tarafından işkence edilerek öldürülmesine tercih ederdi.

Kâhya başını salladı, sessiz mesajı anlamıştı. "İşler o noktaya gelmeyecek," dedi sakince ve Nikolas bir elini onun omzuna koyup sıkıca kavradı.

"Değer verdiğim her şeyi sana emanet ediyorum Feodor."

"Anlıyorum, Majesteleri."

Nikolas Sidarov'dan pelerini aldı ve Emelia'nın omuzlarına bağlamak için döndü. Başlığı dikkatlice Emelia'nın başına geçirdi ve gülümsemeye çalıştı. Ancak bu girişimi başarısız oldu ve kasvetli bir umutsuzluk içinde ona baktı. Nasıl veda edeceğini bilmiyordu. Duygularını zapt etmekte zorlandığı için boğazı ağrıyordu. "Senden ayrılmak istemiyorum," dedi alçakgönüllülükle, onun soğuk ve sert ellerine uzanarak.

Emma başını eğdi, gözyaşları serbestçe dökülüyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu hayatta olmaz," dedi kısık sesle.

Ellerini çekti ve kollarını onun boynuna doladı. Islak kirpiklerinin yanağını okşadığını hissetti. "O zaman yüz yıl bekleyeceğim," diye fısıldadı. "Ya da gerekirse bin yıl. Bunu unutma Nikki. Bana gelmeni bekliyor olacağım."

Nikolas kapıda durmuş, Sidarov'un onu kızığa götürmesini izliyordu. Araç mavi-siyah gecenin içinde hızla gözden kayboldu. "Tanrı seninle olsun," dedi sessizce, kapının pervazına tutunarak. Sonunda hizmetçilerden birinden oturma odasına biraz votka getirmesini istedi. Fayans sobanın yanında bekledi, duvardaki boş bir alana bakarken görünür bir boşlukla içti.

Aradan bir saat geçtikten sonra, bir uşak gelip Gizli Ofis'ten iki ajanın geldiğini haber verdi. Petro tarafından kurulan Gizli Ofis, Çar hükümetinin istikrarını tehdit eden tüm suçlar üzerinde yargı yetkisine sahipti.

Ajanlar eve girmiş ve hizmetçiyi doğrudan Nikolas'ın yanına kadar takip etmişlerdi. İçlerinden biri sessiz ve saygılı bir tavır takınırken, yağlı siyah saçları olan bıçak suratlı diğer adam alaycı bir gülümsemenin izlerini taşıyordu.

"Prens Nikolay," dedi bıçak yüzlü adam, "Ben Valentin Nekherenkov, yoldaşım da Yermakov. Prens Nikolai tarafından gönderildik.

Bu gece rapor edilen bir olay nedeniyle Gizli Ofis-"

"Evet, biliyorum." Nikolas gümüş bir tepsiye doğru ilerledi ve soğutulmuş votka şişesini gösterdi. "İçecek bir şeyler alır mısınız?"

Necherenkov başını salladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Nikolas dikkatle votkadan üç bardak doldurdu ve içki içerken onlara katıldı.

Necherenkov Nikolas'a düşünceli düşünceli baktı. "Majesteleri, Prenses Emelia ile konuşmaya geldik."

"Onu görmene gerek yok."

"Oh, var," diye temin etti Necherenkov onu. "Bu gece Çar'ın duyabileceği şekilde haince konuşmalar yaptığı bildirildi. Ve geçmişi her bakımdan şüpheli."

Nikolas nazıkçe ikna edici bir gülümsemeyle, "Çar için ya da herhangi biri için bir tehdit değil," diye araya girdi. "Çekici bir kadın ama çok zeki değil, anlıyor musun? Basit bir köylü kızı, kendi fikirlerini oluşturmaktan aciz. Korkarım sadece kulak misafiri olduğu şeyleri tekrarlıyordu. Adalet adına, gerçek suçluyu sorumlu tutmalısınız."

"Peki o kim, Majesteleri?"

Nikolas'ın belli belirsiz gülümsemesi kayboldu. "Ben," dedi açıkça. "En sıradan araştırma bile Çar'la aramın bozuk olduğunu ortaya çıkaracaktır. Bunu herkes biliyor. Peter'ın kendi imajı uğruna ülkenin can damarı kurutuldu - bunu onun huzurunda bile söylemekten çekinmedim."

Necherenkov biraz daha votka yudumlarken düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Yine de karınızı sorgulamak zorundayız, Majesteleri."

"Zamanınızı boşa harcamış olursunuz." Nikolas ihtiyatlı bir tavırla cebinden siyah kadife bir çanta çıkardı ve avucunun içinde tatmin edici ağırlığını hissetti. "Ben

Eminim çok nüfuzlu bir adamsınız... Umarım onun unutulması için gerekli düzenlemeleri yaparsınız."

Nikolas'tan çantayı alan Necherenkov çantayı açtı ve içindekilerin bir kısmını avucunun içine aldı. Çanta, çoğu on beş ila yirmi karatlık, birkaçı daha da büyük, mükemmel kesilmiş ve yontulmuş elmaslardan oluşan bir servetle doluydu. Necherenkov'un geniş avucunda beyaz bir ateş havuzu gibi parlıyorlardı. Nikolas, iki ajanın nefes alış verişlerinin hızlandığını duyunca, acımasızca gülümseme isteğine direndi.

Necherenkov sessizce konuştu. "Sonuçta aptal bir köylü kadınıysa, onu sorgulamanın bir anlamı yok gibi görünüyor."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Necherenkov onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Ama karınızı şüphelerden arındırarak tüm suçu üzerinize aldınız ve sizi sorgulanmak üzere Kremlin'e götürmek zorundayız."

"Elbette." Ve Nikolas, yüzleştiği karanlık kesinliklere rağmen, içini rahatlatan büyük bir oh çekti.

Nikolas üç gün boyunca Moskova Nehri kıyısındaki Kremlin kalelerinden biri olan Beklemişevskaya Kulesi'nde kaldı. Taş tahkimat nemli ve soğuktu ve Nikolas hücresinin ısıran havasında nefesini görüyordu. Garip bir şekilde, kimse onu sorgulamaya gelmedi. Tek yapabildiği oturmak ve sessizce beklemektir. Günde iki kez su ve bir tas haşlanmış buğday veriliyordu. Hücrede hiçbir mobilya yoktu, bir palet ya da bir saman yığını bile. İki hücre arkadaşı vardı, ikisi de boş gözlü ve boş yüzlüydü. Nikolas'ın en azından kendilerine bir battaniye verilmesi gerektiği yönündeki yorumuna cevap vermek dışında ne isimlerini söylüyorlar ne de sohbet ediyorlardı.

"Bize hiçbir şekilde teselli verilmeyecek," dedi içlerinden biri sert bir sesle. "Bir boyarın işlediği suçlar bir köylünün isyanından çok daha kötüdür, çünkü çar boyarlarından çok daha fazla sadakat bekler."

Sessiz kalan diğerk adamın hasta olduğu belliydi. Kulenin soğuk ve nemli havası durumunu daha da kötüleştiriyor, öksürmesine ve şiddetli bir şekilde titremesine neden oluyordu. Üçüncü gün iki adam hücreden çıkarıldı ve bir daha geri dönmediler. Nikolas işkence gören birinin uzaktan gelen seslerini, insanlık dışı acı çığlıklarını duydu ve bunun onlardan biri olup olmadığını merak etti.

İşkence gördüğü zamanların nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya başladı ve ilk kez korkmaya başladı, istifa sisi biraz azaldı. Bunu tekrar yaşayamazdı. Bedenindeki hasar yara izi bırakmış ve iyileşmişti. Ama ruhundaki hasar... hayır, ikinci kez hayatta kalamazdı. Çıplak zemine çömlen Nikolas, yan tarafını soğuk duvara dayadı. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bir ya da iki gün daha geçtikten sonra hastalandığını anladı. Üşümeye ve ateşlenmeye başladı, düşünceleri artık bir anlam ifade etmiyordu. Kollarını kendine sararak titredi, uyudu ve sonunda gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Sayıkladığı bazı anlarda hücrelerini ziyaret eden hayaletler gördü... Tasia... babası... Jacob... Misha, ruh yorgunu bir yüzle ona bakan ölü kardeşi. Hepsinden çekiniyordu, ama bazen Emelia'yı istiyordu... Emma'yı... o da gelmiyordu. Ölecekti, dedi hayaletlere; karısını istiyordu, başını onun kucağına koyup sonsuz uykuya dalmak istiyordu.

Nikolas'ın aklı başında olduğu dönemlerden birinde, beklenmedik bir ziyaretçi, Çar'ın kendisi geldi. Hücresinin bir köşesine sinmiş olan Nikolas, devasa figürün karanlık ve kötü kokulu odaya girişini izledi.

"Nikolai," dedi Peter, derin sesi taş duvarları gümbürdeterek. "Bana hasta olduğunu söylediler. Seni ziyaret etmeye karar verdim."

"Ne için?" Nikolas sordu, kelimeler kuru boğazında düğümleniyordu.

Peter ona, bir ebeveynin serseri oğluna baktığı gibi baktı. "Seninle konuşarak aklını başına getirebilir miyim diye görmek istedim. Bu sen değilsin Nikolai. Aylardır kendinde değilsin. Eskiden bana duyduğun sevgi, o derin sadakat... Tüm bunlara ne oldu?"

Nikolas cevap verme zahmetine girmeden yüzünü başka yöne çevirdi.

"Bir kadının seni mahvetmesine izin verdin," diye devam etti Peter sessizce. "Sıradan bir köylü kadın. Bana karşı gelmen için seni etkiledi. Sana bir çeşit büyü yaptı. Aksi takdirde bir zamanlar sevdiğin her şeyin yerini asla alamazdı."

Nikolas'ı bir titreme nöbeti tuttu ve kendini köşede daha sıkı topladı. "Ona kadar hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmedim."

Çar içini çekti ve onun önünde çömeldi. "Ve şimdi de sizi yıkıma sürükledi. İyi olan bir şeyden böyle bir yıkım ve israf çıkar mı?"

Nikolas, "Ben sana ihanet etmedim," dedi.

"Belki henüz değil, ama tohumlar orada. Ve senin için en önemli varlık *ben* olmalıyım, başka kimse değil. Tanrı bile değil. Rusya'yı olması gereken ülke haline getirmek için ihtiyacım olan şey bu." Peter dikkatle Nikolas'ın gözlerini kaçırdığı yüzüne baktı. "Şu anda bile," dedi usulca, "kadın ya da erkek, gördüğüm en güzel yaratıklardan birisin. Sana çok fazla şey verildi, Nikolai. Sanırım kaderinde trajik bir son varmış."

"Benden ne istiyorsun?" Nikolas, dudaklarında kan tadı almasına neden olacak kadar şiddetli bir öksürük nöbetine tutulmadan önce mırıldandı.

Peter'ın kocaman, pençeye benzeyen eli Nikolas'ın başının üzerinden nazikçe geçti ve sanki en sevdiği evcil hayvanıymış gibi saçlarını düzeltti. "Sana ikinci bir şans vermeye hazırım Nikolai. Hayatta bir şans, hem de benim iyiliğimi yeniden kazanman için bir şans. Bana sadakatini kanıtlarsan her şeyi affedeceğim."

Nikolas gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Emelia'nın peçe takmasını sağlayarak evliliğinizi sona erdirin. Onu gönder ve bir daha asla görme. Sana ondan çok daha iyi hizmet edecek başka bir eş seçebilirsin. Bir zamanlar sahip olduğun hayata geri dön ve kendini benim hizmetime yeniden ada. Bana bunları yapacağına söz ver, ben de

bir saat içinde buradan çıkarılacaksınız. İyileşene kadar sizinle ilgilenmesi için özel doktoruma emir vereceğim."

Nikolas belli belirsiz gülümsedi. "Ondan uzak kalamazdım," dedi tırmalayarak. "Onun orada olduğunu bilmek... onu asla görememek, ona dokunamamak..." Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi ve ciğerleri yanana kadar tekrar öksürmeye başladı.

Peter elini geri çekti ve ayağa kalkarak ona ters ters baktı. "Kendi hayatına bu kadar az değer verdiğin için üzgünüm. Sana ikinci bir şans vermekle hata ettim. Ölümü ve ihaneti hayata tercih eden hiç kimse merhameti hak etmez."

Nikolas başını yere koyarak, "Aşk," diye fısıldadı. "Ben bunu seçtim."

Sayıklama onu tekrar ele geçirdi, neyse ki kimse onu sorgulamaya gelmeden önce. Çok üşümüştü, vücudu kaskatı kesilmiş ve donmuştu. Hücresinde dolaşan rüya figürlerinden hiçbiri bir palto, bir battaniye, ellerini ve ayaklarını ısıtacak küçük bir ateş için yalvarışlarını dikkate almadı. Karısını düşündü, onun zarif uzuvlarının etrafına dolanışını, saçlarının ateş kırmızısı dalgalarını. "*Emelia, üşüyorum,*" demeye çalıştı ama karısı gitmişti, onu duyamıyordu ve o kadar şiddetli titremeye başladı ki kemiklerinin sert taş zemine çarpmasından korktu. Çocukluğundaki Rus masallarından figürler hücresinin içinde geziniyordu; cinler, büyülü kuğular, cadılar, kırmızı ve altın tüyleriyle gösteriş yapan bir ateş kuşu. Ve sonra kuş Emma'ya dönüştü, yüzü saçlarının parlak tarçın görkemiyle çevriliydi. Nikolas ona doğru uzandı ama Emma onun dokunuşundan çekindi.

"Emma, gitme," diye soluk soluğa bağırdı ama Emma onu istemiyordu. Adam ona gelmesi için yalvarırken Emma uzaklaştı. "*Emma... Sana ihtiyacım var.*" Zaman onun ulaşamayacağı bir yerde dönmeye ve hayatı akıp gitmeye başladı. Karanlığın onu kapladığını, her düşüncüyü ve anıyı dipsiz derinliklerinde boğduğunu hissetti.

BÖLÜM IV

*Saatin telaşsız parmağı ritmini
yuvarladığında ve yabancılara
oyalanmamaları için elveda dediğinde,
Gece yarısı ikimizi ayırmayacak.*

-PUSHKIN

On

1877 Londra

"**NIKKI**? NIKKI, GÖZLERİNİ AÇ."

Bir itiraz mırıldandı, tekrar rahat karanlığa gömülmek istiyordu. Ama ses, o kadar endişeli ve sabırsızdı ki, onu derin uykusundan çekip çıkardı. Kaşlarını çatarak gözlerini ovuşturdu ve dar aralıklarla açtı. Kendisi bir yatağa uzanmış, karısı da yatağın kenarına oturmuştu.

Hayattaydı... ve Emelia oradaydı, her zamanki gibi canlı ve güzeldi. "Emelia," diye nefes aldı, doğrulmaya çalışarak. Sorular diline dolandı ve aceleyle konuşmaya başladı.

"O kadar çabuk değil! Bir dakikalığına rahatla." Emma eğildi ve parmaklarıyla onun dudaklarını kapatarak tuhaf bir şekilde ona baktı. "Rusça konuşuyorsun. Tek kelimesini bile anlamadığımı biliyorsun."

İngilizce düşünmeye çalışırken sessizliğe gömüldü, şaşkıındı. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," dedi sonunda, sesi kısıktı.

Emma kuru bir sesle, "Ben de şüphe duymaya başlamıştım," diye cevap verdi. "Önce numara yaptığımı düşündüm, ta ki yüzüne soğuk su çarpana kadar. Bu da seni kendine getirmeyince doktor çağırdım. Henüz gelmedi." Eğildi ve soğuk bir elini adamın alnına koydu. "Sen iyi misin? Başın ağrıyor mu?"

Nikolas cevap veremedi. Bütün dikkati onun üzerindeydi. Çılgınca dürtülerle doluydu; onu kollarının arasına almak ve ruhunu ona dökmek istiyordu ama kadın onun delirdiğini düşünecekti. Kıpırdamadan durmak, ona uzanmamak için harcadığı çaba gözlerini yakıyor ve sulandırıyordu.

Emma yavaşça elini geri çekti. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Nikolas bakışlarını ondan ayırıp çevresine çevirdi. Yatak odası her zamanki gibiydi; koyu renk ahşap mobilyalar, duvarlardaki maun paneller, parşömen işleriyle süslenmişti.

Robert Soames yakınlarda duruyordu, zayıf yüzü endişeyle çizilmişti. Nikolas'a gülümsedi. "Sizin için endişelendiğimiz kesin, Majesteleri."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Nikolas dikkatini Emma'ya verdi. "Ne oldu?"

Emma omuz silkti. "Tek bildiğim, Soames'un restore ettirdiği tabloya bakıyordunuz -bu arada size olağanüstü bir benzerliği var- ve korkunç bir şekilde beyaza dönüp bayıldınız. Bay Soames bana ve hizmetçilere sizi yukarı taşımamızda yardımcı olacak kadar nazıktı. En az bir saattir kendinizde değildiniz."

"Bir saat," diye tekrarladı Nikolas uyuşmuş bir halde. Kendine baktığında gömleğinin düğmelerinin yarı beline kadar açılmış olduğunu gördü.

"İyi nefes alamıyordun," dedi Emma açıklama yaparken, yanakları kızarmıştı.

Nikolas ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi, iyileşmiş yaraların belli belirsiz, tanıdık çıkıntılarını hissetti, gerçek olduklarından emin olmak için ovuşturdu. Robert Soames başını çevirdi, yara izlerini görmekten rahatsız olduğu belliydi. "Belki de sizi birkaç dakika yalnız bırakmalıyım," dedi ressam ve odadan çıktı.

"Gerek yok-" diye başladı Emma, sonra Soames gidince gözlerini devirdi. Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Sanki ikimizin mahremiyete ihtiyacı varmış gibi," diye mırıldandı.

Nikolas'ın kafası resimler ve kelimelerden oluşan bir kakofoni ile doluydu, geçmiş ve şimdiki zaman zihninde hâlâ karmakarışık. Sevgi ve ihtiyaçtan bunalmış bir halde Emma'ya uzandı. Emma sertçe geri çekildi. "Dokunma bana," dedi kısık bir sesle, ayağa kalkarak. "Artık iyi olduğunu bildiğime göre, doktoru tek başına bekleyebilirsin. Benim yapacak işlerim var. Gitmeden önce bir bardak su ister misin?"

Porselen bir sürahidenden doldurdu ve ona kristal bir kadeh verdi. Parmakları kısa bir süre birbirine değdi ve Nikolas bunun sıcak şokunu tüm vücudunda hissetti. Susayarak içti, soğuk suyu yudumladı ve kolunun tersiyle ağzını sildi.

"Pek kendinde görünmüyorsun," dedi Emma. "Belki de içtiğin votkalar sana yetişiyordur. Bu hızla gidersen, bunun daha önce olmamasına şaşırdım..." Nikolas'ın hipnotik bir hayranlıkla duvardaki simgeye baktığını görünce sesi soluğu kesildi. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Nikolas yavaşça su bardağını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı, İlyas Peygamber ikonasına doğru yürürken hafifçe sallanıyordu. On sekizinci yüzyıldan beri resim, İlyas'ın başının etrafında bir hale oluşturan, arabanın gövdesini kaplayan ve kırmızı bulutun ana hatlarını belirleyen mücevherli plakalarla süslenmişti. Nikolas parmaklarını resmin yüzeyinde gezdirdi ve tırnaklarını altın plakalardan birinin altına soktu. Emma'nın şaşkın sorularını duymazdan gelerek plakayı kaldırdı. Küçük plakayı avucunun içinde tutarak resme baktı.

Kırmızı bulutun kenarında bir çizik vardı... yüz yetmiş yıl önce yaptığı çizik. Nikolas parmağının ucuyla çizdiği takip etti ve yüzünde aniden sıcak bir gözyaşı damlası hissetti. "Bu bir rüya değildi," dedi kalın bir sesle.

Emma onun arkasından geldi. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?" diye sordu. "O simgeyi neden parçalara ayırıyorsun? Neden-"

ona doğru döndüğünde bir nefes aldı. "Tanrım," diye fısıldadı, bir adım geri çekilerek. "Neyin var senin?"

"Burada benimle kal." Nikolas ince altın tabağı yere bıraktı ve sanki hızlı bir hareket onu ürkütüp kaçmasına neden olacaktı gibi yavaşça ona doğru geldi. "Emma... sana söylemem gereken şeyler var."

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," dedi sertçe. "Bugün öğrendiklerimden sonra -Adem'le ilişkimi nasıl mahvettiğin ve tüm hayatımı nasıl parçaladığın-"

"Özür dilerim."

Emma sanki onu doğru duymamış gibi başını salladı. "Bu bir ilk! Daha önce hiçbir şey için özür dilediğini duymamıştım. Bunun bana yaptıklarını telafi etmesi mi gerekiyor?"

Acı içinde kelimeleri aradı. "Bana bir şey oldu... Anlamamı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Ben... sana karşı olan hislerim konusunda hiçbir zaman dürüst olmadım. Onları asla kabul etmek istemedim ve çok güçlü hale geldiklerinde seni incitmeye ve senden uzak tutmaya çalıştım."

"Bu yüzden mi başka bir kadınla yattın?" diye sordu küçümseyerek. "Bana karşı hislerin çok güçlü olduğu için mi?"

Derin bir utanç duyan Nikolas onun bakışlarına karşılık veremedi. "Bunu bir daha yapmayacağım, Emma. Asla."

"Kendinle ne yaptığın umurumda değil. İstersen her gece başka bir kadınla ol, umurumda değil. Sadece beni rahat bırak."

"Başka kimseyi istemiyorum." Nikolas, kız bir adım bile atmadan onu kollarının arasına aldı. Kalbi ona tekrar sarılabildiği için şiddetli bir sevinçle çarptı ve parmakları bilinçsiz bir güçle onun uysal etine sıkıştı. Emma hareketsizdi, vücudu reddedilmekten kaskatı kesilmişti. Soğuk ve suçlayıcı bir bakışla onu kısıtırdı.

"Sana yaptığım her şeyi unutturacağım," dedi Nikolas. "Yemin ederim seni mutlu edeceğim... sadece denememe izin ver. Tek istediğim seni sevmek. Senin de beni sevmene gerek yok."

Kelimeler uzun zamandır unutulmuş yankılarla çınlarken Emma dondu kaldı. "Ne?" diye sordu belli belirsiz, titremeye başlamıştı.

Tüm gururunu ve ihtiyatını bir kenara bırakarak kalbini onun ayaklarına serdi. "Gerçeği bilmek zorundasın. Seni uzun zamandır seviyorum, Emma. Senin için her şeyi yaparım, canımı bile veririm-"

Emma ters ters bakarak ve titreyerek ondan kurtuldu. "Tanrı aşkına ne yapmaya çalışıyorsun, beni delirtmeye mi? Haftalardır kendini kalpsiz bir domuz olmaya adıyorsun, sonra birden oturma odasında baygınlık geçiriyorsun ve uyanıp beni *sevdiğini* mi söylüyorsun? Bu ne tür bir sapkın oyun?"

"Bu bir oyun değil."

"Sen sevme yeteneğine sahip değilsin. Senin asıl derdin her zaman kendin oldu ve olmaya da devam edecek."

"Geçmişte bu doğrudu. Ama şimdi değil. Şimdi nihayet farkına

vardım-" "Sakın birdenbire değişmeye karar verdiğini iddia etmeye

kalkma.

yollar! Kendi çocuğunu reddeden bir adama ancak bir aptal inanır."

Nikolas bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Bunu Jacob'a telafi edeceğim," dedi yüzünü buruşturarak. "Ona iyi bir baba olacağım. Hayatının geri kalanında güvende ve mutlu olacak."

"Bu kadar yeter!" Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Senin bile bu kadar kötü niyetli olabileceğini hayal bile edemezdim. Beni boş vaatlerinle kandırman bir şey, ama o küçük çocuğa yalan söylemeye ve onu önemseyeceğine inandırmaya cüret edersen, onu duygusal olarak sakat bırakırsın."

"Ona değer veriyorum."

"Onu da diğerk herkese yaptığın gibi duygusuzca terk edeceksin ve ben bütün parçaları toplayamayacağım. Erkekler ne kadar yalancı korkaklar! Birini sana güvenebileceğine inandırırısın ve sonra hiç düşünmeden çekip gidersin. Jake'e ve bana bu şekilde ihanet etme şansın olmayacak, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Şu andan itibaren bana güvenebilirsiniz. Bunu sana binlerce kez kanıtlayacağım." Nikolas onun sert elini tutup ağzına götürdü ve dudaklarını onun sert parmak eklemlerine bastırdı. "Seni bir daha incitmeyeceğim. Bana inan."

Emma onun gözlerinin içine baktı ve gördüğü şey nefesinin kesilmesine neden oldu. İki yana dönerek odadan çıktı. "Lanet olsun sana," diye mırıldandı ve arkasından kapıyı çarparak çıktı.

Emma özel oturma odasındaki kanepeye kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamıştı. Sorular beyninde çalkalanıyordu. Onu şaşırtmanın bir yolunu bulduğu için Nikolas'ın hakkını vermeliydi. Başka hiçbir şey bu kadar alaycı ve kötü niyetli olamazdı. Onu önemseydiğine inandırmaya çalışıyor, sonra da onu küçümseyip aşağılıyordu. Ne şeytani bir aklı vardı!

Ama gözleri... gözlerinde garip bir kırılğanlık vardı. Tanrı aşkına ona ne olmuştu? Kütüphanedeki sahneyi düşündü: Nikolas bir an her zamanki kibirli halini takınmış, sonra da atasının portresini görüp bayılmıştı. Robert Soames, Emma ile birlikte Nikolas'ın yanında yere diz çökerken, "Felce benziyor," demişti.

"Ama o bunun için çok genç!" diye bağırmış, Nikolas'ın başını kucağına yaslamıştı. "Tanrım, belki de içki içmesi buna neden olmuştur. Lütfen, gidip bir doktor çağırın!" Nikolas'ın başını dikkatle kucaklamış, güneşten kavrulmuş saçlarını düzeltmişti. Onu odasına taşımaları için hizmetçilerden yardım istenmiş ve Emma her saniye onun yanında kalmıştı. Neden bu kadar korktuğundan emin değildi. Ne de olsa gerçek bir evlilikleri yoktu. Bir evlilikleri vardı.

Aralarında aşk yoktu. Ve yine de... gözlerini açtığında rahatlamıştı.

O durgun, sessiz saatte ne olmuştu da uyandığında bu kadar garip davranmıştı? Onu sevdiğini söylemişti. Kadın inanamayarak güldü, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

*"Yemin ederim seni mutlu edeceğim... Sadece denememe izin ver. Tek istediğim seni sevmek.
Beni sevmek zorunda bile değilsin."*

Bu sözler onu fena halde sarsmıştı. Nikolas'ın insanların, özellikle de kendisinin savunmasını kırma konusunda bir yeteneği vardı. "Tasia senin nasıl biri olduğun konusunda beni uyarmıştı," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Yalan söyleyeceğini, manipüle edeceğini ve bana ihanet edeceğini söylemişti ve haklıydı. Hem Jacob'ın hem de kendi iyiliğim için bu oyunlarına bir son vereceğim Nikki."

Nikolas'ın odasına gitti, kısmen açık olan kapıya yaklaşırken omuzlarını dikleştirdi. Kır saçlı, gözlüklü, ufak tefek, düşünceli bir adam olan Dr. Weide tıbbi çantasındaki aletleri değiştiriyordu.

"O nasıl?" Emma odaya girerek hızlıca sordu.

"Ekselansları," diye mırıldandı doktor gülümseyerek ve elini öpmek için öne çıktı. "Çağrıldığım aceleye bakılırsa, ölüm döşeginde bir adam bulacağımı sanmıştım. Ancak kocanızın sağlığı olağanüstü iyi görünüyor. Hiçbir sorunu yok."

"Bayılmasının nedeni ne olabilir?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Yaklaşık bir saat boyunca bilinci yerinde değildi."

Doktor başını salladı. "Hastalığın fiziksel bir nedenini bulamıyorum. o."

"Şey, rol yapmıyordu," dedi Emma. "Her şeyi yaptım. "Uyanması için iğneler batırıyorum."

"Zihin hakkında anlamadığımız pek çok şey var," diye yanıtladı Dr. Weide. "Anladığım kadarıyla, belirli bir portreyi görmek Prens'in

Nikolas bayıldı. Bunun ona geçmişindeki travmatik bir olayı hatırlatmış olabileceği düşünülebilir."

Emma spekülâtif bir şekilde kocasına baktı. Yüz ifadesi kapalı, ketumdu ve doktorun gitmesi için sabırsızlandığını hissetti. "Travmatik bir olay," diye mırıldandı. "Bunlardan yeterince yaşadın, değil mi?"

Nikolas gömleğinin düğmelerini iliklemeye odaklandı. "Bir daha olmayacak."

"Olursa lütfen beni bilgilendirin," dedi Dr. Weide. "Bu arada, her ikinize de en iyi dileklerimi sunuyorum."

"Seninle dışarıda görüşürüz," dedi Emma.

Doktor başını salladı. "Lütfen kocanızla kalın, Majesteleri. Malikânede yolumu bulabilecek durumdayım, sanırım." Göz kırptı ve sessizce ayrıldı.

Emma kocasına bakarken kollarını kavuşturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Doktorun beni muayene etmesine gerek yoktu."

"Biraz dürtmek ve dürtülmek kimseye zarar vermez."

Nikolas homurdandı. "Dürtülen sen olana kadar bekle." Ayağa kalktı ve gömleğini pantolonunun beline soktu.

Emma ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, kocasının giyinişini izlemenin mahremiyetinden rahatsız olmuştu. "Seni uyarmaya geldim," dedi kaba bir tavırla. "Yakında buradan ayrılabilirim ve Jake'i de yanımda götürebilirim."

Adam aniden ona baktı, bakışları yakıcıydı. Cevap vermedi ama bu fikri reddettiği vücudunun her gergin hattından belliydi.

Emma sakince, "Henüz kararımı vermedim," diye devam etti. "Ancak, Jake'e ya da bana zarar verdiğini hissettiğim ilk anda, onu göz açıp kapayıncaya kadar alıp götüreceğim."

"Dene bakalım," dedi Nikolas usulca. "Bak bakalım ne olacak." Ses tonu rahattı ama kızın üzerinde ürpertici bir etkisi vardı. "Jake burada kalacak. O benim oğlum. Ve sen de benim karımsın."

"Her şeye gücü yeten Prens Nikolas," diye alay etti. "Belki diğer herkes senden korkuyor ama ben korkmuyorum. Ben senin zorbalık edip faydalanabileceğin çaresiz bir yaratık değilim. Ve beni burada kalmaya zorlayamazsın."

"Kalmak istemeni sağlayabilirim."

Kibrinde hâlâ güç vardı, o kadar saf ve damıtılmıştı ki Emma'nın nefesini kesti. Onun istediği gibi, nasıl ya da neden diye sorarak ya da onunla tartışmaya çalışarak cevap vermedi. Bunun yerine geri çekilmeye başladı. "Sana niyetimi söyledim," diye mırıldandı.

Bu çizgi onun çıkışını işaretlemeliydi. Ancak Nikolas onun peşinden geldi ve fiziksel olarak korkutulduğunu hissedene kadar üzerine çullandı. Kaplanlarla ve vahşi yaratıklarla oynayan bir kadın için bu duygu endişe verici derecede nadirdi. "Gitmeden önce sana niyetimi söyleyeyim," diye mırıldandı Nikolas. "Yakında yatağına geri döneceğim. En başından beri olmam gereken koca olacağım."

"Sen bir şeytansın!"

"Gitmene izin vermeyeceğim. Sana çok ihtiyacım var."

Daha önce hiç böyle olmamıştı, doğrudan ve şok edici derecede samimi, duyguları açığa çıkmıştı. Bu onun alışlagelmiş soğukkanlılığından çok daha tehditkârdı. "Kimseye ihtiyacın yok," diyebildi.

"Bu doğru değil. Daha yakından bak, Emma. Bana bak ve ne gördüğünü söyle."

İtaat edemedi. Onun gözlerinde görebileceklerinden çok korkuyordu. Başını eğerek omuzlarıyla yanından geçti ve kaçtı. Tanrı'ya şükür, gitmesine izin verdi ama koridorun sonuna varıp gözden kaybolana kadar onun sıcak bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Nikolas birkaç dakika yalnız kaldı. Bir içki içmek istiyordu, keskin ve canlandırıcı bir şey ama içmeyecekti. Artık hoş bir şekilde yatıştırıcı bir uyuşukluk, duygularının üzerine davetkâr bir alkolik battaniye olmayacaktı. Berraklığa ihtiyacı vardı. Kendine biçtiği kasvetli varoluştan nefret ediyordu ve Emma'nın yüzündeki düşmanlığa dayanamıyordu. Keşke ona uzun zaman önce bahsettiği anlayışı ve güveni verebilseydi. Onun kendisini bir kez daha sevmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydı.

"Emelia," diye fısıldadı, karısına ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Onun ölümünden sonra acı çekmiş miydi? Bir teselli kaynağı bulmuş muydu? Onun için başka bir adam var mıydı? Bu düşünce onu öfke ve kıskançlıkla doldurdu. Ona ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu, yoksa cevapsız kalan sorular onu delirtecekti. Kütüphaneye gitti ve eski kitapları ve kayıtları karıştırarak bulabildiği bilgi kırıntılarını topladı. Emelia Vasilevna'nın kaderi hakkında hiçbir şey yoktu ve oğulları Aleksey hakkında da çok az şey vardı.

Bir aile kitabında, genç adam Aleksey Angelovski'nin Kiev'in doğusundaki bir köyde inzivada geçirdiği çocukluğun ardından aniden Moskova'da ortaya çıktığı yazıyordu. Görünüşe göre iyi bir yaşam sürmüştü, ailesi için toprak ve servet biriktirmişti. Bu çabalarında İmparatoriçe Elizabeth ile yaşadığı uzun süreli ilişki ona yardımcı olmuştu. Prens Aleksey büyüleyici ve kültürlü bir adam, keman çalan bir sanat hamisi olarak biliniyordu. Sonunda evlenmiş ve her ikisi de yetişkinliğe kadar hayatta kalan iki çocuk sahibi olmuştu. Peki ya annesi? Emelia'ya ne olmuştu?

Nikolas bir küfür savurarak kitap yığınının bir kenara itti. Bunu öğrenmesi için bir tarihçi tutacak ve gerekirse onu bir tercüman birliğiyle Rusya'ya gönderecekti. Kollarını kütüphane masasına dayadı ve parmaklarını gür saçlarına geçirdi. Belki de bir buçuk asır önce yaşamış bir kadının geçmişini böylesine umutsuzca araştırdığı için delirmişti. Gerçekten böyle bir şey olmuş muydu? Elijah simgesindeki çizik bir tesadüf müydü? Belki de onun

İşkence gören zihni, hayatında yarattığı enkaza odaklanmamak için fanteziler kuruyordu.

Aniden ayağa fırlayarak üst kattaki çocuk odasına yöneldi. Oğluyla arasını düzeltmek için Jacob'ı görmesi gerekiyordu. Tanrı çocuğun kendisini terk ettiği için onu affetmesini dilerdi. Nikolas'ın ayakları merdivenlerde yavaşladı ve durdu. Kendini gerçeği kabul etmeye zorladı; kendi oğlundan korkuyordu. Nasıl baba olunacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kendi babası istismarcı bir caniydi. Çocukluğuna dair anıları o kadar acı dolu ve kasvetliydi ki, kendi çocuğunun gözlerinde bunları hatırlatan şeyler görmek istemiyordu. Jacob'ı incitmek istemiyordu ama zaten incitmişti. "Onu inkâr ettim ve ihmal ettim," diye mırıldandı Nikolas. "Tanrı bilir, bir ebeveyn bundan daha kötüsünü yapamaz."

Çocukla nasıl konuşmalıydı? Yakup'un bir baba olarak kendisine güvenilebileceğini anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Çocuğu göndermeyi gerçekten planlamış olması şimdi inanılmaz görünüyordu. O zamanlar Jacob'ı önemsemesine izin vermemiştii ama şimdi kendini durduramıyordu. Çocukla ilgilenmek, ona kalbinin istediğı her şeyi vermek istiyordu. Dünyada ona göstereceğı o kadar çok güzellik vardı ki. Kumdan kaleler inşa edebilecekleri ve sahilde deniz kabukları toplayabilecekleri güneydeki geniş arazi. Ya da kırlarda ata binebilecekleri, piknik yemekleri yiyebilecekleri, nehirde balık tutup yüzebilecekleri İrlanda'daki şatosu. Jacob'ı yatlarından biriyle denize açılmaya ya da taşradaki malikânelerinden birinde avlanmaya götürürdü.

Bütün bunları onun için çoktan yapabilirdim, diye düşündü Nikolas sefilce. Ona iyi bir hayat verebilirdim ama bunun yerine ona sırtımı döndüm. Merdivenleri çıkmaya devam etti ve çocuk odasına ulaştı. Aralık olan kapıda duraksadı, içeri girmeden önce panele hafifçe vurdu.

Jacob çıplak zeminde oturuyordu, etrafı ufak tefek şeylerle çevriliydi: mutfaktan bir tencere, çeşitli taşlar, bir ağaç dalı ve ayı şeklinde oyulmuş bir tahta parçası. Nikolas bu tahta figürün, boş zamanlarında yontmayı seven arabacısının el emeğı olduğunu anladı. Kendisi oğluna hiçbir şey vermezken, hizmetçilerinden birinin ona bir oyuncak vermiş olduğu düşüncesi Nikolas'ın yüreğini burktu. Uzun süredir kullanılmayan çocuk odasına şöyle bir göz gezdirdi. Küçük bir yatak dışında,

eski bir sandık ve tozlu, antika bir sallanan at, oda acı verici bir şekilde boştu.

Jacob ona merakla baktı, gözleri tıpkı kendisinininkilere benziyordu.

Bana Misha'yı hatırlatıyor, diye düşündü Nikolas bir an acı içinde, ama her nasılsa gülümsemeyi başardı. "Merhaba Jake," dedi sessizce. "Seni burada ziyaret edebileceğimi düşündüm. Sorun olur mu?"

Çocuk başını salladı ve tahta ayısıyla oynamaya başladı.

"Rusların en sevdiği hayvanın ayı olduğunu biliyor muydun?" Nikolas onun yanında yere bağdaş kurarak oturdu. "Eskiden ayıya bir tanrı gibi tapardık. Bir ayının varlığının tüm kötü ruhları uzaklaştırdığına dair bir batıl inanç vardır."

Jacob elindeki oyma hayvana baktı, sonra uzanıp tencereyi Nikolas'a yaklaştırdı. "Peki ya kurbağalar?"

Tencereyi örten file parçasını kaldıran Nikolas, içine yarım santim su ve büyük, yassı bir taş doldurulduğunu gördü, hepsi de kaygan zeytin renkli bir kurbağanın rahat etmesi içindi. Nikolas gülümsedi ve bacakları birkaç kez sallanan kurbağayı ustalıkla kaldırdı. "Yakışıklı bir örnek," dedi kurbağaya hayranlıkla bakarak. "Onu nerede yakaladın?"

"Dün bahçedeki gölette. Emma bana yardım etti."

Nikolas alaycı bir ifadeyle, "Şaşırmadım," dedi kurbağayı geçici yuvasına yerleştirirken. Karısını bir kurbağanın peşinde resmi mülk bahçesindeki havuzda su sıçratırken görmek isterdi.

"Emma bu gece onu serbest bırakmam

gerektiğini söylüyor." "Emma'dan çok

hoşlanıyorsun, değil mi?"

Jacob başını salladı, tencerenin üzerinde sabit durması için ağın üstüne dikkatlice bir taş yerleştirdi. Nikolas'a sıkıntılı bir ifadeyle baktı. "Bugün hastaydın. Seni yere düşerken gördüm."

"Şu anda iyiyim," dedi Nikolas kararlılıkla. "Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum." Bunu izleyen sessizlikte odanın etrafına baktı ve hoşnutsuzlukla başını salladı. "Sana oyuncak lazım Jake. Bazı kitaplar ve oyunlar, mobilyalardan bahsetmiyorum bile." Sandığa uzandı ve gıcırdayan kapağı kaldırdı. Rusça basılmış birkaç soluk çocuk kitabı, bir kutu iskambil kâğıdı ve üzeri yara ve çiziklerle kaplı eski bir tahta kutu vardı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve ağır, tıkırdayan kutuyu sandıktan çıkardı. "Bunu senin yaşlarından beri görmemiştim."

Jake giderek artan bir ilgiyle izlerken Nikolas kutuyu sabitleyen deri kayışı çözdü. İçinde boyalı metal askerlerden oluşan iki tam ordu ve bir savaş alanına dönüşen lake bir tahta vardı. Toplar, atlar, arabalar ve küçük bir köprüyle tamamlanmış bir Kırım Savaşı setiydi bu. "Bunlar İngilizler," dedi Nikolas, kırmızı giysili bir figürü kaldırarak, "mavililer de Ruslar. Kardeşim Misha ve ben bunlarla oynardık. Gerçek hayatta o savaşı İngilizler kazanmıştı ama Misha'yla oynadığımızda Ruslar her zaman galip gelirdi." Askeri Jacob'a uzattı. "Artık sana aitler."

Jake bir figürü diğerinin ardından dikkatle inceledi. "Benimle oynar mısın?" diye sordu. "Sen İngiliz olabilirsin."

Nikolas oğlunun savaş alanını adamların ve topların düzgün sıralar halinde dizilmesine yardım ederken sıırıttı. Jake'in kendisinden olmasından duyduğu gururla sık sık çocuğa bakıyordu. Yakışıklı bir çocuktu, yüz hatları kalın ve ince çizgiliydi, gözleri kalın siyah kirpikler ve ağır, kanatlı kaşlarla gölgelenmişti. Onda egzotik bir dokunuş, Angelovsky'lere inatçı iradelerini veren Tatar atalarına dair bir ipucu vardı.

"Jake," dedi Nikolas sessizce, "seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var."

Çocuk durup ona baktı, küçük ellerinden biri oyuncak atını çok sıkı tutuyordu. Sanki Nikolas'ın ne söyleyeceğinden korkuyordu.

Nikolas yavaşça, "Annen için üzgünüm," diye devam etti. "Bunu sana daha önce söylemeliydim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama şimdi burada benimle olduğuna göre, birlikte zaman geçirmemizi ve

birbirimizi tanımak. Ve... her şeyden önce istediğim şey, bundan sonra benimle yaşamam."

"Sonsuza dek

mi?" "Evet,

sonsuza kadar."

"O zaman beni göndermeyeceksin, değil mi?"

Nikolas zorlukla yutkundu. "Hayır, Jake. Sen benim

oğlumsun." "Bu artık bir piç olmayacağım anlamına mı

geliyor?"

Bu kelime Nikolas için soğuk bir şok oldu. Onu şiddetli bir pişmanlık ve öfkeyle doldurdu. "Kim sana öyle dedi?"

"Köydeki insanlar."

Nikolas bir an sessiz kaldı. Tam olarak sabit olmayan bir eliyle oğlunun dağınık siyah saçlarını düzeltmek için uzandı. "Çünkü annenle evlenmedim. Bu senin hatan değildi, Jake. Senin için sorumluluk almalıydım. Eğer biri sana bir daha piç derse, ona bir Angelovsky, bir Rus prensi olduğunu söyle. Her şeyin en iyisine sahip olacaksın -eğitim, evler, safkan atlar- ve seni şımarttığımı söyleyen herkese lanet olsun."

Konuşmayı özümseyen çocuk, o sinir bozucu gözlerle ona baktı. "Neden benim için gelmedin?" diye sordu küçük bir sesle. "Annem neden bana senden bahsetmedi?"

"I..." Nikolas'ın çocuğun bakışlarını karşılaması ve dürüstçe cevap vermesi için tüm gücünü harcaması gerekti. "Hayatımda pek çok hata yaptım, Jake. Bencil ve acımasız davrandım ve etrafımdaki herkesin acı çekmesine neden oldum. Ama sana söz veriyorum, iyi bir baba olmaya çalışacağım. Sana elimden gelenin en iyisini vereceğim... bunun değeri ne olursa olsun."

Emma bir sabah zorlu bir sürüşe çıktı, yerel köye doğru fırladı ve geçtiği insanların şaşkın bakışlarını görmezden geldi. Tuhaf bir görüntü olduğunun farkındaydı: kızıl saçlı bir virago, at sırtında bir amazon, sanki şeytan onu kovalıyormuş gibi son sürat koşuyordu. Kimi şok ettiği umurunda değildi; duygularını dışa vurmak için bildiği tek yol buydu.

At yorulana kadar sürdü ve sonra Angelovsky malikânesine geri döndü. Egzersiz işe yaramıştı ama sadece geçici bir kaçış sağlamıştı. Gerçek şu ki, bir yabancıyla birlikte yaşıyordu. Hâlâ Nikolas'a benziyor, Nikolas gibi hareket ediyor ve konuşuyordu, ama onun çok değiştiğini kimse inkâr edemezdi. Nedenini ya da buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ve bu gizem onu sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratmıştı. Bayılmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve Nikolas hâlâ eski haline dönme belirtisi göstermiyordu. Hizmetçiler işlerini güçlkle yapabiliyor, efendilerinin dönüşümüne tanıklık ederken şaşkınlıkları açıkça görülüyordu.

Başlangıç olarak Nikolas iş anlaşmalarını azaltmış ve her günün bir bölümünü Jake'e ayırmıştı. Çocuk onun ilgisi altında çiçek açmış gibiydi. Nikolas oğlunu her yere götürüyordu... Londra'da yürüyüşlere, parkta at arabasıyla gezintilere, kereste fabrikasına, at arabası evine ve Jake'in ilginç bulunduğu diğer yerlere ziyaretlere. Jake artık yemeklerini yalnız yemiyor, resmi yemek odasında Nikolas ve Emma ile birlikte yiyor, Nikolas kütüphanedeki masasında çalışırken Jake de yanında bir yığın oyuncakla oturuyordu. En şaşırtıcı olanı da, Nikolas'ın geceleri ara sıra içtiği bir kadeh şarap dışında içki içmeyi bırakmış olmasıydı.

Emma her gezide onlara katılmaya davet ediliyordu ama davetlerin çoğunu reddediyordu. Olanlar karşısında şaşkına dönmüştü ve Nikolas'ın Angelovsky malikânesindeki hayatlarını alt üst etmesiyle başa çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Jake için parlak siyah bir midilli almıştı. -En sevdiği masal kahramanının adı olan Ruslan'ı ve arkasından çekmesi için küçük lake bir arabayı. Çocuk odasını oyuncaklar ve mobilyalarla doldurdu ve her gece salonda oğluyla kâğıt ya da masa oyunları oynadı.

Emma, Jacob'ın Nikolas'ı bu kadar çabuk benimsemesinden hoşnutsuzdu. Çocuklar güvenlerini böylesine korkutucu bir kolaylıkla veriyordu ve Jacob açıkça babasına tapmaya başlamıştı. Aralarında bir bağ vardı, her ne kadar

kırılgan, içsel bir benzerlikten geliyordu. Her ikisi de bağımsız, anlayışlı, dünyaya karşı güvensizdi; her ikisi de güvenlik arzuluyor gibiydi. Ve görünüşe göre bunu birbirlerinde buluyorlardı.

Son zamanlarda Nikolas bir dadı ve özel öğretmen geçidiyle görüşmeye başlamış, Jake'e neredeyse herkesi kızdıracak ya da eğlendirecek şekilde danışmıştı. Yetişkinlerin hiçbir zaman bir çocuğun fikrini sormaması gerekirdi, özellikle de önemli konularda, ama Nikolas bunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi. Jake yeni hayatının tadını çıkarıyor, gülüyor, bağırıyor, geçen her günle birlikte daha da asi oluyordu ama o kadar sevimliydi ki kimse bundan şikâyet etme eğiliminde değildi. Sonunda Emma, Jake'in biraz disipline ihtiyacı olduğunu söylemeye karar verdi.

Jake akşam saat onda yatağına yatırıldıktan sonra Nikolas'a özel olarak yaklaştı. Kocasının yatak odasının kapısında durarak, "Sadece çocukların hayatlarında bazı düzenlemelere ihtiyaç duyduklarını belirtmek istiyorum," dedi. "Jake için tutarlı bir yatma saati olursa daha iyi olur. Dün gece dokuzda yattı, bu gece de onda. Ve sadece bu da değil, öğleden sonra çayda üç porsiyon kek yemesine izin verdin ve akşam yemeğinde hiç iştahı yoktu-"

"Hayatında yeterince sınırlama var. Bir süreliğine keyfine bakacak."

"Jake'in iyiliğini değil, sadece kendi vicdan azabını düşünüyorsun," diye tersledi. "Bu işin içindeki herkese zarar veriyorsun. Onu bu şekilde şımartmayı bırakmalısın!"

"Ama o zaman şımartacak kimsem kalmayacak," dedi usulca, gözlerine aniden küçük ikiz alevler değdi ve bu onu fena halde rahatsız etti. "Tabii bu pozisyon için gönüllü olmazsan."

"Saçmalama."

Nikolas onun şaşkınlığına hafifçe gülümsedi ve parlayan şöminenin yanındaki kadife döşemeli bir çift sandalyeyi işaret etti. "İçeri gel, *ruyshka*. Konuşuruz ve bir şeyler içeriz-"

"Hayır," dedi, kocasından başka bir yere bakmaya çalışarak. Zengin vizon kahverengisinde kadife bir cüppe giymişti ve güneşten dağılmış saçları karmakarışıktı. Çürük bir koca ya da değil, yine de hayatında gördüğü en çekici adamlardan biriydi. "Yorulдум. Ben yatmaya gidiyorum."

Ona daha da yaklaştı ve omzunun üzerinden uzanan uzun kıvıll bir tutamı aldı. "Jake için endişelenme," diye mırıldandı saç tutamıyla oynarken. "O iyi olacak."

Emma gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. Sanki saçları canlı bir ip, bir duyu iletkeniymiş gibi hissediyordu. Adamın ellerini teninde, parmak uçlarının okşayışını hayal etti ve kalbi deli gibi çarptı. "Elimde değil ama endişeleniyorum," dedi. "Daha önce onu görmeye bile dayanamazken Jake'le bu kadar çok zaman geçirmeni izlemek çok kafa karıştırıcı."

"Evet, biliyorum." Kırmızı bobini parmaklarına doladı ve sıkıca tuttu. "Jake'i ilk gördüğümde tek görebildiğim Misha'ya ne kadar benzediğiydi. Ona bakmak ve ölmüş kardeşimi hatırlamak canımı acıttı." Bakışları gölgelendi, kalın altın kirpikleri duygularını gizliyordu. "Babamın bizi nasıl istismar ettiğini anlattığım zamanı hatırlıyor musun? En kötüsü Misha'ya yapılmıştı, belki de benden daha çaresiz olduğu için. Babamın saldırılarından sonra kardeşimi ağlarken ve kanlar içinde bulduğumda onu teselli etmeye çalışırdım. Böylesine savunmasız bir yaratığın incindiğini gördüğümde hissettiğim öfke ve suçluluk duygusunu hayal bile edemezsiniz-" Durdu ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Belki de edebilirsin. Her neyse, Misha için hiçbir şey yapamadım. Onu korumak için çok gençtim. Ama oğluma bakabilir ve ona mutlu olması için gereken her şeyi verebilirim. Bu ikinci bir şansa sahip olmak gibi bir şey."

Emma kıpırdamadı, aralarındaki sessizliğe, havada ağır ve sıcak bir şekilde asılı duran özleme hapsolmuştu. Nikolas onun kendisine nasıl karşılık vereceğini her zaman biliyordu. Bu maskaralık için ondan nefret ediyor ve aynı zamanda umutsuzca bunun doğru olmasını istiyordu. Nikolas onun aşık olabileceği, bir zamanlar hayalini kurduğu türden bir adammış gibi davranıyordu. Ve performansında o kadar iyiydi ki, ara sıra kendini birkaç dakikalığına ona inanırken yakalıyordu. Buna layık olmayan, işine geldiğinde onu küçümseyen ve ona ihanet eden bir adamı sevmek istemenin verdiği gerginlikten dolayı kalbi ağrıyordu.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu acı dolu bir fısıltıyla, gözlerinden akan yaşlara ihanet ederek.

"Emma," dedi usulca, saçlarını serbest bırakarak.

Geriye doğru sarsıldı ve başını sallayarak ona baktı. Adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla uzaklaştı, koşmaya başlamak için kendini zor tuttu.

Gece yarısından sonra, Emma mışıl mışıl uyurken Nikolas onun oturma odasına girdi. Kısmen aralık bırakılmış yatak odasının kapısına baktı. Onun nefes alışının yumuşak sesini duyabildiğini hayal etti. Yavaşça kadife kaplı bir sandalyeye oturdu ve ona verdiği küçük hayvanat bahçesindeki oyma hayvanlardan birini eline aldı. Kehribar rengi kaplan, küçük, zarif vücudu ellerinde ısıniyordu. Parmağını heykelciğin cilalı sırtında gezdiren Nikolas, karısının yatak odasındaki gölgelere bakmaya devam etti. Karısının sıcak bedeninin bu kadar yakınında olduğunu bilmek onu şehvet ve yalnızlık duygularına boğmuştu. Ama Emelia'nın yaptığı gibi onu kabul edene, sevene kadar onu almayacaktı.

"Emelia, sana ne oldu?" diye fısıldadı Rusça, elini kaplanın etrafında sınıksıkı kavrayarak. Sidarova kardeşler de dahil olmak üzere ailenin hizmetkârlarını Emelia hakkında bilindik eski hikâyelerin ötesinde bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için sorgulamıştı ama anlatacak başka hikâyeleri yoktu. Daha sonra British Museum'un küratörlerinden Sir Vincent Almay'ı Rusya'ya gidip Prenses Emelia'nın akıbetini belirlemek için hem özel hem de kamusal kayıtları incelemesi için tutmuştu. Nikolas ailesinin Almay'ın araştırmasına engel olacağına inanmıyordu. Belki de kız kardeşlerinden biri bu arayışa yardımcı bile olabilirdi. Karısına ne olduğunu öğrenene kadar Nikolas asla huzura kavuşamayacaktı.

Keşke Emelia için daha fazlasını yapabilseydi, onu koruyabilseydi...

Emma'ya gidip onu kollarıyla sarmak için yanıp tutuşmasına rağmen kendini sandalyede kalmaya zorladı. *Hatırlayacağına söz vermiştin*, diye düşündü şiddetle, karısının odasına bakarken. *Beni tanıyacağını söylemiştin*.

Ertesi gün Nikolas ve Jake Londra'daki gezintilerinden birindeyken Emma sürpriz bir ziyaretçi aldı. Doyurucu bir kahvaltının ardından son bir fincan çayın tadını çıkarırken, kahya Stanislaus ona yaklaştı ve tam ortasına bir kartvizit yerleştirilmiş gümüş bir tepsi sundu. Kartın üzerinde Lord Adam Milbank'in adını görünce Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu göndereyim mi, Majesteleri?" Stanislaus sordu.

"Hayır," dedi dalgın dalgın. "Lord Milbank'e misafir odasına kadar eşlik edin."

Kâhyanın Slav yüz hatlarında herhangi bir ifade yoktu ama siyah kaşları yukarıya, beyaz saçlarına doğru eğilmişti. "Pekâlâ."

Emma yeşil ipek kurdelelerle örülmüş ve ensesine tutturulmuş saçlarını düzeltti. Orman yeşili kadife elbisesini çekiştirerek yerine oturttu, arkasındaki büstiyeri ve önündeki ipek perdeleri düzelterek aceleyle salona gitti. Adam neden onu çağırmıştı ki, özellikle de kocasından nefret ettiği düşünülürse? Belki de onunla geçmiş konuşmak, hatta onunla dostluğunu yeniden kurmak istiyordu, ama ne amaçla olduğunu anlayamıyordu. Önemli değildi, *onun* burada bulunması şüphesiz amaçlarına uygundu. Nikolas bunu öğrenecek ve çileden çıkacaktı. Kocasının, geçmişte ona hissettirdiği incinmişlik ve yaralanmış gururun bir kısmını hissetmesini istiyordu. Belki de Adam'ı bu amaçla kullanmak yanlıştı ama umurunda değildi. Adam ve Nikolas'ın ikisi tarafından da kullanılmıştı ve artık durumu tersine çevirmenin zamanı gelmişti.

Stanislaus, Adam Milbank'e misafir odasına kadar eşlik etti ve Emma'nın istediği bir şey olup olmadığını sordu.

"Çay lütfen," dedi ve uşak sessiz bir mırıltıyla yanlarından ayrıldı. Emma her zaman hayatının aşkı olarak gördüğü Adam'a ellerini uzatarak yaklaştı. "Adam," dedi gülümseyerek. "Sana bir mektup yazmak ve seni çaya davet etmek niyetindeydim. Seni görmek ne güzel!"

Karşılmasına şaşırdığı belli olan adam ellerini tuttu ve hafifçe kavradı. Çocuksu yüzü sıkıntılı görünüyordu ama kahverengi gözleri umutla parlıyordu. "Ben sadece bir kart bırakmak istemiştım-"

"Hayır, kal ve benimle çay iç," diye ısrar etti. "Tabii vaktin varsa."

"Zamanımı bundan daha iyi değerlendiremezdim." Adam şapkası ve kırbacıyla odaya doğru ilerledi. Etrafına bakarken şaşkınlıkla başını salladı. "Tüm bu lükse rağmen burada evindeymiş gibi görünüyorsun."

"*Burası* benim evim," dedi Emma hafif bir kahkaha atarak. "Ama o kadar da değişmedim. Zamanımın çoğunu hayvanat bahçesinde, her zamanki oyuncularla geçiriyorum -Manchu, Cleo, Presto-"

"Hayvanlarınız nasıl?"

"Oh, çevrelerine oldukça alıştılar." "Peki ya sen?"

Gülümsemesi soldu ve işlemeli minderleri olan bir sandalyeye oturarak eteklerini dikkatlice düzenledi. "Hâlâ ayarlamam gereken bazı şeyler var," dedi dürüstçe. "Nikolas çok... kafa karıştırıcı biri. Onu anlamak ya da onunla yaşamak kolay değil."

"Seni mutlu ediyor mu, Emma?"

Bu, başka insanlarla evli bir kadınla bir erkeğin yapamayacağı kadar samimi bir konuşmaydı. Ancak geçmişteki ilişkileri Emma'nın Adam'la rahatça konuşma alışkanlığına geri dönmesini çok kolaylaştırmıştı.

"Hayır... ama düşündüğüm kadar mutsuz değilim. Bunu açıklamak imkansız."

Adam onun yanına oturdu, kahverengi gözleri melankolik bir ifadeyle ona bakıyordu. Uzun bir nefes aldı. "Son konuşmamızdan sonra seni çok düşündüm. Sana söylemek istediğim başka şeyler de vardı ama olmadı.

zaman varmış gibi görünüyordu. O an tek düşünebildiğim, kocanın bize yaptıklarıyla ilgili gerçeği bilmeni ne kadar çok istediğimdi. Seni tekrar görmeden önce, bunun üzerinde düşünmen için bir şansın olsun istedim."

Emma yüzünü buruşturarak, "Bunu düşündüm," dedi. "Ayrıca Nikolas'a onun manipülasyonu hakkında ne düşündüğümü de söyledim."

"İkimizin de hayatını mahvetti, Em. Sevmediğim bir kadınla evliyim. Yapılacak tek şey bu gibi görünüyordu. Sana sahip olamayacağımı biliyordum, ailenin ve Nikolas'ın çok fazla muhalefeti vardı ve sonra Charlotte ile tanıştım-"

"Lütfen," dedi Emma rahatsızlıkla, elini kaldırarak. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Elbette. Ama en azından şunu söyleyeyim... Charlotte ve ben birlikte mutlu değiliz. Birbirimize yakışmıyoruz. Seninle benim olduğumuz gibi değil." Adam bir elini uzun, ipeksi kahverengi saçlarının arasında gezdirdi, sabırsız ve tedirgin görünüyordu. Sesinde ve gözlerinde ona yabancı gelen bir parıltı vardı. "Sahip olabileceğimiz şeyleri düşünüp duruyorum," dedi açıkça. "Sen ve ben birbirimizle evlenseydik nasıl olurdu diye hiç düşündün mü?"

"Eskiden hep merak ederdim," diye itiraf etti. "Ama son zamanlarda... hayır, sanırım artık bunu düşünmek için kendime izin vermiyorum."

"Benden alınanları düşünmeden edemiyorum. Kocan hayatımıza girdi ve istediğim her şeyi elimden aldı. Ona yapmak istediğim şeylerle ilgili en lanet fantezilerim var, ona inanılmaz acılar çektirmenin ve aşağılamanın çeşitli yolları-" Emma gülmeye başlayınca şaşkınlıkla durdu.

"Özür dilerim!" Gülmekten nefesini tutmaya çalıştı. "Sadece... sen ilk değilsin, inan bana! Bence Nikolas'ı tanıyan hemen herkes onun hakkında böyle hissetmiştir."

"Bunun eğlenceli olduğunu düşünmüyorum," dedi Adam son derece ağırbaşlı bir şekilde, elmacık kemiklerine renk gelmişti.

Emma biraz ayıldı, ancak birkaç kahkaha baloncuğu hâlâ boğazında hapsolmuştu. "Haklısın. Nikolas tam bir alçak."

"Seni onunla birlikte düşünmek bana işkence ediyor -seni istismar etme şekli, piç oğlunu sana zorla vererek seni aşağılama şekli-"

"Hayır," dedi hemen. "Jake'in burada yaşamasını *istiyorum*. Çocuğu önemsiyorum, Nikolas da öyle." Söylediklerinin doğruluğu iliklerine kadar işlediğinde durakladı. "Nikolas'ın kimseyi sevmeyeceğini sanırdım," diye devam etti merak dolu bir ses tonuyla, "ama oğluna tapıyor. Ya Nikolas değişti ya da... onda daha önce hiç fark etmediğim bir şey var. Her iki durumda da, kendi babam dışında gördüğüm en şefkatli baba o."

"Baban!" Adam öfkeyle konuştu. "İkimizi de ayrı tutmayı başaran iki insandan bahsediyorsun! Etraflarındaki herkesi kontrol etmeyi seven, otoriter, çıkarıcı adamlar!" Adam onun elini tuttu ve sıkıca sıktı. "Em, nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? Birbirimizi o kadar çok seviyorduk ki, o ikisi ve onların bencilce sana olan ihtiyaçları bizi birbirimizden ayırdı. Bunu o kadar dikkatsizce, o kadar *kolay* yaptılar ki-" Sinirli bir sesle sözünü kesti.

"Evet," diye mırıldandı Emma. "Neden bu kadar kolay oldu? Eğer birbirimizi gerçekten sevdiysek, neden bizi ayırabildiler?"

O anda ikisi de sustu, sadece altı ay öncesini düşündüler.

Emma geçmişten bahsederken beklediği acının hiçbirini hissetmedi. Kalp ağrısı ya da özlem yoktu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu ona iyi geliyor, onu acıdan ve incinmişlikten kurtarmaya yardımcı oluyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, Adam hafızasının ona bahsettiği sihirli ışıltının bir kısmını kaybetmişti; düşündüğünden biraz daha az yakışıklı, biraz daha az mükemmeldi. Aslında bazı açılardan oldukça *sıradan görünüyordu*. Bu keşif onu çok şaşırtmıştı. Adam artık kalbini sevinçle çarptırmıyor ya da onu sarhoş edici bir zevkle doldurmuyordu.

Artık onu eskisi gibi istemiyorum, diye düşündü.

"Çok güzelleşmişsin," diye mırıldandı ona bakarak. "Çok kraliçe gibi ve zarif."

"Hiç değişmedim," dedi kendinden utanarak.

"Evet, öyle. Eskiden çok sevimli bir belirsizliğin vardı, gözlerinde sanki dünyanın geri kalanından saklanmak istiyormuşsun gibi bir bakış. Şimdi bu yok oldu ve sen çok parlaksın... olgunsun... yılmazsın."

Emma burnunu kırıştırdı ve güldü. "Boyun eğmez mi? Bu kelimeyi bir heykeli ya da büyük bir gemiyi ya da bir dağı tanımlamak için kullanırdım!"

Adam ona gülümsedi. "Tam bir gül gibisin. Bu daha mı iyi?" "Çok daha iyi."

Aralarındaki anın değerini biliyor gibiydi. "İkimiz de gülümsüyoruz ve birbirimizin yanında rahatız," diye düşündü. "Tıpkı eskiden olduğu gibi. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun... birbirimizi ne kadar mutlu ettiğimizi? Daha önce ya da o zamandan beri hiç böyle hissetmemiştim."

Emma ona sabit bir şekilde bakarak, "Dürüstçe bakalım," dedi. "Sen de beni ailemin parası yüzünden istedin. Önemli bir çeyiz vaadiyle gelmemiş olsaydım, benimle asla ilgilenmezdin."

"Her şeyden önce *seni* istedim. Eğer büyük bir çeyizle geldiysen, çok daha iyi. Bu çok mu kötü bir davranıştı? Neden para sahibi olmayı ve onun getirdiği tüm güvenlik ve konforu sevmeyeyim ki?"

"Artık paran var. Evlenerek küçük ve güzel bir servetin sahibi oldun."

Gözlerine garip bir bakış geldi, sert, parlak ve acılı bir şey. "Bu seni kaybetmenin telafisi değil. Hiçbir şey telafi edemez."

Emma aralarındaki ani gerilimi azaltacak bir yorum düşünmeye çalışırken, salona başka birinin girdiğini fark etti. İstenen çay tepsisini getiren bir hizmetçi olduğunu düşünerek

rahatlamış bir ifadeyle başını kaldırdı. Dehşet içinde kocasının kapının birkaç adım ötesinde durduğunu gördü.

Bu iyi şansa sevinmesi gerekirdi. Zamanlamanın bu kadar mükemmel olacağını, Nikolas'ın onu eski talibiyle samimi bir sohbetin ortasında göreceğini hiç hayal etmemişti. Bunun yerine soğuk bir endişeye kapıldı. Bela çıkarmak istemişti ama şimdi bunu istediğinden o kadar da emin değildi.

Nikolas'ın yüzü kızarmıştı. Garipti, genellikle duygularını saklamakta çok ustaydı ama sanki şeytani bir çılgınlık serbest kalmak üzereymiş gibi kesinlikle öfkeli görünüyordu. Adam Milbank yumruklarını sıkarak ayağa kalktı, savunmacı değil ama aynı derecede öfkeli görünüyordu. Nefret havada canlı bir şey gibi kaynıyordu. Emma bu patlayıcı sessizlik karşısında hayrete düşmüştü. Bir zamanlar ikisi arasında bir kavgayı kışkırtabilir ve bundan büyük bir zevk alabilirdi, ama şimdi durumu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Nikki," dedi yüzeysel bir gülümsemeye, "erken dönmüşsün. Ben de Lord Milbank ile sohbet ediyordum, çay getirilmesini bekliyordum-"

"Korkarım çay için vaktim yok," diye araya girdi Adam, bakışları kocasının kilere kilitlenmişti. "Az önce acil bir işim olduğunu hatırladım. Hemen gitmem gerekiyor."

Emma hemen, "Ah, bu çok kötü," dedi ve onu kapıya doğru götürmeye çalıştı. "Sizi görmek güzeldi. Lütfen Leydi Milbank'e selamlarımızı iletin."

Nikolas o zaman konuştu, sesi kavgayla kaynıyordu. "Bu karımın etrafında son kez dolanışın Milbank. Bir daha deneme, yoksa seni lime lime ederim."

Bu ifade Adam'da korkudan ziyade kötü niyetli bir meydan okumanın parlamasına neden oldu. Kapının yanında durdu, kolu Emma'nın çekiştiren kavrayışının altında çelik gibiydi. "Bu beni son görüşün olmayacak," dedi alçak bir tıslamayla. "Bir zamanlar hayallerimi paramparça edebilmiştin çünkü

Sen. Artık korkmuyorum. Skoru eşitleyeceğim ve söz veriyorum uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın. Bunu kendime olduğu kadar Emma'ya da borçluyum."

Emma'nın eli Adam'dan ayrıldı ve şaşkınlıkla ona baktı. Adam'ın daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştı. Adam hızla uzaklaştı ve Emma'yı, Adam'ın gidişini dudağında küçümseyici bir kıvrımla izleyen kocasıyla yüz yüze bıraktı.

"Jake nerede?" diye sordu, midesi endişe iğneleriyle delinmiş olsa da rahat görünmeye çalışarak.

"Stanislaus bana Milbank'in burada olduğunu söyleyince Jake'i yukarı gönderdim." Bakışları hızlıca onun üzerinde gezindi. "Onu buraya sen mi davet ettin?"

"Hayır, sosyal bir çağrı yapıyordu - gerçi onu ya da seçtiğim herhangi birini davet edeceğim ve sizden izin istemeyeceğim!"

Nikolas ona doğru bir adım attı, yüz ifadesi kararmıştı. "Onun evimdeki varlığına tahammül edemem."

"Bana yaptığın onca şeyden sonra, arkadaşlarımdan ya da onlarla yapmayı seçtiğim herhangi bir şeyden şikayet etmeye hakkın yok."

"Şikayet etmiyorum. Sana ondan uzak durmanı söylüyorum." "Seni kibirli, kendini beğenmiş, herkese karşı küçük bir diktatör olabilirsin. ama beni değil! Ve bana aptalmışım gibi davranmayı, beni umursamadığını gayet iyi bildiğim halde kıskançlık numarası yapmayı bırak-"

"Seni seviyorum," diye hırladı. "Buna inanmadığın için sana lanet olsun!"

Kadın sertçe güldü. "Bunu göstermek için çok tatlı bir yöntemin var."

"Seni seviyorum," dedi Nikolas dişlerinin arasından. "O kadar çok ki patlamak üzereyim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında bir fikrin var mı? Her gece neredeyse deliriyorum, bu kadar yakınımda olduğunu bildiğim için, yatağında yalnız-"

Adam sözünü kesti ve ona geri çekilme şansı bırakmayan, kırılmaz bir kavrayışla onu yakaladı. "Emma," diye mırıldandı, vücudundaki titremeyi, serbest kalmak için zorlanan sıkı bir şekilde dizginlenmiş gücü hissedinceye kadar onu kendine çekti. Son derece tahrik olmuştu, etinin gergin sırtı beline doğru yanıyordu. Emma kendi bedeninde de bir tepki zonklaması hissedince irkildi. Nabızı, sanki içinde yankılanan bir akor vurulmuş gibi titriyordu. Birden onun kendisine bu şekilde sarılmasını istediğini anladı; bunu haftalardır istiyordu.

Adamın dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetti, istekli, sert ve tatlı; onu vücuduna doğru iten ellerinin baskısını hissetti. Ciğerleri rahat bir nefesle ürperdi ve onu daha derinden öptü, açgözlülükle ağzının sıcak iç kısmını aradı. Adamın giysilerindeki soğuk açık hava kokusunu, hoş ve tanıdık bir uyumla birbirine karışan yün ve çay kokularını alabiliyordu. Vücudunu onun etrafında esnetti, kolları sıkılaştı ve bacakları onu kendi alanında tutmak için bastırdı. Nefesi zevk ve heyecandan hızlı hızlı geliyordu. Nikolas onu daha önce hiç böyle öpmemişti, beceri ya da teknikle değil, ham duygularla. Duygular çok ileri, çok hızlı tırmandı ve korkulu bir hıçkırıkla ayrıldı.

Nikolas hiç karşı koymadan onu serbest bıraktı ve sıcak altın gözleriyle ona baktı.

Emma nefesini tutmak için mücadele etti ve kollarını ortasına doladı. Kendini hiç bu kadar savunmasız, bu kadar korkunç derecede savunmasız hissetmemişti. O anda kendini onunla karşı karşıya getirme ya da ona haddini bildirme planlarını bir kenara bıraktı. Kendini bir bütün olarak tutabilmek için ondan uzak durması gerekiyordu. "Beni bir daha böyle rahatsız etme," dedi titreyerek. "Bir kadına bu kadar ihtiyacın varsa, başka birini bul. *Seni istemiyorum*. Bundan zevk alsam bile, sonrasında kendimden nefret ederim." Boğazı daha fazla söz söylemesine izin vermeyecek şekilde sıkıştı ve salondan kaçtı.

Nikolas bilerek Emma'yı takip etti. Henüz bitirmemişti. Onunla Milbank arasında tam olarak ne konuşulduğunu ve Emma'nın eski talibi hakkında neler hissettiğini bilmek istiyordu. Dışarıya, hayvanat bahçesine doğru yöneldi, yeşil etekleri soğuk zeminde sallanıyor ve sert rüzgârda dalgalanıyordu.

"Emma," diye tersledi ve Emma omzunun üzerinden ona ters ters

baktı. "Git başımdan! Seninle konuşmak istemiyorum!"

"Milbank seni neden aradı? Ne istiyormuş?"

"Benimle arkadaş olmak istiyor," dedi küçümseyerek. "Başka bir şey

değil." "Cehennem gibi," diye mırıldandı Nikolas, onu hayvanat bahçesine

kadar takip ederek.

"Buraya gelme Nikki!" Emma'nın sesi kaplanın ağılının olduğu yönden yükseldi. "Birkaç dakika huzur ve sessizlik içinde..."

Birdenbire sessizlik oldu.

"Emma?" Nikolas kaşlarını çattı, temkinli adımlarla binaya girdi. O zaman Emma'nın neden sessiz olduğunu anladı. Mançu'nun kalemini görünce kalbi durdu.

Jake orada kaplanla birlikteydi.

On bir

NIKOLAS NE NEFES ALABİLİYOR NE DE DÜŞÜNEBİLİYORDU, vücudu daha önce hiç bilmediği türden bir korkuyla donmuştu. Kafesin ağzındaki kilit pimi çekilmiş ve Jake mandalı kaldırarak içeri girmişti. Çocuk kafesin bir kenarında dururken, kaplan ortasına çömelmişti. Mançu küçük yaratığın kendi bölgesine izinsiz girişini izlerken şaşkınlık ve kızgınlık içinde homurdandı.

Emma yavaşça dönüp Nikolas'a baktı. Yüzü solgundu, kaşları parlayan kırmızı yaylar halinde öne çıkıyordu. Sert dudakları bir şey söylemek istiyormuş gibi kıpırdadı ama o da konuşma gücünden yoksun gibiydi.

Emma'nın düşünceleri normalden yüz kat daha hızlı bir şekilde tıkırdadı. Dehşeti geri püskürttü ve kaplana bakarak onun ruh halini değerlendirmeye çalıştı. Mançu'nun çocuğa yoğun bir şekilde odaklanmasından hoşlanmamıştı. Böylesine sabırlı bir dikkat ani bir saldırının habercisi olabilirdi. Çocuğa temkinli bir şekilde, her seferinde bir pençe atarak yaklaşırken, beyaz bıyıklarından oluşan püskürtücü tüyleri kabarıyordu. Mançu'nun pençeleri olmamasına rağmen, kafatasının her iki yanında on beşer adet dişi, avın boyun omurlarını delip hızlı bir şekilde öldüren uzun köpek dişleri ve kanlı karnasiyalleri vardı. Bir kaplanın mücadele eden avını sıkıştırmak için güçlü çene kasları vardı, ya omuriliği kesmek için enseden ısırır ya da kurban boğulana kadar boğazını ezerdi.

Jake'in küçük boyutlarındaki bir yaratık için Mançu muhtemelen ense ısırtığını kullanacaktı. Ama Mançu kararsız görünüyordu ve Emma korkuyla karışık bir umutla onun henüz saldırmaya karar vermediğini fark etti. Neşeli bir ısıklıkla onun dikkatini çekti, boş hurda kovasına doğru yürüdü ve sanki etle ağırmış gibi kaldırdı.

"Manchu!" diye seslendi, kovayı ağılın en ucuna, Jake'ten uzağa taşıdı. Kafesin dışında kalıp kaplana seslendi. "Buraya gel, yakışıklı çocuk... gel de neyim var gör!"

Kaplan yavaşça itaat etti, tiz bir miyavlamayla ona doğru ilerledi. Aynı anda Nikolas kafese doğru atıldı, mandalı kaldırdı ve içeri girdi. Kafesine bir başka insanın aniden girdiğinin farkında olan Manchu hayal kırıklığı içinde hırladı ve Emma'nın sesini duymazdan gelerek etrafına bakındı. Nikolas oğlunu yara bere içinde yakaladı ve dışarı taşıdı, kaplan tam ulaştığında kapıyı çarparak kapattı.

"Baba," diye öfkeyle bağırdı Jake, kurtulmak için kıvranarak, "Henüz çıkmak istemedim! Baba, bırak beni!"

Ama Nikolas onu bırakmadı, sadece küçük bedeni sıkıca tuttu ve rahatlatarak ürperdi. Emma kovayı bıraktı ve yakındaki bir duvara yaslandı, kalbinin çarpıntısından ve damarlarındaki korku selinden başı dönüyordu.

Nikolas konuşabildiğinde çocuğu yere bıraktı ve kamburunun üzerine çökerek dikkatle küçük yüze baktı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kalındı. "Seni üst kattaki çocuk odasına gönderdim."

"Oraya gitmek istemedim. Ben kaplanı görmek istedim." Jake'in yüzünde meydan okuyan ama mutsuz bir ifade vardı, içinde bulunduğu tehlikeyi hâlâ anlamamıştı.

"Sana Emma ya da ben olmadan asla hayvanat bahçesine gitmemen

söylendi." "Manchu bana zarar vermez, baba. O beni *seviyor*."

Nikolas solgun ve acımasız görünüyordu. "Bana itaatsizlik ettin, Jake. Seni cezalandırmak istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın. Bir ay boyunca hayvanat bahçesini ziyaret etmen yasak." Çocuk itiraz edip çırpınırken Nikolas

onu dizinin üzerine çevirdi ve arka tarafına üç sert şaplak indirdi. Jake uludu ve şaşkınlıktan ağlamaya başladı. Nikolas çocuğu ayağa kaldırarak kısık sesle konuştu. "O kaplan tehlikeli, tıpkı bu hayvanların geri kalanı gibi. Emma ve benim ödümüzü kopardın. Sana bir şey olmasını istemiyorum - işte bu yüzden koyduğumuz kurallara uymalısın, nedenini her zaman anlamasan bile."

Jake gözyaşlarını saklamak için başını eğerek, "Evet, baba," diye hıçkırdı.

Nikolas onu kendine çekerek sıkıca sarıldı ve çocuğun kolları boynuna dolandı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Her şey affedildi -sadece sana söylediklerimi yapmayı unutma."

"Şimdi gidip kreşte oynayabilir miyim?"

Nikolas başını salladı ve onu son bir kez sertçe sıktı. "Evet, gidebilirsin."

Jake geri çekildi ve gözlerindeki yaşları küçük yumruklarıyla ovuşturdu. Merakla babasına baktı. "Neden ağlıyorsun baba?"

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Nikolas sertçe cevap verdi. "Çünkü seni tokatlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Jake'in yüzünde küçük, isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ben de nefret ediyorum." Emma'ya doğru koştu ve kollarını kalçalarına dolayarak ona sarıldı. "Özür dilerim, Emma."

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar duygulanmıştı, saçlarını karıştırdı ve koşarak uzaklaşmadan önce başının tepesini öptü. Hızlı ayak sesleri kaybolduğunda Nikolas ayağa kalktı ve ellerini yüzüne sürerek gergin bir şekilde iç geçirdi.

Emma tereddütle ona yaklaştı. "Nikki, bunu ona açıkça belirttiğimi sanıyordum-"

Nikolas ona dönerek, "Buraya yalnız gelmemesi gerektiğini biliyordun," dedi. "Merak dolu, inatçı bir çocuk. Bunu beklemeliydim."

Emma onun neden hâlâ böyle kül rengi göründüğünü ve gözlerinde neden böyle perili bir bakış olduğunu merak etti. "Tanrı'ya şükür şimdi her şey yolunda. Hayır."

zarar görmüştür."

Nikolas onunla aynı fikirde görünmüyordu. Kolunu nemli alınının üzerinde gezdirdi ve terden ıslanmış bir tutam saçını geriye itti. "Daha önce hiç bir çocuğa vurmadım."

Sonra Emma anladı. Bu olay ona kardeşi Misha'yı ve babalarının onu taciz ettiği onca zamanı hatırlatmıştı. "Jake'e vurmadın," dedi sessizce. "Bu bir şaplaktı, hem de çok hafif bir şaplak. Bunu kendini bir daha tehlikeye atmayacağından emin olmak için yaptın. Jake bunu anladı Nikolas. Ona zarar vermedin..." Durakladı ve çok yumuşak bir tonda devam etti. "Ve sen baban gibi değilsin."

Sessizdi, bakışları odaklanmamıştı, sanki başka bir zaman ve mekânın anılarında kaybolmuş gibiydi.

"Ebeveyn olmak kolay değil, değil mi?" Emma yumuşak bir sesle sordu. "Endişelenecek o kadar çok şey var ki, hiç beklemediğin şeyler ve onların iyiliği için vermeye çalıştığın kararlar yüzünden işkence çekiyorsun-" Kendi babasını düşünmek ani bir özlem ve suçluluk dalgasına neden olunca konuşmayı kesti.

Lucas Stokehurst aşırı korumacı olsa da her zaman sevgi dolu bir ebeveyn olmuştu ve onu neredeyse hayatından çıkarmıştı. Onu özlemişti. Ailesini ve kendisini cezalandırmaktan bıkmıştı; onlarla barışmak istiyordu. "Kendini suçlu hissetme," diye mırıldandı, Nikolas'ın cevabını ya da cevap verip vermediğini fark edemeyecek kadar düşünceleriyle meşguldü.

O akşam Emma saat sekizde üst kattaki çocuk odasına çıktı. Jake'e, Mançu'dan sık sık sevgili bir evcil hayvan olarak söz etmesine rağmen, onun tehlikeli bir hayvan olduğunu ve hiçbir şekilde Samson gibi bir köpek gibi evcilleştirilemeyeceğini açıklamak niyetindeydi. Mançu sevilmeli ama korkulmalıydı çünkü doğası gereği ne yapacağı her zaman kestirilemezdi. Bunu Jake'e daha önce yeterince açık bir şekilde ifade edemediği için kendini suçlu hissediyordu.

En üst basamağa yaklaştığında, çocuğun uykulu ve rahatlamış sesinin çocuk odasının kapısından süzüldüğünü duydu. "Baba, dadı tuttuktan sonra da bana masal anlatacak mısın?"

"Elbette," diye cevap verdi Nikolas. "Gerçi onun da sizi eğlendirecek bazı hikâyeleri olduğunu tahmin ediyorum."

"Ben en çok Rus olanları seviyorum."

"Ben de öyle," dedi Nikolas sesinde bir gülümsemeyle. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Prens Ivan gri kurtla yeni tanıştı."

"Evet." Bir kitabın sayfaları hışırdadı. "Bu, Prens İvan'ın büyülu ateş kuşunu arayışıyla ilgili her şeyi bilen büyülu bir kurttu. Kurt, "Ateş kuşunun nerede olduğunu biliyorum," diye bağırdı ve İvan'ı oraya götürmeyi teklif etti. Kurdun sırtına tırmanan Ivan, yüksek altın duvarlarla çevrili bir bahçeye ulaşana kadar gece boyunca hızla at sürdü. Burası Çar Afron'un sarayıydı..."

Emma sessizce uzaklaştı, Jacob'ın yatağında kıvrılmış babasının yatıştırıcı bariton sesini dinlediğini hayal etti. Kendini yalnız ve mutsuz hissediyor, adını koyamadığı bir şey istiyordu. Tadına bakmadan bir kadeh kırmızı şarap içti ve erkenden yatağına çekildi. İnce pamuklu bir önlük giyip bir yığın battaniyenin altına sokularak buz gibi yatak çarşaflarının ısınmasını bekledi. Oda hareketsiz ve karanlıktı, gölgelerden onunla alay eden sesler geliyordu.

Tasia'nın çağrısını hatırladı: "*O kimsenin güvenine layık değil, Emma. Nikolas tehlikeli bir adam.*"

Babasının sessiz ıstırabı: "*Her zaman geri gelebilirsin. Seni kollarımı açarak karşılayacağım.*"

Ve Nikolas'ın yalvarışı: "*Seni bir daha incitmeyeceğim. Bana inan.*"

Anılar onu saatlerce rahatsız etti, ta ki sonunda uykunun sisi üzerine çökene kadar. Ama o zaman bile rahat yüzü görmedi. Hayatının en rahatsız edici rüyalarından biri, onu iliklerine kadar ürperten bir ayrıntı ve canlılıkla yakaladı.

Ahşap duvarları, taş zemini ve küçük dikdörtgen bir penceresi olan soğuk ve karanlık bir hücredeydi. Duvarlarda haçlar ve ikonlar asılıydı, kasvetli boyalı yüzler ona bakıyor ve kederini yansıtıyordu. Küçük odada volta atarken umutsuzca hıçkırıyordu, koyu renk elbisesi yerde sürükleniyordu. Nikolas'ın acı çektiğini biliyordu ve ona gidemiyordu. Yapabileceği tek şey burada çaresiz bir ıstırap içinde beklemektir. Biri gri giysili bir rahibe olan diğer iki kadın onu yatıştırmaya çalışıyordu ama Nikolas onların nazik ellerini silkti ve şefkatli yüzlerine sırtını döndü. "O ölüyor," diye ağladı. "Bana ihtiyacı var ve yapayalnız. Ona gitmeliyim! Buna dayanmam, yapamam-"

Emma bir solukla sarsılarak uyandı ve yatakta dik oturdu. Sütünin tanıdık odası ürkütücü bir sessizlik içindeydi. "Sadece bir rüyaydı," dedi kendi kendine, yüzündeki gözyaşlarını silerek. Ama nedense gözyaşları akmaya devam ediyordu ve kalbi sanki gerçekten biri ölmüş gibi acıyordu. Bu acıyı nasıl dindireceğini bilmiyordu. Yataktan çıktı ve kendini Nikolas'ın süitine doğru yürürken buldu. Yüzünü kurulamak için elbisesinin uzun kolunu kullanarak yatak odasının kapısına gitti ve orada durdu, ince bir hayalet karanlıkta belirsizce geziniyordu. Ay ışığı pencereden süzülüp halı kaplı zeminde birikti.

"Nikki," diye fısıldadı.

Çarşafın hışırtısını ve Nikolas'ın halsiz sesini duydu. "Kim o?... Emma?"

"Bir kâbus gördüm," diye fısıldadı. Hiç bu kadar çaresiz bir keder yaşamamıştı. Şüphesiz bunu hissedebiliyordu, sanki odada onlarla birlikte başka bir varlık varmış gibi.

"Anlat bana," dedi.

"Ölüyordun... Beni istiyordun ama ben sana gelemiyordum. Bir manastır odasıydım ve çıkmama izin vermediler."

Buna cevap vermedi. Anlaşılmaz bir şekilde, onun adını Rusça mırıldandı.

Gözyaşları ve kelimelerle boğuşan Emma birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra haftalar süren hayal kırıklığı ve özlemin doğurduğu ıstıraplı sorular patlak verdi. "Neden bu kadar değiştin? Portrenin önünde bayıldığın gün sana ne oldu?"

Sonunda sormuştu. Nikolas önce konuşamadı, öyle bir heves ve arzuyla doluydu ki açıklamasının anlaşılmaz bir kekemelikle çıkacağını biliyordu. Aklının bir köşesinde ona anlatmanın yüzlerce yolunu prova etmiş, kabul etmesini, inanmasını sağlayacak doğru kelimeleri aramıştı... ama umutsuz görünüyordu. Kendisi bile anlamazken o nasıl anlayabilirdi?

Cevap verirken sesi neredeyse duyulmuyordu. "Bilincimin kapalı olduğu bir saat boyunca rüyamda Rusya'da olduğumu gördüm. Rüyamda atam Nikolai olduğumu gördüm."

"Nikolay," diye tereddütle tekrarladı. "Karısını beş yüz bakire arasından seçen kişi mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu ani bir şiddetle.

"Rashel Sidarova bana hikayeyi anlattı. Nikolai'nin kızlardan biriyle nasıl evlendiğini-"

"Evet. Rüyamda her şey vardı. Sen gelindin. Adın Emelia Vasilevna'ydı ve ben sana aşık oldum."

"Sonra ne oldu?" diye sordu tedirginlikle.

"Ben vatana ihanet şüphesiyle hapse atılmadan kısa bir süre önce birlikteydik. Aynı kaderden kaçmak için Novodevichy Manastırı'na gittin ve orada benim çocuğumu doğurdun. Ondan sonra sana ne olduğunu bilmiyorum." Sessizce ekledi, "Öğrenmeye çalışıyorum."

Adamın ses tonu karşısında afallamıştı, o kadar saçma bir şekilde gerçekçiydi ki. "Tanrım... bunun gerçekten olduğuna inanıyorsun, değil mi? Bunun bir rüyadan daha fazlası olduğunu düşünüyorsun."

"Gerçektir."

Adamın itirafı onu ürküttü. Elini ağzına götürdü ve korku dolu, kuşkulu bir kahkaha attı. "Deli gibi konuşuyorsun!"

"Seni yüz yetmiş yıl önce sevmiştim. Şimdi seni yeniden buldum."

Şaşkınlık içinde titremeye başladı. "Hayır."

"Korkma," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu hiç mantıklı değil!"

"Neden rüyada bir manastırda olduğunu gördün, Emelia?"

"Bana öyle deme! Bu sadece bir tesadüftü!" Hızla nefes aldı, korku vücudunda zonkluyordu. "Bu sen değilsin Nikki. Sen her zaman her şeyden önce mantıklı olmuştundur. Böyle bir hikaye uydurduğunu ve bunun gerçek olduğunu iddia ettiğini duymak... Beni korkutmaya çalışıyor olmalısın! Bu işe yaramayacak-"

"Gerçek bu."

Emma onun yataktan kalkıp kendisine doğru geldiğini gördü, zayıf bedeni çıplaklığın mahrem parıltıları ve gölgeleriyle dokunuyordu. Kaçmaya çalıştıysa da ayakları ona itaat etmedi ve donmuş bir şaşkınlık içinde orada öylece durdu.

Adamın sert ve sıcak kolları kızın etrafına dolandı, bir eli saçlarının altından geçerek ensesini kavradı. İrkildi ve nefesi kesildi, vücudu titriyordu. "Sana inanmıyorum," diye fısıldadı. "Rüyana inanmıyorum."

Nikolas, Emma'ya söyleyebilmenin verdiği rahatlamayla dolup taşı. Onun kokusu ve yakınlığı, onunla iletişim kurması gereken şeyler, aceleyle üzerine geldi. Ona şimdi sahip olmalıydı. Onunla Rusça, yumuşak, gırtlaktan gelen ve anlamadığı kelimelerle konuştu.

"Ne diyorsun sen?" diye yalvardı.

Onun için tercüme etti, nefesi kızın boynunun derisini yakıyordu. "Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Bu gece seni yatağımda istiyorum. İçinde olmak, kollarını ve bacaklarını etrafımda hissetmek istiyorum."

Emma ondan uzaklaştı ama adamın gücü çok daha fazlaydı, kasları kararlılıkla gerilmişti. "Seni istiyorum," dedi, aksanı her zamankinden daha kalındı. "Karımla sevişmek istiyorum."

Adamın ağzının göğüslerinde hissetti, elbisesinin kırılğan kumaşında alev alev yanan bir sıcaklık vardı. Adam meme uçlarını buldu, sert noktaları ısırdı ve emdi, ta ki kadın çırpınmayı bırakıp protesto eden bir zevkle inleyene kadar. Eli uyluklarının arasına kayd, onu örten ince pamuk tabakanın arasından yumuşak koyunu okşadı. "Emma," diye inledi, parmakları kalçalarına kenetlenmiş bir halde, onu sertçe şişmiş etine bastırarak.

"Evet," diye fısıldadı, içinde rıza ve arzu birbirine karışıyordu.

Nikolas onu yatağa götürdü ve üzerine eğerek elbisesinin eteklerini telaşla çekiştirdi. Nikolas'ın üzerine yerleştiğini hissettiğinde yüzünü çarşafın arasına çevirdi ve kalçalarını araladı. Saldırgan bir arayışla onu itti ve vücudu onu sarıp sarmalayıp karanlık tatlılığının derinliklerine çektiğinde bir zevk sesi çıkardı. Kalçalarının geriye doğru itişine onu sarsıcı bir doruğa ulaştıran bir ritimle karşılık vererek onu güçlü bir şekilde içine aldı. Hıçkırarak ağladı ve onun için hareketsiz kaldı, onu tohumuyla doldurduğunu hissettiğinde zevkle titredi.

Yavaşça yatağa kıvrıldılar, zayıf bacaklı ve bitkin bir halde. Emma onun sıcaklığını tüm sırtında hissetti, bacakları onunkilerin altında sıkışmıştı, kolu boynunun altındaydı. Küçük artçı şoklar hâlâ içinde dalgalanıyordu. İnce bir fısıltıyla konuşana kadar uzun bir süre geçti.

"Korkuyorum."

"Neden,

Dushenka?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benim küçük ruhum," diye cevap verdi hemen, kızın dağınık saçlarını düzelterek. "Neden korkuyorsun?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve çenesinin ucunda titredi. "Çünkü seni sevmek istemiyorum," dedi soluk soluğa. "O zaman senin merhametine kalırım ve beni paramparça edersin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim Nikki."

Yumuşak bir mırıltıyla onu susturdu ve ellerini kenara itti. Boğazını öpmeye başladı, dantelin kenarının teniyle buluştuğu yeri... nefesini hızlandıran ve meme uçlarının kambrik örtüye karşı yükselmesine neden olan burun kıvrıran öpücükler. Adam onun üzerinde hareket etti, ağır omuzları ay ışığının bir şaftı üzerlerinden geçerken gümüşü bir parıltıyla aydınlandı. Böylesine acımasız ve güçlü olan elleri kalçalarından göğüslerine doğru nazikçe kayıyordu. Ona fısıldadı, bazen İngilizce, bazen Rusça, kelimeleri vücuduna yayıldı. Geceliğinin eteklerini santim santim kaldırarak, yeni ortaya çıkan tenini nazik ısırmalar ve öpücüklerle kutladı. Emma uzanıp sırtındaki kasları kavradı ve yara izlerinin tanıdık dokusunu buldu.

Elbise başının üzerinden çekilerek onu tamamen çıplak bıraktı. Emma kendini onun etrafına sardı ve onu tamamen kucakladı. Ateşli bir şekilde öpüştiler, yatakta bir, iki kez yuvarlandılar. Nikolas, Emma'nın ellerinin okşayışıyla, parmaklarının sert etinin etrafındaki nazik esnemesiyle inledi. Başı Emma'nın karnının gergin düzlemine eğildi ve uyluklarının arasındaki yumuşak oyuğa doğru ilerledi, ta ki dili tüm zevkin odaklandığı o hassas yeri ustalıkla bulana kadar.

İhtiyaçtan titreyen Emma onun saçlarına dokundu, parmakları ipeksi kilitlere daldı ve sıkıca dolandı. "Şimdi," diye fısıldadı aceleyle, ağzının talebine yanıt olarak kıvranıyordu. "Lütfen, şimdi..."

Nikolas kendini onun üzerine bıraktı ve yavaşça girdi, kadın bir memnuniyet çılgılığı atana kadar alçaktan ve dolgun bir şekilde süzüldü. Hareketsizdiler, tamamen birleşmişlerdi. Emma karanlıkta onun gözlerinin parıltısını, yüzünün gizemli hatlarını gördü. Ona yabancıydı, hayal edebileceğinden çok daha nazik ve tutkuluydu. "Kimsin sen?" diye mırıldandı.

"Seni seven benim," diye fısıldadı. "Sonsuza kadar, Emma." Daha da derine itti, onun çaresiz zevk hıçkırıklarından zevk alıyor gibi görünüyordu. Emma

Pervasız ve açık bir teslimiyetle ona sarıldı, her şeyini verdi. O da aynısını yaptı, tüm anılar yanıp kül olana ve dünya temiz ve yeni olana dek ateşin kontrolden çıkmasına izin verdi.

Emma ilk kez sabah uyandığında kocasının kolları ona sarılmıştı. İlk şaşkınlık anları boyunca bekledi, sonra Nikolas'ın yüzüne bakmak için kaydı. Kehribar rengi gözleri açıldı, bakışları araştırıyordu. "Günaydın," dedi, sesi uykudan çatlamaştı.

Bütün gece ona sarılmış, ara sıra yüzünü ve boğazını öperek rüyalarını bölmüştü. Sabah yaklaşırken bir kez daha sevişmişler, ikisi de ürpererek boşalana kadar vücutları durgun bir ritimle hareket etmişti. Böylesine korunmasız bir duygusallıkla geçen bir geceden sonra ona ne söyleyebilirdi ki? Gözlerini ondan kaçırdı, yanakları yanıyordu ve yataktan kalkmak için bir hamle yaptı.

Onu durdurdu ve yatağa yatırdı. Gözlerinin içine baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Buradan nereye gideceğim ya da seninle nasıl birlikte olacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Sürekli tartışmak kolay, alışkın olduğum şey bu. Ama barış içinde olmak... Bunun bizim için mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Sıcak elleri kızın çıplak poposunu kapladı ve sert kıvrımları sıktı. "Çok basit, *Ruyshka*. Günden güne ilerleyeceğiz."

Emma onun aralarında kıpırdadığını hissetti, uyanan tutkusuna ihanet eden ısrarlı zonklama. Ağzı göğüslerinin üzerinde nemli bir yolda dolaşırken onu üstte tutarak poposunu kavradı.

Nefes nefese itiraz etti. "Hayır, Nikki. Kahvaltı zamanı-" "Aç değilim."

"-ve bu sabah hayvanlara bakmadım-" "Onlar bekleyebilir."

"Jacob seni aramaya gelebilir-"

"Yapmayacak. O benim boşuna oğlum

değil."

Onu oyalamak için son bir kez daha denedi. "Ağrım var..."

"Bunu düzeltebilirim," diye fısıldadı, kadın sırt üstü yatana kadar yuvarlandı. Kalçalarını birbirinden ayırdı ve onu kalmaya ikna etmek için kendini zorladı. Elleri ve ağzı yerine getirmeye fazlasıyla hazır olduğu sözler verirken Emma bir zevk iniltisiyle teslim oldu.

Nikolas bundan sonra Emma'nın yatağında hoş karşılanacağına kesin gözüyle bakıyor gibiydi ve Emma da onu reddetmedi. Bir hafta hızla geçerken, Emma her gün bir keşif duygusuyla uyanıyordu. Evliliklerinin önceki ayları boyunca kocası hakkında hiç tahmin etmediği şeyler öğreniyordu. Kocasının şaşırtıcı derecede şefkatli olabildiği anlar oluyordu; geceleri saçlarının ağırlığını indirmesine yardım ediyor, parmaklarıyla saç tokalarının ve tarakların kafa derisinde bıraktığı ağırlı noktalara masaj yapıyordu. İş sırasında sürtünen ya da sıyrılan ellerine merhem sürüyor ya da banyosunu yarıda kesip onu bir çocuk gibi yıkıyordu.

Bir gün ruh hali yırtıcı bir hal aldı ve onu hayvanat bahçesinde köşeye sıkıştırdı. Kızın şaşkın itirazlarına aldırmadan pantolonunu çözdü ve ikisi de terden sırılsıklam olana ve zevkten nefesleri kesilene kadar onu duvara yasladı. Onu öpmek mi yoksa öldürmek mi gerektiğini bilemeyene kadar acımasızca alay etti, onu kışkırttı ve aynı zamanda güldürdü.

Robert Soames'ın Emma'nın portresini çizdiği öğleden sonraları Nikolas oturumu izlemeye geliyor, Emma'ya öyle bir dalgınlıkla bakıyordu ki, sonunda onu odadan kovdu. "Sen beni izlerken kıpırdamadan oturup ağırbaşlı görünemem," diye onu bilgilendirdi ve kapıya doğru itti. Nikolas isteksizce itaat etti, kadın kapıyı yüzüne kapattığında kaşlarını çatı.

Malikânenin etrafındaki karla kaplı arazide yürüyüşe çıktıkları gün bir kez daha rüyasından bahsetti. Kar taneleri gökyüzünden usulca iniyordu ve Nikolas durup Emma'nın yüzündeki eriyen lekeleri öptü. "Bir melek gibi görünüyorsun," diye mırıldandı, saçlarına takılan kar tanelerine dokunarak.

"Sen de öyle," diye cevap verdi ve adamın sarı saçlarındaki karı fırçalarken güldü. "Düşmüş biri."

Nikolas aniden sessizleşti. Emma onun donmuş bir halde kendisine baktığını gördü. "Ne oldu?" diye sordu ihtiyatla.

"Daha önce Rusya'da da böyle görünüyordun. Sana beyaz dantel bir şal vermiştim ve onu saçının üzerine örtmüştün."

Rusya'ya hiç gitmedim, demek istedi ama kocasını düşünürken sözlerini tuttu. Geçmişin rüyasında kaybolduğu o gizemli saati ne kadar sık düşünüyordu? Onun kapalı ifadesinin ardındaki özlemi, kendisinden alınanı yeniden ele geçirme arzusunu hissetti. Nikolas geçmiş yaşamlarında birbirlerini tanıdıklarına ve sevdiklerine gerçekten inanıyordu. Elbette onu bu inancı konusunda cesaretlendiremezdi ama bu yüzden onunla alay etmeyi de kendine yediremiyordu.

"Rüyandaki kadını sevdin, değil mi?" dedi sessizce.

Gözlerinde ayırt edilemeyen bir duygu parladı. "O kadın sendin."

"Bu doğru olsa bile, şu anda bizimle hiçbir ilgisi yok," dedi. "Bizim durumumuz için hiçbir fark yaratmıyor."

"Bu benim için büyük bir fark yarattı. Seni sevmenin ve karşılığında sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım."

"Benden istediğin buysa özür dilerim," dedi Emma sert bir sesle. "Bu mümkün değil. Bu senin için yeterli olamaz mı? Bir tür arkadaş olmak ve birbirimizin arkadaşlığından zevk almak?"

"Hayır," diye sert bir cevap verdi. "Bu yeterli değil."

Küçük bir taş yapıya, Rus hizmetkârların kullanımı için dönüştürölmüş olan malikâne şapeline gelene kadar sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

"Oraya daha önce hiç girmedim," dedi Emma. "Neye benziyor?" Nikolas

şapele ifadesiz bir şekilde baktı ve Emma'ya eşlik etti Emma küçük, kemerli kapıya doğru ilerledi. Adam kapıyı iterek açtı ve Emma içeri girerken kapıyı onun için tuttu. Saçlarını mavi yün atkısıyla örten Emma şapelin etrafına göz gezdirdi. İçerisi ikonalar ve mumlarla dolu sunaklarla doluydu. Bunlardan birkaçı yakın zamanda yakılmıştı, minik alevleri havaya yumuşak bir ışık gönderiyordu. Hüzünlü ve ciddi bir yerdi. Duvarlar, kendilerinden önce orada bulunan herkesin itiraflarını ve yakarışlarını içine çekmiş gibiydi.

"Bir mum yakayım mı?" Emma kısık bir sesle sordu.

Nikolas cevap vermedi. Altın rengi yüz hatları onları çevreleyen ikonlar kadar hareketsizdi.

"Eh, zararı olmaz," dedi Emma, uzun bir konik seçerek. Yanan bir alevden yaktı ve Meryem ve çocuk ikonunun önündeki tutuculardan birine dikkatlice yerleştirdi. Dönüp Nikolas'a baktı ve nefesi kesildi.

Nikolas'ın gözleri yakıcı bir ıslaklıkla dolmuştu. Rus tabloları ve mum ışığıyla çevrili Emma'yı görünce tepkisini kontrol edemedi. Daha önce hiç böyle bir işkence görmemişti. Emma onun üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahipmiş gibi görünüyordu. Emma onu hiç sevmezse kendisine ne olacağını bilmiyordu. Neye dönüşebileceğinden korkuyordu.

Sesi alçak ve düzgün bir şekilde, insanlık dışı bir otokontrolle konuşana kadar bir sonsuzluk gibi geldi. "O gün bana ne olduğunu bilmiyorum. Artık neyin gerçek olduğundan emin değilim. Tek bildiğim sana ihtiyacım olduğu."

Emma orada çaresiz bir şaşkınlıkla durmuş, onu baştan çıkaran, evlendiren ve ihanet eden adama bakıyordu... tanıdığı en karmaşık ve rahatsız edici adama. Onunla kalmak cesaret isterdi. Sanki aralarında hiçbir parmaklık olmayan bir kaplanla yüz yüze duruyormuş gibi hissediyordu. Ona karşı pek çok duygu besliyordu... korku, arzu, öfke, şefkat. Kimse onu onun kadar büyüleyebilir miydi? Onu gerçekten önemseyip önemsemediğini öğrenmek için risk almaya değer miydi?

Ona doğru ilerledi ve nazik bir elini çenesine koydu. Vücudundaki titremeleri, dayanılamayacak kadar büyük bir gerilimi hissetti. "Belki benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Adamın eli kızın saçlarına dolandı, onu sıkıca kavradı ve kendine doğru çekti, onu vücuduna bastırıp ezdi. Dudaklarına boğuk kelimeler bastırdı, sonra onu vahşice öptü, sanki hiç bırakmayacakmış gibi tuttu.

"Beni nereye götürüyorsun?" Jake ertesi gün, öndeki arabaya doğru giderlerken küçük eli Emma'ninkine kenetlenmiş halde sordu. "Ve neden süslü kıyafetler giyiyoruz?"

Emma ona titizlikle küçük siyah bir pantolon, mavi bir yelek giydirmiş ve ağır, koyu buklelerinin üzerine mavi bir şapka takmıştı. Kendisi için de menekşe ve gri çizgili ipekle süslenmiş şık bir gri frak seçmişti. Saçları özenle örülmüş ve tutturulmuştu; başına da grogren kurdeleyle süslenmiş gri keçe bir şapka ve tüllü lavanta rengi bir eşarp takmıştı. Omuzlarını şal mantolu kadife kapüşonlu bir pelerin örtüyordu.

"Aileme bir telefon görüşmesi yapacağız," dedi Jake'e. "Üvey annem bana mektup yazarak birkaç günlüğüne şehirde kalacaklarını söyledi."

"Senin de mi üvey annen var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Şey, evet." Emma şapkasını dikkatle düzeltti ve ona gülümsedi. "Üvey anne olmak senin tekelinde değil, biliyorsun."

"Seninki nasıl bir şey?"

"O bir Rus, tıpkı sen ve baban gibi."

"Rus hikayeleri biliyor mu?" Çocuğun gözlerinde hevesli bir merak parıltısı vardı.

Emma gülümsedi. "Muhtemelen yüzlercesi." Jake'in neşeli gevezeliklerine, arabaya yerleşip cebinden oyuncak askerler çıkarmasına ve onları sahte bir savaşa sokmasına minnettardı. Dikkatini dağıtan her şey hoş karşılanıyor, midesindeki çırpınan sinirleri görmezden gelmesine yardımcı oluyordu.

Dört buçuk ay önce Nikolas'la evlendiğinden beri ailesini görmeyi reddetmişti. Tasia ile aralarında gidip gelen birkaç yapmacık mektup dışında çok az iletişim olmuştu. Kendisini gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini merak ediyordu. Karşılamaları sıcak mı yoksa soğuk mu olacaktı? Jacob hakkında ne diyeceklerdi? Belki de tek başına gitmesi daha iyi olurdu ama Emma'nın çocuğun arkadaşlığına ihtiyacı vardı. Ve onların çocuk hakkında bilgi sahibi olmalarını istiyordu; bu onlara anlatmaya çalışacağı şeyleri anlamalarına yardımcı olacaktı. Jacob, Nikolas'ta meydana gelen değişimin ayrılmaz bir parçası gibi görünüyordu.

Araba uzun ön yolda ilerlerken, "Muhtemelen kardeşlerim William ve Zachary ile tanışacaksın," dedi. "William tam olarak senin yaşında, Jake, ve bir çeşit kuzensiniz, her ne kadar çok uzak olsalar da izini sürmek çok zor. Ruslar aile fikrine çok düşkündürler ve akrabalarıyla gurur duyarlar, bu yüzden William'ın seni sahiplenmekten oldukça memnun olacağını tahmin ediyorum."

Jake temkinli görünüyordu. "Ondan hoşlanacak mıyım?"

"Ondan kesinlikle hoşlanacaksın," dedi Emma kararlılıkla. "O iyi bir çocuk, Jake. İsim takan ya da başkalarıyla dalga geçen tiplerden değil."

"Ama ben de köylüler gibi konuşuyorum... ve ben de bir piçim."

Emma çocuğun kaba taşra aksanının farkında olduğunu fark etmemişti. "İnsanlara bunu söylemek zorunda değilsin, Jake. Mirasınız utanılacak bir şey değil ve kesinlikle sizin yardım edebileceğiniz bir şey değil. İkincisi, William

aksanın hakkında hiçbir şey düşünmeyecek. Yaşlandıkça bu da biraz yumuşayacaktır."

"Öyle mi?" Jake belli belirsiz memnun görünüyordu ve askerleriyle oynamaya geri döndü.

Emma'nın gerginliği, ailesinin Thames Nehri kıyısındaki İtalyan tarzı villasına giderken daha da artmıştı. Koni biçimli çatıları ve etrafını çevreleyen sundurmaları olan yuvarlak kulelerin sevimli, tanıdık üçlüsü göründü. Araba villanın önünde durdu ve ağır brokar giysili uşaklar ona ve Jake'e arabadan inmelerine yardım etmek için geldiler. Belki de onun endişesini hisseden ya da paylaşan Jake, ön kapıya doğru yürürlerken elini onunkinin içine soktu. Emma en iyi şekilde göründüklerinden emin olmak için hızla ona ve kendine baktı.

Kâhya onları kapıda karşıladı, onu tanıdığına küçük bir gülümseme her zamanki soğukkanlılığını kırdı. "Bayan Emma," dedi ve Tasia onları karşılamak için acele ederken onları giriş salonuna buyur etti.

Tasia, "Penceremden arabayı gördüm," diye haykırarak Emma'nın yanına koştu. Yüzü sevinçle parlıyordu. "Seni görmek ne kadar güzel!" Kollarını Emma'ya doladı ve ikisi de sevinçle güldüler, kucaklaşma Emma'nın mantolu pelerini tarafından boğulduğu için daha az içten değildi. Emma evinin, Tasia'nın sevgi dolu varlığının tanıdıklığının tadını çıkarırken endişesi azalmaya başladı.

Tasia geri çekildi ve onu dikkatle inceledi. "Göz kamaştırıcı," dedi. "Gülümseyen, ıslıl ıslıl, fevkalade formda... Başarılı görünüyorsun Emma." Bakışları Emma'nın yanındaki küçük fiğüre kaydı ve mavi-gri gözleri biraz genişledi. Şaşkınlık yüzünün bir iki ton solmasına neden oldu. Ağzının yumuşak çizgileri titredi ve Rusça bir şeyler fısıldadı. Sonunda aklını başına toplamış gibi görünüyordu. "Kim..." dedi kararsızca. "Kim bu?"

"Bu Jake," diye yanıtladı Emma, elini çocuğun gergin omzunda tutarak. "Nikolas'ın oğlu."

Tasia kendini büyük ölçüde kontrol ederek şaşkınlığını gizlemeyi başardı. "Tabii ki... Bir Angelovsky'nin görünüşünde hata olmaz. Özellikle de gözleri." Çocuğun bakışlarıyla buluştu ve bir gülümseme yarattı. Sesi çok nazikti. "Nikolas'ın oğlu... Sanırım bu beni senin büyükannen yapıyor, değil mi?" İpek ve parfüm hışırtısı içinde diz çökerek onu ince kollarıyla sardı.

"Büyükanne olmak için fazla güzelsin," dedi Jake içtenlikle, onun kucaklamasını kabul ederek. Boğuk bir sesle ekledi, "Ve bir büyükanne gibi de kokmuyorsun."

Tasia güldü. "Ve sen, delikanlı, kadınlarla iyi anlaşıyorsun, tıpkı baban gibi. İstersen bana *babuşka* diyebilirsin. Rusça'da büyükanne demek." Ayağa kalktı ve çocuğun şapkasını çıkarıp siyah saçlarını düzeltti. "Oğlum William ve öğretmenleri derslerini bitirirken onlarla oturmak ister misin? Benimle gel, onlara göz kulak oluruz."

"Peki ya Zachary?" Emma sordu.

"Kreşte, onun için uyku vakti." Tasia Jake'e doğru uzandı ve Jake onun uzattığı eli itaatkâr bir şekilde tuttu.

Üçü mermer ve sütunlarla kaplı koridorlardan geçerek, ortaçağ yaşamının sosyal sahnelerini tasvir eden paha biçilmez duvar halılarıyla çevrili merdivenlere çıktılar. Tasia, Jake'i konuşması için cesaretlendirdi ve o da hevesle Angelovsky malikânesindeki hayvanat bahçesinden ve babasıyla yaptığı her şeyden bahsetti. Oyuncaklar ve kitaplarla dolu, duvarları haritalar ve çocuk hikâyelerinden çerçeveli gravürlerle kaplı rahat bir yer olan okul odasına ulaştılar.

Masada ciddi ve bilgin görünümlü bir genç adamla oturan William başını kaldırıp ziyaretçilere baktı. Bakışları önce Emma'ya takıldı ve sevinçle bağırarak sandalyesinden sıçradı. "Emma!" diye bağırarak kollarını heyecanla Emma'ya doladı. "Emma, geri döndün!"

Güldü ve ona sıkıca sarıldı. "Oh, William, en az bir santim büyümüşsün." Siyah saçlı kardeşi her zamanki gibi sağlam ve enerjikti. Jake'e baktığında, onun bir santim geri çekildiğini gördü.

Birkaç adım atıp merak ve sahiplenici bir kıskançlık karışımıyla onları izledi. Kardeşini bıraktı ve iki elini de omuzlarında tutarak Jake'i öne doğru çekti. "William, bu senin kuzenin Jake. Nikolas'ın oğlu."

Çocuklar birbirlerine yakından bakarken, değerlendirme ve kabullenme süreci birkaç saniye içinde gerçekleşti. "Angelovsky misin o zaman?" William sordu.

Jake ihtiyatlı bir gururla başını salladı. "Ben yarı Rus'um."

"Ben de öyle," diye yanıtladı William ve utangaç bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar.

"Bakın bende ne var." Jake cebinden bir avuç asker çıkardı ve William onları büyük bir ilgiyle inceledi.

Bunun üzerine Tasia araya girerek öğretmenle kısa bir konuşma yaptı ve Jake'in de çalışma seansına dahil edilmesini istedi. Her iki çocuk da masaya yan yana oturduktan sonra Tasia ve Emma okul odasından çıktılar ve birlikte salona doğru yürüdüler.

"Babam evde mi?" Emma sordu.

"Demiryolu şirketinde bir yönetim kurulu toplantısında. Sanırım yakında gelir." Tasia bir kolunu Emma'nın dar beline doladı. "Şimdi bana Jake'ten bahset."

"Nikolas onu birkaç hafta öncesine kadar hiç görmemişti. Annesi Nikolas'ın çiftliklerinden birindeki mandırada çalışıyordu. Kısa süre önce öldü ve köyünden biri çocuğu bize getirdi. Nikolas Jake'i yanında tutmaya ve onu açıkça oğlu olarak kabul etmeye karar verdi."

"Bunu şaşırtıcı buluyorum," dedi Tasia içtenlikle. "Nikolas'ın çocuklardan hoşlandığını hiç hatırlamıyorum. Sadece bu da değil, çocuk Mikhail'e o kadar benziyor ki, Nikolas'ı çok rahatsız ediyor olmalı."

Emma ciddiyle, "Evet," dedi, "bütün bunlar onun için büyük bir şok oldu. Başlarda çocuğu görmeye bile dayanamıyordu. Ama şimdi Jake'e tapıyor. Onları birlikte görmek inanılmaz."

Tasia şaşkınlıkla başını salladı. "Sanırım çocuklar insanların içindeki iyiliği ortaya çıkarabiliyor. Nikolas gibi bir adamda bile." Bir an durakladı. "Çok sağlıklı ve mutlu görünüyorsun, Emma. Umarım bu Nikolas'ın sana iyi davrandığı anlamına geliyordur?"

Emma hafifçe renk değiştirerek, "Başlarda öyle değildi," diye itiraf etti. "Ama son zamanlarda..." Kızarması derinleşti. "Son zamanlarda her şey daha iyiydi. O artık farklı. Değişimin kalıcı olduğundan bile emin olamıyorum. Tek yapabildiğim umut etmek."

Salonda birlikte oturmuşlar, Tasia dikiş işleriyle uğraşırken konuşuyorlardı. Kocasının gömleğinin yırtık manşetini onarıırken elleri narin ve becerikliydi. Emma içini dökmenin rahatlatıcı olduğunu düşünerek ona Nikolas'ın son aylardaki tuhaf davranışlarından bahsetti. "İlk başlarda, tanıdık bir şeyler gördüğünü hissettiği tuhaf nöbetler geçiriyordu. Hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı imgelemleri vardı ve bunlar onu çok rahatsız ediyor gibiydi."

"Hayaller," diye tekrarladı Tasia, onarılmış gömleği kucağına koyup dikkatle Emma'ya bakarak. "Ne tür hayaller?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ama her seferinde yüzünde garip bir ifade vardı, korku ve öfke... Sonra tabloyu buldum. Sana gönderdiğim mektuplardan birinde eski bir manzara resmini restore ettirdiğimizden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Altında bir Angelovsky atasının portresi olduğu ortaya çıktı... Nikki'nin uzak büyükbabasının aslında. Onun ayna görüntüsü. Resme ilk baktığında bembeyaz kesildi ve bayıldı. Bir saat boyunca onu ayıltamadık. Ve Nikki sonunda uyandığında, o... farklıydı."

"Farklı mı?" Tasia irkildi ve meraklandı.

"Yazı tura atmak gibiydi. Bir an Jake ya da benimle hiçbir şey yapmak istemezken, bir an sonra onun için dünyadaki en önemli şeyler bizdik. Daha sonra birbirimizle evli olduğumuz geçmiş bir hayatı hatırladığını söyledi. Onun için bu her şeyi değiştirmiş gibi görünüyor." Emma bilinçli bir şekilde kaşlarını çatı. "Hiçbir mantıklı insan böyle bir hikâyeye inanmaz. Şaşırtıcı olan Nikolas'ın böyle bir şey icat etmiş olması."

Söyleyin bana *Belle-mère*, kocam deliriyor mu, yoksa beni yaşayan en büyük aptal olarak mı göstermeye çalışıyor?"

Tasia bir süre sessiz kaldı, iğne işine yoğunlaştı. "Sanırım Nikolas'ın hikâyesine inanabilirim," dedi sonunda.

"Şaka yapıyor olmalısın!"

"Böyle şeylere inanmak bir Rus'un doğasında var. Biz çelişkilerle dolu bir halkız. İçgüdüsel, mistik, batıl inançlı..." Tasia omuz silkti ve hafifçe gülümsedi. "Belki de hepimiz geçmiş yaşamlar yaşadık. Ben kimim ki yaşamadığımızı söyleyeyim?"

"Ama sen çok dindarsın! İncil'i ezbere biliyorsun!"

"Ruslar için din esnek bir şeydir. Pek çok farklı inancı ve fikri kapsar."

"Ben öyle biri değilim. Bu kadar sıra dışı bir şeye inanmak için kendime izin veremem. Ama Nikolas'ın yaşadığı deneyimin gerçek olduğuna ikna olduğunu ve bunun onu daha iyi yönde etkilemiş görüldüğünü biliyorum."

"O halde belki de bunu çok fazla sorgulamana gerek yoktur, Emma. Olanları kabullenmeyi deneyebilir ve bundan sonra hayatına devam edebilirsiniz."

"Ama *nasıl*-" Emma söze başladı ve birden odaya birinin girdiğini fark etti. Başını kaldırdı ve babasını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Lucas Stokehurst her zamanki gibi uzun boylu ve seçkin görünüyordu, mavi gözleri parlak ve deliciydi. Ona bakarken yüzünde bir değişiklik olmuş, yüz hatları umut ve sevgiyle yumuşamıştı.

"Emma-"

Ayağa fırladı ve ona doğru koşarak kollarını ona doladı. O kadar rahatlatıcı bir şekilde katı ve sevimliydi ki. İçini bir mutluluk dalgası kapladı ve yüzünü onun omzuna indirdi. "Baba, beni dinle," dedi hızla, kolları onun boynuna sıkıca kenetlenmişti. "Son zamanlarda pek çok şeyin farkına vardım. Diğer insanlardan hep çok şey bekledim, mükemmel olmalarını bekledim.

Ve sevdiğim insanlara karşı en sert olan bendim, insan oldukları için beni hayal kırıklığına uğrattıklarında çok kızgındım. Beni korumaya ve bana yardım etmeye çalışıyordun ve Adam Milbank konusunda kesinlikle haklıydın. Söylediğim şeyler için beni affet. O kadar öfkeliydim ki, hiçbirini kastetmemiştim. Seni seviyorum baba. Seni çok özledim."

Babası cevap veremedi, sadece çenesini saçlarına daha da bastırdı ve kolları onu ezmekle tehdit ederken sertçe yutkundu. Emma kendi mutluluk gözyaşlarını sildi. Ailesiyle birlikteydi ve sonunda her şey yolundaydı.

Emma oturup anne ve babasıyla hevesle konuşuyor, onlara Angelovsky malikânesindeki hayatının dikkatle düzenlenmiş bir versiyonunu anlatıyordu. Babasının uzanıp elini sıkmasından zevk alıyordu. Tasia ikisine de gülümsüyor, yeniden yakınlaşmalarından mutluluk duyuyordu. Bir süre sonra çocuklar çay ve kek içmek için salona geldiler. William ve Jake hızla arkadaş olmaya başlamışlardı. Zachary uyku sersemi bir halde Tasia'nın kucağına oturdu.

"Jake'i ziyaret etmek ve hayvanat bahçesini görmek istiyorum," diye açıkladı William, Jake'le birlikte yedikleri buzlu keklerden parmakları ve yanakları yapış yapış olmuştu. "Ne zaman gidebilirim? Beni oraya götürecekmisin, Emma?"

Emma gülümseyerek, "Yakında gelmelisin," diye cevap verdi. "Hayvanlar seni görmeyi çok ister William." Anne ve babasına, "Artık tatil de geldiğine göre, belki Noel Günü partimize gelir ve akşam yemeğini bizimle paylaşsınız," demeden önce tereddüt etti.

Tasia hemen kabul etti ve Angelovsky'lerin aşçısının şüphesiz hazırlayacağı Rus lezzetlerini düşünerek dudaklarını şapırdattı. Onlar planlarını yaparken uşak geldi ve bir polis müfettişinin ön girişte beklediğini söyledi. "Ben de onu bekliyordum," dedi Luke. "İzninizle. Onunla bir süre özel olarak konuşmam gerekiyor."

William ve Jake aniden odadan çıkmak için bir bahane buldular. Emma ziyaretçiye göreceklelerinden emindi.

Salon hızla boşalırken Emma şaşkınlıkla Tasia'ya baktı. "Tanrı aşkına, bir polis müfettişinin burada ne işi var?"

Tasia yüzünü buruşturdu. "Ev önceki gece biz uyurken soyuldu! Bu durum beni ve çocukları çok tedirgin etti. Baban öfke içindeydi." Sesini gizlice alçalttı. "Bir adamın burnunun dibinden malının çalınması gururunu incitir. Luke Scotland Yard'ın kulağını çekti - dün iki çavuş ve bir müfettiş gönderdiler - ve suçlu yakalanana kadar kimsenin rahat etmesine izin vermeyecek."

Emma kuru bir sesle, "Babam onu bulduğunda zavallı hırsıza acıyorum," dedi. "Ne çalınmış?"

"Biraz mücevher, bir para kutusu, bir tabanca çantası." Tasia kaşlarını çattı ve başını salladı. "Olayın bu kadar kolay gerçekleşmesi, hırsızın evin planını ve değerli eşyalarımızın yerini bildiğini gösteriyor."

"O zaman bunu yapan kişiyi tanıyor olabilir miyiz?"

Tasia başını salladı, Zachary'nin başının üstünü öptü ve onu koruyucu bir şekilde tuttu. "Hizmetçilerimizin hepsi eski ve güvenilir kişiler, bu yüzden suçlunun muhtemelen geçmişte bizim misafirlerimizden biri olduğunu düşünüyoruz. Hatta onu akşam yemeğinde ya da bir partide ağırlamış bile olabiliriz."

Emma hafifçe titredi. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Tasia her zamanki gibi pragmatik davranarak omuz silkti. "Hayat her zaman sürprizlerle doludur, Tanrı'ya şükürler olsun."

Emma ve Jake Angelovsky malikânesine döndüklerinde Nikolas, mal varlığıyla ilgili altı aylık raporlarını sunan küçük bir grup emlakçıyı, muhasebeciyi ve avukatı dışarı çıkarıyordu. Son ziyaretçiler de ayrıldıktan sonra Nikolas oğlunu kucağına aldı ve günün nasıl geçtiğini sordu. Jake'in yeni tanıştığı kuzenleri ve büyükanne ve büyükbabasıyla ilgili heyecan dolu anlattıklarını sabırla dinledi. "Demek Stokehurst'ları sevdim?" Nikolas sessizce sordu.

"Oh, evet," diye teminat verdi Jake. "Daha önce onlar gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım."

"Bundan eminim," dedi Nikolas kuru bir sesle ve Emma'ya yan gözle baktı. Onun hafifçe kaşlarını çatmasına sırttı ve oğluna döndü. "Neden çocuk odasına gitmiyorsun, Jake? Seni bekleyen yeni bir oyuncak olabilir."

Jake araştırmak için üst kata koştu ve Nikolas ile Emma'nın gülmesine neden olacak kadar uygunsuz bir aceleyle oradan ayrıldı.

Nikolas ayağa kalktı ve alnını merakla kaldırdı. "Nasıldı?"

Emma düşüncesizce ona doğru gitti ve kollarını onun zayıf beline doladı. "Tasia her zamanki gibi tatlı ve nazıktı ve babamla aramızdaki tüm farklılıkları gidermeyi başardık. Ayrılmadan önce, ben bu kadar iyi görünüyorsam senin o kadar da kötü bir koca olamayacağını bile itiraf etti. Sanırım babam seninle barışmak istiyor, Nikki. Yakında bir gün seninle özel olarak konuşmak isterse şaşırma, bence seni damadı olarak kabul etmeye hazır olabilir."

Nikolas alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu düşünce neden tüylerimi ürpertiyor?"

Onun kulağını hafifçe ısırdı. "Babam sana iyi davranmaya karar verirse, onu etkilemek için elinden geleni yapmanı bekliyorum. Benim hatırım için."

Nikolas Emma'nın şapkasını çıkardı ve elleriyle başını düzeltti. "Saçlarını bu kadar sıkı örüp tutturmandan hoşlanmıyorum."

"Saygın görünmeye çalışıyorum."

"Sizin saygıdeğer olmanız gerekmiyordu. Hayvanlarınız gibi bağısız ve doğal olmanız gerekiyordu. Hayır, beni bir daha ısıрма... Sana bir hediyem var."

"Ne tür bir hediye? Nerede o?"

"Bulmak zorundasın," dedi, kadın ceplerini aramaya başladığında gülümseyerek. "O kadar kabaca değil, *ruyshka*... değerli bir şeye zarar verebilirsin."

Emma zafer kazanmışçasına ağır kadife bir kese buldu ve onu çıkardı. İpi gevşeterek nesneyi avucunun içinde salladı. "Ah," dedi usulca, nefesi kesilmişti. Bu bir yüzüktü, altın üzerine monte edilmiş tek bir safir. Zengin, ısıltılı taş bir kızılgerdan yumurtası büyüklüğündeydi ve parlayan derinliklerinde mavinin her tonunu barındırıyor gibiydi. Emma şaşkın bakışlarını kocasının yüzüne çevirdi.

"Dene bakalım," dedi.

Emma, adamın devasa safiri parmağına geçirmesini izledi. Yüzük mükemmel bir şekilde oturmuş, mavi bir ateş topu elinin yüzeyinde dengede duruyordu. "Bunu bana neden aldın?" diye sordu hayretle.

"Çünkü gözlerine uyuyor."

"Bu çok inanılmaz, ama..." Adamın göğsünü okşadı, kasların sert kıvrımlarını izledi. "Bunu bana neden aldın?"

"Seni güzel şeyler giyerken görmek bana zevk veriyor... neredeyse seni üzerinde hiçbir şey yokken görmek kadar zevk veriyor." Ona sevgi dolu sözler fısıldadı, vücudunu hafifçe okşadı ve elbisesinin boynunu açtı. Dudakları kızın açığa kalan boğazını okşadı, dili kızın nabzının attığı çukuru gıdıkladı.

Emma içini çekti ve gözlerini kapadı. "Nikki, yapma-"

"Hadi yukarı çıkalım."

"Akşam yemeğinden önce olmaz," diye haykırdı

kızarak. "Seni çıplak görmek istiyorum -yüzük

hariç."

"Sen imkânsızsın," dedi ve adamın kendisini odadan çıkarmasına izin verdi.

Noel'den bir hafta önce Emma malikâneyi çanlar, kırmızı kurdeleler, çobanpüskülü ve ökseotuyla süslemekle meşguldü. Sidarova kardeşler ve iki uşak, yüksek bir çam ağacına süsler asmak için merdivenlere tırmandılar.

merkezi salonda. Çalışırken, Rus Noel şarkıları söyleyerek Emma'yı eğlendirdiler.

"Keşke burası bu kadar büyük olmasaydı," diye yakındı Emma, tırabzana çobanpüskülü bağlarken. "Herhangi bir etki yaratmak için üç kat daha fazla süsleme gerekiyor."

"Evet ama çok harika görünüyor," diye haykırdı Raşel, çam dallarından birine dikkatle bir zencefilli kurabiye adam yapıştırırken. Çeşitli şekillerde zencefilli kurabiye pişirmişlerdi ve baharatlı ikramları kemirmeye cüret eden tecavüzcülerle şimdiden sorun yaşıyorlardı. Samson sürekli bir tehditti ve Noel ağacının en alt dallarından sarkan zencefilli çörekleri mideye indirmeye cüret ediyordu. Güzel kokulu dalların altına uzanmış, ara sıra boynuna bağlı şenlikli kırmızı fiyongu tırmalıyordu.

Uşak, şahine benzeyen yüzünde şaşkın bir ifadeyle Emma'ya yaklaştı. "Majesteleri," diye mırıldandı, "bu paketi az önce kapının eşiğinde buldum."

Tırabzandaki işini bırakan Emma merdivenlerden indi ve adamın elindeki nesneyi aldı. Kırmızı fiyonklu küçük beyaz bir kutuydu ve üzerinde sadece *Emma* yazan bir kart vardı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kimin böyle bir hediye vereceğini merak ediyorum."

Kurdeleyi çözdü ve soğuk, hafif nemli karton kutuyu açtı. İçinde bir parça kadife, taze kan kırmızısı bir gül ve üzerinde *A* harfi olan küçük bir kart vardı. Gülümsemesi kayboldu ve alnı kırıştı. Kim ona böyle bir hediye gönderirdi ki, hem de böylesine gizemli bir şekilde? Adam Milbank'ten gelmiş olabilir miydi? Uzun zaman önce bir keresinde ona tıpkı bunun gibi kırmızı bir gül vermişti. Güle dokundu ve işaret parmağının ucuna bir diken batınca elini geri çekti. "Ah!" Acıyan yeri emdi, kanın tuzlu tadını aldı.

Stanislaus'un kara kaşları birbirine çatıldı. "Majesteleri, eğer izin verirsiniz..." Kutuyu ondan aldı ve kadife parçasını açarak içindekileri Emma'nın avucuna bıraktı.

Halkalar halinde dizilmiş bir çift inci küpe serin ve ağır bir yuvarlanmayla eline düştüğünde nefesi kesildi. Sidorova kızları küpelere bakmaya gelmiş, hayranlıkla haykırıyorlardı. "Çok güzel," dedi Raşel.

Emma soğuk ve huzursuz bir duygunun farkındaydı. Bir keresinde incilerin gözyaşı anlamına geldiğini okumuştı. İçinde kırmızı gül ve inciler olan bir kutu... kan ve gözyaşı. Küpeleri kutuya geri bıraktı. "Nikolas'ın burada olmaması iyi bir şey," diye mırıldandı. "Başka erkeklerden hediye almamdan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hayır, Majesteleri," diye kabul etti Stanislaus.

Emma hediyeye tiksintiyle baktı. "Lütfen bunu Lord Milbank'e geri verin. Bunu bana gönderenin o olduğundan şüpheleniyorum." Durakladı ve etrafındaki hizmetkârlara baktı. "Bundan Prens Nikolas'a bahsetmeye gerek yok. Kiskanabilir ya da kızabilir ve ben ilk Noel'imizin sorunsuz geçmesini tercih ederim."

Hepsi hemen kabul etti ve birkaç dakika önceki hafif havayı yeniden yakalamaya çalışarak işlerine geri döndüler. Emma beklenmedik hediyeden rahatsız olmuştu ama bunu aklından çıkarmaya karar verdi. Adam bu jestiyle ne demek istemiş olabilirdi? Ona hâlâ değer verdiğini göstermek için mi? Ondan bir şey, hatta belki de bir ilişki istediğini mi? Bazı erkekler ne kadar aptaldı, sadece sahip olamayacakları şeyleri arzuluyorlardı. Ya da belki de hediye içten bir vedayı ifade etmek içindi. Fark etmezdi; geçmişe değil, geleceğe odaklanmak niyetindeydi. Nikolas'la iyi bir hayatı vardı ve daha da iyi olacağına benziyordu. Hiçbir şey şanslarını bozamayacaktı. Bundan emin olacaktı.

On iki

SABAH Stanislaus, Emma özel oturma odasında çay içerken yanına geldi.

"Majesteleri," dedi uşak ve nasıl devam edeceğini düşünüyormuş gibi durakladı. Siyah kaşları birbirine yaklaşmış, ağız gerilmişti.

"Ne oldu Stanley? Yüzünde çok tuhaf bir ifade var."

Onun kendisine taktığı lakabı görmezden geldi. "Majesteleri," diye cevap verdi, "bunu kapının önünde buldum." Elindeki nesneyi uzattı.

Emma ay fincanını bir kenara bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. Bu, dün kendisine teslim edilen kan kırmızısı gülün aynısıydı. "Geri göndermedin mi?"

"Evet, Majesteleri, incilerle birlikte. Görünüşe göre iek bu sefer kendi başına bırakılmış."

Başını iki yana salladı ve hafifçe dağılmış çiçeğe baktı. "Veren her kimse, oldukça ısrarcı biri."

"Prens Nikolas'a söyleyelim mi?"

Emma bir an düşündü. Gülün Adam'dan geldiğine emindi. Muhtemelen yaramazlık yapmak için. Nikolas'ı kışkırtmaktan memnun olacaktı,

ve aralarında sorun çıkmasına neden oldu. "Hayır," dedi sertçe, "bu sadece aptalca bir jest. Lütfen o şeyden kurtulun, biz de her şeyi unutalım."

Noel arifesiydi ve aile salonunun köşesindeki küçük ağaçtan çam kokusu yayılıyordu; halılar ve altın meşe panellerle kaplı rahat bir odaydı. Pencereleeri çerçeveleyen bordo kadife asmalar, akşam yıldızlarının izini ortaya çıkarmak için ayrılmıştı. Şöminedeki ateş çıtırdayarak yanıyor, odanın karanlığını hafifletmek için titrek sarı bir parıltı yayıyordu.

Nikolas yerde bir yığın kadife yastığın arasına uzanmış, karısının odada kıpırdanışını izliyordu. Jacob çocuk odasındaki yatağında uyuyor, gelecek sabahın hayalini kuruyordu. Ve önlerinde bütün bir gece vardı.

"Buraya gel," dedi tembelce, gümüş ve altın dış yüzeyi elmas ve yakutlarla parıldayan cam kaplı bir kadehten şarap içerken.

"Yakında," diye yanıtladı Emma, ağacın üzerindeki kıızılcık dizilerini düzeltirken. "Henüz işim bitmedi."

"İki gündür kurdeleleri düzeltmek ve çelenkleri bir santim yukarı ya da aşağı taşımak dışında hiçbir şey yapmadınız-"

"Yarın iki yüze yakın konuk geleceği için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Her şey mükemmel." Nikolas biraz daha şarap doldurdu ve pantolonunun içinde eğilen karısının poposunun aldığı şekle hayranlıkla baktı. "Şimdi buraya gel
-"Sana bir hediyem var."

"Senin için de bir tane var," diye cevap verdi küstahça. Kanepenin arkasına uzanarak, çerçeveli bir resim olmak için doğru boyutta ve şekilde olan büyük, kare bir nesne çıkardı. Üzeri koyu renk bir kumaşla örtülüydü.

Nikolas daha dik oturdu ve nesneye ilgiyle baktı. "Bu senin portren mi?"

"Evet, Bay Soames zamanında bitirmek için gece gündüz çalıştı." "Bir bakayım."

"Önce benim hediyem," dedi ve onun yanına oturdu. Uzun bacaklarını Hint usulü çaprazladı ve bir kadeh şarabı kabul etti.

Nikolas püsküllü yastıklardan birinin altından sarmalanmış bir paket çıkardı. Emma çocuksu bir neşeyle birinci boy kutuya uzandı. "Oh, güzel, en çok küçük olanları seviyorum." Kâğıdı yırtıp kadife kaplı kutuyu açtı ve içindeki nesneye zevkle baktı. Broşu dikkatle kaldırdı ve ateş ışığında parıl parıl parladı. Nikolas kaplan şeklinde, siyah oniks ve sarı elmas şeritli bir broş yaptırmıştı. "Teşekkür ederim," dedi Nikolas'a gülümseyerek. "Bana seni hatırlatıyor."

"Size Manchu'yu hatırlatması gerekiyor."

"Sen ve o çok da uzak değilsiniz," diye yorumladı ve uzanıp ensesindeki saçları okşadı. "İkiniz de geçmişte yaralanmış yalnız yaratıklarınız ve ikiniz de asla tamamen evcilleşemeyeceksiniz."

Ona bakarken gözleri parlak sarı altın rengindeydi. "Öyle olmamızı istemezsin."

İfadesinin doğruluğuna alaycı bir şekilde gülümseyen Emma, yakındaki resmi geri aldı. "Şimdi sıra hediyenizde." Tabloyu açmadan önce durakladı ve kaşlarını çattı. "Bu oldukça... alışılmadık."

Sessizce devam etmesini işaret etti.

"Tamam o zaman." Bir çırpıda bezi portreden çıkardı. "Ne düşünüyorsun?"

Nikolas sessiz bir dalgınlıkla portreye baktı. Robert Soames, Emma'yı bir pencere kenarında yarı oturur halde resmetmişti. Boğazına kadar açık beyaz bir gömlek ve açık bej bir pantolon giymişti; ayakları da tuhaf bir şekilde duyusal bir dokunuşla

çıplak bırakılmıştı. Arkasından süzülen güneş ışığıyla parlayan kızıl saçları kalçalarına kadar dökülüyordu. Yüzündeki hülyalı, hafif ciddi ifade, duruşundaki terk edilmişliğe mükemmel bir karşıtlık oluşturuyordu. Nikolas portreyi sürükleyici ve erotik buldu.

"Çok tuhaf, değil mi?" Emma onun tepkisini yakından izleyerek sordu.

Nikolas gülümseyerek onu kucağına çekti ve bakışlarını tekrar resme çevirdi. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim, *Ruyska*. Buna sahip olduğum tüm sanat eserlerinden daha çok değer vereceğim."

Emma onun göğsüne yaslanarak, "Nereye asacağımızı bilmiyorum," dedi. "Bazı insanlar pantolon giyen bir prenses görmekten rahatsız olabilir."

Elini yavaşça kızın tay gibi bacaklarından aşağı indirdi. "Benim istediğim tek prenses bu, *Ruyska*."

İltifattan memnun olmuş bir şekilde gülümsedi ve gömleğinin düğmeleriyle endişeli bir şekilde oynamaya başladı. "Nikki, düşünüyordum da... bilmen gereken bir şey var."

"Ne oldu?" Nikolas onun ani ruh hali değişikliğini sezmişti. Kelimeleri bulmakta zorlanırken ona sarılarak sessizce bekledi.

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi sonunda.

Nikolas parmaklarını kızın çenesinin altından geçirdi ve yüzünü yukarı doğru eğerek masmavi gözlerine baktı. İçinde bir şey titredi, bir huşu ve inançsızlık akoru. Bunun ne olduğunu biliyordu, ani kesinlik tüm benliğinde yankılanıyordu ama kelimeleri duyması gerekiyordu. "Sadece söyle, Emma."

"I..." Parmakları adamın gömleğinin yumuşak keteninde sıkıştı. "Sanırım ben..." Durakladı ve sözünü bitiremeden ona baktı.

Elini karnının düz yüzeyine götürdü ve sorgulayan bakışlarını onun üzerinde tuttu. Kadın cevap olarak başını salladı, yanakları kırmızıya dönmüştü.

Nikolas derin bir nefes aldı. Emma'dan olan çocuğu, onun içinde kendisinden bir paręa... Bu düşünce sevinçten çok, kendisine böyle bir şans tanınmış olmasından dolayı şaşkın bir alçakgönüllülüğe neden olmuştu. Hayatında üç çocuk peşini bırakmamıştı: Misha, kurtarmaya gücünün yetmediği kardeşi; Jake, başarısız olduğu ve reddettiği çocuk; ve Alexei, sonsuza dek kaybettiği oğlu. Çocuğunun doğuşunu görebilmek, onun hayatında yer alabilmek, geçmişinin enkazını yeni bir başlangıçla silebilmek... Nikolas başını Emma'nınkinin üzerine eğdi ve yüzünü onun canlı saçlarına gömdü.

"Memnun oldun o zaman?" Emma kollarını onun boynuna dolayarak sordu.

Bir süre cevap veremedi. "Sen benim bütün dünyamsın," dedi sonunda, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Hizmetçilerin büyük salonda hediyeleri değiş tokuş ettiği ve Angelovsky'lerin aile salonunda özel kutlamalarını yaptığı hareketli bir Noel sabahının ardından ev yırtık kağıtlar ve kurdelelerle doldu. Gösterişli Noel partisi için misafirlerin yakında geleceğini bilen Emma, dar siyah örgülerle süslenmiş mavi ipek bir elbise giydi. Eteği sadeydi, volanlı ya da fırfırlı değildi, sadece geniş bir siyah püskül vardı. Boğazındaki beyaz dantel köpüğüne iliştirilmiş kaplan broşu dışında hiçbir takı takmamıştı.

Aşçı ve mutfak personeli yaklaşık iki yüz konuk için bir Noel ziyafeti hazırlamak için koşuştururken, hizmetçiler atılan kutular ve ambalajlardan oluşan renkli dağınıklığı temizlemek için gönderilmişti. Kızarmış hindi ve kaz dolmasının iştah açıcı İngiliz kokuları, mantar ve krema, baharatlı lahana ve baba aurhum denilen romla ıslatılmış mayalı ve üzümlü kek gibi Rus yemeklerine karışuyordu. Jake evin içinde koşturup duruyordu. Yeni oyuncaklarını sallayarak ve sabırsızlıkla kuzenlerinin ne zaman geleceğini sorarak sınırsız bir neşe içinde.

"Yakında," diye söz verdi Emma, Jake'in mutlu beklentisi ile babasının boyun eğmiş havası arasındaki tezat karşısında gülmekten kendini alamadı. Nikolas'ın Stokehurst'larla buluşmayı dört gözle beklemediğini biliyordu,

Özellikle de Luke'tan. İki adamın arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ve Nikolas düğünden beri kayınpederinden uzak durmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Emma'nın eğlenen bakışlarını yakalayan Nikolas, neredeyse gülümsemek için yüzünü buruşturdu.

Ona doğru gitti ve yanağından öptü. "Acısız olacak," diye mırıldandı. "Herkes şenlik havasında olacak ve ailem de katılacak olmaktan oldukça memnun. Dişini çektirecekmiş gibi bakmayı bırak."

"Bebeği ailenize söylemeyi düşünüyor musunuz?" "Bir süreliğine gizli tutmak istiyorum."

Kulağının yanındaki yumuşak saç tellerini okşadı. O cevap veremeden Rashel Sidarova kapıda belirdi. "Yol boyunca bir araba geçidi geliyor," dedi nefes nefese.

"Teşekkür ederim, Rashel." Emma heyecanla ellerini çırpı ve misafirlerini karşılamak için Nikolas'ı yanına çekti.

Kısa süre içinde ev sohbet ve neşeye doldu. Çok sayıda çocuk orta salondaki büyük Noel ağacının etrafında toplanırken, yetişkinler de baharatlı şarap, yumurta likörü ve mayalanmış balla tatlandırılmış bir Rus içkisini yudumlamak için misafir odasında bir araya geldi. Müzik yeteneği ile tanınan bir konuk olan Lord Shepley piyanoda Noel şarkıları çalarken diğerleri de sesleriyle şarkılara eşlik ettiler. Emma öğleden sonrasının ne kadar iyi ilerlediğini görünce rahatladı. Babası ve Nikolas birbirlerine karşı nazik davranıyor, mesafelerini koruyor ve çocukların maskaralıklarını izlemeye sığınıyorlardı. Erik ipeğinden elbisesi içinde çok güzel görünen Tasia, Emma'nın bakışlarını yakaladı ve göz kırptı.

Emma, aşçının akşam yemeğinin ilk yemeğiyle ilgili ilerlemesini kontrol etmeye karar vererek gizlice salondan çıktı. Mutfığa doğru yürürken "Deck the Halls "dan birkaç parça mırıldandı. Birden bir el dirseğini hafifçe kavradı. Şaşkınlıkla arkasına döndü ve

Nikolas. Dudakları bir soru sormak için aralandı ama Nikolas onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve tutkuyla öptü.

Konuşma fırsatı bulduğunda "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Nikolas tavanı, birinin koridora astığı ökseotu dalını işaret etti. "Bunu bir bahane olarak kullanabilirim. Ama yine de yapardım."

Emma'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Misafirleri eğlendiriyor olmalıydın." "Seni eğlendirmeyi tercih ederim."

Güldü ve adamın göğsünü itti, ama adam kollarını onun etrafında sıktı. "Seninle yalnız kalmak istiyorum," dedi, ağzı onunkinin üzerine inerken.

Birden beklenmedik bir sesle, çocukların yaramaz kıkırdamalarıyla bölündüler. Emma sertleşti ve öpüşmeyi keserek davetsiz misafirlere döndü. Üç çocuktan oluşan grubu görünce rengi saç çizgisine kadar aktı: Jake ve üvey kardeşleri William ve Zack... ve onlara babası eşlik ediyordu.

Luke'un yüzü ifadesizdi ama kara kaşlarından biri merakla kalkmıştı.

Jake sessizliği bozdu. "Onlara aldırma," dedi gözlerini devirerek. "Bunu hep yapıyorlar."

Emma kızarak kocasının kucağından sıyrıldı ve korsesinin belini çekiştirerek yerine oturttu. "Dördünüz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu rahatsızlığını gizlemeye çalışarak.

Jake neşeyle sırıttı. "Onları midillim Ruslan'ı görmeye götürüyorum."

"Seni tutmamıza izin verme," diye mırıldandı Nikolas.

Emma kabaca söylediği bu söz için onu çaktırmadan çimdikledi ve boğazını temizledi. "Belki Nikolas da size eşlik eder."

Luke Nikolas'a spekülatif bir şekilde baktı. "Evet, neden yapmıyorsun?"

Jake ve diğer çocuklar Nikolas'ın da onlarla gitmesi için yaygara koparmaya başladılar ve Nikolas isteksizce de olsa Emma'ya ölümcül bir bakış attı. Emma da karşılığında tatlı tatlı gülümsedi ve babasının Nikolas'a özel birkaç şey söylemek için bir fırsat bulacağını umdu. En azından birlikte vakit geçirmek ikisi için de iyi olacaktı.

Emma orta holü geçerek mutfığa doğru ilerledi. Birdenbire garip bir his ensesinin karıncalanmasına neden oldu ve adımları yavaşladı. Sanki ters giden bir şeyler varmış, sanki evin üzerine bir gölge düşüyormuş gibi hissetti. Omzunun üzerinden bir bakış atarak Stanislaus'un salona gelen üç misafiri karşıladığını gördü. Tanıdığı ilk kişi Bay Oliver Brixton'dı, bir zamanlar Angelovsky malikânesinde misafir olmuş olan Amerikalı emaye eşya imalatçısı. Adam Milbank'ın evlendiği kadının kardeşiydi. Sonra küçük, sade yüzlü bir kadın belirdi, pahalı ipek ve danteller giymişti, saçları düzgün, pratik bir tarzda düzenlenmişti. Çok tanıdık yüz hatları olan siyah saçlı bir adamın kolundaydı.

Adam Noel partisine gelmişti... ve karısını da getirmişti. Emma

hareketsizdi, düşünceleri ise çılgın bir karmaşa içinde koşturuyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bay Brixton'a bir davetiye gönderilmişti, katılması beklenmekten çok bir nezaket göstergesiydi. Ama o gelmeye karar vermiş ve şaşırtıcı bir görgü kuralı ihlali yaparak Milbank'ları da yanında getirmişti. Brixton rahatça gülümsüyordu, belli ki Emma'nın Adam'la olan eski ilişkisini unutmuştu. Ama Charlotte Milbank biliyordu. Emma'ya bakarken gri gözlerinde merak ve güvensizlik parlıyordu.

Emma'nın kalbi o kadar ağır atmaya başladı ki kaburgalarına çarpıyor gibiydi. Yüzünde hafif bir ter belirdi. Adam neden buradaydı? Niyeti neydi? İnsanlar izliyor ve merak ediyor, Adam ile Nikolas arasında bir sorun çıkıp çıkmayacağını görmek için nefeslerini tutuyorlardı. Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi ve onları karşılamak için öne çıktı. Mr. Brixton'ın sade ama nazik yüzü aydınlandı ve onun elini öptü.

"Mutlu Noeller, Majesteleri."

Emma mırıldanarak cevap verdi ve bakışlarını kendisinden en az bir baş daha kısa olan Adam'ın karısına çevirdi.

Charlotte Milbank, iyi ayarlanmış ama çelik gibi işlenmiş bir ses tonuyla ilk konuşmayı yaparak onu şaşırttı. Ufak tefek, tombul bir kadından gelen kalın sesi yadırgatıcıydı. "Umarım fazladan bir çift misafiri daha ağırlayabilirsiniz, Majesteleri. Korkarım kardeşime partinizde eşlik etmek için ısrar ettim. İngiltere'ye taşındığımdan beri herkesin Prens Nikolas ve onun muhteşem malikanesi hakkında konuştuğunu duydum. -Karısından ve hayvanat bahçesinden bahsetmiyorum bile."

Emma bakışlarını kadından ayırmıyor, Adam'a bakmaya cesaret edemiyordu. "Siz ve aileniz Noel'i bizimle paylaşabilirsiniz, Leydi Milbank."

Bu isim dudaklarından dökülürken bile Emma'nın omurgasında tuhaf bir his uyandırmıştı. Leydi Milbank, bir zamanlar her şeyden çok arzuladığı unvan.

Charlotte Milbank'in yüzü yuvarlak ve kemiksizdi, ama teni kusursuzdu, güzel bir süt beyazıydı ve yanaklarında sadece bir parça pembe vardı. Canlı bir kişiliğe sahip olsaydı belki çekici sayılabilirdi ama çakmaktaşı grisi gözlerinde suçlama vardı ve küçük ağzı gergin ve gülümsemedi.

Emma kadını teselli etmek için garip bir istek duydu. *Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok*, demek istedi. Bunun yerine kibarca gülümsedi ve Charlotte'u salondaki bir grup konuğa doğru çekerek her biriyle tanıştırdı. Brixton ve Adam geride kalırken, Brixton orta salondaki devasa ağaca hayranlıkla baktı.

Emma, Charlotte Milbank'in yanından ayrılıp diğer konukların arasına karışmaya başladı ama bakışları huzursuzca etrafta geziniyordu. Nikolas yakında dönecekti, onu bulmalıydı. Brixton ve Milbank'lerin davete katıldıkları konusunda uyarılmalıydı. Adam'ın kendisine baktığını hissetmesine rağmen ona bakmayı reddetti. *Lanet olsun sana, Adam*, diye düşündü öfkeyle. *Neden benim için sorun yaratmak zorundasın? Olan oldu. Beni terk ettin ve evlendin.*

ve ben bu acıyı atlatmayı başardım. Şimdi hayatıma devam etmeme izin verin!

Kalabalığın arasında ilerleyen Emma ev sahibesi rolünü oynadı ve sonunda bir anlığına Adam'a baktı. Yüzünde hoş bir ifade vardı ama gergin görünüyordu, gülümsemesi zorlamaydı. Karısı onun yanındaydı, yuvarlak beyaz eli kolunun üzerinde duruyordu. Emma yanlarına yaklaşırken konuşmalarının kısa bir bölümüne kulak misafiri oldu. Adam bir hikâye anlatmaya çalışıyordu.

"...dostlarımız, en görkemli mavi kıyafetlerini giymiş oldukça mağrur bir uşak tuttular-"

"Siyah cüppe, canım," diye kibarca araya girdi Charlotte.

Adam sanki onu duymamış gibi devam etti. "-ve bahçelerinde, porsuk çitlerinin yanında yürüyorduk-"

"Onlar meyve ağaçlarıydı, sevgilim," diye düzeltti Charlotte.

"-o sırada korkunç bir çığlık ve *su sıçraması* duyduk! Uşak araba evine giderken ayağı kaymış ve balık havuzuna düşmüştü. Hiç bu kadar gülmemiştim."

"Oldukça kabaydı," diye ekledi Charlotte kibarca.

Emma dirseğinde bir dokunuş hissetti ve Tasia'yı yanında bulmak için döndü. Tasia'nın yüzü endişeyle yumuşamıştı. Bakışlarıyla Milbanks'i işaret etti. "Görüyorum ki beklenmedik bir misafiriniz var," dedi sessizce.

Emma komik bir yüz ifadesi takındı ve içini çekti. "Nikolas onları

gördüğünde-" "Nikolas olay çıkarmaz," diye güvence verdi Tasia. "O çok

fazla
özdenetim."

"Umarım öyledir."

"Adam oldukça kılıbık görünüyor," diye gözlemledi Tasia.

"Evet, bunu fark ettim." Adam hassas bir adamdı ve gururu incinmişti. Neden Charlotte gibi bir kadınla evlenmişti? Belki de güvensizliğinden tepki veriyor, onu rahatsız ederek kendini göstermeye çalışıyordu. "Zavallı kadın," dedi Emma aniden. "Zor bir adamı elde tutmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Uzun süre denedim ve sonunda bunun aptalca olduğunu anladım."

"Kimi kastediyorsun?" Tasia sordu. "Adam mı Nikolas mı?" Emma

alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "İkisi de, sanırım. Ama Nikolas değişti ve Adam yapmadı. Bence Adam bir kadının dengesini biraz bozarak, ona asla tamamen güvenebileceğini hissettirmeyerek başarılı oluyor."

"Ve Nikolas'a güvenebileceğini hissediyorsun?" diye sordu Tasia

yumuşak bir sesle. "Evet. Son birkaç haftadır gördüğüm her şey beni

Nikolas'a güvenebileceğime ikna etti. Bu riski göze almalıyım. Yanıldığımı kanıtlayana kadar Nikolas'a güvenmeye ve inanmaya karar verdim."

Tasia'nın bakışları araştırıyordu. "Ona bakmaya mı geldin Emma?"

Emma tereddüt etti, vereceği cevabı düşünüyordu. Göz ucuyla Adam'ın karısından ayrılıp kalabalığın arasından geçtiğini ve bahçeye açılan Fransız kapılarının önünde durduğunu gördü. Döndü ve doğrudan Emma'ya baktı.

Adam onunla özel olarak konuşmak istiyordu. Emma gözlerini Adam'dan kaçırdı, kaşları sıkıntılı bir ifadeyle çatılmıştı. Yakında kaçıp ona katılacaktı.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?" Tasia durumu doğru okuyarak sordu.

"Akıllıca olmayabilir ama gerekli. Aramızdaki meseleyi kesin olarak çözmeliyim."

Nikolas rahatlamış bir halde salona döndü. Çocuklar midilliye duydukları hayranlıkla Jake'i çok sevindirmişlerdi. Stokehurst

Kibar ve az da olsa dostça davranarak, yakın bir zamanda onunla bir kadeh konyak eşliğinde konuşmak istediğini mırıldandı. Nikolas, Emma'nın haklı olduğunu, babasının aralarında barış istiyor gibi görüldüğünü düşünerek, itaatkâr bir tavırla kabul etmişti.

Misafir odasının eşiğinden geçerken, tanımadığı bir kadın ona yaklaştı. Ufak tefek ve tombul bir kadındı, yuvarlak yüzünde irkiltici şahin gözleri vardı.

"Majesteleri," dedi derin bir sesle. "Ben Leydi Charlotte Milbank. Karınız ve kocamın ikisi de kayıp gibi görünüyor. Malikânenize aşına olmadığım için onları bulmama yardım etmeniz için size yalvarmak zorundayım."

Bahçe karanlıktı ve kış esintileriyle hışırdıyordu. Toprak sertti ve çitler kırağı tutmuştu. Dondurucu gece havasında yürürken Emma'nın nefesi hayalet puflar halinde üflüyordu.

Bahçe, Adam'la ihtiyaç duydukları mahremiyeti garanti edebilecekleri tek yerdi. Nikolas hayatlarına müdahale etmeden önce gerçekten birlikte oldukları son yer olan burada buluşmaları uygun görünüyordu.

Aradığı şeyi buldu, İrlanda porsuklarının sınırının arkasında küçük bir açıklık. Adam orada bekliyordu, uzun saçları yüzünün ve boynunun etrafında hafifçe dalgalanıyordu. Çok daha yaşlı görünüyordu, sanki aylar değil de yıllar geçmiş gibiydi. Emma da kendini yaşlanmış gibi hissediyordu. Nasıl olmuştu da ikisi de bu kadar değişmişti?

Artık onları genç ve aceleci aşıklar olarak görmüyordu ve onları ayıran şeyin başka insanlarla olan evliliklerinden daha fazlası olduğunu fark etti. Adam'ı hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Gerçek sevgi insanların hatalarını kabul etmek ve başarısız olduklarında onları affetmekti. Zayıflıklarını anlamak ve bunun için onları daha çok sevmekti. Adam'la paylaştıkları şey bir yanılsamaydı - karşılaştıkları ilk gerçek zorlukta parçalanmıştı.

Ondan birkaç adım ötede durdu. Dudakları soğuktan titriyordu. "Neden geldin, Adam?"

Elini uzattı, avucu incilerin beyaz parıltısıyla doluydu. "Bunları sana vermek istedim."

Ona geri gönderdiği küpeler. Emma başını salladı ve kollarını ortasında kavuşturdu. "Onları kabul edemem."

"Neden olmasın? Sana verdiği mücevherler kadar güzel değiller mi?" Bakışları kadının boğazındaki kaplan broşuna kaydı.

Emma sertçe yutkundu, onunla yalnız kalmaktan rahatsız olmuştu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu sabırsızlık ve yalvarma karışımı bir sesle.

"Seninle bu bahçede olduğumuz geceye geri dönmek istiyorum. Her şeyi farklı yapardım. Bu sefer senden ayrılmak için gözümün korkutulmasına izin vermezdim. Mutluluk için tek şansımın sen olduğunu çok geç olana kadar fark etmemiştim."

"Bu doğru değil."

"Öyle değil mi? İnsanlar Nikolas'ın değiştiğini, seninle evliliğinin onu daha iyi bir adam haline getirdiğini söylüyor. Seninle evlenseydim bunu benim için yapabilirdin. Karım olmak için ailene ve tüm dünyaya meydan okurdun. Beni sevebilirdin."

Bir zamanlar bu an Emma'ya büyük bir zevk verebilirdi, Adam'ın onu terk ettiği için ne kadar pişman olduğunu görmek. Ama şimdi Adam'ın pişmanlık duymasını değil, ikisinin de huzura kavuşmasını istiyordu. "Adam, geçmişe takılıp kalmanın ikimize de bir faydası yok."

"Ya kendimi durduramazsam?" diye sordu hiddetle, küpeleri öyle bir güçle ayaklarının dibine fırlattı ki halkalardan biri paramparça oldu ve inciler eteklerine uçtu. "Seni bu gece bunları takarken görmek istedim... bana ait bir şeyi takarken."

"Onları karına vermeliydin."

"Onu sevmiyorum," dedi Adam, gözleri yoğun bir ıstırapla kararmıştı. "Senden vazgeçtikten sonra ruhumu sattım. Charlotte'un servetinin yeterli bir teselli olacağını düşündüm. Ne öğrendim biliyor musun?" Acı acı güldü. "Yeni keşfettiğim servetim, midemi bulandıran yükümlülüklerle birlikte geliyor.

Charlotte bana eğitilmiş bir maymunmuşum gibi davranıyor. Benden isteklerini yerine getirmemi bekliyor ve beni sadece onu memnun ettiğimde ödüllendiriyor. Tüm gururumu, kendime olan saygımı kaybettim."

"Ah, Adam," diye fısıldadı Emma üzüntüyle. "Bana böyle şeyler anlatmamalısın. Size yardım

edemem." "Ama

edebilirsin."

Emma tartışmak için ağzını açmıştı ki sert zemindeki ayak seslerini ve bahçe çitlerinin yanından geçen birinin hareketini duydu. Birkaç saniye sonra Charlotte Milbank görüldü. Solgun yüzü ifadesizdi ama gözleri öfkeli bir zafer ışıltısıyla parlıyordu. "Onları bulduk," diye duyurdu yanındaki patıkaya adım atan arkadaşına.

"Nikki," dedi Emma, kalbi sıkışarak.

Kocasını Adam'la çok sessiz bir şekilde konuştu. "Mülkümde defol yoksa seni öldürürüm." Bu cümle bazı erkekler için lafın gelişi olabilirdi ama Nikolas son derece ciddiye alıyordu.

"Hayır," diye araya girdi Emma hızla. "Bırak onları Nikki. Dedikoduculara daha fazla yem verme. Ayrıca, Bay Brixton ve onun Amerikalı kalabalığıyla iş ilişkilerin var, değil mi? Kız kardeşini ve kocasını geri çevirerek Brixton'ı gücendirmemelisin."

Nikolas'ın kaplan bakışları ona kilitlendi. "Neden Milbank'in kalmasını istiyorsun?"

Charlotte Milbank, Adam'ın koluna girmek için öne çıkarak, "Artık gitmemiz gerekiyor," diye mırıldandı. "Başım ağrımaya başladı. Buraya görmek için geldiğim şeyi gördüm. Gel canım."

İlk başta Adam'ın hareket edip etmeyeceği şüpheli görünüyordu. Sessizlik dayanılmaz bir hal aldı. Sonunda karısının zorlayıcı çekiştirmelerine itaat etti ve onunla birlikte bahçeyi terk etti.

Nikolas, Emma'nın ayaklarının dibinde yere saçılmış incilere baktı.

Savunmaya geçmesi için hiçbir neden yokken kendini savunmaya geçmiş hissetti. Kendi huzursuzluğuna kızan Emma saldırıya geçti. "Şimdi ne var, Nikki?" diye sertçe sordu. "Tartışmalar mı? Suçlamalar mı?"

"Onu sen mi davet ettin?" Hâlâ incilere bakıyordu. "Onu

burada istediğimi mi sanıyorsun?"

"Belki de yaptın. Beni test mi ediyorsun, Emma?"

Bu soru onu ani bir öfkeye sürükledi. "Kendimi savunmayacağım. Neye isterseniz ona inanın."

"Açıklamanı istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, alaycı bir masumiyetle. "Kendi sonuçlarını çıkardıktan sonra bana karşı adil olmaya karar vermen ne kadar harika! Sen ve Adam tıpatıp birbirinize benziyorsunuz; bir kemik için kavga eden iki köpek gibi. İkiniz tarafından itilip kakılmayacağım ve manipüle edilmeyeceğim. Sizin iyiliğinize inanmak için bu kadar çabalarken bana şüpheyle bakmaya nasıl *cüret* edersiniz! Ben de aynı saygıyı hak etmiyor muyum? Aynı kör güveni?"

Ne bir ses, ne bir kelime, sadece sessizlik vardı. Nikolas tüm konsantrasyonunu gerektiren içsel bir mücadeleyle meşgul görünüyordu. Emma onun sade profiline, gümüş ay ışığıyla kazınmış burnunun ve elmacık kemiklerinin çizgilerine baktı.

Nikolas derin bir nefes aldı ve rahatlamış gibi görünerek yavaşça verdi. "Onu davet etmediğini biliyorum," dedi huysuzca. "Seni burada onunla gördüğümde ikinizi de boğmak istedim. Kıskanmıştım."

Emma öfkesinin yatıştığını hissetti. "Bunun için bir sebep yok."

"Öyle değil mi?" Uzun bir süre daha sessiz kaldı. "Altı ay önce bu bahçede durdum ve Adam'a onu sevdiğini söylediğini duydum - bana hiç söylemediğin kelimeler."

"Geçmiş hayatında sana söylememiş miydim?" diye sordu zayıf bir mizah denemesiyle.

"Evet," diye cevap verdi, son derece ciddiydi. "Ve bunu tekrar duymak istiyorum. Beni ayakta tutan tek umut bu, Emma."

Herkesin içini rahatlatacak şekilde, tatil başka bir olay olmadan geçti. Ailesinin, kiracılarının ve işinin ihtiyaçlarıyla meşgul olan Nikolas'ın aklından Milbanklar silinip gitmişti. Sonunda Jake'in öğretmenliği olacak yüksek nitelikli bir aday bulduğunda, Nikolas onu öğleden sonra Angelovsky malikânesine çağırdı. Yaşlı adam, Nikolas ve Jacob'ın beklediği kütüphaneye götürüldü.

Nikolas önündeki yaşlı adama oturmasını işaret etti. "Bayım. Robinson, oğlum ve ben sana özel öğretmenlik pozisyonunu teklif etmek istiyoruz. Referanslarınız mükemmel ve geçen hafta sizinle görüşükten sonra ikimiz de sizin doğru kişi olduğunuza karar verdik."

İri yarı, kır saçlı bir beyefendi olan Robinson, son kırk yıldır Eton'da öğretmenlik yapıyordu ve artık özel öğretmen olarak daha sade bir yaşam arzuluyordu. Nikolas'ın bu adamda sevdiği bir kibarlık ve nazik bir mizah vardı, ama aynı zamanda disiplin ve sağduyuya işaret eden çelikten bir iplik de vardı. Daha da önemlisi, Jake onu onaylıyor, bir büyükbaba figürü olarak görüyordu.

Robinson'un özenle kesilmiş sakalı bir gülümsemeyle ayrıldı. "Kabul ediyorum," dedi gecikmeden. "Çocuğun böyle bir kararda söz sahibi olmasına izin vermenin oldukça sıra dışı ama aynı zamanda canlandırıcı olduğunu da eklemeliyim." Jake'e bakarken gözleri parladı. "Efendi Jacob ve benim birlikte iyi işler yapacağımıza inanıyorum."

"Ailenizin kaldığı her yerde sizin için mükemmel bir konaklama sağlayacağız. Ayrıca zaman zaman bizimle seyahat etmenizi de isteriz."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim, Majesteleri. Seyahat etmek her zaman öğrenmek için mükemmel bir fırsattır. Benim yaşımdaki bir adam için bile."

"Bu iyi-" Nikolas uşağın kütüphane kapısında belirdiğini görünce sözünü kesti. "Evet, Stanislaus?"

"Az önce bir taşıyıcı bunu kapıya getirdi, Majesteleri." Uşak ona küçük gümüş bir tepsi içinde katlanmış ve mühürlenmiş bir not getirdi, sonra da odadan ayrıldı.

Nikolas, Bay Robinson'a, "Affedersiniz," diye mırıldanarak balmumu mührü kırdı ve sadece kendisine hitaben yazılmış olan notu gözden geçirdi.

Nikolas-

Sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Emma ile ilgili. Bu öğleden sonra saat dörtte Southgate Hall'un eski kapısında buluşalım. Bundan kimseye bahsetmemeni tercih ederim.

Stokehurst

"Bu da ne...?" Nikolas notu bir kez daha okuyarak mırıldandı. Şifreli mesaj Stokehurst'un her zamanki açık sözlü üslubuna benzemiyordu. Ama belki de bunun nedeni adamın kızı için endişelenmesiydi.

Nikolas'ın çağrıya uymaktan başka çaresi yoktu. Emma'nın ailesiyle iyi ilişkiler içinde olmak istiyordu. Ve bu, babasını memnun etmek için fazladan çaba sarf etmek anlamına geliyorsa, buna değerci.

Jake merakla ona bakarken, Bay Robinson hafifçe endişeli görünüyordu. "Kötü haber mi, Ekselansları?"

"Hayır," dedi Nikolas düşünceli bir ifadeyle. "Sadece beklenmedik bir şey." Emma'nın babasının gönderdiği mesaj hakkında bir şey bildiğinden şüpheliydi. Bugün Hayvanlara İnsanca Muamele İçin Kraliyet Derneği'nin bir toplantısına katılmak üzere gitmişti. Bu tür toplantılar genellikle tüm gün sürerdi, dolayısıyla akşam yemeğinden önce dönmesi pek olası değildi. Eğer bir an önce ayrılırsa

Stokehurst ilçe merkezine gidecek, Stokehurst'le buluşacak ve Emma'dan önce eve varacaktı.

Nikolas notu masasının köşesine sıkıştırdı. "Kayınvalideler," diye yorumladı kuru bir sesle. "Bir adamı büyük bir sıkıntıya sokmadan asla tatmin olmuş görünmezler."

Yaşlı beyefendi gülümsedi. "Aynı fikirdeyim, Majesteleri. Sevgili eşim on yıl önce vefat etti ve ailesi hala beni rahatsız ediyor."

Nikolas gülümsedi ve oğlunun siyah saçlarını karıştırdı. "Jake, şimdi gitmem gerekiyor, belki Bay Robinson'a okul odasını gösterirsin." Öğretmene döndü. "Stanislaus hafta sonuna kadar eşyalarının buraya taşınması için gerekli ayarlamaların yapılmasına yardımcı olacak. İhtiyacın olacak malzemelerin listesini ona ver."

"Teşekkür ederim, Prens Nikolas. Efendi Jacob'ın eğitiminin size emanet edilmesi benim için bir onurdur."

Jake sabırsızlıkla Nikolas'ın kolunu çekti. "Nereye gidiyorsun baba?"

"Akşam yemeği için zamanında

döneceğim." "Ben de seninle

gelmek istiyorum."

"Bu sefer olmaz. Burada kalmalı ve ben dönene kadar evin erkeği gibi davranmalısın."

"Evet, baba." Jake'in cevabı itaatkârdı ama küçük siyah kaşlarının arasında bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

Emma R.S.H.T.A.'dan günün başarısıyla parlayarak döndü. Toplantının kendisi rutindi -aslında sıkıcıydı- ve kayda değer birkaç haber ve devam eden projelerde hiçbir gelişme olmadığı için oldukça erken sona ermişti. Farklı olan şey, herkes tarafından kendisine gösterilen muameleydi. Nikolas'ın bir zamanlar söz verdiği gibi, sırf karısı olduğu için sosyal etkisi en az on kat artmıştı.

Artık Cemiyet'in tüm üyeleri Emma'nın evlenerek sahip olduğu efsanevi servetin ve etkileyici yeni unvanının farkındaydı.

Herkes ona yaltaklanıyor, tüm önerilerini kabul ediyor, zekâsını ve yardımsever doğasını övüyordu. Bugün organizasyonun başkanı tarafından Cemiyet'in en prestijli üyesi ilan edilmişti.

Emma hem utanmış, hem memnun olmuş, hem de daha önce yaptığı onca işin Nikolas'ın karısı olarak tanınmasını sağlayamamış olmasından dolayı biraz da sinirlenmişti.

Eve girdi ve içerideki sıcak hava ile dışarıdaki kutup sıcaklığı arasındaki tezatı dolaylı hoş bir şekilde titredi. "Merhaba Stanley," dedi uşağı, pelerinini taşımasına yardım etmesine izin vererek. Gri keçe şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. "Kocam nerede? Kütüphanede mi?"

"Birkaç dakika önce malikaneden ayrıldı, Majesteleri."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Söylemedi, madam."

"Emma!" diye seslendi Jake ve arkasını döndüğünde Jake'in büyük merdivenlerden hızla indiğini gördü, yaşlı ve iyi giyimli bir beyefendi de onu daha sakin bir tempoyla takip ediyordu. "Bu benim öğretmenim, Bay Robinson."

Emma adama geniş bir gülümseme verdi. "Kocam bana sizden bahsetti, Mr. Robinson. Görevi kabul etmeye karar verdiniz mi?"

"Evet, Majesteleri."

"Çok sevindim." Jake'e bakarak, "Nikolas ne zaman döneceğini söyledi mi?" diye sordu.

"Akşam yemeğinden önce."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Evet."

Daha fazla bilgi gelmeyince Emma gülümsedi ve sabırla, "Bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Anlatamam, sana göstermem gerek."

Emma şaşkınlık içinde çocuğu kütüphaneye kadar takip ederken, öğretmen Stanislaus'la birlikte giriş holünde kaldı. Nikolas'ın masasına giden Jake, küçük parmaklarının arasına sıkıştırılmış katlanmış bir not bulana kadar birkaç kâğıt parçasını karıştırdı. "Al bakalım."

Emma azarlayarak başını salladı. "Başkalarının mektuplarına bakmak doğru değil, Jake."

"Ama sen bilmek istedin."

"Evet, ama..." Nota baktı, içeriğini okumak için can atıyordu. "Kahretsin," dedi usulca ve sırtarak aldı. "Benim yaptığımı yapmak çok kötü, Jake. Başkalarının mahremiyetine her zaman saygı göstermeliyiz."

"Evet, hanımefendi." Adam kadının notu okumasını izledi, gözleri bir kedininki gibi altın rengi ve ısıltı ışıltıydı.

Emma'nın kafası hemen karışmıştı. "Ne kadar tuhaf." Babasının böyle bir mesaj göndermesi hiç de hoş değildi. Bunu neden yapsındı ve neden-"Ama bu onun el yazısı değil!" diye bağırdı. Midesinde bir sinir spazmı vardı. Bir şeyler yanıltı - bu Adam Milbank'in el yazısıydı. Gözleri bir an için bulanıklaştı ve siyah mürekkep sayfanın üzerinde haşarat gibi geziniyor gibiydi. Onun el yazısını daha önce de görmüştü, ona aşk notları gönderdiğinde ve o son veda mektubunda.

Adam Milbank Nikolas'ı yalnız görmek istedi.

Not Emma'nın elinden yavaşça yere düştü. Adam'ın Nikolas hakkında söylediklerini hatırladı, sözleri zihninde yuvarlanıyordu...

"Benden alınanları düşünmeden edemiyorum. Kocan hayatımıza girdi ve istediğim her şeyi aldı."

"Skoru eşitleyeceğim ve söz veriyorum uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız. Bunu kendime olduğu kadar sana da borçluyum, Emma."

"Tanrım, birileri dünyaya bir iyilik yapmalı ve daha fazla masum hayatı mahvetmeden ondan kurtulmalı."

"Hayır," dedi Emma yumruklarını sıkarak. "Bu çılgınlık. O böyle bir şey yapmaz."

Ama kalbinin derinliklerinde Nikolas'ın tehlikede olduğunu biliyordu. Jake'in şaşkın sorularını duymazdan gelerek Nikolas'ın kristal içki sürahilerini ve birkaç değerli eşyasını sakladığı ahşap dolaba doğru yürüdü. "Bana o notu göstermekte haklıydın, Jake," dedi dolabı karıştırırken. "Şimdi lütfen giriş holüne çık."

"Ama neden-"

"Dediğimi yap, Jake." Omzunun üzerinden güven verici bir gülümseme attı. "Her şey yolunda," dedi hafifçe. Jake isteksizce itaat etti, ayakları halı kaplı zeminde sürünüyordu. Emma aradığı şeyi buldu, maun kılıflar içinde ince işçilikle yapılmış bir dizi tabanca. Fildişi kabzalı, altın ve gümüşten yapılmış bir Fransız toplu tabancasını çıkardı. Tabancanın ağırlığı avucunda ağır ve güven vericiydi. Dolu olup olmadığını kontrol etti ve fişek yatağının dolu olduğunu gördü.

Tabancayı elbisesinin cebine soktu, eteklerinin ağır kıvrımlarıyla gizlenmişti. Giriş salonuna geri dönerken Emma pelerinini almak için eliyle işaret etti. İfadesinin sakın olduğunu düşünmesine rağmen, hissettiklerine dair bir ipucu olmalı ki iki adam ona tuhaf tuhaf baktı.

"Stanley, arabayı tekrar getir," dedi aniden. "Atların koşumlarını henüz çözmediklerinden eminim."

Kâhya tereddüt etti, sanki onu sorgulamak ya da oyalamak ister gibiydi ama bakışları onunkilerle buluşunca başını salladı. "Evet, Majesteleri."

Bir at arabası eski kapı binasının önünde çoktan beklemeye başlamıştı, atın nefesi soğuk havada bembeyaz püflüyordu. Küçük, asırlık kapı evi Southgate Hall'dan kilometrelerce uzakta bulunuyordu. Sık bir ormanın kenarında, eskiden ana konuta giden orijinal yol olarak kullanılan dolambaçlı bir patikanın üzerinde duruyordu. Yıllar önce yeni bir kapı ve daha kestirme bir yol yapıldıktan sonra artık kullanılmaz hale gelmişti.

Nikolas kendi tek atlı arabasını bıraktı ve kapıya doğru yürümeden önce kestanenin buğulanan boynunu okşadı. Hava soğuktu ama hayatının büyük bölümünde tanıdığı Rus kışlarının kötü ısırlığına hiç benzemiyordu. Yine de eve ve Emma'ya dönebilmek için bu toplantının bir an önce bitmesini istiyordu. Kayınpederine bu şekilde şaka yapmak istediği için lanet olsun - yine de Nikolas bunu adama borçlu olduğunu düşünüyordu.

Ağır ahşap kapıyı iterek açan Nikolas, küçük, kare pencerelerden süzülen gün ışığının aydınlattığı rutubetli yapıya girdi. Dışarıdaki parlak beyazın değişimine alışmaya çalışan Nikolas birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ, Stokehurst," diye mırıldandı. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle."

Ama cevap veren ses Stokehurst'un ki değildi. Yumuşak, kibirli ve düşmancaydı. "Bu kadar mütevazı çevrelere alışık değilsin, değil mi? Prens Nikolas için sadece en iyisi. Güzel bir ev, lüks, güzel bir eş... ama şimdi hepsi elinden alınacak. Her şeyini elinden aldığın adam tarafından."

Konuşmacı bir adım öne çıktı ve Nikolas Adam Milbank'ın yüz hatlarını tanıdı.

Nikolas irkilmiş, ne yapacağını şaşırılmış bir halde gözlerini kırpmadan ona baktı. "Ne halt istiyorsun sen?"

Milbank eliyle işaret ederek ağır namlulu bir tabanca gösterdi. "İntikam istiyorum ve bunu bununla alacağım. Emma'yla olan ilişkiyi kıskandın ve onu kendine aldın. Benden daha iyi bir adam olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Aramızda çok az fark var, Angelovsky. İkimiz de Emma'ya layık değiliz." Adam elindeki silahla dikkatli bir şekilde nişan aldı ve başparmağını kullanarak horozu geri çekti.

"Bu Stokehurst'un tabancası. Seni bununla öldüreceğim ve burada onun arazisinde bırakacağım. Sen ve Stokehurst bana karşı komplo kurdunuz. Şimdi adalet zamanı."

"Seni aptal," dedi Nikolas yumuşak bir sesle, tabancaya bakarak. Adamın elinde titriyor, büyük bir telaş içinde olduğunu belli ediyordu. "Kimse bunu Stokehurst'ün yaptığına inanmaz."

"En azından gurur duyduğu o güzel isme gölge düşürecek. Ve dünya sensiz daha iyi olacak, bencil Rus piçi!"

"Sonrasında ne olacağını düşünüyorsun?" Nikolas bakışlarını Milbank'in terleyen yüzüne çevirerek sordu. "Sonunda kendini idam sehpasında bulacaksın. Ve hâlâ Emma'ya sahip olamayacaksın. O seni istemiyor."

"Sen hayatlarımızı parçalayana kadar beni istiyordu!" Silah sarsıldı ve Nikolas tepki olarak irkildi. Milbank sertçe güldü. "Korkmakta haklısın, Angelovsky. Bunu yapmaya niyetliyim. Seni bir sineğe vurmaktan duyacağım pişmanlıktan daha fazla pişmanlık duymadan öldüreceğim. Ama önce dizlerinin üzerine çök." Nikolas tereddüt edince Milbank'ın öfkesi ikiye katlandı. "Yere diz çök! Bir kez olsun alçaldığını görmek istiyorum."

Nikolas yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, öfke ve inkâr vücudunu sararken diğer adama baktı.

"Emma'yla evlendiğini duyduğum gün bunu planlamaya başladım," dedi Adam. "O zamandan beri hayatın bir şilin bile etmez oldu."

Nikolas kuru dudaklarını yaladı. "İntikam için kendi hayatını feda mı edeceksin?
Peki ya karın?"

"Karım," diye tekrarladı Adam, sonra acı acı güldü. "Şişko küçük tavuk, her zaman etrafındaki herkesi gagalıyor. Charlotte'a her baktığımda, onunla birlikte olmamın senin suçun olduğunu hatırlıyorum. Ve *sen* Emma'ya sahipsin... *Sen*, onu dünyadaki diğer tüm erkeklerden daha az hak ediyorsun."

Nikolas sessizce, "Bunu inkâr etmiyorum," dedi.

"Emma yapmak üzere olduğum Şey için hayatının geri kalanında bana teşekkür edecek."

"Hayır, Adam." Sahneye yeni bir ses girdi ve ikisini de Şaşırttı. Karşılıklı konuşmaya o kadar odaklanmışlardı ki, ikisi de kısmen açık kapıdan içeri szlen ince figürü fark etmemişti. Emma orada duruyordu, eteklerinin ucu yerden ıslanmıştı, yüzü gölgeler içinde kŐeliydi. Nikolas onun gözlerini hiç bu kadar sabit ve parlak görmemişti, sanki hipnotik bir trans halindeydi. Elindeki tabancayı Adam'ınkinden çok daha sağlam bir Şekilde kavrayarak ilerledi. "Bu ılgınlık. O Şeyi Nikolas'a doğrultmayı bırak. Eğer saçının teline zarar verirsen, sana bir kurşun sıkarım."

"Emma, git buradan!" Nikolas ani bir dehşetle tüm vücudu buz kesmiş bir halde bağırdı. Karısı, çocuğu... ona ne olursa olsun onlara zarar verilmemeliydi.

Adam Emma'ya zar zor bir bakış attı. "Onu senin önünde öldürmek istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım."

"Tanrı aşkına, bunu neden yapıyorsun?" Emma gergin bir Şekilde sordu. "Nikolas'ı korkutmaya mı çalışıyorsun? İkimizin de ödünç koparmayı başardın. Şimdi silahını indir."

Adam suratsız ve giderek daha endişeli görünüyordu, tabanca elinde sallanıyordu. "Ondan kurtulduğu için minnettar olmalısın. Senin de istediğin bu değil mi Emma? Böyle bir canavarı sevemezsin, ondan kurtulmak istiyorsun."

"Bunu istemiyorum." enesi gözle görülür biçimde titredi. "Bu saçmalığa bir son vermelisin, Adam!"

Nikolas aresizlik içinde, "Lanet olsun Emma, lütfen git," dedi. Yüce Tanrım, ondan bir kez daha kopmak onun kaderi olamazdı. Yaşadığı onca Şeyden, öğrendiği onca Şeyden sonra, onu son bir kez daha mı kaybedecekti? Geçmiş kulaklarında yankılanıyordu, Emelia'nın kederli fısıltısı... "*Seni bir daha asla göremeyeceğim*, değil mi?"

"*Bu hayatta değil.*"

"Emma, ık git buradan," dedi sert bir sesle.

"Senden bir kelime daha duymak istemiyorum!" Adam bağırdı, gözleri nefretle parlıyordu. Acı dolu bakışları Emma'ya döndü. "Seni kaybedene kadar gerçekte nasıl hissettiğimi hiç anlamamıştım. Bunu yapmak zorundayım. Onun kazanmasına izin veremem. Onun cezasız kalmasına izin verdiğim sürece kendimi bir daha asla erkek gibi hissedemeyeceğim. Kimse seni sevdiğime inanmadı Emma, sen bile. Bunu kanıtlayabilmemin tek yolu bu. O zaman bileceksin."

"Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok," dedi Emma. "Sana inanıyorum." Gözlerinin kenarlarından yaşların süz­üldüğünü hissetti, içinden bir ses dehşetle haykırıyordu: *Lütfen ona zarar verme, lütfen...* Gözyaşlarını geri kırttı ve silahını Adam'a doğrulttu. "Ama seni sevmiyordum, Adam. Yalnızdım, kendimden emin değildim ve sen beni pohpohladın ve istendiğimi hissettirdin. Kendi toyluğum yüzünden bunu aşk sandım-"

"Yalanlarına inanman için seni kandırdı," dedi Adam öfkeyle.

"Sen ve ben birbirimizi önemseyen arkadaşlardık. Bu aşkla aynı şey değil. Şimdi ikimiz de başka insanlarla kendimize iyi bir hayat kurduk. Tüm bunları yok etmek zorunda değilsin. Bunu yaparak hiçbir şey başaramazsın. Sadece silahı bırak ve gidelim. Seninle bir yere gideceğim ve konuşacağız-"

Nikolas hızla, "Hayır," dedi.

"Bu konuda söz hakkın yok," diye alay etti Adam. "Kontrol *bende*,

sende değil!" "Bırak onu şimdi," dedi Emma. "Ciddiyim, Adam."

"Yapamam," diye inatçı bir yanıt

verdi. "*Şimdi*."

Adam onu duymuş gibi görünmüyordu, bakışları Nikolas'a kilitlenmişti. "Artık çok geç."

Emma hayatının geri kalanında olayların zamanın dışında gerçekleştiğini, saniyelerin saatlere dönüştüğünü, her hareketin yavaş ve görünür olduğunu hatırlayacaktı.

Anlaşılabılır. Nikolas Adam'ın gözlerinde her ne gördüyse, bu onu ölmek üzere olduğuna ikna etmişti. Son bir kez bakmak için yüzünü Emma'ya çevirdi, gözleri solgun ve deliciydi.

Tabancasının tetiğini sıktı. Atış sesi doğal olmayan bir şekilde yükseldi ve zihninde tekrar tekrar yankılandı. "*Nikolai!*" diye tiz bir çığlık geldi ve çok sonra bunun kendisine ait olduğunu anladı. Adam darbenin etkisiyle iki büklüm olmuş, omzunun üst kısmı kırmızı bir patlamayla açılmıştı. Tabancası ateş aldı, mermi geniş bir alana yayıldı. Kurşun anında Nikolas'ın arkasındaki duvara gömüldü.

Adam önüne düşerken Nikolas kıpırdamadı. Donup kalmıştı, zihni hâlâ ölüm beklentisiyle uyuşmuştu. Tuhaf bir şekilde kör ve sağırdı, karanlık bir boşlukta kaybolmuştu. Yavaş yavaş duyuları yerine geldi ve kendini hâlâ yerde diz çökmüş, Emma da önünde çömelmiş halde buldu. Elleri yüzünün iki yanındaydı ve nefesi teninde sıcacıktı.

"Nikki," diye fısıldadı, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Tanrım, seni seviyorum!" Onun göz kapaklarını, yanaklarını, dudaklarını öptü. "Bana bak," dedi açıkça ağlayarak. "Seni asla kaybedemem, anlıyor musun? Seni seviyorum."

Nikolas, kulaklarındaki kan uğultusu azalırken kollarını ona doladı. Milbank'in yüzükoyun yatan bedenine baktı. Yara kolunun üst kısmında ya da omzunda gibi görünüyordu; piç kurusu muhtemelen yaşayacaktı. Dikkatini Emma'ya vererek yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmeye çalıştı. Çok savunmasız görünüyordu, aniden korkmuş ve teselli arayan bir dişi kaplan gibi. Artık aralarında hiçbir savunma kalmamıştı. Geçmiş yok olmuş lime lime dökülürken, sonunda bir bütün olarak birbirlerine sarıldılar.

"Nereden bildin-" diye sormayı başardı.

"Notu gördüm. Adam'ın el yazısı olduğunu ve sana zarar vermek istediğini biliyordum. Gelip seni bulmalıydım."

Tutuşu cezalandırıcı derecede sıkılaştı. "Bir daha *asla* kendini böyle tehlikeye atma. Hiçbir sebep için."

Dudaklarına sallantılı bir gülümseme değdi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi koluyla yüzünü silerken.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Artık her şey bitti. İkimiz de güvendeyiz."

"Adam'ın seni öldürebileceğini fark ettiğimde, hayatımın ne kadar

boş olduğunu anladım.

sensiz olurdu. Sana ihtiyacım var." Duygularına hâkim olmaya çalışırken çenesi titriyordu. "O yüzden sonsuza dek benimle kalsan iyi olur Nikki... yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

"Bana Nikolai dedin," dedi, ıslak yanağının kıvrımını okşayarak. "Öyle mi

dedim?" Emma bu söz karşısında irkildi ve bir an düşündü. "Evet, Yaptım," dedi yavaşça. "Nedenini merak ediyorum. Belki de... Rüyana inanmaya başlıyorum."

Gelecek önlerinde olgun ve tatlı bir şekilde asılı dururken artık bunu umursamıyordu. "Bunun bir önemi yok. Yeter ki beni şimdi sev, *Ruyshka*."

"Evet," diye fısıldadı, adamın başını kendi başına doğru çekerek.

Epilo4ue

Lord Adam Milbank'in cinayete teşebbüs suçundan resmen suçlanıp yargılanmasını takip eden aylarda, karısı Charlotte, yüksek sosyal çevrelerin küçümsemesinin yanı sıra halkın incelemesini de dayanılamayacak kadar fazla buldu. Ailesine ve Amerika'daki evine kaçtı, diğer Brixton'lar da onun etrafında koruyucu saflarını oluşturdular. Akranlarından oluşan bir jüri tarafından suçlu bulunan Adam, kısa bir süre hapis cezasına ve topraklarının ve mülklerinin çoğunu kaybetmeye mahkum edildi.

Emma özel anlarında Adam'ı suçluluk duygusuyla düşünüyor, Nikolas'ın hayatına kastetmesini engelleyecek bir şey yapıp yapamayacağını ya da söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu. Adam da kendisi gibi bir illüzyona aşık olmuş ve hayatındaki hayal kırıklıkları için başkalarını suçlamıştı. Tanrı'ya şükür sonunda daha iyi öğrenmişti, yoksa Nikolas'la zor kazandığı mutluluğu asla bulamazdı.

Hamileliğinin son aylarında Emma'nın dünyası kendi evi, ailesi ve yakın arkadaşlarının evleriyle sınırlıydı. Onun durumundaki kadınların, vücutlarını şallar ve ağır örtülerle gizleyebildikleri erken dönemler dışında, toplum içine çıkmaları yasaktı. Tasia ve diğer birkaç kadın düzenli olarak onu ziyarete geliyor, bu da hapsedilmenin sıkıntısını hafifletiyordu ama yine de tiyatroya gidemiyor, partilere katılmıyor, dans edemiyor, parkta ya da Londra'da yürüyüşe çıkamıyordu; en kötüsü de hayvanat bahçesinde çalışması yasaklanmıştı.

Nikolas, yeni bir atın getirildiği öğleden sonra onu ahırdan neredeyse kucağında çıkarmıştı. Kötü huylu hayvan, önceki sahibi tarafından insanlara güveni kalmayana kadar kötü muamele görmüştü. İltihaplı ayağıyla ilgilenmeye çalışan bir seyisi tekmeledikten sonra Emma hayvanı sakinleştirmeye gitmişti. Gammaz bir hizmetkâr tarafından uyarılan Nikolas hemen ahıra gelmişti.

Emma önce suçluluk duymuş, sonra da kocası kolunu sırtına dolayıp onu binadan dışarı çıkarırken meydan okumuştı. "Bırakın da ona nazik davranmak için birkaç dakikam olsun," dedi öfkeyle. "Bunu diğer hayvanlarla her zaman yapıyorum, beni gördün!"

"O lanet at yanına yaklaşan herkesi ısırđı ve tekmeledi," diye yanıtladı Nikolas, Emma'yı topuklarına basamayacağı kadar hızlı çekerek.

"Kendi kararlarımı kendim verebilirim," diye ısrar etti, ancak onun haklı olduğunu biliyordu.

"Çocuğumu taşıırken olmaz."

O öğleden sonra öfkesinin yatışması uzun zaman almıştı. Öfkesi daha çok kendisine ve hayatında ilk kez fiziksel olarak başkalarına bağımlı olduğu gerçeğine yönelikti. Bugünlerde çok kolay yoruluyordu ve her zamanki serbest adımları artık bir ördeğın paytak yürüyüşüne benzemeye başlamıştı.

"Sonsuza dek sürmeyecek," diye mırıldandı Nikolas, öğleden sonra uykusu için yatağına yerleşirken yanına geldi. Kaşık tarzında arkasına sokuldu, eli hafıfçe karnının ve göğüslerinin üzerinde gezindi. Emma onun ensesine doğru gülümsediğini hissetti. "Yakında hayvanat bahçesindeki işine geri döneceksin, ısırlıp tırmalanacaksın ve mutlu bir şekilde gübre toplayacaksın."

Bu düşünce karşısında özlemle iç çekti. "Kendi yapmak istediğim şeyleri hizmetçilere yaptırmak hiç kolay değıl. Sadece bu değıl, aynı zamanda çok garip ve *şışman oluyorum*-"

Yumuşak bir kahkaha attı, avucu kadının karnının üzerine yerleşti. "Burası hariç her yerin ince, *ruyshka*. Şişman değilsin ama hamilesin. Ruslar senin durumundaki bir kadından daha güzel bir şey olmadığına inanıyor."

"Rusya'da değiliz," diye homurdandı. "Hamile bir annenin kesinlikle modasının geçtiği İngiltere'deyiz." Nikolas omurganın en alt noktasını yoğurmaya başladı, ağrıyan yerleri buldu ve Emma memnuniyetle iç çekene kadar sertliği gidermek için masaj yaptı. "Ah, ellerine bayılıyorum," diye mırıldandı hafifçe eğilerek.

"Sadece ellerim mi?"

"Şu anda tek hissedebildiğim elleriniz."

"Peki ya bu?" Belini kızın sırtına bastırarak uyarılmışlığının sert uzunluğunun farkına varmasını sağladı. "Seni büyüleyici, güzel... ve çok çekici buluyorum," dedi boynunun yanını öperek. "Bu konuda ne düşünüyorsun, küçük anne?"

Emma gülümsedi ve hafifçe kıpırdandı. "Bence sen sapkın zevkleri olan tuhaf bir adamsın." Sırt üstü yattı ve kollarını adamın boynuna doladı. "Ve senin karın olduğum için çok şanslıyım."

İki ay sonra, Emma yatağında oturup küçük kızını kucaklarken Nikolas da onun yanında oturuyordu. Emma işaret parmağının ucuyla bebeğin başındaki minik kızıl saçları geriye doğru taradı. Kırmızı kirpiklerinin kıvrımları yanaklarının pembe kıvrımlarını dalgalandırıyordu. "Ona ne isim verelim?" diye sordu. "Nedense düşündüğüm isimlerden hiçbiri uygun görünmüyor."

"Benim de bir önerim var." Nikolas'ın eli battaniyenin üzerine yerleşti ve Emma'nın dizinin şeklini kapladı. "Ona Mary adını vermek istiyorum, annenden sonra."

Emma bir an sessiz kaldı, başını bebeğin üzerine eğdi. Nikolas'a dönüp baktığında gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu. "Evet, bunu çok isterim. Adı Mary Nikolaievna Angelovsky olacak. Tanrı biliyor ya, hecelemeyi asla öğrenemeyecek."

Yatak odasının kapısına hafifçe vurulmasıyla bölündüler. "Evet?" Nikolas kapı aralığında beliren hizmetçiye dönerek sordu.

"Ekselansları, beş dakika önce size bir paket geldi. Bay Stanislaus, Sir Almay'dan geldiğini söyledi. Kütüphaneye bırakayım mı efendim?"

Emma kocasının yüzüne tuhaf bir boşluğun gelmesini izledi. "Hayır," dedi.

"Onu buraya getir."

"Ne oldu?" Emma hizmetçi gittikten sonra sordu. "Sör Almay kim?"

Nikolas duymamış gibiydi ama birkaç dakika sonra uzaktan cevap verdi. "Rusya'daki Angelovsky kayıtlarını araştırması için tuttuğum tarihçi."

"Ah." Bakışları adamın ifadesiz yüzünden, parmaklarını yatak örtüsünün içinde huzursuzca sıkmasına doğru gitti. Sonra anladı. "Ondan Emelia hakkında bir şeyler öğrenmesini istedin."

"Yapmak zorundaydım."

"Evet, elbette." Emma onun eline uzandı ve parmaklarının gergin sırtını okşadı. Bunun onun için ne anlama geldiğini ancak tahmin edebilirdi. O zaman onun için hâlâ çok gerçekti ve onu sayısız küçük şekilde etkiliyordu; Emelia Vasilevna'ya bir zarar geldiğini öğrenirse kesinlikle yas tutardı. "Nikki, ona her ne olduysa... bu senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nikolas cevap vermedi, sanki bir hayaletin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi kapıya bakıyordu. Hizmetçi elinde paketle döndü ve Nikolas'a vermek için öne çıktı. Emma'nın jestiyle hizmetçi bebeği aldı ve uyuması için çocuk odasına götürdü.

Nikolas yavaşça paketin iplerini kaydırды ve kahverengi kâğıt katmanlarını ayırdı. Emma hevesli bir merakla öne doğru eğildi. Paket

katlanmış bir mektup, kapaklarında Kiril harfleri olan iki ya da üç cilt ve Emma'nın görme fırsatı bulamadığı başka bir nesne vardı. Nikolas mektuba uzandı ve ona arkasını dönerek elindeki şeye baktı. Sessizce ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Emma onun bir elini yüzüne götürdüğünü gördü, terini mi yoksa gözyaşlarını mı sildiğini anlayamadı.

Emma mektubu eline aldı ve İngilizce yazılmış olduğunu gördü.

Ekselansları Prens Nikolas Dmitriyevich Angelovsky'ye:

Talep ettiğiniz araştırmayı tamamladıktan sonra, Rusya'ya yaptığım seyahat deneyimi için size teşekkür etmek isterim. Konaklama mükemmeldi ve çevirmen Mr. Sigeyov, çok etkili. Gönderdiğim materyallerle ilgili sorularınız olursa, sizinle görüşmekten ve daha fazla ayrıntı vermekten memnuniyet duyarım. Emelia Vasilievna'nın akıbetine ilişkin bilgilerin çoğu oğlu Prens Alexei Nikolaievich Angelovsky tarafından yazılan kişisel yazışmalarda yer alıyordu. Mektuplar en büyük kız kardeşiniz Katya'nın elindeydi, sevimli bir kadındı ve sizin iyiliğiniz için sevgi dolu dilekleriyle birlikte onları bana verdi. Mektuplarda Emelia'nın son yıllarındaki ikametgahından da bahsediliyordu; İmparatoriçe Elizabeth'in Aleksey ile birlikte ziyaret ettiği söylenen küçük bir Moskovalı malikanesi..."

"Ona ne oldu?" Nikolas hâlâ pencereye bakarak boğuk bir sesle sordu.

Emma mektubu hızla taradı, bir iki sayfa ileri atladı. "Emelia manastırdan sizden yedi yıl sonra ayrıldı... Nikolay öldükten sonra," dedi. "Angelovsky'lerin akrabaları onu ve çocuğu St. Petersburg'da kısa bir süre kaldı. Emelia sonraki on yıl boyunca oğluyla birlikte neredeyse ortadan kaybolana kadar şehir yetkilileri ve İmparatorluk hükümetinin ajanları tarafından taciz edildiler. Eski evi Preobrazhenskoe'de yaşamış olmaları mümkündür - bir yıl köy kilisesi kayıtlarında kimliği belirsiz bir kadın ve babasız çocuğunu listelemiştir. Bu Emelia olabilir." Emma, Almay'ın raporundan önemli bir bölüm daha buldu ve yüksek sesle okudu.

Çar Petro'nun 1725'teki ölümünden iki yıl sonra Emelia ve oğlu nihayet saklandıkları yerden çıktılar. O sırada Aleksey on dokuz ya da yirmi yaşlarındaydı. Tüm Angelovsky mülklerinin tamamına sahip olduğunu iddia etti ve Nikolai'nin yasal varisi olarak yerini aldı. Görünüşe göre ailede ona karşı çıkabilecek ya da karşı çıkmaya istekli kimse yoktu. Aleksey, Emelia'yı Moskova dışında bir saraya yerleştirdi ve hayatının geri kalanında burada rahat bir şekilde yaşadı. Sonraki yirmi yıl boyunca kendini Angelovsky servetini arttırmaya adanmıştı.

Bu dönemden kalma, Aleksey'in kendi eliyle yazdığı ve evinde annesine hitaben yazılmış birkaç mektup var. Bunlar gönderdiğim materyaller arasında yer almaktadır. Bu yazışmalardan Emelia'nın oğlunun Petro'nun kızı İmparatoriçe Elizabeth'in özel eşi olmasına karşı çıktığı anlaşılıyor. Bununla birlikte, oğlunun bir Rus soylusu ile evlendiğini ve Sergei ve Lida adında iki çocuk sahibi olduğunu görece kadar uzun yaşamıştır. Emelia'nın ölümü 1750 yılında kaydedildi. Altmış üç yaşındaydı. Kız kardeşiniz Katya'nın koleksiyonu arasında Emelia Vasilievna'nın ölümünden kısa bir süre önce yapılmış bir minyatürünü bulduk...

Emma Nikolas'ın elinde ne tuttuğunu fark edince sesi soluğu kesildi. "Nikki?" dedi sessizce, mektubu bir kenara bırakarak. Yataktan kalktı ve pencerenin önünde ona katıldı. İlk başta gün ışığının parıltısı görüntüyü görmeyi imkânsız hale getirdi. Kadın adamın eline dokundu ve adam minyatürü yüzü netleşene kadar eğdi.

Emma gümüşü şeftali rengi saçları olan yaşlı bir kadının küçük portresine baktı. Yüzü yıpranmış ama asil, ağzı gülümsemeyen, gözleri ayırt edilemeyen bir renkteydi. Sanki çok uzaklardaki bir şeye -ya da birine- özlemle bakıyormuş gibi görünüyordu. "Bana benziyor mu?" Emma parmaklarını Nikolas'ın parmaklarına dolayarak sordu. Boğazı iyice daralmıştı. "Evet, sanırım benziyor."

"Bir daha hiç evlenmedi," diye mırıldandı.

Emma başını kaldırdı ve onun yanağındaki gözyaşlarının parıltısını gördü. "Hayır, öyle görünmüyor."

"Kimsesi yoktu."

"Çocuğu oldu," dedi Emma. "Nikolay'la ilgili anılarının yanı sıra Alexei'yle de teselli buldu. Hepsinden önemlisi, tekrar buluşacaklarını biliyordu... ve buluştular da."

Emma onun içinde bir rahatlama hissetti, parmaklarının çözülmesine neden olan bir rahatlama. "Öyle mi?" diye sordu, elinde tuttuğu minyatürle ona dönerek. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Emma gülümsedi ve kolları onu sarana kadar ona yaslandı. "Sadece biliyorum."

Nikolas yüzünü onun saçlarına yasladı ve sabah güneşinin iyileştirici sıcaklığında birlikte dururlarken ona sevgisini fısıldadı.

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas, on iki dilde yayımlanmış on dokuz tarihi aşk romanının yazarıdır. 1985 yılında Massachusetts Güzeli seçildi ve Atlantic City'deki Miss America yarışmasında yarıştı. Wellesley College'dan siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra ilk romanını yirmi bir yaşında yayımlamıştır.

Kitapları *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly* ve *WaldenBooks* gibi çok satanlar listelerinde yer almıştır. Lisa evli ve iki çocuk annesidir.

Lütfen onu [www. .lisakleypas.com](http://www.lisakleypas.com) adresinde ziyaret edin

Favori yazarınızın bir sonraki kitabını kaçırmayın. www.AuthorTracker.com 'adresini ziyaret ederek AuthorTrackera şimdi kaydolun

Lisa Kaptan tarafından

BİR YAZ GECESİNİN SİRLERİ YİNE

BÜYÜ - HER FİYATA DEĞER

LADY SOPHIA'NIN AŞIĞI - SADECE SENİN KOLLARINDA

SADECE SENİN AŞKINLA - YABANCILAR EVLENDİĞİNDE

SUDDENLY YOU - WHERE DREAMS BEGIN

BANA GÖZ KULAK OLACAK BİRİ

KOLLARIMDAKİ YABANCI - ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN BİR YERDE

SENİ BULACAĞIM

PRINCE OF DREAMS - MIDNIGHT ANGEL

DREAMING OF YOU - THEN CAME YOU

Ve Antolojiler

KAHRAMANIM NEREDE?

ÜÇ DÜĞÜN VE BİR ÖPÜCÜK

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın ya da yayıncının amacı dışındadır.

RÜYALAR PRENSİ. Telif hakkı © 1995 Lisa Kleypas'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü PerfectBound™'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat e d i l e c e k herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

PerfectBound™ ve PerfectBound™ logosu HarperCollins Publishers, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Microsoft Reader Ekim 2004 ISBN 0-06-079199-3

[Yayıncı Hakkında](#)

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)

Pymble, NSW 2073, Avustralya

<http://www.perfectbound.com.au> **Kanada**

HarperCollins Publishers Ltd.

55 Avenue Road, Suite 2900

Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada

<http://www.perfectbound.ca> **Yeni**

Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd. 77-85 Fulham

Palace Road Londra, W6 8JB,

Birleşik Krallık

<http://www.uk.perfectbound.com>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

10 Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022

<http://www.perfectbound.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

